THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ÖLÜP ÖLÜP DİRİLECEKSİNİZ

YÜRÜYEN ÖLÜLER

THE WALKING DEAD

"Her bir olay iliklerinize kadar işleyecek ve bir sonraki olay gelene kadar da çıkmayacak!"
-Ain't It Cool News

ROBERT KIRKMAN & JAY BONANSIGNA

ÇEVİREN: HANİFE KILIÇ

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ÖLÜP ÖLÜP DİRİLECEKSİNİZ

YÜRÜYEN ÖLÜLER

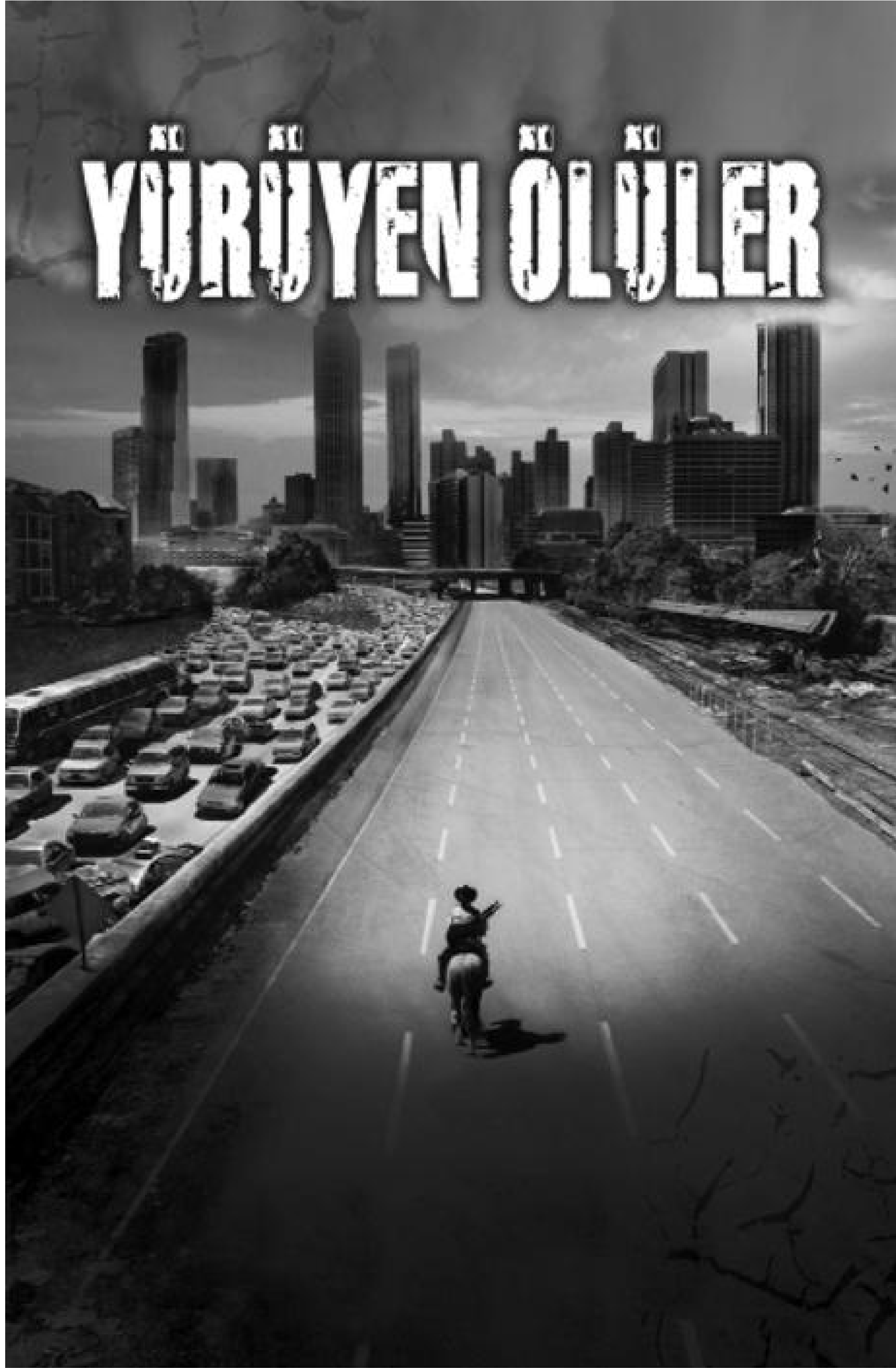
THE WALKING DEAD

"Her bir olay iliklerinize kadar işleyecek ve bir sonraki olay gelene kadar da çıkmayacak!"
-Ain't It Cool News

ROBERT KIRKMAN & JAY BONANSIGNA

ÇEVİREN: HANİFE KILIÇ

YÜRÜYEN ÖLÜLER

ORİJİNAL ADI : THE WALKING DEAD
EDİTÖR : GÖKHAN FIRAT
ÇEVİREN : HANİFE KILIÇ
İÇERİK EDİTÖRÜ : ÇİĞDEM BAŞAR
REDAKSİYON : AYŞEGÜL ŞAHİN
KAPAK - DİZGİ - GRAFİK : ERCAN PORTAKAL
BASKI : KAYHAN MATBAACILIK
Davutpaşa Cd. Güven San.Sit.
C Blok No:244 Topkapı
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 612 31 85

ISBN : 978-605-4503-79-7
YAYINEVİ SERTİFİKA NO : 15870
BASIM TARİHİ : AĞUSTOS 2012

ARUNAS YAYINCILIK
Bir Kirpi Yayıncılık San.Tic.Ltd.Şti. markasıdır.

İnönü Mh. Prof. Muammer Aksoy Cd. No:102
Sefaköy - Küçükçekmece / İstanbul
Tel.: 0212 471 66 30 - Fax.: 0212 471 57 30
www.arunasyayincilik.com
info@arunasyayincilik.com

ARUNAS YAYINCILIK - 90
ROMAN

ROBERT KIRKMAN
JAY BONANSINGA

YÜRÜYEN ÖLÜLER

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
HANİFE KILIÇ

Hayatımın aşkları, Jeanie-B, Joey ve Bill’e…

-Jay

Sonia, Peter ve Collette için… Üniversite masraflarını öder ödemez daha az çalışacağıma söz veriyorum.

-Robert

TEŞEKKÜRLER

Robert Kirkman, Brendan Deneen, Andy Cohen, David Albert, Stephen Emery ve Circle of Confusion'daki tüm iyi yürekli insanlara teşekkür ederim.

-Jay

Gemiye yön verdikleri için Jay Bonansinga'ya, Alpert'e, Image Comics'in güzel insanlarına, Charlie Adlard'a ve Circle of Confusion'daki diğer herkese teşekkür ederim. Rosenman'a, Rosenbaum'a, Simonian'a, Lerner'a ve tabii ki Brendan Deneen'a da saygılarımı sunarım.

-Robert

1. BÖLÜM : İçi Kof Adamlar

Ölümde kahramanca bir şey yoktur.
Herkes ölmeyi becerebilir.

- Johnny Rotten

1. Kısım

Brian Blake her şeyin başladığı anda karanlığa sokulmuştu; göğsü korkuyla sıkışıyor, dizleri tutmuyordu… Bir çift eli daha olsaydı, kulaklarını tıkayabilir, parçalanan insan kafalarının gürültüsünü zihninden uzaklaştırabilirdi. Maalesef Brian'ın yalnızca iki eli vardı ve şu an ikisiyle de dolapta yanında oturan küçük kızın minicik kulaklarını kapatmaktaydı.

7 yaşındaki kızcağız adamın kollarında tir tir titriyor, dolabın dışından kesik kesik gelen *GÜM, PAT, TAK* sesleriyle irkiliyordu. Bir an sessizlik oldu. Bu sessizliği kanlı fayanslar üzerinde dolaşan ayaklardan çıkan vıcık vıcık sesler ile giriş holündeki sinirli fısıldaşmalar bozuyordu yalnızca. Brian tekrar öksürmeye başladı, engel olamıyordu. Günlerdir baş belası soğuk algınlığıyla, eklemlerinden ve sinüslerinden atamadığı bu inatçı hastalıkla savaşıyordu. Her sonbahar Georgia'da nemli ve kasvetli günler başlar başlamaz hastalığı baş gösterirdi. Havadaki nem kemiklerine işler, tüm enerjisini emer ve onu nefessiz bırakırdı. Şimdi her öksürükte sırtına bıçak saplandığını hissediyordu.

Bir sonraki darbede iki büklüm olmuştu; hırıldayarak nefes alabiliyordu. Öksürürken bir yandan da elleriyle küçük Penny'nin kulaklarını iyice kapatmaya çalışıyordu. Hırıltılarının dolabın dışında evin farklı köşelerinden tüm dikkatleri üzerine çektiğini biliyordu, fakat yapabileceği hiçbir şey yoktu. Her öksürüşünde gözbebekleri üzerinde küçük havai fişek çizgileri gibi ışık huzmeleri görüyordu.

Kabaca yüz yirmi santimetre genişliğinde, doksan santimetre yüksekliğindeki dolap zifiri karanlıktı. Dolabın içi leş gibi naftalin, fare dışkısı ve yaşlı sedir ağacı kokuyordu. Asılı duran plastik poşetler, karanlıkta Brian'ın yüzüne hafifçe dokunuyordu. Brian'ın küçük kardeşi Philip, burada öksürmesinin sorun olmadığını söylemişti ona. Aslında Brian

öksürmekten geberebilirdi –böylece içindeki tüm mikropları da dışarı atmış olurdu. Yine de bu baş belası hastalığını yeğenine bulaştırmasa iyi olurdu. Zira böyle bir şey yaparsa Philip onun kafasını kırardı.

Öksürük nöbeti geçmişti.

Birkaç dakika sonra dolabın dışındaki sessizliği ağır aksak yürüyen başka bir çift ayak sesi bozdu –cinayet bölgesine giren bir ölü daha. Brian elleriyle, Penny'nin kulaklarını şimdi daha sıkı kapatıyordu. Küçük kız ise ne kadar kendini geri çekse de başka bir Re Minör Kafatası Parçalama konserini dinlerken buluyordu kendini.

Dolabın dışındaki curcunayı anlatması istense, Brian Blake muhtemelen başarısız bir müzik mağazası girişimcisi olduğu eski günlerine geri dönerdi. Size, kafa kırılma seslerinin, insanların kesik kesik soluk alıp verişleri, hareket eden bir cesedin ayaklarını sürüyerek attığı adımlar, balta ıslığı, ete giren çeliğin çıkardığı dank sesi ile büyük finalde nemin şapırtısı ve yapışkan fayanslardaki ölü ağırlıktan oluşan tekrar dizeleri ve koroyla cehennemde çalınan bir vurmalı çalgılar senfonisini anımsattığını söylerdi, Tıpkı Edgard Varese'in tuhaf yinelemeleri veya John Bonham'ım uyuşturan davul solosu gibi.

Dışarıdaki hareketlilik yeniden sona erdiğinde Brian'ın sırtından soğuk terler boşandı. Ortalığı tekrar sessizlik kapladı. Gözleri karanlığa alışmıştı artık. Brian, kapının altından yayılarak sızan kanın ilk ışıltısını gördü. Motor yağına benziyordu. Yeğenini yayılan kan göletinden uzaklaştırmak için onu nazikçe kenara çekti ve botlarla şemsiyelerin olduğu arka duvara sırtını dayadı.

Penny Blake'in küçük kot elbisesinin eteği kana değmişti. Elbisesini hemen toplayıp, eteğine bulaşan kan sanki ona da bir şey bulaştıracakmış gibi telaşla lekeyi ovuşturmaya başladı.

Yeni bir öksürük nöbeti Brian'ı yine iki büklüm etti. Öksürükle savaşıyordu resmen. Cam kırıkları yutuyormuşçasına ağrıyordu boğazı. Küçük kızı kendisine doğru çekerek kucakladı. Ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yalnızca yeğenine yardım etmek istiyordu. Ona rahatlatıcı bir şeyler söylemek istiyordu, fakat söyleyecek teskin edici bir söz bulamıyordu.

Küçük kızın babası ne söyleyeceğini bilirdi. Philip olsa bilirdi. O her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. Philip Blake başkalarının keşke ben söyleseydim dedikleri şeyleri söyleyen adamdı. Söylenmesi gerekeni söyler, yapılması gerekeni yapardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi Bobby ve Nick'le dolabın dışında yapılması gereken şeyleri yapıyordu. Brian ise burada karanlıkta korkak bir ördek gibi çömelmiş, yeğenine söyleyebileceği bir şeylerin olmasını dilemekle yetiniyordu.

İki kardeşten yaşça büyük olanının Brian Blake olduğu düşünüldüğünde, cüssesinin daha küçük olması tuhaftı. Brian Blake, botunun topuklarıyla hesap edildiğinde yaklaşık yüz yetmiş santimetre boyunda, bir deri bir kemik, korkuluk gibi bir adamdı. Siyah dar paça kotunu ve yırtık Weezer tişörtünü zar zor dolduruyordu. Keçi sakalı, örme bileklikleri ve Ichabod Crane tarzı darmadağınık koyu renk saçlarıyla, naftalin kokulu karanlıkta çömeliyordu. Saçlarının bu hali, Peter Pan çıkmazında sıkışıp kalmış, otuz beş yaşındaki "kimsesiz bohem çocuk" imajını tamamlıyordu.

Brian derin derin soluyarak güzel gözlü Penny'ye baktı. Onun durgun, korkmuş yüzü odanın karanlığında bir hayaleti andırıyordu. Penny her zaman sessiz bir kız olmuştu. Oyuncak Çin bebekleri gibi porselen bir teni vardı; bu ona oldukça ruhani bir hava katıyordu. Fakat annesinin ölümünden sonra daha da içine kapanmıştı. Neredeyse saydammış gibi görünen solgun cildi ve kocaman gözlerini perdeleyen asma filizi siyahlığındaki saçları ile şimdi daha da metanetli görünüyordu.

Son üç gündür neredeyse hiç konuşmamıştı. Tabii ki sıra dışı günler geçirmişlerdi; üstelik travma çocuklarda yetişkinlerdekinden daha farklı işlerdi; fakat Brian, Penny'nin bir tür şoka girmiş olmasından endişeleniyordu.

"Her şey yoluna girecek, ufaklık," diye fısıldadı Brian. Cümlesini kesik, yavan bir öksürükle noktalayabilmişti.

Penny, ona bakmadan, gözlerini yere dikerek bir şeyler mırıldanırken kirli yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Brian, "Bu da neydi, Pen?" diyerek onu kucağına aldı ve gözyaşını sildi.

Penny, bir şeyi art arda durmadan tekrar ediyordu. Aslında Brian'la konuşmuyordu. Daha çok bir mantra, dua ya da sihirli bir söz gibi

söylüyordu bunu: “Hiçbir şey asla yoluna girmeyecek, hiçbir şey, hiçbir zaman, asla, asla...”

“Şşşşşt!” Brian kızın başını tutarak tişörtünün kıvrımlarına yasladı. Kaburgalarında küçük Penny’nin yüzünün ıslak sıcaklığını hissedebiliyordu. Dolabın dışından gelen balta başının kafa derisini yırtıp sert kafatası kemiğine, oradan beyin dokusunun en kalın kısmı *dura*nın katlarına, sonra da artkafa lobundaki yumuşak gri maddenin içine girmesi sırasında çıkan sesleri duyabildikleri için Penny’nin kulaklarını kapatıyordu.

Beysbol sopasıyla ıslak topa vurulmasına benzer sesler geliyordu dışarıdan, yere çarpan vileda başının çıkardığı sesle boşalmaya başlayan kan sesini, korkunç ıslak bir düşme sesi takip ediyordu. Tuhaf bir şekilde Brian için en dehşet verici kısmı ise pahalı seramik fayansın üzerine düşen gövdenin içi boş ve ıslak gürültüsüydü. Üzerlerinde gösterişli işlemeler ve Aztek motifleri olan fayanslar ev için özel olarak yaptırılmışlardı. Gerçekten çok güzel bir evdi, yani en azından bir zamanlar öyleydi.

Sesler tekrar kesilmişti. Bunu yine korku veren bir sessizlik izledi. Brian, öksürüğünü patlamaya hazır bir maytap gibi tutuyordu içinde. Dışarıdakilerin soluk alıp verişlerindeki anlık değişimleri ve kan içinde sürüklenen yapışkan ayak seslerini ancak böyle daha iyi duyabilirdi. Şimdi ise her yere ölüm sessizliği hâkim olmuştu.

Brian, çocuğun yanına geldiğini hissetti; küçük Penny kendisini bir sonraki balta darbesine hazırlıyordu, ama sessizlik sürüyordu.

Azıcık ötedeki sürgü sesi ile dolap kapağının dönen kolu, Brian’ın tüm tüylerini diken diken etti. Kapak yavaşça açıldı.

“Tamam, her şey yolunda.” Viski kokan, dumanlı bu kalın ses, dolabın boşluğundan belli belirsiz görünen bir adamdan geliyordu. Philip Blake, karanlıkta parıldayan gözleri ve zombilerle savaşmaktan yorgun, kızarmış, parlayan terli yüzüyle onlara doğru yaklaşıyordu. Maharetli ellerinde keskin bir balta vardı.

“Emin misin?” diye sordu Brian.

Philip, kardeşini duymazdan gelerek başını kızına doğru eğdi. “Her şey yolunda tatlım. Babacık iyi.”

Brian öksürerek “Emin misin?” diye sordu yeniden.

Philip kardeşine baktı ve “Çeneni kapar mısın artık, paşam?!” dedi.

Brian hırıldayarak soludu. “Dışarısının temiz olduğundan emin misiniz?” diye sordu.

Philip Blake şefkatle kızına “Tatlım?” diye seslendi. Ağır güneyli aksanı, yorgun gözlerinden şimdi yavaş yavaş kaybolan şiddetin parlak ve vahşi koruyla çelişiyordu. “Bir dakika daha burada kalacaksın, tamam mı? Babacık, *dışarı çıkabilirsin* diyene kadar dur burada. Anladın mı?”

Solgun küçük kız, başını hafifçe sallayıp onu anladığını belli etti.

“Hadi bakalım paşam,” diyerek Philip ağabeyini dolaptan çıkardı.

“Temizlik için yardımına ihtiyacımız var.”

Brian, tüm gücünü ayaklarına vermeye çalışıyordu ama ancak asılı paltolara tutunarak ilerleyebiliyordu.

Dolaptan çıktı. Holdeki ışık gözünü kamaştırmıştı. Öksürürken gözlerini açmaya çalışıyordu. Gözlerini açabildiğinde etrafa iyice göz gezdirdi. Bir an için iki katlı Amerikan koloni mimarisine göre yapılmış evin süslü bakır avizelerle aydınlatılmış geniş holü, felç olmuş işçiler tarafından yeniden dekore edilmenin eşiğindeymiş gibi göründü. Patlıcan moruna dönmüş çamurlu lekeler, turkuaz plaster duvarları kirletmişti. Tüm pervazlar ve kirişler Rorschach’ın siyah ve koyu kırmızı tonlarıyla bezenmişti. Bir de yerdeki kütleler vardı. Kan gölünün içinde altı gövde uzanıyordu. Bedenleri alacalı ve morumsuydu; kafatasları biçimsizdi. Kanlı katliam yüzünden yaşları ve cinsiyetleri anlaşılmıyordu. En büyükleri, döner merdivenin dibinde yayılan safra havuzunun ortasında uzanıyordu. Muhtemelen Güneyli misafirperverliğiyle bir zamanlar şeftalili turta ikram eden ev sahibi kadın ise o güzelim beyaz fayansların üzerinde karman çorman pisliğin içinde uzanıyordu şimdi. Oyulmuş kafatasından sızan kurtlu gri madde kirişleri pisletmişti.

Brian Blake, midesinin kalktığını hissetti. Boğazı istemsizce genişliyordu.

“Evet, beyler, biz işimizi yaptık,” dedi Philip. Arkadaşları Nick ve Bobby’nin yanı sıra kardeşine de sesleniyordu. Fakat Brian kendi bozuk kalp atışlarını bile güçlükle duyuyordu.

Öteki kalıntılara bakıyordu, son iki gündür Philip öldürdükleri şeylere “çifte kavrulmuş pirzola” demeye başlamıştı; hepsi oturma odasının

eşiğindeki karanlık, cilalı süpürgeliklere dağılmıştı. Belki bir zamanlar burada yaşayan genç çocuklar, şimdi güneşte kuruyan fışkırmış arteriyel püskürtüler içinde uzanıyordu. Onlardan birinin devrilmiş çorba tenceresi gibi yüzükoyun uzanan kafası, kırmızı sıvısını delik yangın hortumuyla birlikte yerlere saçıyordu. Bazılarının kafataslarında ise kâşiflerin ele geçirmesi en zor tepelere zafer kazanmışçasına diktikleri bayraklar gibi dibine kadar sokulmuş küçük baltalar saplı duruyordu hâlâ.

Brian yemek borusundan tırmanan dalgayı durdurmak için ellerini hemen ağzına götürdü. Sanki kafa derisini güve yiyordu. Kafasında bir tıklama hissediyordu. Yukarıya baktı. Tepesindeki avizeden kan damlıyordu. Damlalardan biri yukarı bakınca burnuna düşmüştü.

“Nick, şunların bir kısmını çadır bezlerine sarıp, daha önce gördüğümüz yerden–”

Brian dizlerinin üzerine yığıldı, öne doğru eğildi ve büyük bir gümbürtüyle fayansa kustu. Buharlı haki renkli safra seli düşen ölünün ayak izleriyle karışarak dalga dalga yayıldı.

Brian, dört günlük iç bulantısını yere kusarken gözyaşları gözlerini yakıyordu.

* * *

Philip Blake gergin gergin iç geçirdi. Adrenalinin uğultusunu hâlâ içinde hissediyordu. O an kardeşinin yanına gitmek için hiçbir çaba göstermedi. Sadece kanlı baltasını indirip, gözlerini devirerek orada durdu kaldı. Philip’in göz yuvalarının üstünde, bunca yıldır kardeşine devirdiği gözlerden kalma çizgiler olmaması bir mucizeydi. Philip’in başka ne yapması beklenebilirdi ki? Zavallı orospu çocuğu kendi ailesindendi, aile ise aile demekti, hele de bunun gibi tuhaf zamanlarda…

Benzerlikleri ortadaydı, Philip’in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Uzun, sırık gibi ve güçlü Philip Blake’in tüccar gibi zayıf kasları vardı. Kardeşiyle aynı özellikleri taşıyordu; aynı koyu badem gözler ve Meksika asıllı Amerikan annelerinden gelen aynı kömür karası saçları… Kızlık soyadı Garcia olan anneleri Rose’un özellikleri baskın çıkmış ve yeni nesle aktarılmıştı. Soyadı İskoç asıllı İrlandalılardan miras kalan iri,

kaba bir alkolik olan babaları Ed Blake'ın özellikleri ise daha çekimser kalmıştı.

Yine de tüm kaslar, Brian'dan 3 yaş küçük olan Philip'in payına düşmüştü. Fu Manchu tarzı bıyıkları vardı. Soluk kot pantolonu, iş botları ve chambray kumaştan gömleğinin içinde 1.90 var gözüküyordu. Boktan bisikletçi dövmesinin olduğu haşmetli gövdesiyle öğüren kardeşine gitmesine, hatta kendine engel olmasa ağzından sert sözlerin dökülmesine az kalmıştı. Holden hiç de hoşuna gitmeyen bir ses duydu.

Philip'in eski lise arkadaşlarından Bobby Marsh, vücuduna oturan büyük beden kotuyla merdiven korkuluklarına dayanmış baltasının ucunu temizliyordu. Yüksekokuldan terk otuz iki yaşındaki şişman Bobby Marsh obez sayılmazdı, ama kesinlikle aşırı kilolu, hatta Burke County lisesindeki sınıf arkadaşlarının *yağ tulumu* diyeceği tiptendi. Yağlı kahverengi saçlarını atkuyruğu yaparak arkasında toplamıştı. Şimdi Brian Blake'in kusmasını izlerken gergin, hatta sinirli sinirli gülüyor, kahkahası göbeğini titretiyordu. Bu, donuk ve içi boş bir kıkırdama, Bobby'nin kontrol edemediği bir tür tik gibiydi.

Bu sinirli kıkırdama üç gün önce, ilk yaşayan ölünün Augusta havalimanına yakın bir petrol istasyonundaki servis bölümünden ağır ağır yürüyerek çıkmasıyla başlamıştı. Üzerinde kanlı bir işçi tulumu vardı ve bir yandan ayaklarının altında uzayıp giden tuvalet kâğıdıyla izlerini gizlemeye çalışırken diğer yandan da ayaklarını yere sürterek ilerliyordu. Philip araya girip onu, levyeyle eşek sudan gelinceye kadar dövmeden önce bu şey, Bobby'nin yağlı gerdanından yemek yapmaya çalışmıştı. Kafaya indirilen büyük darbe bu şeyin işini oldukça güzel halletmişti; o günkü keşiften Bobby'nin payına düşense daha gergin kıkırdamalar olmuştu. Bu onun savunma mekanizmasıydı tabii ki. "Allah'ın cezası, kara veba gibi sudan kapılan bir şey, dostum" gibi huzursuz sohbetler geçmişti aralarında. Ama Philip o zaman bu saçma laf salatasını dinlemek istememişti. Şu an da dinlemek istemediğinden emindi.

"Hey!" Philip tıknaz adama sesleniyordu. "Hâlâ bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bobby'nin gülmesi kesildi.

Odanın diğer ucundan, arka avlunun karanlık düzlüğüne bakan gecenin örttüğü pencerenin yanından dördüncü bir kişi, olanları güçlükle izliyordu.

Philip’in şımarık çocukluğundan kalma başka bir arkadaşı olan Nick Parsons, otuzuna merdiven dayamış, toplu biriydi. Saçları, ilkokul çocuğu tipi, ölümsüz bir sporcunun saç modeli gibi kesilmişti. Nick grubun dindarıydı. Bu yüzden de bir zamanlar insan olan şeylere zarar verme fikrine en son o alışmıştı. Şimdiyse bej pantolonu ve spor ayakkabılarında kan lekeleri vardı. Philip’in Bobby’ye yaklaştığını izlerken travmadan gözleri yanıyordu.

“Kusura bakma, dostum” diye mırıldandı Bobby.

Philip, Bobby’yle burun buruna gelerek “Kızım içeride,” dedi. Öfke, panik ve acının uçucu kimyasalları Philip Blake’i hemen tutuşturabiliyordu.

Bobby kana bulanmış yere bakarak “Affedersin, affedersin,” dedi.

“Git ve muşambaları getir Bobby.”

Yaklaşık iki metre ileride Brian Blake, hâlâ elleri ve dizlerinin üstünde midesindeki son şeyleri çıkarıyor ve kuru kuru öğürmeye devam ediyordu.

Philip, ağabeyinin yanına gitti. Ona doğru eğilerek “Çıkar, rahatlarsın,” dedi.

“Ben, ah!...” Brian boğuk boğuk sesler çıkarıyor, burnunu çekiyor ve bir şeyler düşünmeye çalışıyordu.

Philip büyük, kirli ve nasırlı elini şefkatle kardeşinin kamburlaşmış omuzlarına koydu. “Sorun yok, dostum… Çıkar gitsin.”

“Kus-sura bakma.”

“Sorun değil.”

Brian kendini kontrol etmeyi başararak elinin tersiyle ağzını sildi. “Sizce he-hepsini bitirdiniz mi?”

“Herhalde.”

“Emin misiniz?”

“Evet.”

“Aradınız yani… hem de her yeri? Bodrumu ve başka başka yerleri?”

“Evet efendim, aradık. Tüm yatak odalarını… hatta tavan arasını bile. Sonuncusu da senin şu ölüyü uyandıracak kadar sesli, baş belası öksürüğüne geldi. Genç kız, öğle yemeği için Bobby’nin gıdısının gıdısını almaya çalıştı.”

Brian acı acı yutkundu. “Bu insanlar… onlar… burada yaşıyorlardı.”

Philip iç çekerek “Artık yaşamıyorlar,” dedi.

Brian odaya şöyle bir bakındı. Sonra gözleri kardeşine takıldı. Gözyaşları Brian’ın yanaklarını ıslatmıştı. “Ama onlar… aileydi.”

Philip başını öne eğdi ve hiçbir şey söylemedi. Kardeşine, *e öyleyse n’olmuş dercesine,* omuz silktiğini zannediyordu, fakat tek yaptığı başını eğmekti. Aklından geçen az önce doğradığı zombileşmiş aile değildi. Üç gündür süren o dehşet katliam da değildi gözlerinin önünden geçen. Okul çağında çocuğu olan anneyi, postacıları veya petrol istasyonu görevlilerini de düşünmüyordu. Dün Brian yine aynı durumdayken ahlakla etik arasındaki farkı anlatan bazı entelektüel boş laflarla konuyu saptırmıştı. Ahlaki açıdan kimse hiçbir zaman kimseyi öldürmemeli. Biraz farklı olan etik açıdan bakıldığında ise sadece nefsi müdafaa durumunda insan öldürülebilirdi. Fakat Philip, yaptıkları şeyi öldürmek olarak görmüyordu. Zaten ölmüş bir şeyi yeniden öldüremezdin. Yaptığı şey onu böcek gibi ezmek ve geçip gitmekti. Bunun üstüne de bu kadar düşünmeye gerek yoktu.

Açıkçası Philip şu an bu ayak takımının bir sonraki hamlesini bile düşünmüyordu. Bu büyük ihtimalle tamamen ona bağlıydı. Fiilen bu topluluğun lideriydi. Bununla da başa çıkabilirdi. Philip Blake şimdi yalnızca bir şeye odaklanmıştı. Bu kâbus başlayalı yaklaşık yetmiş iki saat olmuştu ve henüz hiç kimsenin saptayamadığı bir nedenden ötürü insanlar dönüşmeye başlamıştı. Philip Blake’in tek düşünebildiği Penny’yi korumaktı. İki gün önce Waynesboro’dan, kendi memleketinden defolup gitmesinin nedeni de buydu.

İnsanlar ölüp yeniden dirilmeye başladıklarında orta Georgia’nın doğu kıyısındaki küçük çiftçi topluluğunun bulunduğu yer tam bir cehenneme dönmüştü. Fakat Philip’i asıl kaçıran neden Penny’ydi. Onun güvenliğini sağlamak istiyordu. Penny için eski lise arkadaşlarından yardım istemiş, onun için Atlanta yollarına düşmüştü. Haberlere göre orada mülteci kampları kuruluyordu. Bunların hepsi Penny içindi. Philip Blake’e kalan biricik şey Penny’ydi. Onu yoluna devam ettiren tek şey, yaralı ruhunun tek tesellisi oydu.

Bu esrarengiz salgın başlamadan çok önce, uykusuz gecelerde, saat üçte Philip’in kalbindeki boşluk sızlamaya başlardı. Karısını tam olarak bu saatte, Athens’in güneyindeki yağmurda kayganlaşan ana yolda

kaybetmişti. Üstünden dört yıl geçmiş olmasına inanmak o kadar zordu ki!.. Sarah, Georgia Üniversitesi'nden bir arkadaşını ziyarete gidiyordu. O gece içmişti. Tam bu sıralarda Wilkes County'deki dönemeçli yolda kontrolünü kaybetmişti.

Cesedi teşhis ettiği an Philip kendisinin bir daha eskisi gibi olamayacağını anlamıştı. Hiç tereddüt etmeden doğru şeyi yaptı. Penny'yi beslemek, büyütmek ve giydirmek için iki işte birden çalıştı. Fakat hiçbir zaman eskisi gibi olamadı. Belki de her şey bu yüzden oluyordu. Tanrı'nın küçük bir oyunuydu olup bitenler. Çekirgeler istila ettiğinde *ve de nehir kana bulandığında, kim ki kaybedecek şeyi en çok, başı çekecek kişi ve lider o olacaktır.*

"Kim olduklarının hiçbir önemi yok," dedi sonunda Philip kardeşine. "Ya da ne olduklarının."

"Evet… Sanırım haklısın," diyen Brian ancak bağdaş kurarak, hırıltılı ve derin nefesler alıp vererek oturabilmişti. Bobby ve Nick'i izliyordu şimdi. Geniş çadır bezini yere serip çöp torbalarını silkerek açmışlar, hâlâ kanayan bu cesetleri çadır bezlerine sarmaya başlamışlardı.

"Önemli olan tek şey şu anda bu evi arındırmış olmamız," dedi Philip. "Bu gece burada kalıp, sabah biraz petrol bulabilirsek yarın Atlanta'ya gidebiliriz."

"Yine de hiçbir anlamı yok," diye mırıldandı Brian. Bir cesetten diğerine bakıp duruyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunlara baksana."

Philip, "Ne?" diyerek omzunun üstünden çadır bezine sarılmış ev sahibi kadından kalan iğrenç artıklara şöyle bir baktı. "Ne var?"

"Bunlar bir aileydi."

"Yani?"

Brian, koluna öksürdü, sonra da ağzını sildi. "Demek istediğim… anneyi, babayı ve dört genç çocuğu da aldın… hepsi, bu kadar."

"Evet, yani ne?"

Brian başını kaldırarak Philip'e baktı. "Yani böyle bir şey nasıl olmuş olabilir? Hepsi birlikte mi dönüşmüştü? Birisi ısırılmıştı, sonra onu eve mi

getirmişlerdi?”

Philip, bunun üzerine biraz düşündü. Bu kadar şeyden sonra hâlâ neler olup bittiğini ve bu çılgınlığın nasıl işlediğini anlamaya çalışıyordu. Fakat sonunda düşünmekten bıkarak “Hadi, kaldır o tembel kıçını da bize yardım et,” dedi.

* * *

Evi temizlemeleri yaklaşık bir saat sürmüştü. Penny bu süre zarfında dolapta kaldı. Philip, ona çocuklardan birinin odasından pelüş bir hayvan getirmişti. Ona, bunun çok sürmeyeceğini, dışarı çıkabilmesine çok az kaldığını söyledi. Brian kesik kesik öksürerek kanları paspaslıyor, diğer üç adam da çadır bezine sarılmış iki büyük, dört küçük cesedi kayarak açılan kapılardan sürükleyerek geçirip dışarıdaki geniş sedir döşemenin üstüne istifliyorlardı.

Eylül sonundaki bu gecede üzerlerindeki gökyüzü, karanlık bir okyanus kadar serin ve açıktı. Yıldızlar âlemi parıl parıl parlıyor, bu sakin ve neşeli parıldamalarıyla resmen onlarla dalga geçiyordu. Hazırladıkları balyaları çiy kaplı döşemelere sürüklerken üç adamın nefesinden çıkan buharlar karanlıkta görülüyordu. Baltalarını kemerlerinde taşıyorlardı. Philip kemerinin arkasına bir silah sıkıştırmıştı. Bu, yıllar önce bitpazarından aldığı eski bir Ruger 22’ydi. Ama şimdi hiç kimse silah sesinin gürültüsüyle ölüleri uyandırmak istemiyordu. Rüzgârda karanlık çevreden kulaklarına gelen yürüyen ölülerin o karışık iniltilerinden ve sürünen ayak seslerinden oluşan malum seslerini - duyabiliyorlardı.

Georgia’da sonbaharın bu kadar serin başlaması pek de alışık oldukları bir şey değildi. Bu gece de sıcaklığın beşin altına, hatta belki de sıfırın altına düşmesi bekleniyordu. En azından kesilmeden evvel yerel AM radyosunda öyle anons edilmişti. Bu vakte kadar Philip ve tayfası yolculukları esnasında televizyon, radyo ve interneti Brian’ın Blackberry’sinden takip ediyorlardı.

Bu kaosun ortasında, haber bültenleri insanlara her şeyin yolunda olduğunu – *“Her şey güvenilir hükümetinizin kontrolü altında”* – ve karşılaştıkları bu küçük sorunun sadece birkaç saat içinde halledileceğini söylüyorlardı. Sivil savunmayla ilgili her zamanki uyarılar, insanlara

dışarıya çıkmamalarıyla ilgili verilen nasihatler: *seyrek* nüfuslu bölgelerden uzak durun, ellerinizi sık sık yıkayın, şişe su için, vesaire vesaire.

Tabii ki kimsenin bir şey bildiği yoktu. Belki de en kötüsü bozulan istasyon sayısının artmasıydı. Çok şükür ki petrol istasyonlarında petrol, manavlarda yiyecek bir şeyler vardı hâlâ. Elektrik şebekeleri, trafik lambaları, karakollar ve medeniyetin tüm alt yapı donanımları da şimdilik yerli yerinde görünüyordu.

Fakat Philip elektrik kesintisinin işleri tasavvur edilemeyecek şekilde ciddiye bindirecek olmasından endişeleniyordu.

“Cesetleri garajın arkasındaki çöp bidonuna koyalım,” dedi Philip hafifçe. Fısıldıyor gibiydi. İki balyayı, üç arabalık garaja bitişik tahta çitlere doğru sürükledi. Bu işi çabucak ve sessizce halletmek istiyordu. Zombileri çekmek istemiyordu. Ateş, gürültü, hele de becerebilirlerse silah sesi hiç olmayacaktı.

İki metrelik sedir çitin arkasında, arka bahçeyi kaplayan geniş garajlara açılan çakıllı dar bir ara yol vardı. Nick yükünü dövme demir kulplu, sağlam sedir levhadan çitin kapısına kadar sürükledi. Balyayı bırakarak kapıyı açtı. Kapının arkasında dimdik bir ceset onu bekliyordu.

“Şuraya bakın!” diye haykırdı Bobby Marsh.

“Kapa çeneni!” diyerek tısladı Philip. Kapıya varmak için yolu yarılamıştı. Kemerindeki baltayı çıkardı.

Nick geri çekildi.

Zombi ona doğru yalpalayarak yürüyordu. Nick’in sol göğüs kısmını milimetrelik bir sapmayla kaçıran zombi, hart hurt bir şeyler yer gibi ağzını oynatıyordu. Boş boş takırdayan sarı dişlerin sesi birbirine çarpan çıngırdakların sesine benziyordu. Ay ışığında Nick, yaklaşanın yırtık pırtık bir kazak, golf pantolonu ve pahalı kramponlar giymiş yaşlı bir erkek olduğunu görebildi. Beyaz, kataraktlı gözlerinde parlayan ay ışığı gerçeği ortaya çıkarmıştı: zombi, bir zamanlar birinin büyükbabasıydı.

Nick, tökezleyip Kentucky’deki gür otların üstüne kıç üstü düşmeden önce bu şeye güzelce bakabilmişti. Ölü golfçü, paslı çelik kemerlerin havada ışıldaması gibi aralıktan hantal hantal yürüyerek geçerek çimenliğe yaklaşıyordu.

Philip'in baltasının başı yaşlı adamın hindistan cevizine benzeyen kafatasını çatlatarak canavarın kafasına güzelce indi. Beyin dokusunun en kalın kısmı dura materin yoğun, lifli zarını deldi ve jelimsi yan loba girdi. Ceviz kırarmış gibi bir ses çıktı. Koyu, hafif tuzlu bir sıvı havaya fışkırdı. Büyükbabanın suratındaki o tuhaf canlılık, projeksiyon sistemi tutukluk yapmış bir çizgi film gibi birden kayboldu.

Zombi, sönerek kabaca düşen boş bir çuval gibi yere kapaklandı.

Hâlâ derine batmış olarak duran balta Philip'in yalpalamasına sebep oldu. Philip baltaya aniden asıldı. Baltanın başı sıkışmıştı. "Şu Allah'ın cezası kapıyı sessizce kapat çabuk. Allah kahretsin," dedi Philip. Hâlâ öfkeli bir fısıltıyla konuşuyordu. Chippewa'dan aldığı çelik burunlu botların sol teki kadavranın delinmiş kafatasına çarptı.

Diğer iki adam eş zamanlı bir şekilde dans ediyorlarmışçasına birden hareketlendiler. Bobby yükünü çabucak yere bıraktı ve kapıya koştu. Nick ayağa kalkarak korku sersemliğiyle geriye çekildi. Bobby dövme demirden yapılmış sürgüyü hemen sürgüledi. İçi boş metalik bir şıngırtı duyuldu. Bu ses o kadar gürültülüydü ki karanlık çimlerde yankılandı.

Philip, sonunda baltayı zombinin kafatasının inatçı kayalıklarından kurtarmayı başarmıştı; balta, yumuşak bir öpücük sesiyle çıkıverdi. Ailenin geri kalanına doğru dönüyordu ki evden tuhaf, beklenmedik bir ses duyuldu. Panik dalga dalga tüm beynine yayıldı.

Kafasını kaldırıp yukarıya baktı. Evin arka cephesini görüyordu. Pencerenin içinden ışıl ışıl bir şey parlıyordu.

Cam kapının ardından Brian'ın sureti göründü. Cama yavaşça vuruyordu. Bu, Philip'i hemen harekete geçirdi. Diğerleri de hızla geri döndü. Aciliyet Brian'ın yüzünden okunuyordu. Ölü golfçüyle yapacakları bir şey kalmamıştı artık. Bir terslik olduğunu görebiliyordu Philip.

Allah'ım lütfen Penny'ye bir şey olmasın.

Philip baltayı bırakıp koşarak birkaç saniyede çimleri geçti.

Bobby Marsh, Philip'in arkasından "Cesetler ne olacak?" diye soruyordu.

"Bırakın onları!" diye bağırdı Philip. Merdivenlerin üstünden atlamıştı bile. Açılır kapanır kapılara doğru koşuyordu.

Brian yarı açık kapının önünde onu bekliyordu. "Sana bir şey göstereceğim, dostum," dedi.

“Ne? Penny’yle mi ilgili? Ona bir şey mi oldu yoksa?” Philip eve geri koşarken nefessiz kalmıştı. Bobby ve Nick de verandadan geliyorlardı. Onlar da evin sıcaklığını hissetmişlerdi artık.

“Penny iyi,” dedi Brian. Elinde bir fotoğraf çerçevesi vardı.

“Gayet iyi. Dolapta biraz daha kalabileceğini söylüyor.”

“Allah aşkına Brian, bok mu var?!” Philip nefesini tutmuş, ellerini yumruk yapmıştı.

“Sana bir şey göstereceğim. Bu gece burada mı kalmak istiyorsun gerçekten?”

Brian açılır kapanır cam kapıya doğru döndü. “Bak şimdi. Bu aile hep birlikte burada öldü değil mi? Altı kişinin hepsi? Altısı birden?”

Philip yüzünü sildi. “Çıkar artık ağzındaki baklayı moruk!”

“Bir şekilde bunların hepsi toptan dönüştü. Ailenin hepsi değil mi?” Brian öksürdü ve garajın yanında uzanan altı adet soluk balyayı işaret etti.

“Dışarıda, çimlerin üstünde altısı da duruyor. Anne, baba ve dört çocuk.”

“Ee ne var yani?”

Brian elinde bir fotoğraf çerçevesi tutuyordu. Ailenin mutlu zamanlarından… Hepsi acemice gülümsüyordu ve resmi pazar günü kıyafetlerini giymişlerdi.

“Bunu piyanonun üstünde buldum,” dedi Brian.

“Yani?”

Brian fotoğraftaki en küçük çocuğu gösterdi. Bu, 11-12 yaşlarında, küçük lacivert bir takım elbise giymiş sarı kâküllü, sert gülüşlü bir çocuktu.

Brian kardeşine baktı ve usulca “Resimde yedi kişiler,” dedi.

2. Kısım

Philip’in uzatmalı molaları için seçtiği bu iki katlı koloni mimarisine sahip ev, Wiltshire Estates olarak bilinen etrafı çevrili yerleşim bölgesinin üç şeritli labirentinde kaybolmuş ara sokaklardan birindeydi. Atlanta’nın yaklaşık otuz kilometre doğusundaki 278. otobanın yanında bulunan yirmi dört milyon metre karelik yaşam alanı, sık ve uzun yapraklı çamlar ve yaşlı, büyük meşelerle bezeli özel bir ormandı. Güney sınırındaysa Fuzzy Zoeller’in tasarladığı geniş, inişli çıkışlı otuz altı delikli golf sahası vardı.

Brian Blake’in o akşam terkedilmiş bir nöbet kulübesinde bulduğu ücretsiz broşürdeki pazarlama yazısı o kadar süslü püslüydü ki bu yer, kulağa sanki Martha Stewart’ın erotik fantezisi gibi geliyordu: *Wiltshire Estates, sizlere dünya standartlarında ödüllü bir yaşam sunuyor. GOLF Magazin burası için “En iyilerinden de iyi” yorumunda bulundu. Ayrıca üç yıldızlı Five Diamond’un ödüllü meşe yetiştirme alanları ve spası da var. 7-24 güvenlik hizmetiyle 475.000 dolardan başlayan fiyatlarla...*

Blake ekibi Atlanta’daki mülteci kampına doğru giderken o gün, gün batımında şaşalı giriş kapısına rastlamışlardı.– Hepsi birden Philip’in paslı Chevy Suburban marka arabasına doluşmuştu. Ön farların ışığında binanın üzerindeki demir süslemeleri ve kuleye metallerle işlenmiş Wiltshire başlıklı kavisli büyük açıklama yazılarını görmüşler, bunları incelemek için durmuşlardı.

Philip, başta buranın bir mola yeri olabileceğini düşünmüştü. Şehre uzanan yolculuklarının son ayağını tamamlamadan dinlenebilecekleri, belki de erzak bulabilecekleri bir yer olduğunu sanmıştı. Belki de kendileri gibi birileri, yaşayan başka ruhlar veya onlara yardım edecek birkaç merhametli insan bulurlardı. Bu yorgun, aç, sinirli ve sersem beş yolcu, Wiltshire’ın

dolambaçlı yollarında ilk turlarını atmışlar, etrafı hızla kuşatan karanlıkta bu yerin pek çok kısmının terk edilmiş olduğunu anlamışlardı.

Pencerelerin hiçbirinden ışık gelmiyordu. Yollarda ve kaldırımlarda çok az araç kalmıştı. Bir köşedeki başıboş yangın hortumu çimenlerin üzerine köpük püskürtüyordu. Başka bir köşedeyse telefon direğine girip ön kısmı parçalanmış, terkedilmiş bir BMW duruyordu. Bükülmüş yolcu kapısı ise açık vaziyetteydi. Belli ki insanlar aceleyle terk etmişti burayı.

Terk etme sebepleri, golf kursunun uzak gölgelerinden, kursun arkasındaki çukurlardan ve hatta etraftaki iyi aydınlatılmış sokaklardan gayet iyi anlaşılıyordu. Zombiler, kendi öz hallerinin hayaletimsi kalıntılarıymış gibi amaçsızca ve ayaklarını sürüyerek etrafta dolaşıyorlardı. Arabanın pencereleri kapalıydı. Yine de geniş ve yeni asfaltlanmış yollardan oluşan labirentte dolaşırken Philip, zombilerin uyuşuk uyuşuk açılan ağızlarından çıkan çatlak iniltileri gayet net duyabiliyordu.

Salgın ya da Tanrı'nın işi, her nasıl başladıysa bu bela, Wiltshire Estates'i fena vurmuş olmalıydı. Yaşayan ölülerin çoğu golf kursunun patikalarında ya da banketlerde geziniyordu. Orada, bu süreci hızlandıran bir şey olmuş olmalıydı. Belki golfçüler çoğunlukla yaşlılardı ve yavaş hareket ediyorlardı. Belki de yaşayan ölüler, onların tadını sevmişti. Kim bilir? Fakat ağaçların, çitlerin üstünden, yüzlerce metre öteden görünen bir şey vardı: pek çok yaşayan ölü, belki yüzlercesi, spor kulübü binasında, çimenli golf yollarında, yaya geçitlerinde ve topu engelleyen tümseklerde bir araya toplanmıştı.

Gecenin karanlığında ağır ağır kovana doluşan arılara benziyorlardı.

Bunu seyretmek oldukça rahatsız ediciydi. Fakat bir şekilde burayı terk etmişler, yakın bölge halkına sonsuz çıkmaz sokaklar ve terkedilmiş dolambaçlı ara yollar bırakmışlardı. Philip ve gözünü dört açmış yolcular burada dolanırken o ödüllü hayatın küçücük bir parçasını daha da çok arzulamışlardı. Yalnızca bir yudum, sadece kendilerini yenilemek ve deşarj olmaya yetecek kadar… Geceyi burada geçirebileceklerini ve sabah yeni bir başlangıç yapabileceklerini düşünmüşlerdi.

Green Briar Lane'in dibindeki bu büyük evi seçmişlerdi. Çünkü burası golf kursuna uzaktı; bu sayede arı sürüsünün saldırılarından kaçabilirlerdi. Malikânenin büyük bir bahçesi vardı; pek çok yeri de görüyordu. Ayrıca yüksek ve sağlam çitlerle çevriliydi. Üstelik boş görünüyordu. Fakat

arabayı kilitlemeden, anahtarları üstünde bırakıp park etmişlerdi. Kapılardan birine doğru ilerleyerek teker teker pencereden içeriye süzüldüklerinde ev, üstlerine gelmeye başlamıştı. İlk gıcırdama sesleri ikinci kattan gelmişti. Philip bu sesi duyar duymaz Nick'i geri göndermiş, arabanın arkasındaki baltaları getirmesini istemişti.

* * *

"Yine söylüyorum, hepsini öldürdük," dedi Philip. Mutfakta, kahvaltı köşesinde oturan kardeşini sakinleştirmeye çalışıyordu. Brian hiçbir şey söylemedi. Kâsesindeki vıcık vıcık kahvaltı gevreklerine bakıyordu. Kenarda da Brian'ın çeyreğini kafaya dikerek bitirdiği bir şişe öksürük şurubu duruyordu.

Penny de yanında oturuyordu. Onun önünde de bir kâse Nesquik vardı. Kâsesinin yanındaysa armut büyüklüğünde pelüş bir penguen duruyordu. Penny kaşığını ara sıra oyuncağın ağzına götürüyor, kahvaltısını onunla paylaşıyormuş gibi yapıyordu.

Tüm dolaplara tek tek bakarken, "Bu evin her santimetrekaresini kontrol ettik," diyordu Philip. Mutfak, erzaklar ve lüks eşyalarla dolu bir hazineydi: kahveler, elektrikli mikserler, kristal kadehler, şaraplar, ev yapımı makarnalar, kaliteli reçel ve marmelatlar, her tür baharat ve tatlandırıcı, pahalı likörler ve envai çeşit yemek pişirme aleti. Viking marka kocaman fırın pırıl pırıldı. Gardırop tipi devasa buzdolabı, pahalı etler, meyveler, ezmeler, süt ürünleri ve küçük, içinde hâlâ taze yemek artıkları olan beyaz Çin restoranı kutularıyla doluydu. "Bir akrabalarına falan gitmiştir," diye devam ediyordu Philip. Bir yandan da rafta duran o güzelim İskoç malt viskisine bakıyordu. "Dedesi ve büyükannesinin yanına gitmiş olabilir. Belki de bir arkadaşının evinde kalmıştır, her neyse işte!"

Bobby Marsh "Aman Allah'ım, şuna bakın!" diye haykırdı. Kilerin önünde duruyor ve içerideki şekerlemeleri zevkle inceliyordu. "Charlie'nin Çikolata Fabrikası gibi burası… Kekler, şerbetli tatlılar ve pastalar… Hem hepsi de taze."

Philip, viski şişesini raftan alırken "Burası güvenli Brian," dedi.

"Güvenli mi?" Brian Blake gözlerinin masaya dikmişti. Öksürerek oturduğu yerde büzüldü.

“Evet, öyle dedim. Doğruyu söylemek gerekirse–”

“Biri daha gitti!” Mutfağın diğer ucundan bir ses geldi.

Bu Nick’ti. On dakikadır gergin gergin lavabonun solundaki dolabın altına monte edilmiş küçük bir plazmada televizyon kanallarını geziyor ve yerel istasyonlardan gelecek güncel haberleri bekliyordu. Saat on ikiye çeyrek vardı. Atlanta’dan gelen Fox 5 haberleri de kaybolmuştu. Kablolu yayında, doğa programları ve eski filmlerin tekrarını veren ulusal ağlar dışında, kalan tek şey Atlanta’nın güvenilir kanalı CNN’di. Bunların hepsi ise şu anda günlerdir yayınlanan aynı uyarı ekranı ve aynı maddelerle kriz duyuruları veriyordu. Brian’ın Blackberry’si bile son nefesini veriyor gibiydi. Çünkü bu bölgede sinyal çok düzensizdi. Çalıştığında da saçma sapan e- postalar, Facebook etiketlemeleri ve kapalı mesajlar veren anonim iletilerle dolu olarak geliyordu:

…VE KRALLIK KARANLIĞA GÖMÜLÜYOR…

…GÖKTEN KUŞLAR DÜŞTÜ. İŞTE HER ŞEY BÖYLE BAŞLADI…

…HEPSİNİ YAKIN. HEPSİNİ…

…TANRI’YA KARŞI GELEN KÂFİRLER…

…DOĞARSIN VE ÖLÜRSÜN…

…LORDLAR KAMARASI, ŞEYTANLARIN MESKENİ OLMUŞ…

…BUNDAN BENİ SORUMLU TUTMA. BEN ÖZGÜRLÜKÇÜYÜM…

…YE BENİ…

“Kapat şunu, Nick” dedi Philip kasvetli bir ses tonuyla. Kahvaltı köşesindeki sandalyeye elindeki şişeyle külçe gibi oturdu. Kaşlarını çattı ve kemerinin arkasına elini attı. Tabancası arkasına batıyordu. Ruger’i çıkarıp masaya koydu. Viskinin kapağını şak diye açıp bir yudum aldı.

Brian’la Penny silaha bakıyorlardı.

Philip şişenin kapağını kapadı ve viskiyi mutfağın diğer tarafında duran Nick’e attı. Nick de tüm ülkedeki en iyi ikinci beysbolcu, en azından bir zamanlar öyleydi, özgüveniyle şişeyi yakaladı. “Biraz da içki kanallarını ayarla… Televizyona bakıp durmayı kes artık. Uyusan iyi olur.”

Nick bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha. Sonra da şişeyi kapatıp Bobby’ye fırlattı.

Bobby az daha düşürüyordu şişeyi. Kilerde oturmuş koca bir paket kakaolu ve kremalı bisküviyi midesine indiriyordu. Ağzı bisküvilerin kahverengi kırıntılarıyla batmıştı. Viskiden aldığı büyük bir yudumla bisküvileri mideye indirdikten sonra teşekkür edercesine geğirdi.

Philip ve bu iki arkadaşı pek çok kez birlikte içmişlerdi. Bu gece ise her zamankinden daha fazla ihtiyaçları vardı buna. Burke County'deki ilk yıllarında birlikte nane likörü ve karpuzlu şarap içmeye başlamışlardı. Arka bahçelerindeki küçük çadırlarda içiyorlardı. Daha sonraları futbol maçlarından ardından bira kokteyli içmeye başlamışlardı. Kimse likörü Philip gibi götüremezdi. Diğer ikisi de meyve kokteyllerinde sıkı rakip sayılırlardı.

Evliliğinin ilk yıllarında Philip belirli aralıklarla bu iki lise arkadaşıyla dışarı çıkıp âlem yapardı. Bunu daha çok gençliğin, yalnızlığın ve sorumsuzluğun nasıl bir şey olduğunu hatırlamak için yapardı. Fakat Sarah'nın ölümünden sonra bu üç adam birbirinden kopmuştu. Çocukla tek başına ilgilenmenin stresi, gündüzleri şapkacıda çalışmak, geceleri de Penny'yi yataklı bölmeye alıp yük kamyonu sürmek onu mahvetmişti. Giderek daha da az birlikte dışarıya çıkmaya başlamışlardı. Philip geçen ay Nick ve Bobby'yle buluşup zamparalık yapmak için Tally Ho'ya ya da Wagon Wheel Inn'e ya da Waynesboro'daki başka bir yere gidebilmişti. Penny'ye Rose anne bakmıştı.

Son yıllarda Philip, Bobby ve Nick'le sırf takılmak için mi takıldığını merak etmeye başladı. Hâlâ yaşadığını kendisine hatırlatabilmeliydi. Belki de geçen pazar, Waynesboro'da işler boka sardığında Philip de bu yüzden Penny'yi alıp daha güvenli bir yere gitmeye karar vermiş, Nick ve Bobby'yle de bu seyahat için bir araya gelmişti. Onlar kendilerini Philip'in geçmişine ait parçalar gibi hissediyorlardı. Bu da bir şekilde işleri kolaylaştırmıştı.

Fakat Brian'ı yanına almayı hiç düşünmemişti. Brian'la karşılaşmak tamamen bir kazaydı. Yola çıktıkları ilk gün, Waynesboro'nun yaklaşık 65 kilometre batısındayken Philip, annesiyle babasının nasıl olduklarını görmek için Deering'e sapmıştı. Yaşlı çift, Fort Gordon askeri üssünün yakınındaki emeklilerle birlikte yaşıyordu. Philip, ailesinin küçük kasaba evine vardığında, tüm Deering halkının korunmak için askeri üsse taşındığını gördü. Bu iyi haberdi. Fakat Brian evdeydi. Bu da kötü haberdi.

Brian terkedilmiş evde, bodrumdaki alçak tesisat kanalına sokulmuş saklanıyordu. Taşrada yürüyen ölülerin sayısının artması, onu çok korkutmuştu. Philip, kardeşinin şu anki durumunu neredeyse tamamen unutmuştu: Brian, Gainesville'deki o çılgın Jamaikalı kızla evliliği yürümeyince evine geri dönmüştü. Kız da pılını pırtısını toplayıp Jamaika'ya geri gitmişti. Bu durum Brian'ın her daim hezimetle biten aptalca iş planlarıyla birleşince, son parlak fikri de Athens'de her köşedeki müzik mağazalarından bir tane daha açmaktı, ki planların çoğunu da anne ve babası finanse ederdi, Philip bir süre abisine göz kulak olmak zorunda kalmıştı. Fakat olan olmuştu.

Bobby son bisküviyi de silip süpürürken odanın karşısından "Hey, Philly," diye seslendi. "Sence şehirdeki bu mülteci kampları hâlâ ayakta mıdır?"

"Kim bilir?" Philip kızına baktı. "Nasılsın, canım?"

Küçük kız omzunu silkerek "İyi," dedi. Tıpkı rüzgârdan kırılmış rüzgâr çanları gibi sesi çok zor duyuluyordu. Gözlerini pelüş penguene dikmişti.

"Sanırım."

"Bu evi sevdin mi?"

Penny tekrar omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Bir süre burada kalsak ne dersin?"

İşte bu herkesin dikkatini çekmişti. Brian başını kaldırıp kardeşine baktı. Şimdi tüm gözler Philip'in üzerindeydi. Sonunda Nick açıkça sordu: "Bir süre de ne demek?"

Philip, Bobby'ye dönüp viskiyi işaret ederek "Versene şu şişeyi," dedi. Philip şişedeki viskiden büyük bir yudum alarak içini yaka yaka içti. Ağzını sildikten sonra "Şu eve baksanıza bir," dedi.

Brian'ın kafası karışmıştı. "Sadece bu gecelik dememiş miydin?"

Philip, derin bir nefes aldı ve "Evet, ama şimdi bu fikirden vazgeçiyor gibiyim."

Bobby araya girdi, "Tamam da…"

"Sadece bizim için en iyisinin burada biraz daha kalmak olduğunu söylüyorum."

"Ama Philly, peki ya…"

“Olduğumuz yerde kalıp neler olacağına bir bakalım, Bobby.”

Nick pür dikkat dinliyordu. “Philip, yapma dostum. Haberlerde hep söylüyorlar ya büyük şehirler en güvenli…”

“Haberler mi? Saçmalama Nick! Haberler de nüfusun geri kalanıyla birlikte kaybolup gidiyor. Şu eve bir baksana! Devletin vereceği küçük bir sığınakta bu kadar erzak, herkes için yatak, haftalarca yetecek yiyecek, yirmi yıllık bir viski bulabileceğini mi sanıyorsun? Peki ya banyo, sıcak su, çamaşır makinesi?”

Bobby bir müddet düşündü ve sonra “Fakat çok yakınız,” dedi.

Philip iç çekerek “Hmm… evet, yakın göreceli bir kavram,” diye yanıt verdi.

“Maksimum 30 kilometre.”

“Tabii 30 bin kilometre de olabilir bu. Şu şeylerle dolu 278. otobandaki enkazları düşününce…”

“Bu bizi durduramayacak,” dedi Bobby. Birden gözleri parladı. Parmaklarını şıklattı. “Arabanın ön tarafına bir şey yaparız. Neydi o ya? Hay sokayım! Şu Yol Savaşçısı’ndaki gibi bir kepçe!”

“Söylediklerine dikkat et Bobby,” dedi Philip, kafasıyla küçük kızı göstererek.

Nick “Hey dostum, tamam burada kalalım ama sen de biliyorsun ki her şey an meselesi. Yani dışarıdaki şu şeylerin–” diyordu ki çocuğa bakıp sustu. Herkes onun neyi kastettiği biliyordu.

Penny, dinlemiyormuş gibi önündeki vıcık vıcık kahvaltı gevreğiyle uğraşıyordu.

“Burası güvenli bir yer, Nicky” diye karşılık verdi Philip. Şişeyi bırakıp kaslı kollarını göğsünde çaprazladı. Philip, dışarıda golf kursunda dolaşan o yığınları düşünüyordu. Sessiz olmaları, geceleri ışığı gizlemeleri, hiçbir sinyal veya koku yaymamaları ve bunların hiçbirini mahvetmemek için gürültü yapmamaları gerekiyordu. “Gücümüzü ve aklımızı kaybetmediğimiz sürece iyiyiz,” diye ekledi.

“Tek bir silahla mı?” diye sordu Nick. “Zaten onu da dikkatlerini üzerimize çekmeden kullanamayız.”

“Diğer evlere de bakıp, silah ararız. Bu zengin piçler geyik avlamaya meraklıdırlar. Belki Ruger için bir susturucu bile bulabiliriz. Aha, biz de yapabiliriz bunu. Aşağıdaki atölyeye baksanıza!”

“Yok artık Philip. Neyiz biz? Şimdi de silah ustası mı olduk? Kendimizi savunmak için elimizdeki tek şey şu an birkaç…”

“Philip haklı!”

Brian’ın sesi herkesi şaşırttı. Boğuk ve vızıltılı bir şekilde çıkmıştı sesi. Yine de kendinden emindi. Kahvaltı gevreğini itti ve kardeşine baktı. “Haklısın.”

Brian’ın genzinden gelen o kararlı sese en çok şaşıran Philip’ti muhtemelen.

Brian ayağa kalkıp masanın yanına gelerek geniş ve iyi döşenmiş oturma odasına açılan kapının önünde durdu. Odanın lambaları kapalıydı; tüm gölgeler çekilmişti. Brian ön duvarı gösterdi. “Öncelikli problemimiz evin ön tarafı. Yan ve arka tarafları şu yüksek çitler gayet iyi koruyor. Ölülerin bu bariyerleri vesaire geçmesi pek mümkün görünmüyor… Bu bloktaki tüm evlerin arka bahçesi çitlerle çevrili.” Bir an Brian öksürecek gibi oldu, fakat öksürüğünü içinde tuttu. Elini ağzına götürdü. Eli titriyordu. Devam etti: “Diğer bahçelerden ve evlerden bir şeyler alabilirsek belki evin önünü bir duvarla sağlamlaştırabiliriz, belki yandaki evlerin önünü de.”

Bobby’yle Nick birbirlerine baktılar. Hiç kimse bir şey demiyordu. Sonunda Philip hafif gülümseyerek “İşi kolejliye bırakın,” dedi.

Blake kardeşler birbirine gülümsemeyeli epey olmuştu. Ama şimdi Philip, her şeyi mahveden kardeşinin işe yaramaya, bir şeyler yapmaya, adam olmaya çalıştığını görüyordu. Brian da Philip’in onaylamasından güç alıyor gibiydi.

Nick ikna olmamıştı. “Peki, ne kadar süreliğine? Burada kendimi kabak gibi ortada hissediyorum.”

“Ne olacağını bilmiyoruz,” dedi Brian. Sesi ham ve biraz da tuhaftı. “Buna neyin sebep olduğunu ve ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Bu şeyin ne olduğunu anlayıp bir panzehir veya öyle bir şey yapabilirler… Uçaklardan kimyasal bir şeyler püskürtebilirler. Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi böyle şeyler yapabilir. Asla bilemeyiz. Bence Philip tamamen haklı. Kıçlarımızı bir süre burada dinlendirebiliriz.”

“İşte böyle,” dedi Philip gülümseyerek. Hâlâ kolları bağlıydı. Kardeşine göz kırptı. Brian da gözlerini kapayan kalın bir tutam saçı geriye itip hafifçe başını sallayarak kardeşinin göz kırpmasına karşılık verdi. Hırıltılı ciğerlerine hafif bir nefes aldı. Zafer kazanmış gibi Philip’in yanındaki masada duran İskoç viskisine doğru ilerledi. Brian, yıllardır hissetmediği bir hazla şişeyi kavrayıp dudaklarına götürdü ve güzel bir avı kutlayan Viking’in fiyakasıyla şişeden büyük bir yudum aldı.

Birden geri çekildi. İki büklüm olmuştu. Öksürerek etrafa resmen yaylım ateşi açmıştı. Ağzındaki likörün yarısını mutfağa püskürttü. Öksürdü, öksürdü, öksürdü. Kızgın hırıltılar çıkarırken diğerleri onu sadece seyretti. Küçük Penny şaşırıp kalmıştı. Kocaman gözleriyle bön bön bakıyor, yanağındaki likör damlalarını siliyordu.

Philip, kardeşinin acınası haline bakıp arkadaşlarına döndü. Odanın öbür ucundaki Bobby Marsh gülmemeye çalışıyordu. Nick de birden gelen kahkahasını bastırmaya çabalıyordu. Philip bir şeyler söylemeye çalıştı ama yapamadı. Gülmeye başladı. Gülme, diğerlerine de bulaşmış, hepsi birlikte kahkaha atmaya başlamıştı.

Az sonra herkes, hatta Brian bile isterik bir şekilde gülüyordu. Bu korkunç kâbus başladığından beri neredeyse ilk kez gülüyorlardı. Gülmek çok iyi gelmiş, içlerindeki karanlık ve kırılgan hissiyattan kurtulmuşlardı sanki.

* * *

O gece nöbetleşe uyumaya çalıştılar. Her biri ikinci katta kendi odalarında kaldı. Evin önceki sahiplerinden kalan üstünde yarısı su dolu bir bardak duran yatağın kenarındaki komodin, asla bitirilemeyecek bir sayfası açık John Grisham romanı, üzerinde ponponlar asılı cibinlikli bir genç kız yatağı, bir müzedeki korkunç tarihi eserlerin havasını taşıyordu.

Philip, gecenin büyük bir kısmını oturma odasının dışında oturup aşağı katı izleyerek geçirdi. Silahını yanındaki sehpaya koymuştu. Penny’yi de sandalyesinin yanındaki köşe kanepeye yatırıp üzerini battaniyeyle örtmüştü. Çocuk uyumaya çalışıyordu, fakat bir türlü uyuyamıyordu. Sabaha karşı üçte Philip yine kendini Sarah’nın kazasını düşünürken buldu. Tam bu sırada göz ucuyla Penny’nin rahatsız bir şekilde bir o yana bir bu yana döndüğünü fark etti.

Philip, Penny’nin üzerine eğildi ve koyu saçlarını düzeltirken fısıldadı: “Uyuyamadın mı?”

Küçük kızın üzerindeki örtüler üstünü çenesine kadar kapatıyordu. Philip’e baktı ve başını salladı. Kızın kül gibi solgun yüzü, Philip’in kanepenin yanına koyduğu ısıtıcının turuncu ışığında melek gibi görünüyordu. Uzaktaki rüzgârlar dışarıdan, ısıtıcının o yumuşak ve monoton sesi yüzünden zar zor duyulan ahenksiz ve aralıksız bir inilti korosu sesi getiriyordu. Tıpkı bir dizi dalganın kıyıya vuruşu gibiydi.

Philip kızın yanağını okşarken yumuşak bir ses tonuyla “Babacık burada bebeğim, merak etme,” dedi. “Hep yanında olacağım.”

Küçük kız başını salladı.

Philip ona sıcacık gülümsedi. Eğilerek sol gözünü öptü. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.” Kız tekrar başını salladı. Küçük penguen boynunda rahatça uzanıyordu. Bu pelüş hayvana bakarak kaşlarını çattı. Penguen’i kulağına götürdü ve ona sır veren bu hayvanı dinliyormuş gibi davrandı. Daha sonra babasına baktı.

“Baba?”

“Evet tatlım?”

“Penguen bir şey öğrenmek istiyor.”

“Neymiş o?”

“Penguen o insanların hasta olup olmadığını öğrenmek istiyor.”

Philip derin bir nefes aldı ve “Penguene söyle… Evet, onlar hasta. Hasta olmaktan da öte. Bu yüzden biz onları ıstıraplarından kurtarıyoruz.”

“Baba?”

“Evet?”

“Penguen bizim de hasta olup olmayacağımızı öğrenmek istiyor.”

Philip, kızın yanağını sıktı. “Hayır, küçük hanım. Penguene söyle biz domuz gibi sağlıklı kalacağız.”

Bu cevap kızı tatmin etmiş görünüyordu. En azından başını çevirip biraz daha boşluğa bakmasına yetmişti.

* * *

O sabah saat dörde doğru, evin başka bir köşesindeki bir diğer uykusuz ruh da kendi cevabı olmayan sorularını soruyordu. Dolaşmış battaniyeler içinde yatan Brian Blake'in o cılız bedeninin üzerinde yalnızca bir tişört ve boxer vardı. Yüksek ateşten ince ince ter döküyordu. Gözlerini alçı tavana dikerek dünyanın sonunun bu olup olmayacağını düşünüyordu. Dünyanın sonunun "Gümbürtüyle değil, iniltiyle,"[1] geldiğini söyleyen Rudyard Kipling miydi? Yok yok… Eliot'tu o; T.S. Eliot. Brian, şiiri Georgia Üniversitesi'ndeki yirminci yüzyıl karşılaştırmalı edebiyat dersinde incelediğini hatırladı, "İçi Kof Adamlar" mıydı şiirin adı? Çok faydasını görmüştü bunun.

1 Ç.N.: Şiir çevirisi Suphi Aytimur'a aittir.

Orada uzanmış, arpacı kumrusu gibi düşünüyordu başarısızlıklarını. Her gece yapardı bunu. Fakat bu gece düşüncelerinin arasına bilinç akışına yerleştirilmiş cinayet filmi sahneleri gibi bu katliam da girmişti. Eski günahlar yeni korkularla karışmış, düşüncelerine yön veriyordu: Eski karısı Jocelyn'le bağlarını koparmamak, avukatlık olmamak ve Montego Körfezi'ne dönmeden önce kendisine onca acı şeyi söylememesi için yapabileceği veya söyleyebileceği bir şey var mıydı? Peki ya bu yaratıkları kafataslarına bir kez vurarak öldürebilir miydin yoksa beyin dokusuna zarar vermen mi gerekirdi? Brian'ın Athens'teki müzik marketini açık tutmak için yapabileceği, isteyebileceği veya ödünç alabileceği bir şey var mıydı? Onun o kahrolası muhteşem fikri, cilalı döner platformlar, ikinci el basgitar bölmeleri ve Snoop Dogg mücevherleriyle süslü parlak mikrofonlarla döşenmiş hip-hop sanatçılarına yönelik müzik mağazalarından yalnızca güneyde vardı. Bahtsız kurbanlar ne kadar sürede bu kadar çoğalıyorlardı? Havadan gelen bir salgın hastalık gibi miydi, yoksa Ebola gibi sudan mı bulaşıyordu? Zihninde dönüp duran bu düşünceler, bir zamanlar burada yaşayan ailenin yedinci üyesinin hâlâ evde bir yerde olduğunu düşünmenin getirdiği o rahatsız edici hisle sonunda geriye dönüp en elzem konuya varmışlardı.

Mademki Brian yanındakileri kesinlikle burada kalmaları gerektiğine ikna etmişti, bu konuda da endişelenmesi gerekirdi. Her gıcırtıyı, evdeki en ufak vızıltıyı, çalışan fırının hafif sesini, her şeyi duyuyordu. Nedenini bilmiyordu, fakat o sarı saçlı çocuğun hâlâ burada, evde olduğundan gayet

emindi. Bekliyor ve zaman kolluyordu. Peki ama ne için? Belki de çocuk, ailede dönüşmeyen tek kişiydi. Belki de korkmuş ve saklanıyordu.

O gece yatmadan önce Brian'ın ısrarı üzerine tüm evi son bir kez daha köşe bucak aramışlardı. Philip, eline baltayla el fenerini alarak ona eşlik etmiş, birlikte bodrumun her köşesini, her bölmeyi, her tuvaleti ve eşya dolabını tek tek kontrol etmişlerdi. Kaçak yolcuyu bulmak için kilerdeki et dolabının, hatta çamaşır makinesiyle, kurutma makinesinin içine bile bakmışlardı. Nick'le Bobby ise tavan arasına, sandıkların arkasına, kutuların ve gardıropların içine bakmıştı. Philip tüm yatakların altına ve şifonyerlerin arkasına bakmıştı. Bu arayış esnasında birkaç ilginç keşif de yapmışlardı, fakat elleri boş dönmüşlerdi.

Bodrumda köpek maması kâsesi bulmuşlardı. Fakat ortada köpek falan yoktu. Ayrıca atölyede bir dizi elektrikli alet vardı: elektrikli testereler, matkaplar, frezeler, hatta bir de çivi tabancası. Özellikle çivi tabancası, çekiçten daha az ses çıkaracağı için barikat yaparken çok işlerine yarayacaktı.

Brian bu çivi tabancasından başka nasıl yararlanabileceklerini düşünüyordu ki birden yarı giyinik vücudunu donduran ve tüylerini diken diken eden bir ses duydu.

Ses hemen yukarıdan tavanın öteki tarafından geliyordu. Yani tavan arasından geliyordu.

3. Kısım

Brian sesi duyar duymaz, bilinçaltında bu sesi evin gıcırtısından, çatı penceresine vuran rüzgârdan ve fırının cızırtılarından ayırt ederek, yatağın ucuna oturdu. Kafasını kaldırıp daha dikkatlice dinledi. Birinin bir şeyi tırmalamasına ya da kumaş yırtılmasına benzer bir ses geliyordu. Başta Brian gidip kardeşine söylemek zorunda hissetti kendini. Bunun hakkından en iyi Philip gelirdi. Yukarıdaki, o çocuk olabilirdi ya da Allah korusun daha kötü bir şey.

Fakat sonra Brian kendine engel oldu. Yine ödleklik mi edecekti? Her zamanki gibi küçük kardeşine mi koşacaktı? Bir zamanlar ikisi de Burke County ilkokulunda öğrenciyken her sabah yaya geçidinde Brian'ın elini tutan kişiye mi gidecekti? Hayır, Allah kahretsin! Bu sefer bunu yapmayacaktı. Bu sefer erkekçe davranacaktı.

Derin bir nefes alarak döndü. Yatağın kenarındaki komodine koyduğu el fenerini alıp feneri yaktı. Küçük ışık huzmesi karşı duvarda gümüş bir ışık havuzu oluşturarak karanlık odada yayıldı. *Sadece sen ve ben, Justin* diye düşünüyordu Brian ayağa kalkarken. Aklı başındaydı. Duyuları çatırdıyordu.

Gerçek şu ki Brian bu gece kardeşinin planlarına dâhil olup Philip'in gözlerindeki *belki Brian artık umutsuz bir ezik değildir* bakışını gördüğünde kendini çok iyi hissetmişti. Şimdi Philip'e mutfaktaki anın tesadüfî bir şey olmadığını göstermenin tam zamanıydı. Brian da Philip gibi bu işi halledebilirdi. Yavaşça kapıya doğru yürüdü.

Odadan çıkmadan önce Brian, çocuklardan birinin odasında bulduğu metal beysbol sopasını da aldı.

* * *

Brian, ikinci kat iskelesi üstündeki tavana gömülmüş o gösterişli tavan kapağının altında dururken kâğıt hışırtısına benzer sesler şimdi koridordan daha iyi duyuluyordu. Derin horultularıyla koridoru dolduran Bobby Marsh ve Nick Parsons'ın uyuduğu odalar evin doğu cephesinde ve yukarıdan gelen sesi duyamayacak kadar uzaktaydı. Sesi işiten tek kişi Brian'dı.

Tavan arasına giden kapıdan Brian'ın zıplayıp tutabileceği yükseklikte deri bir kayış sarkıyordu. Bölmenin yaylı kolunu çekerek açtı ve akordeon gibi katlanan merdivenler yere vurarak açıldı. Brian el fenerini karanlık bölmeye tuttu. Işıkta toz zerreciklerinin uçuştuğu görülüyordu. Zifiri, opak bir karanlık vardı. Brian'ın kalbi küt küt atmaya başladı.

Kendi kendine *seni adi ödlek* diye düşündü. *O korkak kıçınla* çıksana yukarı.

Kolunun altındaki beysbol sopasıyla merdivenleri tırmandı. Boş elinde de el fenerini tutuyordu. Merdivenin tepesine vardığında durakladı. Üzerinde Manolia Springs Eyalet Parkı'nın resimleri olan kocaman bir sandığa doğru tuttu ışığı.

Leş gibi naftalin ve küf kokusunu aldı Brian. Çatıdaki çatlaklardan tavan arasına güz soğuğu sızıyordu. Serin hava yüzüne vuruyordu. Bir süre sonra o hışırtıyı tekrar duydu.

Ses, tavan arasının karanlığında daha derin bir yerden geliyordu. Kapaktan tavan arasına çıkarken Brian'ın boğazı kupkuru olmuştu. Tavan o kadar alçaktı ki Brian eğilmek zorundaydı. Ödü bokuna karışmıştı. Öksürüğü geldi, fakat öksürmeye cesaret edemedi.

Tırmalama sesleri durdu, sonra yeniden başladı. Ne kadar da canlı ve sinir bozucu seslerdi!

Brian sopayı kaldırdı. Hareket etmeden durdu. Korku mekaniğini yeni baştan öğreniyordu: *Gerçekten çok ama çok korktuğunda filmlerdeki gibi titremezsin. Balık yavrusu gibi kımıldamadan durursun.*

Sonradan titremeye başlarsın.

El fenerinin ışığıyla yavaşça tavan arasının karanlık köşelerini taramaya başladı. Her yerde zengin döküntüleri vardı: örümcek ağlarıyla kaplı bir egzersiz bisikleti, kürek çekme aleti, birkaç sandık daha, halterler, üç tekerlekli bisikletler, gardırop kutuları, su kayakları ve tozlu ve paslı bir langırt masası. Tırmalama sesleri yeniden kesilmişti.

Işıkta bir tabut göründü.

Brian birden taş kesildi.

Tabut mu?

* * *

Philip, tavan arası merdiveninin açıldığını duyduğunda merdivenlere giden yolu yarılamıştı bile. Çoraplı ayaklarıyla sessizce yürüdü. Bir elinde baltasını, diğerindeyse el fenerini tutuyordu. Tabancası da kotunun arkasında duruyordu. Üzerinde gömleği yoktu. Gökyüzünden süzülen ay ışığında o cılız adaleleri parlıyordu.

Saniyeler içinde koridoru geçip akordeon merdivenleri tırmandı. Tavan arasının karanlığına vardığında o daracık yerde birinin siluetini gördü. Philip feneri kardeşinin üstüne tutamadan durum açığa çıkmıştı.

* * *

“Solaryum makinesi o,” dedi Philip. Sesi Brian’ı yerinden zıplatmıştı. Son birkaç saniyedir Brian Blake, tavan arasının duvarlarından birinin karşısında duran tozlu, kapalı kutudan üç metre ötede korkudan felç olmuş bir vaziyette duruyordu. O şeyin üstü devasa bir istiridye gibi mandallanarak kapatılmıştı. Bir şey dışarı çıkmak için kutunun kapağını tırmalayıp duruyordu. Brian biraz etrafta oyalandı. El fenerinin ışığında kardeşinin sıska ve asık suratını gördü. Philip sağ elindeki baltayla tavan arasının eşiğinde duruyordu. “Çekil oradan Brian!”

“Sence o…”

“Kayıp çocuk mu?” diye fısıldadı Philip. Dikkatlice kutuya ilerliyordu. “Görelim bakalım.”

Tırmalama sesi, konuşmalardan etkilenmiş gibi hızlanarak arttı.

Brian solaryum makinesine doğru dönüp tüm gücünü topladı ve beysbol sopasını kaldırdı. “Dönüştüğünde burada saklanıyordur muhtemelen.”

Philip baltayla yaklaştı. “Çekil yoldan yakışıklı.”

“Onunla ben ilgileneceğim,” dedi Brian acı acı. Mandala doğru yaklaştı. Beysbol sopası hazırdı.

Philip yavaşça kardeşiyle solaryum makinesinin arasına girdi. “Bana hiçbir şey ispatlamak zorunda değilsin moruk. Kenara çekil yeter.”

“Hayır, Allah kahretsin. Ben halledeceğim bu sefer,” diyerek tısladı Brian. Tozlu mandala ulaşmıştı.

Philip kardeşini şöyle bir süzdü. “Tamam. Her neyse. Git, fakat hızlı ol. Ne olursa olsun, fazla düşünmeden hallet.”

“Biliyorum,” dedi Brian. Boş eliyle mandalı tuttu.

Philip, kardeşinin hemen arkasında duruyordu.

Brian, kutunun mandalını açtı.

Tırmalama sesleri kesildi.

Brian kapağı açtığında Philip de baltasını kaldırdı.

* * *

İki ani hareket, karanlıkta bir çift bulanıklık, Philip’in görüş alanını kapamıştı. Hışırdayan bir post ve Brian’ın yay çizen sopası. Hayvanın Philip’in keyfini yerine getirmesi bir ya da iki saniye sürmüştü. El fenerinin parlaklığından kaçan fare fiberglas çukurdan hızlıca çıkıp bir köşedeki aşınmış deliğin içine kaçtı.

Beysbol sopası, şişko, gri kemirgenin yanından bile geçmeden yere indi.

Yatağın düğme panelinin parçaları ve eski oyuncaklar bu etkiyi dağıttı. Brian güçlükle nefes aldı. Deliğe girerek kaybolan fareden irkilip geri çekildi. Tekrar sürünerek yatakların olduğu kata gitti.

Philip rahat bir nefes alıp baltasını indirdi. Yanındaki karaltılardan gelen hafif metalik sesi duyduğunda bir şeyler söylemeye başlamıştı. Brian aşağı baktı. Zor nefes alıyordu.

Sopanın çarptığı küçük sürpriz bir kutu yerde yatıyordu.

Düşmenin etkisiyle madeni müzik kutusu, sirk şarkısının birkaç notasını daha çaldı.

Sonra oyuncak palyaço çıktı yana düşen kutudan.

“Böö,” dedi Philip bıkkınlıkla. Sesi hafif şakacıydı.

* * *

Ertesi sabahki omlet, pastırma, yulaf, jambon, pankek, taze şeftali ve çaydan oluşan büyük kahvaltıdan sonra keyifleri az da olsa yerine geldi. Tüm ev, kahve, tarçın ve cızırdayan füme etlerin kokularının hoş karışımıyla dolmuştu. Nick gruba, Bobby'yi kendinden geçiren o özel sosunu bile yaptı.

Brian, ebeveyn yatak odasının ecza dolabında soğuk algınlığına iyi gelecek ilaçlar buldu. Birkaç kapsülü yuttuktan sonra daha iyi hissetmeye başlamıştı. Kahvaltıdan sonra yakın çevreye bakındılar, Green Briar Lane olarak bilinen tek kare bloğu dolaşmışlar ve güzel haberlerle dönmüşlerdi. İnşa malzemesi ve araç gereçlerden oluşan bir hazine bulmuşlardı resmen: şöminede yanacak odunlar, döşemelerin altında fazladan ahşap kaplamalar, komşu evlerin buzdolaplarındaki yiyecekler, garajlarda bidon bidon benzinler, kışlık mont ve botlar, kutu kutu çiviler, likörler, lehim makineleri, şişelenmiş sular, bir kısa dalga radyo, dizüstü bilgisayar, jeneratör, bir yığın DVD ve bodrumlardan birinde içinde birkaç av tüfeği ve kutu kutu kovan olan bir tüfeklik.

Hiç susturucu yoktu. Yine de misafir umduğunu değil, bulduğunu yerdi.

Yaşayan ölülerden yana da şansları yaver gitti. Koloninin her iki tarafındaki evler de boştu. Bu evlerin sakinleri belli ki bu bela etrafı daha fazla sarmadan defolup gitmişlerdi. Evden uzakta, batı tarafındaki iki evde Philip ve Nick dönüşmüş yaşlı bir çiftle karşılaştılar. Fakat ihtiyarlar, birkaç iyi oturtulmuş balta darbesiyle kolayca, çabucak ve en önemlisi sessizce geberip gittiler.

O gün öğleden sonra Philip ve yanındakiler, kendi evlerinin ve bitişikteki iki komşu evin ön taraflarındaki park yoluna, eni toplam kırk beş, yüksekliğiyse on sekiz metre olan bir barikat örmeye başladılar. Bu kadar büyük bir barikat örme düşüncesi Nick ve Bobby'nin gözünü korkutmuştu. Fakat komşulardan birinin döşemesinin altında buldukları prefabrik bölmeler ve sokaktaki yerlerinden çıkarılmış çit malzemeleriyle birleşince iş inanılmaz hızlı bitmişti.

O gün hava kararırken Philip ve Nick arazi hattının kuzey ucundaki son bölmeleri birleştiriyorlardı.

Philip, çivi tabancasının çatal ucunu köşe bağlantısına doğru bastırırken "Tüm gün bir gözüm onlarda," dedi. Golf kulübünün yakınlarındaki arı

sürüsünden bahsediyordu. Nick kafasını salladı. Aynı zamanda da iki destek kirişini uç uca birleştiriyordu.

Philip düğmeye basınca çivi tabancasından metal bir tel çatırtısı gibi hafif sesler çıkmaya başladı. On beş santimetre galvanizli çivi tahtalara girdi. Gürültüyü azaltmak için izole bantla yapıştırılan küçük bir parça battaniye, çivi tabancısını biraz şaşırtmıştı.

Philip alnındaki teri silip bir sonraki destek kirişine doğru ilerlerken "Tek bir tanesinin bile yakınlarda dolaştığını görmedim," dedi. Nick tahtaları sabit tutuyor ve çivi tabancasının ucunu bastırıyordu.

Dırıırırıırıııt!

"Bilmiyorum," dedi Nick şüpheyle. Diğer kısma geçti. Saten montu terden sırtına yapışmıştı. "Gelip gelmeyeceklerini değil, ne zaman geleceklerini düşünüyorum."

Dırıırırıırıııt!

"Fazla endişeleniyorsun oğlum," dedi Philip. Tahta kaplamanın diğer kısmına geçti ve tabancanın düğmesine bastı. Uzatma kablosu komşu evin köşesindeki prize doğru uzanıyordu. Philip, tabancanın çalışması için toplamda altı tane sekiz metrelik fişi birleştirmek zorunda kalmıştı. Durdu ve omzunun üstünden baktı.

Brian, Penny'yi koloninin arka bahçesinde, yaklaşık kırk beş metre ötedeki bir salıncakta sallıyordu. Philip, ilk başta kıymetli küçük kızını faydasız kardeşinin ellerine bırakmak istememişti. Bu duruma alışması biraz zaman almıştı ama şimdi Brian elindeki en iyi bakıcıydı.

Oyun aracı tabii ki lükstü. Zengin insanlar, çocuklarını bunun gibi boktan şeylerle şımartmaya bayılırlardı. Buranın, kayıp çocuğun yuvası olmaktan başka nitelikleri de vardı: kaydırak, spor kulübü binası, dört tane salıncak, tırmanma duvarı, çocuk merdiveni ve kum havuzu.

"Burada kalıyoruz," diye devam etti Philip ve işine geri döndü.

"Aklımızı kaçırmadığımız sürece her şey yolunda olacak."

Diğer kısmı yerleştirirlerken kendi hareketlerinin hışırtısı ve tahta döşemelerin gıcırtısı yüzünden sürünen ayakların habercisi o sesleri duymadılar.

Ayaklar sokaktan geliyordu. Philip başıboş zombinin kokusunu alana kadar onların geldiğini duymamıştı. Zombiler çok yaklaşmıştı.

Bu kokuyu ilk Nick aldı: pastırma yağında kızartılmış insan atığı gibi çürümüş proteinin pis, yağlı ve küflü karışımı. Bunun üzerine Nick hemen durumu hissetti. “Bir dakika,” dedi ahşap kaplamanın bır ucunu tutarken. “Sen de bir koku…”

“Evet, şey gibi kokuyor…”

Çitteki bir aralıktan Philip’in kot gömleğini tutan yağlı bir kol belirdi.

* * *

Saldırgan, bir zamanlar eşofman giyen orta yaşlı bir kadındı. Eşofmanının kolları yırtılmıştı. Kendisi de bir deri bir kemik hayalet gibi bir kadındı. Açık ağzından kararmış dişleri görünüyordu. Tarih öncesinden kalma bir balığın düğme gibi gözlerini taşıyordu sanki. Kancaya benzer elleri, donmuş ölü parmaklarıyla Philip’in gömleğinin ucunu pense gibi yakalamıştı. Philip, altı metre ötede el arabasının yanında duran baltasına döndüğünde yaratık, bozuk org gibi hafif iniltiler çıkarmaya başladı.

Lanet olasıca balta çok uzaktaydı.

Ölü kadın, iri bir kaplumbağanın açlığıyla istemsizce Philip’in boynuna doğru eğiliyordu. Bu sırada Nick, silah bulabilmek için tüm bahçeyi yokluyordu. Fakat her şey çok hızlı gelişiyordu. Philip, homurdayarak arkasına baktı ve o anda çivi tabancasının hâlâ elinde olduğunu fark etti. Açılarak üstüne gelen o koca ağızdan kurtulmak için yana doğru sıçradı. Sonra da içgüdüsel olarak çivi tabancasının ağzını yukarıya kaldırdı.

Hızlı, tek bir hareketle o şeyin alnının üstüne dokundu.

Dırıırırıırıııt!

Zombi kadın kaskatı kesildi.

Philip’in üstündeki buz gibi parmaklar açıldı.

Philip olanlara şaşırdı. Oflaya puflaya serbest kalmıştı. Hâlâ ayakta duran kadavra, kadife kirli Pierre Cardin eşofmanının içinde titreyerek bir süre sarhoş gibi iki yana sallandı. Ama düşmedi. On beş santimetrelik galvanizli çivi, kadının burnunun üzerinde sanki oraya sıkışmış küçük bir bozuk para gibi görünüyordu.

Bu şey dakikalarca ayakta kaldı. Köpek balığı gibi gözleri yukarıya dönmüş, mahvolmuş suratında belli belirsiz ve tuhaf bir ifade belirmişti. Daha sonra park yolundan geriye yalpalayarak yürümeye başladı.

Bir an için bu şey, bir şeyi hatırlıyormuş ya da tiz bir fısıltı duyuyormuş gibi göründü. Sonra da çimlere yığılıp kaldı.

* * *

Akşam yemeğinden sonra Philip "Sanırım çivi onları alt edebilecek kadar zarar verebiliyor," dedi. İçinde har vurup harman savrulan yemek odasının sürgülü pencereleri önünde volta atıyordu şimdi. Elinde de görsel eğitim aracıymış gibi çivi tabancasını tutuyordu.

Diğerleri uzun, parlak, meşe masanın etrafında oturuyorlardı. Yemekten kalanlar önlerinde boylu boyunca uzanıyordu. O gece yemeği Brian pişirmişti. Mikrodalgada buzunu çözdüğü rostoya, kaliteli şarap ve krema kullanarak sos hazırlamıştı. Penny yandaki odada DVD'den *Araştırmacı Dora*'yı izliyordu.

"Peki, o şeyin nasıl yıkıldığını gördün mü?" diye sordu Nick. Yiyemediği bir parça eti tabağına tükürdü. "Sen saldırdıktan sonra bir anlığına sarhoş gibi oldu Allah'ın belası."

Philip, çivi tabancasının düğmesine basarak düşünmeye ve volta atmaya devam ediyordu. "Tamam, ama sonunda yere düştü."

"Silahtan daha sessiz bu. Sana bunu vereyim."

"Ayrıca kafataslarını baltayla ayırmaktan çok daha kolay."

Bobby, rostonun ve sosun ikinci tabağını yemeye başlamıştı. Dolu ağzıyla "Dokuz kilometrelik uzatma kablosu olmaması çok kötü," dedi.

Philip çivi tabancasının düğmesine birkaç kez daha bastı. "Belki bu köpeciği aküye bağlayabiliriz."

Nick başını kaldırıp baktı. "Araba aküsü gibi bir şeye mi?"

"Yok, daha kolay taşıyabileceğimiz bir şey. Büyük sokak lambalarının aküsü ya da çim biçme makinelerinin aküsü gibi bir şey."

Nick omzunu silkti.

Bobby yemek yiyordu.

Philip de bir aşağı bir yukarı gidip gelerek düşünüyordu.

Brian duvara bakarak mırıldandı : "Beyinleriyle ilgili bir şey."

Philip kardeşine dönüp "Ne dedin?" dedi. "Neydi o Brian?"

Brian ona baktı ve “O şeyler… bu hastalık. Esasında beyinlerinde değil mi? Öyle olmalı,” diyerek durdu. Tabağına baktı. “Hâlâ onların ölü olup olmadıklarını bile bilmediğimizden bahsediyorum,” dedi.

Nick, Brian’a baktı. “Onların işini bitirdikten sonrasını mı kastediyorsun?”

“Hayır. Öncesini diyorum,” dedi Brian. “İçinde bulundukları durumdan bahsediyorum.”

Philip volta atmayı keserek durdu. “Hay sıçıyım ya… Pazartesi günü birini tırın ezdiğini gördüm. On dakika sonraysa bağırsakları sallana sallana sokakta sürükleniyordu. Tüm haberlerde de söylüyorlar zaten. Ölü onlar, moruk. Bir şekilde ölüler işte.”

“Merkezi sinir sisteminden bahsediyorum, dostum. Karışık bir şey. Şimdi etraftaki her bok, yeni tarzda bir bok.”

“Baksana, onlardan birini doktora götürüp muayene ettirmek mi istiyorsun? Tabii ya, neden olmasın, buyur götür bakalım.”

Brian iç çekti. “Sadece şu anda pek bir şey bilmediğimizi söylüyorum. Bu bokun ne halt olduğunu bilmiyoruz işte.”

Philip kardeşine bakış atarak “Bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz,” dedi. “Bu baş belası şeylerin her geçen gün arttığını ve yapmak istedikleri şeyin, öğle yemeklerinde bizi yemek olduğunu biliyoruz. Bu yüzden de bir süre burada takılacağız. En azından biraz azalsınlar.”

Brian, acı ve bezgin bir şekilde iç çekti. Diğerleri sessiz kaldı.

Molalarında dışarıdaki karanlıktan gelen ve tüm gece duydukları o hafif pat seslerini duyabiliyorlardı, cansız şeyler, derme çatma barikata tosladıkları için örtülü ve kesik kesik çarpma sesleri geliyordu.

Philip’in bu siperi çabucak ve sessizce yapma çabalarına rağmen inşa projesinin gürültü patırtısı yürüyen cesetlerden pek çoğunu buraya çekmişti.

“Burada ne kadar kalabiliriz sence?” diye yavaşça sordu Brian.

Philip oturdu. Çivi tabancasını masanın üzerine bıraktı ve viskisinden bir yudum daha aldı. Başıyla çocuk programının uyumsuz ve tuhaf seslerinin geldiği odayı göstererek “Molaya ihtiyacı var,” dedi. “Çok yoruldu.”

Brian hafifçe gülümseyerek “Bu oyunu seviyor,” dedi.

Philip başını salladı. “Burada bir süre normal bir hayat sürebilir,” dedi.

Herkes ona baktı. Herkes sessizce bu fikri düşünüyordu.

Philip kadehini kaldırarak “Dünyanın tüm zengin piçlerine!” dedi.

Diğerleri de kadehlerini kaldırdı. Ne kadehlerini neye kaldırdıklarını, ne de bunun ne kadar süreceğini biliyorlardı.

4. Kısım

Ertesi gün Penny sonbaharın açık güneşinin altında Brian'ın gözetiminde arka bahçede oyun oynuyordu. Penny tüm sabah oyun oynadı. Bu sırada diğerleri malzemelerini alıp içlerinden gerekli olanları ayırıyordu. Öğleden sonra Philip ve Nick, artan ahşap kaplamalarla bodrumdaki pencereleri sağlamlaştırdılar. Bobby, Brian ve Penny içeride kart oynarken onlar çivi tabancasını doğrudan akıma bağlamaya çalışmışlar, fakat becerememişlerdi.

Yaşayan ölülerin bu kadar yakında olması, köpek balığı gibi, her hareketin, her kararın altında yüzen değişmez bir durumdu. Fakat şimdilik güvenlik çitine çarpan ve sonra ayaklarını sürüyerek uzaklaşan başıboş bir gezici, bir parazit vardı. Arı sürüsü, Green Briar Lane'in üstündeki iki metrelik sedir siperin arkasında olanların çoğunu şimdiye kadar fark etmemişti.

O gece, akşam yemeğinden sonra, çekilen gölgelerle birlikte hepsi oturma odasında bir Jim Carrey filmi izledi. Neredeyse her şey yeniden normalmiş gibi hissetmişlerdi. Hepsi buraya alışmaya başlıyordu. Dışarıdaki o boğuk ses şimdi çok nadiren duyuluyordu. Brian da on iki yaşındaki kayıp çocuğu neredeyse unutmuştu. Adamlar, Penny yattıktan sonra uzun vadeli planlar yapmaya başladılar.

Erzaklar yettiği sürece bu malikânede kalmanın sonuçlarını tartıştılar. Haftalarca yetecek yiyecek ve içecekleri vardı. Nick, dışarıya bir gözcü gönderip Atlanta'ya giden yolların durumunu öğrenmek istedi. Fakat Philip, oldukları yerde kalma konusunda son derece katıydı.

Philip "Bırakalım da dışarıdakiler kozlarını paylaşsın," dedi.

Nick, hâlâ radyo, televizyon ve interneti yakından takip ediyordu. Ölümcül bir hastanın zayıflayan bedensel işlevleri gibi medya da arada bir,

tek seferliğine tek bir aleti çalıştırıyordu. Çoğu radyo kanalı da ya kaydedilmiş programları ya da işe yaramaz acil durum malumatlarını veriyordu. Televizyon ağı, kablolu tv'de olup da hâlâ çalışanlar, ya yirmi dört saatlik otomatik sivil savunma duyurularını ya da gece yarısında verilen bayağı ticari reklamların anlamsız ve yersiz tekrarlarını kullanıyordu.

Üçüncü gün Nick, pek çok radyo ve kablolu tv kanalının karıncalı olduğunu, evdeki internetin ise kesilmiş olduğunu fark etti. Aramalı bağlantıların hiçbiri çalışmıyordu. Nick'in devamlı aradığı şimdiye kadar hepsinin bant kaydı dinlettirdiği acil durum numaraları – telefon şirketinin o klasik boktan mesajı veriyordu: *Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.*

O gün öğleye doğru hava kapandı.

Öğleden sonra iç karartan, serin bir yağmur çiselemeye başladı; herkes güvende olmakla tutsak olmak arasında ince bir çizgi olduğunu görmezden gelmeye çalışarak içeriye üşüştü. Nick dışındakiler Atlanta'dan bahsetmekten bıkmışlardı. Atlanta şimdi çok uzakta gibi görünüyordu, Wiltshire'la arasındaki otuz küsur kilometreyi düşündükçe sanki daha da ulaşılamaz oluyordu.

O gece herkes uykuya daldıktan sonra Philip oturma odasında uyuklayan Penny'nin yanında yalnız başına nöbet tutuyordu.

Hafif çiseleyen yağmur giderek kötüleşmiş, gök gürültüsü ve şimşekli bir havaya dönüşmüştü. Philip, ahşap jaluzi perdenin iki çıtasını tek parmağıyla araladı ve karanlığa doğru baktı. Bu aralıktan, barikatın üstünden, dönemeçli ara sokakları, meşelerin devasa gölgelerini ve rüzgârda sallanan dallarını görebiliyordu.

Şimşek çaktı.

Şimşeklerin ışığında iki metre ileride bir düzineye yakın insana benzer şekil göründü. Yağmurda amaçsızca dolaşıyorlardı.

Philip'in gözetlediği yerden kesin bir şey söylemek zordu, fakat bu şeyler felçliler gibi kendi kasvetli ve ağır tarzlarında hareket ediyor gibi görünüyorlardı. Taze etin kokusunu mu alıyorlardı? İnsan hareketlerinin sesleri mi onları dışarı çıkarmıştı? Yoksa yalnızca fanustaki iğrenç balıklar gibi rastgele etrafta mı dolaşıyorlardı?

Philip Blake, işte o zaman, Wiltshire Estates'e geldiklerinden beri ilk defa bu duvardan duvara halılı ve kanepelerle doldurulmuş rahimdeki günlerinin sayılı olup olmadığını düşünmeye başlamıştı.

* * *

Dördüncü gün soğuk ve bulutlu bir hava vardı. Gökyüzünün kurşuni rengi, ıslak çimenlerin ve terkedilmiş evlerin hemen üzerinde asılı duruyordu. Hiç bahsedilmemesine rağmen bu yeni gün bir nevi kilometre taşıydı, bu musibetin başlamasının üzerinden iki hafta geçmişti.

Şimdi Philip, oturma odasında elinde kahvesiyle duruyor, eğreti duran barikatın aralıklarından dışarıya bakıyordu. Sabahın hafif ışığında çitin sallanıp duran kuzeydoğu köşesini görebiliyordu. Alçak sesle "Şerefsizin dölleri," diye mırıldandı.

"N'oluyor?" Brian'ın sesi Philip'i dalgınlığından kurtardı.

"Şimdi çok daha fazlalar."

"Hadi ya, kaç taneler?"

"Sayamıyorum."

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

"Bobby!"

Koca adam, eşofmanlarıyla çıplak ayak içeri girdi. Muz yiyordu. Philip, şişko arkadaşına dönüp "Giyin," dedi.

Bobby kopardığı bir lokma muzu yutarak "Neler oluyor?" diye sordu. Philip soruyu duymazlıktan gelerek Brian'a baktı. "Penny'yi oturma odasından çıkarma."

"Tamam," dedi Brian ve odadan aceleyle çıktı.

Philip merdivenlere doğru ilerlerken bağırıyordu: "Çivi tabancasını al yanına. Taşıyabileceğin kadar uzatma kablosu getir… Baltaları da al!"

* * *

Dırırırırııt! Beş numara, yırtık pırtık kumaş pantolon giymiş kocaman bir bez bebek gibi yıkıldı. Çitin diğer tarafına düşerken ölü ve bembeyaz gözleri kafasıyla birlikte geriye doğru gitti. Çürümüş vücudu sonunda park

yoluna düştü. Philip bir adım geri çekildi. Yorgunluktan güç bela nefes alıyordu. Kot ceketi ve pantolonu terden sırılsıklam olmuştu.

Biri kadın, dört zombiyi tereyağından kıl çeker gibi haklamışlardı. Onlar çitin köşesindeki zayıf noktaya vurup pençe atarken Philip hepsine elindeki çivi tabancasıyla gizlice yaklaşmıştı. Bundan sonra Philip'in yaptığı tek şey, çitin dibinde bu yaratıkların kafasına iyi bir açıyla durmaktı. Çabucak işlerini bitirmişti, peş peşe: *Dırıırırıırııt! Dırıırırıırııt! Dırıırırıırııt! Dırıırırıırııt!*

Beş numara kaypak *çıkmıştı. Farkında olmadan son anda ateş hattından çıkıp gitmiş, sarhoş gibi ayaklarını sürüye sürüye etrafta dolanmıştı. Sonra boynunu yukarıya, Philip'e doğru uzatmış, ağzını açıp kapıyordu. Philip, sonunda bir çiviyi takım elbise giyen* puştun beyin zarına saplayana kadar iki adet çivi, kaldırıma sekerek boşa gitmişti.

Şimdi Philip, yorgunluktan iki katına çıkmış nefesiyle soluklanıyordu. Sağ eliyle hâlâ dört tane yedi metrelik fişle evdeki prize bağlı olan çivi tabancasını tutuyordu. Doğruldu ve etrafı dinledi. Öndeki park yolu şu an sessizdi. Çit de sabit duruyordu.

Omzunun üstünden şöyle bir bakan Philip, yaklaşık otuz metre uzakta, arka bahçede Bobby Marsh'ı gördü. Terkedilmiş küçük köpek kulübesine yaslanan koca adam, şişko kıçının üstüne oturmuş dinlenmeye çalışıyordu. Köpek kulübesinin tahta kiremitten küçük bir çatısı vardı, kulübenin üstünde "genç oğlan" yazıyordu.

Philip, acı acı "*Bu zenginler ve onların aptal köpekleri*" diye geçirdi içinden. Hâlâ biraz deli gibi ve gergindi. "*Çoğu çocuktan daha iyi beslenmiştir kesin o şey.*"

Bobby'nin yaklaşık 6 metre arkasındaki çitlerin üstünde ölü kadının pörsümüş kalıntıları sırt üstü uzanıyordu. Bobby Marsh'ın kadının düğmesini kapattığı yerde, kafatasında hâlâ bir balta sokuluydu. Philip, Bobby'ye "*Her şey yolunda mı?*" dercesine zor ve sorgulayıcı bir bakış attı.

Bobby, bu mimiğe karşılık olarak elini yumruk yapıp başparmağını kaldırarak "tamam" işareti yaptı.

Sonra birdenbire her şey hızlıca gelişmeye başladı.

Bobby, arkadaşına, liderine ve danışmanına el işaretiyle onay verir vermez kesinlikle "tamam olmayan" bir şeylerin olduğunun ilk belirtisi

ortaya çıktı. Köpek kulübesine yaslanmış otururken kan ter içindeki Bobby'nin kalbi o devasa cüssesinin yüküyle hâlâ küt küt atıyordu. Bobby "*Tamam,*" işaretini yaparken gülümseyebilmişti, fakat köpek kulübesinin içinden gelen boğuk sesten tamamen bihaberdi.

Bobby Marsh, yıllardır Philip Blake'i memnun etmek için gizlice çırpınıp durmuştu. Zorlu bir işin üstesinden geldikten sonra Philip'e tamam işareti yaptığında içini tuhaf bir memnuniyet kaplardı.

Liseyi zar zor bitiren tek çocuk olan Bobby, Philip'e Sarah Blake ölmeden önceki yıllarda ve sonrasında yapışıp kalmıştı. Philip, birlikte içtiği arkadaşlarından ayrıldığında da yeniden bir araya gelmek için delicesine çabalamıştı. Bobby, Philip'i pek çok kez aramıştı; Bobby, birliktelerken çok fazla konuşuyordu, pek çok kez bir çete liderinin dayanıklı alfa köpeğine ayak uydurmaya çalışarak kendisini aptal durumuna düşürmüştü. Ama şimdi, tuhaf bir şekilde Bobby bu garip salgınla birlikte, diğer şeylerin de yanı sıra- Philip'e tekrar bağlanmasını sağlayacak bir yol bulmuş gibi hissediyordu.

Başta köpek kulübesinin içindeki sesi duymamasının sebebi de muhtemelen buydu.

Küçük, minyatür barakanın içinde kocaman bir kalp atıyormuş gibi çıkan gürültüyü duyduğunda Bobby'nin gülümsemesi yüzünde donup kaldı ve kaldırdığı eli yanına düştü. Köpek kulübesinin içinde hareket eden bir şeyin olduğunu fark etmesi Bobby'nin beyin sinirlerine ulaşıp kaçmasını sağlayacak kadar ilerlediğinde iş işten geçmişti.

Köpek kulübesinin kemerli girişinden küçük ve kısa bir şey dışarı fırlamıştı.

* * *

Philip, hızla koşarak bahçeyi yarıladığında kulübeden fırlayan bu şeyin ufak bir insan ya da en azından ufak bir insanın çürümüş, morumsu, buruşuk sureti olduğu ortaya çıktı. Pis ve dolaşık sarı saçlarını yaprak ve köpek boku kaplamış, beline ve bacaklarına zincirler dolanmıştı.

"Aaaaaaah!" On iki yaşındaki bir zamanlar çocuk olan bu şey Bobby'nin yağlı, iri bacaklarına atıldığında Bobby ciyak ciyak bağırarak cesetten uzaklaştı.

Bobby son anda bacağını kurtarıp yana doğru yuvarlandı. Göz oyukları içi kof su kabağına dönmüş küçük buruşuk yüz, Bobby'nin bacağının bir milisaniye önce olduğu yerdeki çimi hapur hupur yiyordu.

Philip şimdi on beş metre ötedeydi. Son hızla köpek kulübesine yönelmişti. Elindeki çivi tabancasını, minyatür canavarı hedeflemiş bir maden arama çubuğu gibi kaldırmıştı. Bobby, nemli çimlerin üstünde yengeç gibi sürünüyordu. Acınacak bir haldeydi. Çatalı görünüyordu, sesi küçük bir kızınki gibi tiz ve keskindi.

Küçük canavar, tarantulanın o zalim enerjisiyle hareket ediyor ve çimlerde Bobby'ye doğru hızla ilerliyordu. Şişman adam tüm gücünü ayaklarında toplayıp koşmaya çalıştı. Fakat ayakları birbirine dolandı ve bu kez sırt üstü tekrar düştü.

Bobby daha yüksek sesle haykırmaya başladığında Philip altı metre ötedeydi. Zombi çocuk, kıskaç gibi ellerini Bobby'nin ayak bileğine kanca gibi taktı. Bobby bacağını bu şeyden çekip kurtaramadan çocuk, çürümüş dişlerini Bobby'nin bacağına geçirmişti.

Philip, çivi tabancasıyla yaklaşırken "Allah kahretsin!" diye haykırdı. Otuz metre ötede uzatma kablosu prizden çıkmıştı.

Canavar Bobby'nin sallanan, şişman gövdesine yumulurken Philip, çivi tabancasının ucunu bu şeyin kafatasının arkasına hızla indirdi. Çivi tabancasının düğmesine bastı. Hiçbir şey olmadı. Zombi, pirana gibi Bobby'nin sarkık kalçalarını oyup uyluk atardamarını yırttı. Taşaklarından birini de kopardı. Bobby'nin çığlıkları giderek artmış ve bir feryada dönüşmüştü. Bu sırada Philip de içgüdüsel olarak çivi tabancasını canavarın bir yerlerine vurup sallıyordu. Devasa bir paraziti kaldırıp hareket ettiriyormuş gibi o şeyi arkadaşından bir ısırık daha almadan, tepetaklak uzaklaştırmayı başardı.

Ölü çocuk düşerek çamurlu çimlerde altı metre yuvarlandı.

Nick ve Brian de dışarı çıktı. Brian uzatma kablosunu aldı. Nick de baltayla haykırarak çimlere doğru koştu. Philip, Bobby'yi tuttu. Hareket etmesi koca adamın kanamasını hızlandıracağı için kıvranıp durmasını ve çığlıklarını durdurmaya çalıştı. Bobby'nin hızlanan nabzıyla doğru orantılı olarak parçalanan yaradan kanlar fışkırıyordu. Philip, eliyle Bobby'nin bacağındaki yarayı kapayarak akan kanı biraz olsun durdurdu. Diğerleri

Philip’in yanına gelirken kan, Philip’in yağlı parmakları arasından sızarak akıyordu. Ölü şey, nemli yerde Philip ve Bobby’ye doğru sürükleniyordu. Nick hiç tereddüt etmedi. Hızla yaklaşıp baltayı kaldırdı. Gözleri öfkeden ve panikten iyice açılmış, kocaman olmuştu. Balta havada vızıldadı ve paslı başı, zombi çocuğun kafatasının arkasına indi. Baltanın başı kafatasına yedi santimetre girmişti. Canavar yere yığıldı. Philip, Nick’e “Kemer” diye bağırıyordu, “bir kemer”. Nick de oradan oraya koşarak kemerini arıyordu. Philip, ilk yardım eğitimi almamıştı. Fakat kanamayı bir çeşit turnikeyle durdurmayı deneyecek kadar bilgisi vardı. Nick’in kemerini şişman adamın bacağına sardı. Bobby yeniden konuşmaya çalışıyordu, fakat şimdi aşırı soğukta kalmış biri gibi görünüyordu. Dudakları hareket ediyor, sessiz sessiz kıpırdıyordu. Bu kadar şey olurken Brian da otuz metre ileride uzatma kablosunu yeniden prize takıyordu. Muhtemelen yapmayı düşünebildiği tek şey buydu. Çivi tabancası, çimenlerin arasında Philip’in on beş metre ötesinde uzanıyordu. Philip Nick’e bağırıyor, “GİT DE BANDAJ, ALKOL FALAN GETİR!” Brian yaklaşıp yüzükoyun çimlerin üstünde yatan, kafatası kırılmış ölüye bakarken Nick de elindeki baltayı bırakmadan hızla oradan uzaklaştı. Brian bu canavardan uzak durmaya çalıştı. Çivi tabancasını alıp sadece bir ihtimale karşı arka taraftaki çitlerin ardında kalan tepeyi gözleriyle taradı. Philip, Bobby’yi kocaman bir bebek gibi kollarında tutuyordu. Bobby ağlıyor, hızlı hızlı ve sığ nefesler alıyordu. Philip, cesaretlendirici şeyler mırıldanarak her şeyin yoluna gireceğini söylemeye, dostunu rahatlatmaya çalışıyordu. Fakat Brian dikkatli dikkatli yaklaşırken aşikâr olan bir şey vardı: Hiçbir şeyin yoluna gireceği yoktu.

* * *

Az sonra Nick, kucak dolusu steril, pamuk bandajlarla geldi. Arka ceplerinden birinde plastik bir şişe alkol, diğerinde de bir rulo pamuk sargı vardı. Fakat bir şeyler değişmişti. Bu acil durum daha korkunç bir şeye, idam mahkûmu bekçiliğine dönüşmüştü.

Philip “İçeri götürelim,” dedi. Üstü başı dostunun kanlarıyla sırılsıklam olmuştu. Ama Philip şişman adamı kaldırmaya çalışmadı hiç. Bobby Marsh ölecekti. Hepsi bunun farkındaydı.

Özellikle de Bobby Marsh bunu çok iyi biliyordu. Şimdi şoktaydı ve kurşuni göğe bakıp konuşmaya çalışarak orada uzanıyordu.

Brian da çivi tabancasıyla birlikte kenardan Bobby'ye bakıyordu. Nick bandajları elinden düşürdü. Kederli kederli soludu. Ağlayacakmış gibi görünüyordu. Bunun yerine Bobby'nin diğer tarafında dizleri üzerine düşüp başını öne eğdi.

"I—I—n-n-nn—" Bobby Marsh, Philip'e bir şeyler anlatmaya çalıştı.

"Şşşşşşş…" diyerek Bobby'nin omuzlarına vurdu Philip. Doğru dürüst düşünemiyordu. Dönüp bir rulo bandaj aldı ve yarayı sarmaya başladı.

"Hhh-ha-HAYIR!" diyerek bandajı itti Bobby.

"Bobby, Allah aşkına…"

"Hh- Hayır!"

Philip durdu. Zorla yutkundu ve ölmek üzere olan adamın yaşlı gözlerine baktı. "Her şey yoluna girecek," dedi. Sesi değişmişti.

"Ha-hayır-girmeyecek," diyebildi Bobby. Gökyüzünde bir yerde bir karga gakladı. Bobby başına geleceği biliyordu. Arkalarındaki hendekte Covington'dan gelen bir adamı gördüler. Covington buraya on dakikadan daha az bir uzaklıktaydı.

"Şş-şöyle söyleyip durma Philly."

"Bobby…"

Hafif bir fısıltıyla "Bitti," diyebildi Bobby. Gözleri geriye doğru kaydı bir an. Sonra Brian'ın elindeki çivi tabancasını gördü. O büyük, kanlı, sosis gibi parmaklarıyla tabancanın ucuna uzandı. Brian birdenbire düşürdü tabancayı.

"Lanet olsun! Hadi içeri götürelim onu!" Philip'in sesinde buram buram umutsuzluk vardı. Bobby Marsh, çivi tabancasını bakmadan buldu. Şişko parmaklarıyla sivri ucunu kavradı ve tabancayı şakaklarına götürmeye çalıştı.

"Aman tanrım," dedi Nick.

Philip "Şunu alın buradan!" diyerek kurbandan uzaktaki Brian'a tabancayı işaret etti.

Bobby'nin gözyaşları koca kafasının kenarlarından süzülüyor, yüzündeki kanları temizliyordu. "N'olur Philly," diye mırıldandı Bobby. "Y-yap… şunu."

Philip ayağa kalktı. “Nick! Gel benimle!” diyerek döndü ve eve doğru birkaç adım attı.

Nick de ayakları üzerine doğruldu ve Philip’in yanına gitti. İki adam, Bobby’nin dört-beş metre ötesinde durdular. Arkaları dönük, sesleri kısık ve gergindi.

“Kesmeliyiz onu,” dedi Philip hızlıca.

“N’apmalıyız?”

“Bacağını kesmeliyiz.”

“Ne!”

“Hastalık yayılmadan.”

“Ama nasıl?”

“Hastalığın ne kadar sürede yayıldığını bilmiyoruz. Denemek zorundayız. Ona en azından bunu borçluyuz.”

“Fakat…”

“Sana ihtiyacım var. Ambardan demir testereyi ve…”

Arkalarından gelen ses Philip’in gergin konuşmasını böldü:

“Beyler?”

Bu Brian’dı. Genzinden gelen o korkunç sesten haberlerin daha da kötü olduğu anlaşılıyordu.

Philip’le Nick arkalarına döndüler.

Bobby Marsh taş kesilmişti.

Şişko adamın yanında dizleri üzerine çökerken Brian’ın gözleri dolmuştu. “Artık çok geç.” Philip ve Nick, çimler üzerinde Bobby’nin uzandığı yere geldiler. Bobby’nin gözleri kapanmıştı. İri, sarkık göğsü inip kalkmıyor, ağzı kıpırdamıyordu.

“Hayır… N’olur tanrım, hayır!” dedi Nick ölü dostuna bakarak.

Philip uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Kimse söyleyemedi. Devasa ceset, dakikalarca ıslak yerde uzandı… Ta ki ellerinde ve ayaklarında, o büyük bacaklarının sinirlerinde ve etli parmaklarının uçlarında bir şey kıpırdayana kadar.

Başta bu olay, tipik bir göz seğirmesi gibi geldi cenaze sahiplerine. Fakat kadavranın sinir sisteminin dizel motorunu tekrar tekrar görüyorlardı.

Nick’le Brian buna baktıkça şaşkınlıktan gözleri büyüyordu, ikisi de yavaşça kalktı ve geri çekildi. Philip cesede yaklaştı ve dizleri üzerine çöktü. Yüzünde iş yapar gibi ciddi bir ifade vardı.

Bobby Marsh’ın gözleri açıldı.

Göz bebekleri hayalet gibi bembeyaz olmuştu.

Philip çivi tabancasını aldı ve koca adamın sol kaşının üstünden alnına dayadı.

Dırıırırıırııt!

* * *

Saatler sonra karanlık çökmüş, Penny de uyuyakalmıştı. Nick mutfakta acısını viskiyle boğuyordu… Brian ortalıklarda yoktu… Bobby’nin çadır bezine sarılmış soğuyan vücudu, arka bahçede diğer cesetlerin yanında duruyordu… Philip ise, oturma odasının penceresinin önünde durmuş panjurlardan sokakta gittikçe çoğalan karanlık suretlere bakıyordu. Uyurgezerler gibi ayaklarını sürüyerek yürüyor, barikatın arkasında bir ileri bir geri hareket edip duruyorlardı. Artık daha da fazlalardı. Belki otuz. Hatta kırk.

Sokak lambalarının ışıkları çitteki yarıklardan geçip içeriye yansıyordu. Hareket eden gölgeler, belirsiz aralıklarla ışıkları bölüyor, yanıp sönen elektronik flaşlara çeviriyordu. Bu da Philip’in sinirini bozuyordu. Kafasının içindeki hafif sesi duydu, ilk kez Sarah öldükten sonra duyduğu sesin aynısıydı: *Yak burayı, yak koduğumun dünyasını.*

Bugün sabah, Bobby öldükten sonra bu ses on iki yaşındaki çocuğu kesmek istemişti. Bu ses, o ölü şeyi parçalarına ayırmak istemişti. Ama Philip kendini bastırmıştı. Şimdi yine bu sesle savaşıyordu: *Fitil ateşlendi kardeşim, zamanımız daralıyor…*

Philip, pencereden uzaklara bakıp yorgun gözlerini ovuşturdu.

Karanlıktan gelen farklı bir ses de şimdi “Koy ver gitsin, rahatlarsın,” dedi.

Philip hızlıca döndü, oturma odasının karşısında, mutfağın kemerli girişinde duran kardeşinin siluetini gördü.

Pencereye geri dönen Philip cevap vermedi. Brian yanına yanaştı. Titreyen ellerinde bir şişe öksürük şurubu vardı. Karanlıkta kızarmış

gözlerindeki yaşlar parlıyordu. Biraz durdu.

Sonra yanlarındaki kanepede uyuyan Penny’yi uyandırmamaya dikkat ederek alçak ve yumuşak bir sesle “Konuşmanın utanılacak bir yanı yok,” dedi.

“Neyi konuşacağım?”

“Ah,” dedi Brian. “Canın yanıyor, biliyorum.” Burnunu çekti ve ağzını koluna sildi. Sesi kısıktı ve tıkanmıştı. “Bobby için gerçekten çok üzüldüğümü söylemeliyim. Biliyorum siz…”

“Bitti.”

“Yapma, Philip…”

“Bu yerde işimiz bitti. Çoktan bitti.”

Brian ona bakarak “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Çekip gidiyoruz buradan.”

“Ama ben sanmıştım ki -”

“Bir baksana şuraya.” Philip, dışarıda Green Briar Lane’deki çoğalan gölgeleri gösterdi. “Boka konan sinekler gibi üşüştüler buraya.”

“Evet ama barikat hâlâ…”

“Biz burada kaldıkça burası giderek daha da çok hapishaneye dönüşecek.” Philip pencereden dışarı baktı. “Gitmek zorundayız.”

“Ne zaman?”

“Yakında.”

“Yarın mı mesela?”

“Sabah toparlanmaya başlayacağız. Yanımıza alabileceğimiz kadar erzak alacağız.”

Sessizlik.

Brian, kardeşine baktı. “Sen iyi misin?”

“Evet,” dedi Philip dışarıya bakarken. “Hadi git de uyu.”

* * *

Sabah kahvaltıda Philip kızına Bobby’nin ailesine bakmak için eve gitmek zorunda kaldığını söylemeye karar verdi. Küçük kız bu açıklamaya inanmış görünüyordu.

O sabah öğleye doğru Brian içeride Penny’yle ilgilenirken Nick ve Philip de bahçenin ucundaki yumuşak bir bölgeyi seçip oraya mezar kazdılar. Brian, Penny’ye olanları bir şekilde anlatmaları gerektiğini düşünüyordu. Ama Philip ona burnunu sokmamasını ve çenesini kapalı tutmasını tembihlemişti.

Philiple Nick arka bahçedeki gül çardaklarının önünde çadır bezine sarılmış ağır cesedi kaldırıp oyulmuş toprağa koydular.

Bu boşluğu tekrar doldurmaları epey zamanlarını aldı. İkisi de Georgia’nın verimli kara toprağını arkadaşlarının üzerine kürek kürek atıyorlardı. Onlar çalışırken yaşayan ölülerin o ahenksiz iniltileri de rüzgârda savruluyordu.

Rüzgârlı ve kapalı bir hava vardı. Zombi sürüsünün sesleri göğe karışmış, evlerin üzerinde geziniyordu. Philip, kotunun içinde terleyip mezarda kirlenirken bu ses onu deli ediyordu. Yağlı, pis, çürümüş et kokusu etrafı sarmış, her yeri iğrenç iğrenç kokutmuştu. Philip son toprağı mezarın üzerine atarken bu koku midesini sıkıştırdı.

Philip’le Nick büyük tepenin iki yanında küreklerine dayanarak durdular. Boyunlarındaki terler soğuyordu. Uzun bir süre ikisi de tek kelime etmedi. Düşüncelere dalıp gitmişlerdi. Sonunda Nick kafasını kaldırıp oldukça yumuşak, bitkin ve seviyeli bir sesle “Bir şey söylemek ister misin?” dedi.

Philip, dostunun mezarına baktı. Her yerden ağustos böceklerinin uğultusu gibi inleme sesleri geliyordu. Bunlar o kadar gürültülüydü ki Philip güçlükle kafasını toplayabildi.

İşte o zaman, nedendir bilinmez, Philip Blake üç kafadar birlikte içip Waverly yolundaki arabayla girilen Starliter Tiyatrosu’na gizlice girdikleri ve projeksiyon dairesine daldıkları o geceyi hatırladı. Bobby, şişko parmaklarını projektörün önünde sallayarak uzaktaki ekranda gölgeler çıkarmıştı. Philip, Nazilere döner tekme atan Chuck Norris’in titrek görüntüsü üzerinde hoplayıp zıplayan ördek ve tavşan siluetlerini izlerken o kadar çok gülmüştü ki o gece altına yapacağını sanmıştı.

“Bazıları Bobby Marsh’ın ahmağın teki olduğunu sanardı,” dedi Philip. Başını eğmiş, gözlerini yere devirmişti. “Ama onu tanımıyorlardı. O çok sadık ve komikti. Harika bir dosttu ve gerçek bir erkek gibi öldü,” diye devam etti.

Nick başını önüne eğmişti. Omuzları hafif hafif titriyordu, sesi de çatlaktı. Etraftaki inatla artan gürültüden söyledikleri zar zor anlaşılıyordu: “Yüce Tanrım, ölümün karanlığını merhametinle yeni bir başlangıcın şafağına döndür ve bizden ayrılmasının acısını cennetinde unuttur.”

Philip’in gözleri yaşlarla dolmuştu. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki çenesi titriyordu.

Nick titreyen sesiyle “Ölüp yeniden dirilen ve sonsuza denk yaşayan kurtarıcımız Yüce İsa’nın hürmetine. Amin,” diye bitirdi sözlerini.

“Amin,” diyebildi Philip kendi kulağına bile yabancı gelen tuhaf bir hırıltıyla.

Yaşayan ölülerin bitmek bilmeyen gürültüsü giderek artıp dalga dalga yayılıyordu.

“KESİN SESİNİZİ!” diye bağırdı Philip zombilere. Sesler her taraftan geliyordu. “ÖLÜ OROSPU ÇOCUKLARI!” Philip mezardan uzaklaşıp hafifçe dönerek: “HEPİNİZİN KAFATASINI TEK TEK SİKMEZSEM… SİZİ PİÇ YAMYAMLAR!!! O İĞRENÇ KAFALARINIZI TEK TEK KOPARIP ÇÜRÜMÜŞ BOYNUNUZA SIÇACAĞIM!!!”

Bunları dinlerken Nick hıçkırarak ağlamaya başladı. Philip’in de takati tükenmişti, dizlerinin üstüne düştü.

Nick ağlarken Philip, taze çamura dikmişti gözlerini. Sanki orada bazı sorularına cevap bulabilecekmiş gibi bakıyordu.

* * *

Bundan kimin sorumlu olduğuna dair herhangi bir kuşku varsa, ki öyle bir şey yoktu, ilk ve tek sorumlunun Philip olduğu şu an gayet açıktı.

Günün geri kalanını toparlanmakla geçirdiler. Philip tek heceler hâlinde emirler yağdırıyordu. Sesi alçak ve stres doluydu. “Alet çantasını alın,” diye homurdanıyor, “el fenerine pil,” diye mırıldanıyor, “tabanca kovanları,” diye söyleniyordu. “Fazladan battaniye de alın.”

Nick iki araba almaları gerekebileceğini düşündü.

Etraftaki terkedilmiş arabalardan çoğu çalınmaya uygun, pek çoğu son model lüks arabalar ve hatta üstlerinde anahtarları var olmasına rağmen Brian bu düzensiz küçük grubu ikiye bölmek konusunda biraz endişeliydi.

Belki de yalnızca kardeşine bağlı kalıyordu. Belki de Brian'ın yer çekiminin merkezine yakın olması gerekiyordu.

Chevy Suburban marka arabalarında kalmaya karar verdiler. Bu araba resmen tank gibiydi. Atlanta'ya giderken ihtiyaç duyacakları tek şeydi.

* * *

Brian'ın inatçı soğuk algınlığı artık ciğerlerine iyice işliyor, zatürre başlangıcı olması muhtemel aralıksız bir hırıltıya sebep oluyordu. Bu yüzden Brian Blake konuyla yakından ilgilenecekti. Üç geniş soğutucuyu son kullanma tarihi en geç olan yiyeceklerle doldurdu: füme etler, sert peynirler, kapalı kutularda meyve suları, yoğurtlar, sodalar ve mayonezler. Karton bir kutuya da ekmek, kurutulmuş et, hazır kahve, şişelenmiş su, protein hapları, vitaminler ve plastik tabak ve kaşık, çatal koydu. Bunları, olur da biriyle burun buruna gelirler diye, bir şef gibi düzenli koymaya karar verdi: satırlar, tırtıklı bıçaklar ve soyma bıçakları.

Brian başka bir kutuyu da tuvalet kâğıtları, sabunlar, havlular ve bezlerle doldurdu. Ecza dolaplarını soyup soğana çevirdi. Soğuk algınlığı ilaçlarını, uyku haplarını ve ağrı kesicileri topladı. Bunları yaparken de aklına bir fikir geldi, buradan ayrılmadan önce yapması gereken bir şey.

Brian bodrumda yarısı dolu küçük bir kutu Benjamin Moore marka elma kabuğu kırmızısı boya ve at kılından beş santimetrelik bir fırça buldu. Bulduğu bire bir metrekare kontrplağa çabucak fakat dikkatlice bir mesaj yazdı: Oradan geçen bir aracın görebileceği büyüklükte, büyük harflerle yazılmış yalnızca üç kelime. Bu levhanın altına küçük bir çift ayak da çiviledi.

Sonra işareti kaldırıp kardeşine göstererek "Bunu kapının dışına koymalıyız bence," dedi.

Philip sadece omzunu silkti ve Brian'a nasıl isterse öyle yapmasını, bunun ona kalmış bir şey olduğunu söyledi.

* * *

Yola koyulmak için karanlığın çökmesini beklediler. Saat akşam yediyi gösterdiğinde, soğuk ve metalik güneşin çatıların ardında batmasıyla, hızlıca paketlerini arabaya götürmeye başladılar. Onlar, uzayan gölgeleriyle

çabuk çabuk hareket ederlerken canavarlar da barikata doğru akın akın geliyorlardı. Evin yan kapısından arabanın açık kapısına kadar bir zincir oluşturmuş, bavulları ve kutuları hızlıca elden ele veriyorlardı.

Arka taraftaki alet-edevat dükkânından aldıkları kazma, kürek, nacak, testere ve kesici bıçaklarla kendi baltalarını da aldılar. Halat, tel, yol ışıkları, fazladan montlar, kar botları ve ateş yakan parçaları da getirdiler. Ayrıca bir hortum ve arka bagaja sığdırabildikleri kadar bidon bidon fazladan benzin aldılar.

Arabanın deposu doluydu, Philip sabah erkenden bir komşunun garajındaki terkedilmiş sedandan yaklaşık 60 litre benzini hortumla alabilmişti. Yerel benzin istasyonlarının ne hâlde olduğunu bilmiyorlardı.

Son dört günde Philip, komşuların evinde pek çok av tüfeği bulmuştu. Zenginler, bu bölgedeki ördek avlama sezonunu pek severlerdi. Lüks tuzakları, kuvvetli tüfekleri ve safkan köpekleriyle güzelim yeşil kafaları koparmaya bayılırlardı.

Philip’in ihtiyar babası, bu işi zor yoldan yapardı. Çizmeleri, ay ışığı ve azıcık yeteneğinden başka hiçbir şeyi yoktu.

Bagajdaki sentetik kumaştan, fermuarlı çantalara koymak için üç silah seçti Philip, biri 22 kalibre Winchester tüfeği, diğer ikisi de 55 model Marlin çiftesiydi. Marlin marka tüfekler çok kullanışlıydılar. “Kaz tüfeği” olarak da bilinirlerdi. Hızlı, güçlü ve hassas olan 55 modeller, yükseklerde uçan göçmen kuşları vurmak için tasarlanmıştı ya da şu durumda yaklaşık yüz metre öteden bir kafatasını on ikiden vurmak için tasarlanmış sayılabilirdi.

* * *

Arabayı hazırlayıp Penny’yi orta koltuğa oturttuklarında saat neredeyse sekiz olmuştu. Yanındaki pelüş pengueniyle kuş tüyü monta sarılmış duran Penny, tuhaftır, oldukça kırmızı görünüyordu. Solgun yüzü sanki çocuk doktoruna gidiyormuş gibi asık ve halsizdi.

Kapılar açıldı, kapatıldı. Philip direksiyona geçti. Nick, ön tarafa, Brian da ortaya Penny’nin yanına oturdu. İşaret yerde Brian’ın dizlerine bastırılmış vaziyette duruyordu.

Kontak çevrildi. Motorun gürültüsü, barikatın diğer tarafındaki yaşayan ölüleri harekete geçirerek karanlıkta dalga dalga yayıldı. Philip fısıldayarak “Hadi, çabuk,” dedi. Geri vitese takıp “Tutunun,” dedi.

Philip gazı kökledi ve dört teker toprağı kazdı. Araba arkaya doğru kükrerken yer çekimi kuvveti herkesi öne fırlattı.

Dikiz aynasından, derme çatma barikattaki hafif spot ışıkları giderek daha da yakın görünüyordu. Sonunda… *GÜM!* Araç, sedir döşemeyi delip geçerek Green Briar Lane’in loş sokak lambalarına doğru ilerledi. Philip frene asılıp arabayı ileri sürmeye çalışırken sol arka çamurluk aniden yürüyen cesetlerinden birine çarptı. Arkalarındaki zombi, kan sisi içinde esnek bir dönüşle altı metre havaya fırladı. Çürüyen kolunun bir kısmı kopup ters yönde dönerek fırladı.

Araba, üç zombiye daha çarpıp onları da unutulmak üzere yollayarak ana yola doğru fırladı. Her harekette çıkan o büyük sarsıntılar, ön camdaki böceğe benzer sarımtırak lekelerle birleşince Penny’yi korkuttu ve gözlerini kapatmasına sebep oldu.

Sokağın sonunda Philip frene asıldı. Köşeyi geçerken arabadan cıyak cıyak sesler çıktı. Sonra da arabayı kuzey girişe doğru sürdü.

Birkaç dakika sonra Philip yeniden bağırarak emir verdi: “Tamam, hızlı ol hadi- HIZLI diyorum!”

Frene bastı ve yine herkes koltuklarında öne doğru sallandı. Büyük giriş kapısına ancak ulaştılar. Ağaçlı, çakıllı küçük bir alandaki sokak lambalarının koni ışığı altında görünüyordu kapı.

İşaret levhasını alan Brian, kapı kolunu tutarak “Bir saniyede halledeceğim,” dedi. “Arabayı çalışır halde bırak.”

“Çabuk ol.”

Brian, büyük levhayı alarak arabadan çıktı. Gecenin soğuk havasında çakıllı kapı eşiğine doğru hızla hareket etti. Kulakları uzaktaki inilti seslerine karşı aşırı duyarlıydı: Bu tarafa doğru geliyorlardı!

Giriş kapısının sağındaki tuğla duvarda çalıların kapatmadığı bir yeri seçti Brian ve işareti duvara dayadı.

Levhayı sabitlemek için tahta ayaklarını yumuşak toprağa soktu ve aceleyle arabaya geri döndü. İnsani görevini ya da insanlıktan geriye ne kalmışsa onu yerine getirdiği için huzurluydu.

Arabayla uzaklaşırlarken her biri tek tek arka pencereden geride bıraktıkları küçük kare levhaya baktılar:

HEPSİ ÖLÜ.

GİRMEYİN.

5. Kısım

Batıya doğru yavaş yavaş hareket ettiler. Karanlıkta kırsal bölgelerden geçtiler. Hızları saatte elli kilometre civarındaydı. Yirminci otobandaki dört ara yol da terkedilmiş araçlarla darmadağınık bir haldeydi. Yol, karanlık gökyüzünde çürümüş bir ışık gibiydi ve batıdaki ufkun pembemsi kızıllığına doğru yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu. Bu engelli pistte sürekli zikzak çizerek ilerlemek zorunda kalıyorlardı. Yavaşlıkları işkence gibi geliyordu. Fakat işler yolundan çıkmadan evvel yaklaşık sekiz kilometreyi arkalarında bırakmayı başarmışlardı.

Bu sekiz kilometrelik yolun büyük bir kısmında Philip, Bobby'yi ve onu kurtarmak için yapabilecekleri şeyleri düşünüp durdu. Acı ve pişmanlık, kederden daha zehirli ve daha kötü bir şeye bulaşan kanser gibi Philip'in içini yiyip bitiriyordu. Duygularına gem vurmak için yaşlı kamyon şoförünün sözünü düşünmeye başladı: *Yalnızca bakma, gözlerinle tara!* Epeydir nakliyecilik yapan birinin alışkanlığıyla direksiyonu tutup kendini koltukta ileri doğru itti. Gözlerini iyice açtı ve otobana dikti.

Sekiz kilometrede yalnızca bir avuç ölü ön farlarının kenarlarına değip geçmişti.

Conyers'ten çıktıktan az sonra şarampolde kan sıçratarak, kaçak askerler gibi dolaşan bir çift başıboş ölünün yanından geçtiler. Stonecrest Alışveriş Merkezi'ni geçerken de bir çukurda eğilmiş bir grup koyu suret gördüler. Bunlar muhtemelen karanlıkta hangisinin olduğunu söylemek pek mümkün olmasa da ölen bir hayvan ya da insan ziyafeti çekiyorlardı. En az sekiz kilometredir gördüklerinin hepsi buydu. Philip, aracın hızını saatte elli kilometrede sabit tutuyordu. Biraz daha yavaşlasalar, bir canavara yakalanma; biraz daha hızlansalar sokakları dolduran ve giderek artan terkedilmiş araç ve enkazlara çarpma riskleri vardı.

Radyo bozulmuştu. Diğerleri de sessizce yola devam ediyorlardı. Gözlerini geçip giden manzaraya dikmişlerdi.

Metropolitan Atlanta'nın, tek tük banliyölerle ya da alışveriş merkezleriyle bölünen bir dizi çam ormanından oluşan dış kısımlarını ağır çekimde geçtiler. Morglar kadar karanlık oto bayilerini geçtiler. Sonsuz sayıdaki yeni model arabalar, beyaz ay ışığını yansıtan tabutlar gibiydiler. Restoranları, karavan parklarını, indirim mağazalarını ve karavan bayilerini geçtiler. Hepsi de bir öncekinden daha ıssız ve daha harap vaziyetteydi. Her yerde küçük küçük alevler vardı. Otoparklar çılgın çocukların karanlık oyun sahasına dönmüştü. Kaldırımlardaki dağılmış ve terkedilmiş arabalar, sinirle fırlatılmış oyuncaklar gibiydiler. Her yerde kırılmış camlar parlıyordu.

Bir buçuk haftadan daha kısa sürede bu salgın, şehir dışındaki lüks yerlerin altını üstüne getirmişti. Burada, kırsal bölgedeki korunmuş doğal alanlarda ve orta halli ailelerin yıllardır evle iş yerleri arasındaki zorlu yollardan, bellerini büken ipoteklerden ve aşırı stresli şehir hayatından kaçmak için geldikleri bu yerleşim yerlerinde, salgın birkaç günde toplumsal düzeni yerle bir etmişti. Nedendir bilinmez, Philip en çok yıkılmış kiliselerin görüntüsünden rahatsız olmuştu.

Geçtikleri her mabet giderek kötüleşiyordu: Harmon'ın dışındaki Yeni Doğum Misyoner Vaftiz Merkezi'nden hâlâ son yangından kalma dumanlar çıkıyordu. Yanan haçın külleri, göğe yükseliyordu. Yolun iki buçuk kilometre aşağısındaki Luther Rice Ruhban Okulu'nun ana kapılarında yolcuları uyarmak için aceleyle yazılmış kargacık burgacık yazılar duruyordu. Bunların üzerinde "Son yakındır," "Kurtuluş burada," ve "Tüm günahkarlar, ölmeye hazır olun. Hoşça kalın," gibi şeyler yazıyordu. İnançlı Hıristiyanlar Birliği Katedrali, soyulup soğana çevrilmiş, sonra da üstüne işenmiş gibi görünüyordu. Vahiy indiren Aziz John ve Gül Yortusu Sarayı cesetlerle dolu bir savaş alanına dönmüştü. Ölülerin çoğu hâlâ uyurgezer gibi o belli açlıklarıyla ortalıklarda dolaşıyordu. *Hangi Tanrı böyle bir şeyin olmasına müsaade ederdi? Hazır değinmişken: Hangi Tanrı Bobby Marsh gibi saf, masum ve iyi bir insanın bu şekilde ölmesine müsaade ederdi? Hangi–*

"Hassiktir!"

Ses arka koltuktan gelmişti ve Philip'i derin düşüncelerinden uyandırmaya yetmişti. "N'oldu?"

“Baksana,” dedi Brian. Sesi, ya hastalığından ya da korkudan ya da her ikisinden birden oldukça kısıktı. Philip, dikiz aynasına baktı ve kardeşinin yüzündeki o korkulu ifadeyi gördü. Brian, batıyı işaret ediyordu.

Philip, içgüdüsel olarak frenleri çekip ön camdan baktı. “Ne var? Ben bir şey görmüyorum.”

“Kahretsin,” dedi ön koltukta oturan Nick. Sağ taraftaki çam ağaçlarının aralığından, ışığın geldiği yere doğru bakıyordu.

Yaklaşık dört yüz elli metre ileride, otoban çamların arasından kuzey batı yönüne dönüyordu. Yaprakların arasından ağaçların arkasındaki alevler görünüyordu.

Otoban yanıyordu.

“Allah kahretsin,” dedi Philip derin bir iç çekerek. Dönüşü alırken aracı iyice yavaşlattı.

Az sonra devrilip ters dönmüş tankeri gördüler. Alaşağı edilmiş bir dinozor gibi alevlerin arasında iki kat olmuştu. Tankerin enkazı batıya giden iki ara yolu da tıkamıştı. Kasası kopmuş, parçalara ayrılmıştı. Üstelik başka üç araçla birbirlerine girmişlerdi. Bunlar da refüjü ve doğuya giden yolları tıkıyordu. Diğer arabaların yanmış kaportaları da yanan bu enkazın arkasında devrilmiş vaziyette duruyordu.

Bu enkazın arkasındaki yollar, bir kısmı yanan, çoğu da zincirleme şekilde birbirine giren arabalarla dolu bir otoparka benziyordu.

Philip arabayı kenara çekti ve azalan alevlerin kırk beş metre kadar ötesinde durdurdu. “Harika,” dedi. Özellikle birine söylememişti bunu. Sadece küfür etmemeye çalışmıştı. Penny yarım metre ötede olduğu için kendini zor tutmuştu.

Bu mesafeden titrek karanlıkta bile birkaç şey netti. Öncelikle şu açıktı: Ya yollarına devam etmek için gidip itfaiye aracı ve de ağır araç çekiciler bulacaklar ya da başka bir yol bulacaklardı. İkinci olarak görünen oydu ki burada ne olduysa çok yakın bir geçmişte olmuştu, belki bu sabah belki de sadece birkaç saat önce. Enkazın etrafındaki kaldırımlar kararmış ve hasar görmüştü. Sanki bir meteor düşüp orada bir delik açmıştı. Otobanı kaplayan ağaçlar bile şok dalgalarından etkilenip yanmışlardı. Arabanın kapalı camlarından bile Philip, yanan benzinin ve eriyen lastiklerin keskin kokusunu alabiliyordu.

“Şimdi n’olacak?” dedi Brian sonunda.

Nick omzunun üstünden bakarak “Geri dönmeliyiz,” dedi.

“Bir saniye. Düşünüyorum,” dedi Philip. Devrilmiş tankerin kasasına bakıyordu. Konserve kutusunun kapağı gibi kopmuştu tankerin üstü. Karanlıkta yanan vücutlar, çamurlu refüj boyunca uzanıyorlardı. Bazıları, uyanan yılanların tembel titreşimleriyle aniden kıpırdıyordu.

“Yapma Philip, burada duramayız,” dedi Nick.

Brian “Belki 278. otobana çıkabiliriz,” dedi.

“YETER ARTIK! KAPAYIN ÇENENİZİ DE DÜŞÜNEYİM!”

Bu ani öfke alevi Philip’in başını şiddetli bir migrenle zonklattı. Philip dişlerini sıktı. Yumruklarını sıkıp bu sesi kendi içinde boğmaya çalıştı: *Yar onu, hadi yap şunu, yırtarak aç, sök kalbini…*

“Kusura bakma,” dedi Philip ağzını silerek. Omzunun üstünden arka koltuktaki korkmuş küçük kıza bakıyordu. “Çok özür dilerim tatlım. Babanın ağzından kaçtı sadece.”

Küçük kız yere bakıyordu.

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Brian. Sesindeki ümitsiz tondan öyle anlaşılıyordu ki Philip şu an cehenneme gitmenin en iyi seçenek olduğunu söylese, o da kardeşini takip edip kendini cehennemin alevlerine atacaktı.

“Son çıkış neredeydi? Bir buçuk, iki kilometre geride falan mı?” diye sordu Philip, omzunun üstünden bakarken. “Belki de oradan…”

Bir ses aniden Philip’in lafını böldü.

Penny çığlık attı.

“SİKTİR!”

Nick, pencereden geriye doğru sıçradı. Yanmış bir ceset karanlıkta ortaya çıkmıştı.

“Yere yat, Nick. Hadi.” Philip’in sesi radyo spikeri gibi sabit ve doğaldı. Çabucak torpido gözüne doğru eğildi, küçük kapağı açtı ve bir şeyler aramaya koyuldu. Pencerenin dışındaki şey cama yaslanıyordu. İnsan olduğu neredeyse anlaşılamaz haldeydi. Etleri kabarıp kül olmuştu. “Brian, Penny’nin gözlerini kapat.”

“HA SİKTİR! HA SİKTİR!” Nick hızla öne doğru eğilip hava saldırısına uğramış gibi başını saklıyordu. “SİKTİR! SİKTİR! SİKTİR!”

Philip, Ruger 22’yi koyduğu torpidoda dolu tabancasını buldu.

Philip ani bir hareketle sağ eliyle tabancayı kaldırırken sol eliyle de pencerenin kolunu indirdi. Yanmış zombi, boğuk bir inlemeyle sıska ve kavrulmuş koluyla açılan pencereye uzandı. Ama o Nick’in gömleğini tutamadan, Philip o şeyin kafasına yakından bir el ateş etti.

Tabancanın sesi arabanın içinde oldukça yüksek bir uğultuya yol açmış, herkesi zıplatmıştı. Yanmış ceset kamçı darbesi aldı, beyin sıvısını ön camın içine döken sol şakağının üstünde on ikiden bir vuruş.

Bu şey ön kapıdan kayıp yere düştü. Gövdesinin kaldırıma çarpma sesini Philip, kulaklarındaki çınlamadan zar zor duydu.

* * *

Ruger gibi yirmi iki kalibre yarı otomatiklerin özel bir sesi vardı. Patlama beşe on metre yeni betondan sert, kirişsiz bir döşemenin yıkılması gibi gelirdi kulağa ve silah, atıcının elinde hep aynı şekilde geriye teperdi.

O gece arabanın içi susturucu etkisi yapmasına rağmen, bu tek patlama bile karanlıkta arazinin her tarafında yankılanmıştı. Ağaçların üstünden geçip ofis bahçelerinde rüzgârla birlikte dalga dalga yayılmıştı.

Bu gürültü derin ormanların sessizliğini delip gölge gibi yaratıkların işitme kanalına girerek onların ölü sinir sistemini harekete geçirebilir ve bir buçuk kilometre öteden duyulabilirdi.

“Herkes iyi mi?” diye sorarken, Philip silahı halıyla kaplı yere yanına koyarak karanlık arabanın içine bakınıyordu. “Kimsenin bir şeyi yok ya?”

Nick yavaşça doğruldu. Korkudan gözleri büyümüş ve kızarmıştı. Camın içinde kalan parçaları topluyordu. Brian, telaş içinde tüm pencereleri gözleriyle tarayıp başka davetsiz misafir var mı diye bakınırken Penny de onun kollarında kıvrılmış, gözlerini kapamış oturuyordu.

Philip, arka pencereyi hızlı hızlı kapatırken bir yandan da gaz pedalını resmen tekmeliyor, arabayı çevirmeye çalışıyordu. Araç keskin bir sesle geriye doğru giderken arabadaki herkesi aniden öne doğru fırlattı, dumanları tüten tankerden otuz, kırk beş, altmış metre kadar uzaklaştılar.

Sonra Suburban marka araba kayarak durdu. Onlar da bu şaşkın sessizliğin ortasında bir süre kalakaldılar.

Dışarıda, gölgelerin arasında kıpırdayan hiçbir şey yoktu. Uzunca bir süre hiç kimse hiçbir şey söylemedi. Fakat artık bir şey kesindi: Bu otuz küsur kilometrelik yolculuğun onların düşündüklerinden çok daha zor olacağını artık herkes kestirmişti.

* * *

Boşta çalışan Suburban'ın içinde hareket planlarını tartışarak epey oturmuşlardı. Bu da Philip'i iyice sabırsızlandırmıştı. Bir yerde çok fazla kalmaktan hoşlanmıyordu. Hele bir de motor çalışıyor, benzin ve zaman kaybediyorlarsa… Üstüne üstlük yanan ağaçların arkasında hareket eden gölgeler de varsa bu hiç hoşuna gitmiyordu. Ama grupta da bir fikir birliği sağlanabilecek gibi görünmüyordu. Philip de ipleri eline alıp bu küçük muz cumhuriyetinin iyiliksever diktatörü olmak için elinden geleni yapıyordu.

Başıyla güneydeki karanlığı işaret ederek "Hâlâ şu tarafa doğru gitmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Philip.

İlerdeki ara yollar yanan araçlarla doluydu. Ama otobanın kenarındaki çam ağaçlarıyla mucurlu yol arasında ya Suburban'ın genişliğinde ya da ondan birkaç santim daha geniş, dar bir aralık da vardı. Son yağan yağmurlarla, devrilmiş tankerden sızan petrol birleşince toprak resmen bataklığa dönüşmüştü. Ama Suburban, büyük ve ağır bir araçtı. Üstelik tekerleri de genişti. Philip onu çok daha zorlu koşullarda da kullanmıştı.

Nick, camın içindeki gri maddeyi kirli bir havluyla silerken "Orası çok dik, Philly," dedi.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," dedi Brian arka koltuktan. Kollarını Penny'ye dolamıştı. Kıpraşan alevlerin ışığında yüzündeki korku dolu ifade görülebiliyordu. "Oyumu, geri dönüp son çıkışa doğru gitmekten yana kullanıyorum."

"278. otobanda neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz ama. Daha kötüsü de olabilir."

"Bilemeyiz," dedi Nick.

"İlerlemeliyiz."

“Ama ya şehirde her şey daha kötüyse? Biz yaklaştıkça durum daha da kötüleşiyormuş gibi görünüyor.”

“Hâlâ şehirden yirmi beş, otuz kilometre uzaktayız. Atlanta’da ne bok olduğunu bilmiyoruz.”

“Bilemiyorum, Philly.”

“Bakın ne diyeceğim,” dedi Philip. “Ben bir gidip bakayım.”

“Ne demek istiyorsun?”

Philip, tabancaya uzandı. “Etrafa çabucak bir göz atacağım.”

“Dur!” dedi Brian. “Yapma Philip. Birbirimizden ayrılmamalıyız.”

“Sadece yolun nasıl olduğuna bakacağım. Gidip gidemeyeceğimizi anlamak için.”

“Baba…” diyerek bir şeyler söylemeye başladı Penny ama sonra vazgeçti.

“Sorun yok tatlım. Hemen döneceğim.”

Brian pencereden dışarı baktı. İkna olmamıştı. “Birbirimizden ayrılmamamız gerektiğine karar vermiştik. Hem de ne pahasına olursa olsun. Hadi dostum.”

“Sadece iki dakika sürecek.” Philip, tabancayı kemerine sokarak kapıyı açtı.

Serin hava, alevlerin çıtırtısı, ozonun ve yanan lastiklerin kokusu, davetsiz misafirler gibi Suburban’ın içine doldu. “Yerinizden kalkmayın beyler. Hemen döneceğim.”

Philip arabadan çıktı.

Kapı çarpılarak kapandı.

* * *

Brian bir süre göğsünde çarpan kalbinin sesini dinleyerek arabada oturdu. Nick her pencereyi tek tek kontrol ediyor, kıpırdayan gölgelerin olduğu yakın çevreyi gözleriyle tarıyordu. Penny yerinde öylece oturuyordu. Brian küçük kıza baktı. Çocuk, yapraklarını kapatarak büzüşen gece çiçekleri gibi kendi içine gömülmüştü sanki.

“Hemen dönecek ufaklık,” dedi Brian. Ona acıyordu. Bu doğru değildi, bir çocuğun bunları yaşaması… Ama bazen Brian, onun nasıl hissettiğini

anlayabiliyordu. “Baban güçlü bir adam. Gelen her canavarı dövebilir. İnan bana.”

Nick, ön koltuktan dönerek “Amcanı dinle, tatlım. O haklı. Baban kendisinin de başkalarının da başının çaresine bakabilir.”

“Babanın bir keresinde kuduz bir köpeği yakaladığını görmüştüm,” dedi Brian. “On dokuz yaşında falandı. Komşu çocuklarını korkutuyordu bu Alman çoban köpeği.”

“Evet, bunu ben de hatırlıyorum,” dedi Nick.

“Baban bu şeyi, kuru nehir yatağında yakalamıştı, ağzı yüzü köpükler içindeydi. Bir çöp bidonunun içine kapatmıştı onu.”

“Evet, bunu çok iyi hatırlıyorum,” dedi Nick. “Onu çıplak elleriyle yakalamış, sanki sinek yakalar gibi çöp bidonuna hapsetmeden önce dere yatağının ortasına kadar fırlatmıştı.”

Brian ellerini uzatarak küçük kızın yüzündeki bir tutam saçı şefkatle yana doğru aldı. “Ona hiçbir şey olmayacak canım… Güven bana. O güçlü bir adam.”

Arabanın dışında yanan enkazlardan bir parça koparak yere düştü. Bu gürültü herkesi yerinden zıplattı. Nick, Brian’a bakarak “Hey, dostum… şu arka tekerleğin yanındaki fermuarlı çantayı uzatır mısın?” dedi.

Brian, Nick’e baktı ve “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Şu kaz tüfeklerinden birini.”

Brian, bir süre ona baktı. Dönerek koltuk başlığının üstünden arkaya doğru uzandı. Soğutucuyla sırt çantası arasında sıkışıp kalmış uzun, kaput bezinden av çantasını tüm gücüyle çekti. Fermuarını açtı ve 55 kalibre Marlin’lerden birini buldu.

Brian, tüfeği arka koltuktan öne Nick’e uzatırken “Kovanları da ister misin?” diye sordu.

“Dolu sanırım,” dedi Nick. Namlunun arkasındaki fişek yatağını açarak kontrol etti.

Brian, Nick’i hiç avlanırken görmese de onun bu alete alışkın olduğunu, belki de daha önce ava gittiğini söyleyebilirdi. Brian içten içe çok istese de hiçbir zaman küçük kardeşi ve onun arkadaşlarına katılıp erkekçe şeyler

yapmamıştı. Nick namluyu çat diye kapatırken “Fişek yatağında iki kovan var,” dedi.

“Dikkatli ol,” dedi Brian.

“Bu bebeklerden biriyle yaban domuzu avlardım,” dedi Nick. Tüfek horozunu çekti ve kilitledi.

“Domuz mu?”

“Evet, vahşi yaban domuzları… Chattahoochee bölgesine kadar. Babam ve amcam Verne’le birlikte gece ava çıkardık.”

“Domuzlardan bahsediyordun,” dedi Brian kuşkuyla.

“Evet, esasen öyle. Yaban domuzları büyük domuzlardır. Belki yaşlıdırlar da, emin…”

Nick’in penceresinin dışından metalik bir gürültü daha geldi.

Nick, namluyu hızla sesin geldiği yöne doğrulttu. Parmağı tetikteydi. Stresten dişleri gıcırdıyordu. Pencerenin dışında kıpırdayan hiçbir şey yoktu. Nick’in kasları gevşedi ve arabanın içinde derin bir nefes aldı. Brian konuşmaya başladı, “Kıçımızı kıpırdatıp harekete geçmeliyiz, bu şeyler…”

Bir ses daha.

Bu kez ses, direksiyon tarafından geliyordu. Sürünen ayaklar... Nick, Suburban’ın direksiyon tarafındaki penceresine yaklaşan gölgenin kim olduğunu kestiremeden Marlin’in namlusunu pencereye doğrulttu ve hedef aldı. Arabanın dışından tanıdık bir ses gelene kadar bir düzine mermiyi kutlama yapar gibi bitirmek üzereydi.

“AMAN TANRIM!”

Ateş hattından kaçmadan önce pencerenin dışında Philip bir anlığına görünmüştü.

Nick, hemen hatasını fark ederek “Aman tanrım, özür dilerim, özür dilerim,” dedi.

Pencerenin dışındaki Philip’in sesi şimdi daha alçak ve daha kontrollüydü. Fakat hâlâ öfke doluydu. “Şu Allah’ın cezası şeyi pencereden çekecek misin?”

Nick tabancayı indirdi. “Özür dilerim Philly, benim hatam. Çok özür dilerim.”

Kapı açıldı ve Philip yeniden arabaya bindi. Zor nefes alıyordu; yüzündeki terler parlıyordu. Kapısını kapattı ve derin bir nefes verdi. “Nick…”

“Özür dilerim Philly… Biraz gerginim.”

Philip bir an adama iyi bir azar çekecekmiş gibi göründü, ama sonra öfkesi dindi. “Hepimiz biraz gerginiz… Anlıyorum.”

“Gerçekten çok özür dilerim.”

“Sadece dikkatli ol, yeter.”

“Evet, olacağım.”

Brian araya girdi. “Dışarıda ne buldun?”

Philip el frenine uzandı. “Bu boktan karmaşanın etrafında bir yol daha var.” Dört çeker aracın içinde Philip vites kolunu indirdi.

“Herkes sıkı tutunsun.”

* * *

Direksiyonu çevirdi ve kırık cam parçalarının arasında yavaşça sallana sallana ilerlediler. Kırık parçalar, Suburban’ın koca tekerlekleri altında çatırdıyor, kimse bir şey söylemiyordu. Ama Brian patlak tekerleklerle ne kadar ilerleyebileceklerini düşünüyordu.

Philip arabayı orta refüjden aşağıya, dallı darılarla, yabani otlarla ve kamışlarla kaplı sığ bir su kanalına doğru, yönlendirdi. Arka tekerlekler, tekerlek izleriyle dolu toprağı delip geçiyordu. Diğer tarafa yaklaşırlarken Philip arabaya biraz daha benzin koydu ve Suburban yukarıya doğru yalpalaya yalpalaya hareket ederek doğuya giden yollara doğru ilerledi.

Uzaktaki şarampole yaklaşırlarken Philip ellerini direksiyona yapıştırdı. Çamurlu otların arasından aşağı düşerlerken “Tutunun!” diye bağırdı.

Suburban, batan bir gemi gibi yana düştü. Brian Penny’ye, Nick de orta kolçağa tutundu. Philip direksiyonu çevirerek gaza bastı.

Araç, enkazın ortasındaki dar aralığa doğru balık kuyruğu gibi sallana sallana ilerledi. Ağaçların dalları arabanın yanlarını çiziyordu. Arka tekerlekler sağa sola kayıyor, çamura saplanıyorlardı. Philip resmen direksiyonla savaşıyordu. Diğerleri de Suburban bu aralıktan geçerken nefeslerini tutuyordu.

Araba diğer tarafa geçtiğinde ani bir sevinç çığlığı çınladı içeride. Nick, Philip'in sırtına vurdu. Brian da zafer kazanmışçasına çığlıklar attı. Penny bile daha rahatlamış görünüyordu. Laleye benzeyen dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme izi vardı.

Ön camdan önlerindeki karanlıktaki araba mezarlığını görebiliyorlardı. Batıya giden yollarda en az yirmi araba; spor amaçlı taşıtlar ve kamyonetler vardı. Çoğu zincirleme kazada hasar görmüştü. Hepsi terkedilmiş, çoğunun kaportası yanmıştı. Boş araçlar, doksan, yüz metreye yayılmışlardı.

Philip gazı kökledi ve arabayı geri yukarı yola doğru sürdü. Direksiyonu çevirdi. Arabanın arkası sallandı ve yalpaladı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Brian bel kemiğindeki bir uğultu gibi, altlarındaki çekiş gücünün kaybolduğunu hissetti. Aniden motorun hızı arttı.

Sevinçleri havada asılı kaldı.

Araba sıkışmıştı.

* * *

Tüm istek ve öfkesinin gücü ve büzülen kaslarının sıkışmasıyla Allah'ın belası bu şeyi hareket ettirebilecekmiş gibi Philip bir an gazı kökleyerek kıçındaki gamzelerle bu şeyi ilerlemesi için zorladı. Ama Suburban yanlara doğru kaymaya devam etti. Az sonra arabanın dört tekerleği de arkalarındaki mehtaplı gecede iki çamur kuyusundaki çamurları sıçratarak yalnızca dönmeye başladı.

“HAY SİKİYİM!!” Philip direksiyona onu çatlatacak ve koluna da dalga dalga acı yayacak kadar sert bir yumruk attı. Ayağıyla gaz pedalına basıyor, motor resmen çığlık atıyordu.

“Gaza basmayı kes ahbap!” diye bağırdı Nick, gürültüyü bastırmak için. “Bu yalnızca bizi daha da derine saplıyor.”

“HAY SIÇAYIM BÖYLE İŞE!”

Philip, ayağını gazdan çekti.

Motor yavaşladı. Suburban bir yana doğru eğiliyor, tuzlu sularla dolarak batan bir bot gibi dibe giriyordu.

“Arabayı itmeliyiz,” dedi Brian gergin bir sessizliğin ardından.

“Direksiyona geç,” dedi Philip Nick’e. Kapısını açarak dışarı çıktı. “Sana seslendiğimde gaza bas. Hadi Brian.”

Brian arka kapıyı açıp dışarıya çıktı ve arka stop lambaların ışığında kardeşine eşlik etti.

Arka tekerlekler bu vıcık vıcık çamura en az 15 santimetre gömülmüşlerdi. Her iki arka çamurluk da çamurlarla kaplıydı. Ön tekerleklerin durumu da bundan pek farklı değildi. Philip, büyük, boğumlu ellerini bagaj kapağının ahşap kısmına koydu. Brian arabayı çamurdan çıkarmak için daha geniş bir duruşun daha faydalı olacağını düşünerek diğer tarafa geçti.

İkisi de otobanın diğer tarafındaki ağaçların önünde hantal hantal yürüyen karanlık siluetleri fark etmemişti.

“Tamam Nick, şimdi!” diye bağırdı Philip ve tüm gücüyle arabayı itti.

Motor guruldayarak çalıştı.

Blake kardeşler arabayı itip dururken tekerlekler çamur çeşmesi gibi çamurları fışkırtarak dönüyorlardı. Arkalarındaki yavaş hareket eden suretler ayaklarını sürüyerek yaklaşırken her şeyleriyle, tüm güçleriyle ittiler arabayı fakat nafileydi!

“Bir daha!” diye bağırdı Philip. Tüm ağırlığını vererek itiyordu arabayı.

Arka tekerlekler, batağa daha da batarak dönüyorlardı. Brian’ın her tarafına bir tüple çamur püskürtülmüş gibiydi.

Arkasındaki sis yığını ve gölgeler arasında dolaşan davetsizler aradaki mesafeyi kırk beş metreye indirmişlerdi. Kırık camların arasında yaralı bir kertenkelenin yavaş, tembel ve hantal hareketleriyle ilerliyor, camları çıtırdatıyorlardı.

“Arabaya bin Brian.” Philip’in sesi aniden değişmiş, kısılmıştı. “Hemen şimdi.”

“Ne oldu?”

“Dediğimi yap.” Philip arka kapağı açtı. O elini içeri atıp bir şeyler ararken menteşeler gıcırdıyordu. “Soru sorma.”

“Ama ya…” Brian’ın lafı ağzında kaldı. Çünkü gözünün kenarıyla etrafta dolaşan ve birkaç yönden onlara doğru gelen en az bir düzine, belki de daha fazla karanlık silueti görmüştü.

6. Kısım

Suretler enkazda alev almış parçaların arkasından, orta refüj üzerinden ve yandaki koruluklardan ilerleyerek yaklaşıyorlardı. Her şekil ve ebattaki bu şeylerin dolgu bileşimi renginde yüzleri ve alevlerin ışığında mermer gibi parlayan gözleri vardı. Bazısı yanmıştı. Bazısı yırtık pırtık kıyafetler içindeydi. Bazısı da o kadar iyi giyimli ve şıktı ki kiliseden yeni gelmiş sanırdınız. Ama çoğunun dudaklarında o doymak bilmeyen açlığın ifadesi vardı, öndeki kesici dişlerini gösteriyorlardı.

“Ha siktir.” Brian kardeşine baktı. “N’apacaksın? Ne düşünüyorsun?”

“Sok şu kıçını arabaya Brian.”

“Sssssiktir!” Brian yan kapıya doğru aceleyle koştu. Kapıyı hızlıca açıp şaşkın gözlerle etrafı seyreden Penny’nin yanına oturdu. Kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi. “Kapıları kilitle Nick.”

“Ona yardım edeceğim.” Nick, kaz tüfeğini alıp kapısını açtı. Fakat açık bagajdan Philip’in donuk, soğuk ve metal tondaki sesini duyunca aniden durdu.

“Bunu ben hallederim. Brian’ın dediğini yap Nick. Kapıları kilitle ve eğil.”

“Çok fazlalar!” Nick’in sağ ayağı kapının dışına çıkmıştı bile. İş botu da kaldırıma değiyordu. Marlin’in horozunu başparmağıyla çekip duruyordu.

“Arabada kal Nick.” Philip odun yarma makinesini çıkardı. Birkaç gün önce Wiltshire Estates’teki bir konağın bahçe kulübesinde küçük baltalar, jilet gibi keskin karbon çeliğinin iki uyumlu, dengeli donanımını bulmuştu. Ve o zaman muhtemelen odunlarını parayla kestiren bu şişko ve zengin adamların bir çift kör ve küçük baltayla ne yaptıklarını merak etmişti.

Ön koltuktaki Nick, bacağını içeri çekerek kapıyı kapattı ve çarparak kilitledi. Yanan gözleriyle arabanın içinde eğildi ve silahı kollarıyla sardı. “Ne var? N’apıyorsun Philly?”

Arka bagaj çarparak kapandı.

İçeride sessizlik hâkimdi.

Brian başını eğerek çocuğa baktı. “Yere yatsan iyi olur ufaklık.”

Penny hiçbir şey söylemeden koltuğun önüne uzandı ve kıvrılarak fetüs pozisyonuna geçti. İfadesindeki bir şey, “ne olduğunu biliyorum” dercesine bakan o koca ve uysal gözlerindeki parlaklık Brian’ı etkilemiş, göğsünde bir şeylerin sıkışmasına yol açmıştı. Omzuna hafifçe vurdu. “Bunun da üstesinden geleceğiz.”

Brian dönerek koltuğun ve bagajdaki eşyaların üzerinden arkaya baktı.

Philip’in iki elinde de kötü birer balta vardı ve yaklaşan zombi kalabalığına doğru sakin sakin yürüyordu. Brian kısık sesle “Tanrım,” dedi.

“Philip ne yapıyor Brian?” Nick’in sesi yüksek ve gergindi. Elleri, Marlin marka tüfeğinin üzerinde geziniyordu.

Brian, cevap veremedi. Zira pencereden gördüğü korkunç manzaraya dalmıştı.

* * *

Bu hoş değildi. İnce bir davranış da değildi. Ne havalı, ne kahramanca, ne de erkekçe bir şeydi. Hatta iyi bir iş bile değildi. Fakat çok iyi hissettiriyordu.

Philip, en yakın olan işçi tulumu içindeki tıknaz adama saldırırken kendi kendine sessizce “İşlerini bitireceğim,” dedi.

Balta şişkonun kafatasından greyfurt büyüklüğünde bir lobu kopardı ve kırmızı bir maddeyi gecenin karanlığına doğru savurdu. Zombi yere yığıldı. Ama Philip durmadı. Bir sonraki canavar ona yaklaşamadan her iki elindeki soğuk çeliği de ölü etin tepesine indirerek yerdeki büyük ve gevşek vücudun icabına baktı. “İntikam benimdir; intikamınızı ben alırım, dedi Tanrı.” Etraf kan ve doku çeşmesine dönmüştü. Rüzgârda kaldırımı alevler sarmıştı.

“Bitirdim işini, işini bitirdim, bitirdim işini,” diye mırıldanıyordu Philip. Özellikle birine söylemiyordu bunu. Bastırılmış öfkesinin ve üzüntüsünün bir çırpıda dile gelişiydi aslında bu sözler. “İşini bitirdim, işini bitirdim, bitirdim işini, işini bitirdim, bitirdim işini …”

Şu ana kadar diğerleri etrafı kuşatmıştı, dudaklarından siyah bir sıvı süzülen cılız, genç bir adam; şişmiş, ölü yüzlü şişko bir kadın; kanlı takım elbiseler içinde bir adam. Philip yerdeki ezilmiş cesetten uzaklaşarak diğerlerinin icabına bakmaya gitti. Her balta darbesinde homurdanıyordu – BİTİRDİM İŞİNİ! Kafataslarını yarıyordu –İŞİNİ BİTİRDİM! Karotid arterlerini ayırıyor –BİTİRDİM İŞİNİ! Öfkesini soğuk baltayla kıkırdaklara, kemiklere ve geniz boşluklarına yolluyordu –İŞİNİ BİTİRDİM! Kan ve beyin sıvıları suratına sıçrarken çocukluğunda kendisine yaklaşan köpüklerle dolu azı dişleri ve korkunç ağzı, Tanrı’nın karısı Sarah’yı yanına alışını ve canavarların en iyi arkadaşı Bobby Marsh’ı öldürüşünü hatırlıyordu. BİTİRDİM İŞİNİ! –İŞİNİ BİTİRDİM! –BİTİRDİM İŞİNİ!!!

* * *

Brian, arabanın içinde arka pencereden gördüğü manzaradan başını çevirdi. Öksürdü ve kilitli Suburban’ın içinde de duyulan o iğrenç seslerin midesini kaldırdığını hissetti. Kusma isteğini bastırdı. Aşağı eğilerek elleriyle Penny’nin kulaklarını kapadı. Maalesef bu hareket artık alışkanlık olmaya başlamıştı.

Ön koltuktaki Nick, arkalarındaki katliamdan gözlerini alamıyordu. Brian, Nick’in yüzünde iğrenme ve hayranlığın tuhaf karışımını görebiliyordu. Philip kendi taraflarında olduğu için Tanrı’ya şükrediyordu. Korkuyla karışık saygı tarzı bir şükürdü onunki. Ama bu tablo Brian’ın yalnızca midesini kaldırıyordu. Kusmayacaktı. Allah kahretsin! Penny için güçlü olması gerekiyordu.

Brian, yere doğru eğildi ve kızı kendine doğru çekti. Çocuk gevşek ve ıslaktı. Brian’ın beyni bulandı.

Kardeşi onun her şeyiydi. Çözüm kardeşiydi. Ama şimdi ona bir şeyler oluyordu, korkunç şeyler. Bu da Brian’ı çok endişelendiriyordu. Kurallar neydi? Bu yürüyen iğrenç yaratıklar, Philip’in onlara yaptığı her boku hak ediyorlardı… Ama bu dövüşün kuralları neydi?

Brian, öldürme seslerinin kesildiğini fark edince bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Sonra direksiyon tarafındaki kapının dışında birinin ağır bot seslerini duydu. Kapı açıldı. Philip Blake, kanlı el baltalarını Nick'in önüne koyarak arabaya geri bindi. "Daha da çoğalacaklar," dedi. Nefesi kesilmiş, yüzü boncuk boncuk terlemişti. "Silah sesi hepsini uyandırdı."

Nick, arka pencereden bayırdaki alevlerin ışığında cesetlerin göründüğü savaş alanına baktı. Sesi monotondu. İğrenmenin ve saygı duymanın izlerini taşıyordu: "On ikiden vurmuşsun, dostum... Ağızlarına sıçmışsın."

"Buradan çıkmak zorundayız," dedi Philip. Burnunun üstündeki terleri siliyor ve soluklanıyordu. Nick'i duymamış gibi arka pencereye bakıp koltuğun gölgesinde gözleri Penny'yi arıyordu.

Brian konuştu. "Planımız ne, Philip?"

"Geceyi geçirmek için güvenli bir yer bulmalıyız."

Nick, Philip'e bakarak sordu: "Tam olarak neyi kastediyorsun? Arabanın dışında bir yer mi bulmalıyız?"

"Karanlıkta burası çok tehlikeli olacak."

"İyi, ama…"

"Arabayı sabah çamurdan çıkarırız."

"Tamam da peki…"

"Gece ihtiyacınız olacak her şeyi alın," dedi Philip silahına uzanırken.

"Dur bir saniye!" Nick, Philip'in kolunu tuttu. "Arabadan ayrılmaktan bahsediyorsun! Her şeyimizi burada dışarıda bırakmaktan?"

"Sadece bu gecelik, hadi ama," dedi Philip. Kapısını açarak dışarı çıktı.

Brian derin bir iç çekerek Nick'e baktı. "Çeneni kapa da sırt çantalarını almama yardım et."

* * *

O gece, devrilmiş tankerden yaklaşık dört yüz metre ötedeki terk edilmiş sarı bir okul servisinin içinde kamp kurdular. Bu araç dağın yamacında duruyor ve sodyum buharlı lambanın soğuk alevleriyle aydınlanıyordu.

Otobüs hâlâ oldukça sıcak ve kuruydu. Üstelik yüksek bir yerdeydi. Bu sayede otobanın iki tarafındaki ağaçların üstünden her yeri çok iyi görebiliyorlardı. İki kapısı vardı, biri önde, diğeri arkada. Böylece kolayca

kaçabilirlerdi de. Ayrıca bank koltuklar pamuk kaplı ve uzundu. Her biri dinlenmek için bunlara uzanabilirdi. Anahtarlar hâlâ kontaktaydı, aküde de hâlâ elektrik vardı.

Otobüsün içi bozuk yiyecekle dolu bir beslenme çantası gibi kokuyordu. Islak eldivenli, terli ve neşeli çocukların hayaletleri etrafta dolaşıyor, vücutlarının kokusu küflü havayı iyice ağırlaştırıyordu.

Muhtemelen golf maçı aralarında takımın tabaklarını bezemek için hazırlanmış sardalya, domuz pastırması ve pahalı krakerlerden yediler. Pencerelerden dışarı tutmamaya dikkat ederek el fenerlerini kullandılar. Sonunda da gözlerini biraz olsun kapatabilmek, az da olsa uykuya dalabilmek için uyku tulumlarını bank koltukların üstüne serdiler.

Her biri tek tek, tüfeklerden biriyle nöbeti devraldı. Sürücü kabininde otururken otobüsün kıç tarafından her yeri görebilmek için büyük yan camları kullanıyorlardı. İlk nöbeti Nick devraldı ve yaklaşık bir saat kadar portatif radyosunda bir radyo istasyonu bulmaya çalıştı. Ama başaramadı. Dünya, tüm faaliyetini durdurmuştu. En azından 20. otobanın bu kısmı hâlâ aynı derecede sakindi. Ormanların etrafına sessizlik hâkimdi.

Nöbet sırası şimdiye kadar arkadaki gıcırtılı koltukta yalnızca birkaç dakikalığına bölük pörçük uyumuş Brian'a gelince tüm alet ve edevatı alarak seve seve nöbet mıntıkasına geçti. Sallanan çam ağaçları havayı temizliyordu. Kayıp sürücünün erkek bebeğinin çerçeveli resmi duruyordu bir köşede. Brian ya uyanık olan tek kişi olduğu ya da kaz tüfeğini ateşlemek zorunda kalma ihtimali olduğu için pek huzurlu değildi. Ama yine de düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Şafak sökmeden az önce Brian, Penny'nin nefes alıp verişlerinin hızlanıp düzensizleştiğini duydu. Kayarak açılan pencerelerin boşluklarından sızan rüzgârın hafif ıslıkları yüzünden zar zor duyabiliyordu bunu. Çocuk, sürücü kabininden birkaç koltuk ötede, babasının yanında uyuyordu.

Küçük kız soluğu kesilerek doğruldu. “Ah… Bana da bulaştı… Yani…” Sesi fısıltı gibiydi. “Bana da bulaştı, sanırım.”

“Şşşşş,” dedi Brian. Koltuğundan kalktı ve kabinden çıkarak sessizce küçük kıza doğru ilerledi. Fısıldayarak “Geçti ufaklık… Brian amcan yanında,” dedi.

“Hmm.”

“Bir şey yok… Şşşş… Babanı uyandırmayalım.” Brian, battaniyeye dolanmış yatan Philip’e baktı. Yüzü buruşmuştu. Belli ki kötü bir rüya görüyordu. Yatmadan önce uyuyabilmek için birkaç yudum konyak içmişti.

Penny o ürkek ve ince sesiyle “Ben iyiyim,” diye mırıldandı. Bir tılsımmış gibi küçücük ellerindeki pelüş pengueni sıkıca tutarak ona bakıyordu. Oyuncak yıpranmış, sidikle ıslanmıştı. Bu durum Brian’ın kalbini acıttı.

“Kâbus mu?”

Penny başını salladı.

Brian ona baktı ve biraz düşündükten sonra “Bir fikrim var,” diye fısıldadı. “Hadi yukarı çık da bana biraz eşlik et.”

Küçük kız kafasını salladı.

Kızı battaniyeye sararak onun yukarı, sürücü kabinine çıkmasına yardım etti. Elini tutarak sırtını sürücü koltuğuna yasladı. Ardından kendi de yavaşça zıplayarak onun yanına oturdu ve “İşte gidiyoruz,” dedi. Eskimiş kumaşa hafifçe vurdu. “Yardımcı pilotum olabilirsin.”

Penny, kendisinin ve penguenin sıkıca sarındığı battaniyeyle koltuğa yerleşti.

“Şunu görüyor musun?” Brian, gösterge çizgisinin üzerindeki kirli görüntü monitörünü gösteriyordu. Bu monitör ortalama karton kapaklı bir kitap büyüklüğündeydi ve üstündeki siyah-beyaz şekil arkalarındaki otobanı gösteriyordu. Rüzgâr ağaçların yapraklarını hışırdatıyor, sodyum lambasının ışıkları kazada mahvolmuş araçların tepesinde parlıyordu. “Bu, geri giderken arkayı görmek için kullanılan bir güvenlik kamerası. Görüyorsun ya?”

Kız kameraya bakıyordu.

“Burada güvendeyiz ufaklık,” dedi Brian. Elinden geldiğince ikna edici olmaya çalışıyordu. Daha önce nöbette, gösterge çizgisini canlanan eski bir langırt makinesi gibi aydınlatmıştı. Bu sırada kontak anahtarını yana doğru çevirmenin bir yolunu bulmuştu. “Her şey kontrol altında.”

Küçük kız başını salladı.

Az sonra Brian küçük kıza “Anlatmak ister misin?” diye tatlı tatlı sordu.

Penny’nin kafası karışmış görünüyordu. “Neyi anlatayım?”

“Kâbusunu. Bazen birine anlatmak insanı rahatlatır, biliyor musun? Söyle kurtul, pof.”

Penny hafifçe omzunu silkti. “Rüyamda hasta olduğumu gördüm.”

“Hasta mı, dışarıdaki insanlar gibi mi?”

“Evet.”

Brian uzun, kederli ve derin bir nefes aldı. “Bak ufaklık, bu insanların neyi olursa olsun sen onlar gibi olmayacaksın. Anladın mı? Baban buna izin vermez, yüzyıl geçse de vermez. Hem ben de bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

Kız kafasını salladı.

“Baban için çok değerlisin. Benim için de çok değerlisin.” Brian göğsünde ani bir acı hissetti. Sözleri içine işlemişti. Gözleri yanıyordu. Bir buçuk haftadan biraz daha önce anne ve babasının evinden ayrıldığından beri ilk kez bu küçük kıza karşı çok derin duygular beslediğini fark etmişti.

Duygularını bastırdıktan sonra “Bir fikrim var,” dedi. “Şifre nedir, biliyor musun?”

Penny ona doğru baktı. “Gizli işaret gibi bir şey mi?”

“Aynen öyle.” Brian parmağını yaladı ve sonra kızın yanağındaki bir kiri sildi. “Seninle benim aramda böyle gizli bir şifre olacak.”

“Tamam.”

“Bu çok özel bir şifre, tamam mı? Bundan sonra ne zaman bu gizli kelimeyi söylesem senden benim için bir şey yapmanı istiyorum demektir. Bunu yapabilir misin? Ne zaman sana bu gizli şifreyi söylesem bir şey yapacaksın ama. Unutmazsın bunu değil mi?”

“Sanırım.”

“Bu şifreyi her söylediğimde gözlerini kapamanı istiyorum.”

“Gözlerimi kapamamı mı?”

“Evet. ‘Artık bakabilirsin’ diyene kadar da kulaklarını kapatmanı. Tamam mı? Ha, bir şey daha var.”

“Tamam.”

“Gizli şifreyi sana her söylediğimde bir şeyi hatırlamanı istiyorum.”

“Neyi?”

“Gün gelecek, bir daha gözlerini hiç kapatmak zorunda kalmayacaksın. Bunu hatırlamanı istiyorum. Gün gelecek, her şey çok daha güzel olacak ve hiç hasta insan kalmayacak. Anladın mı?”

Kız başını salladı. “Anladım.”

“Peki, şifremiz ne olacak?”

“Benim seçmemi mi istiyorsun?”

“Bu senin gizli şifren… Sen seçmelisin.”

Küçük kız, uygun bir kelime bulmaya çalışırken yüzünü buruşturuyordu. Yüzündeki bu düşünceli ifade, o kadar ciddiydi ki Pisagor teorisini hesaplıyor sanırdınız. Bu ifade Brian’ın kalbini sıkıştırıyordu.

Sonunda Brian’a baktı. Salgın başladığından beri ilk kez o koca gözlerinde bir umut parıltısı vardı. “Buldum.” Bulduğu kelimeyi pelüş oyuncağına fısıldadı. Sonra da başını kaldırarak “Penguen onu beğendi,” dedi.

“Harika… Beni meraklandırma hadi.”

“*Uzak,”* dedi. “Gizli şifremiz, *uzak* olacak.”

* * *

Gri gökyüzünde şafak yavaş yavaş söküyordu. İlk önce otobanın etrafını korkunç bir sükûnet kapladı. Rüzgâr ağaçların kollarında öldü. Ardından ormanların etrafında yükselen parlak bir ışık herkesi uyandırıp harekete geçirdi.

Aciliyet hissi sarmıştı beyinlerini. Araçları olmadan kendilerini savunmasız ve çıplak hissediyorlardı. Bu yüzden herkes bir an önce toplanma, Suburban’a geri dönme ve o Allah’ın cezası şeyi sıkıştığı yerden çıkarma işine odaklandı.

Rulo yaptıkları yatakları ve sırt çantalarındaki artan yiyecekleri taşıyarak on beş dakikada arabaya giden dört yüz metreyi teptiler. Yolda yalnızca tek bir zombiyle karşılaştılar. Bu, başıboş dolaşan genç bir kızdı. Brian, gizli şifreyi Penny’ye fısıldadı. Bu arada Philip, zombi kızın kafatasından bir parçayı çabucak ve sessizce kopararak işini bitirdi.

Arabaya ulaştıklarında etraftaki ağaçların gölgelerine bile dikkat ederek sessiz sessiz çalıştılar. Önce arka tarafa ağırlık vermeye çalıştılar. Nick’le

Philip bagaj kapağına dayandı. Brian da sürücü koltuğunda otururken bir bacağıyla dışarıdan iterek gaza bastı. Bu, işe yaramadı. Sonra yakın çevrede tekerlekleri alttan itebilecek bir destek bulmaya çalıştılar. Bir saatlerini aldı ama sonunda drenaj çukuruna dağılmış bir çift kırık ızgara buldular. Onları getirip tekerleklerin altına sıkıştırdılar.

Bu da işe yaramadı.

Suburban'ın altındaki çamur, nemle, suyla ve Allah bilir başka nelerle öylesine doymuştu ki aracı sürekli daha da derine çekiyordu. Eğik durumdaki araba, giderek yerin içine kayıyordu. Ama pes etmediler. Etraftaki çam ormanlarından gelen nedeni belirsiz sesler, birbirine çarpan dallar, uzaktan gelen hafif sarsıntı sesleri ve suyla dolarak batmakta olan Suburban'la birlikte tüm maddi eşyalarını ve erzaklarını kaybetmenin bahsedilmeyen korkusu onları iyice germişti. Bu yüzden durumun giderek etraflarını saran umutsuzluğuyla kimse yüzleşmek istemiyordu.

İkindiye kadar saatlerce çalışmışlardı. Öğle yemeği için biraz mola verip ardından tekrar birkaç saat daha çalışmışlardı. Fakat şu ana kadar yapabildikleri tek şey Suburban'ı çamurlu bayıra yaklaşık iki metre daha gömmek olmuştu. Bu sırada Penny, arabanın içinde oturuyor, sırayla bir pengueniyle oynuyor, bir de asık suratını cama yapıştırıyordu.

Philip çamur kuyusundan geri çekilerek batı ufkuna baktı.

Kapalı gökyüzü, yerini alacakaranlığa bırakmaya başlamıştı. Gecenin çökeceğini düşünmek Philip'in midesine ağrılar girmesine neden oldu. Çamurla ve terle sırılsıklam olan Philip bir mendil çıkararak boynunu sildi.

Tam bir şeyler söylemeye başlamıştı ki çevredeki ağaçlardan gelen birtakım sesler dikkatini güneye çekti. Saatlerdir süren sallanma ve çatırtı sesleri belki ayak sesleriydi, belki de değildi, ama sürekli yaklaşıyordu.

Nick'le Brian ikisi de ellerini bezle siliyordu, Philip'e katıldılar. Bir süre hiç kimse hiçbir şey söylemedi. Hepsinin yüzündeki ifade bu zor gerçeği anlatmaya yetiyordu. Ağaçlardan, tabanca kadar gürültülü, başka bir ses daha geldiğinde Nick konuşmaya başladı: "Yazı, duvarda değil mi?"

Philip, mendilini cebine soktu. "Yakında karanlık çökecek."

"Ne yapmayı düşünüyorsun Philly?"

"B planına geçme zamanı."

Brian kardeşine bakarak zorla yutkundu. “Bir B planımız olduğunu bilmiyordum.”

Philip, kardeşine baktı ve bir an için öfke, acıma, tahammülsüzlük ve sevgi duygularının tuhaf bir karışımını hissetti içinde. Sonra eski ve pas tutmuş Suburban’a baktı. Eski bir arkadaşına daha veda ediyormuş gibi melankolik bir hüzün duydu.

“Artık var.”

* * *

Arabadaki benzini hortumla çekerek Wiltshire’den yanlarında getirdikleri plastik bidonlara doldurdular. Şansları yaver gitmişti, anahtarları üstünde olan son model Buick LeSabre marka büyük bir araba bulmuşlardı. Buradan yaklaşık iki yüz metre ötede, yolun kenarında ölüme terkedilmiş olarak bulmuşlardı arabayı. Araca el koyup batmış Suburban’ın yanına getirerek benzinle doldurmuşlardı. Büyük bagajına da sığdırabildikleri kadar erzağı aktarmışlardı.

Sonra da batan güneşe doğru yola koyulmuşlardı. Hepsi de arkadaki batan Suburban’a bakıyordu. Sanki unutulmaya yüz tutmuş bir gemi enkazı gibi aradaki mesafede giderek açılıyordu.

* * *

Yaklaşan kıyametin belirtileri artık otobanın kenarlarında sık sık görülüyordu. Şehre yaklaştıkça akıbetin belirtilerini her yerde görüyorlardı. Terk edilmiş enkazların arasında zikzaklar çizmek giderek zorlaşıyordu. Ağaçlar seyrekleşmiş, giderek yerleşim bölgeleri, alışveriş merkezleri ve ofis bahçeleri yükselmeye başlamıştı. Karanlık ve terkedilmiş bir mağazayı geçtiler. Camları kırılmış, bir sürü kıyafet ve ürün otoparka saçılmıştı. Her yerde elektrikler kesilmişti. Etraf bir mezarlık kadar karanlık ve sessizdi. Yağmalanarak harap edilmiş büyük marketlerin önünden geçtiler. Büyük bacaların üstüne İncil’den öğütler karalanmıştı. Hâlâ dumanları tüten tek motorlu bir uçak bile görmüşlerdi. Kocaman bir elektrik direğine takılmıştı.

Lithonia’yla Panthersville arasında bir yerde Buick marka arabanın arka kısmı titremeye başladı. Philip, arabanın tekerlerinden ikisinin patladığını

fark etti. Belki de arabayı aldıklarında çoktan patlamışlardı. Kim bilir? Ama ne durup da bu şeyleri tamir edecek, ne de konuyu tartışacak vakitleri vardı.

Karanlık yeniden bastırıyordu. Atlanta'nın dış mahallelerine yaklaştıkça yollar ezilmiş ve terkedilmiş araba enkazlarıyla dolup taşmaya başlamıştı. Kimse bunu dile getirmedi, ama hepsi yürüyerek şehre belki daha çabuk ulaşabileceklerini düşünüyordu. Hillandale ve Fairington gibi birbirine yakın iki yol da boş araçlarla kapanmıştı. Yolun ortasına devrilen dominolar gibi dizilmişlerdi. Bu gidişle şehre varmaları bir haftayı bulacaktı.

Bu yüzden Philip kritik kararı verdi ve arabayı olduğu yerde bırakıp taşıyabilecekleri her şeyi topladıktan sonra yürüyerek yola koyuldular. Kimse bu fikre karşı çıkmamış aksine herkes kabul etmişti. Zifiri karanlıkta bu donmuş trafik kargaşasının ortasında yedek lastik veya yerleşecek başka bir araç aramak şu an için mümkün görünmüyordu.

Buick'in bagajından ihtiyaçları olan şeyleri çabucak çıkarıp torbaları ve sırt çantalarını erzaklarla, battaniyelerle, yiyeceklerle, silahlarla ve suyla doldurdular. Fısıldayarak, el işaretleriyle ve baş sallamalarıyla anlaşmakta artık pek zorluk çekmiyorlardı. Ölü insanların uzaktan gelen o vızıltılarının farkındaydılar. Otobanın ötesindeki sesler karanlıkta yükselip alçalarak ağaçların ve binaların arasından süzülüp kulaklarına ulaşıyordu. Philip'in sırtı çok güçlüydü. Bu yüzden en büyük çantayı o sırtlandı. Nick'le Brian da aşırı doldurulmuş birer sırt çantasını arkalarına bağladılar. Penny bile, yataklarla dolu bir çantayı taşımaya karar vermişti.

Philip, Ruger marka tabancasını, iki kötü baltayı kemerinin kenarlarına sıkıştırarak çalıları kesmek için satıra benzer büyük bir bıçak aldı. Bu bıçağı, sırtına, çantayla lekeli gömleği arasına sokuşturdu. Brian ve Nick de 55 kalibre birer Marlin'i yanlarına alıp birer baltayı da sırt çantalarının kenarına bağladılar.

Batıya doğru yürümeye başladılar ve bu kez hiçbiri arkasına bakmadı.

* * *

Yolun dört yüz metre aşağısında hurdası çıkmış bir karavanın tıkadığı üstgeçide rastladılar. Karavanın sürücü kabini, bir telefon direğine takılıp kalmıştı. Tüm sokak lambaları sönmüştü. Bu zifiri karanlıkta karavanın içinden boğuk çarpma sesleri geliyordu.

Bu ses köprünün altındaki herkesi birden durdurdu.

“Tanrım, bu bir…” Kardeşinin elini havaya kaldırdığını görünce kendine hâkim olarak sustu Brian.

“Şşşşşşt!”

“Ama hadi bu…”

“Sessiz ol!” Philip başını kaldırarak sesleri dinledi. Yüzündeki ifade, soğuk, taştan bir heykelinki gibiydi. “Bu taraftan, hadi!”

Philip, grubu üstgeçidin kuzeyindeki kayalıklı bir yamaca doğru götürdü. Her biri ıslak çakıl taşlarından kaymamak için tepeden büyük bir dikkatle iniyordu. Brian yine kuralları düşünerek en arkadan geliyordu. Az önce kendi sevgili insanlarından birini mi tek başına bırakmışlardı acaba?

Bu kırsal bölgenin daha karanlık bir yerine geldiklerinde düşünceleri de hemen dağılıverdi.

* * *

Karanlık boyunca kuzeye doğru giden Miller Yolu denilen dar, çift şeritli bir asfalt yola girdiler. Yaklaşık bir buçuk kilometre boyunca ıssız organize sanayi bölgeleri ve dökümhanelerle biraz ticarileştirilmiş bir bölge dışında hiçbir şeyle karşılaşmadılar. Bunların tabelaları da mağara duvarlarındaki hiyeroglifler kadar kasvetliydi: Barloworld Ambalajlama, Atlas Takım ve Kalıp, Hughes Levazım, Simcast Elektronik, Peachtree Çelik… Soğuk asfalttaki ayaklarının ritmik sesi, nefeslerinin fısıltılarına karışıyor, sessizlik sinirlerini bozmaya başlıyordu. Penny yorulmuştu. Hemen sağ taraflarındaki ormandan hışırtılar duydular.

Sonunda Philip elini kaldırarak uzakta geride duran, geniş ve alçak bir imalathaneyi gösterdi. Kısık sesle “Burası olacak,” diye fısıldadı.

Nick, Philip’in yanına gelerek durdu. Güçlükle nefes alıyordu. “Niçin?” diye sordu.

“Geceyi geçirmek için,” diye cevapladı Philip. Sesinde hiçbir his yoktu.

Philip, grupla birlikte üstünde Georgia Pasifik Şirketi yazan alçak ve ışıksız bir tabelayı geçti.

* * *

Philip, büronun penceresinden içeri girdi. Herkesi dışarı girişte toplayıp, boş ve pis koridorlardan geçerek binanın merkezindeki depoya doğru ilerledi.

Burası bir mahzen kadar karanlıktı. Philip, yanındaki kötü baltalarla dolaşırken kalbinin ağzında attığını duyabiliyordu. Lamba düğmelerinden birine bastı, fakat lambalar yanmadı. Havanın içine işlemiş keskin tutkal kadar ağır odun kokusunu zar zor alıyordu. Güvenlik girişine vardığında botunun ucuyla hafifçe iterek açtı kapıları.

Depo, uçak hangarı büyüklüğünde bir yerdi. Tepeden asılmış kocaman makas köprüleri vardı. Büyük kepçeler karanlıkta parlıyor, kâğıt kokusu pudra gibi ağır ağır yayılıyordu. Ayın cılız ışığı binanın tepesindeki devasa pencerelerden içeri giriyordu. Yerler çam tomrukları kadar büyük kâğıt rulolarıyla bölümlere ayrılmıştı. O kadar beyazlardı ki karanlıkta resmen parlıyorlardı.

Ortada bir şey kıpırdadı.

Philip, baltaları kemerinin kenarına sokuşturarak Ruger'ın kabzasını kavradı. Silahı çıkarıp sürgüsünü çekti. Namlu ağzını rafların arasından yalpalayarak çıkan karanlık surete doğrulttu. Fabrika faresi, karanlığın ortasından çıkıp yavaşça ve iştahla Philip'e doğru ilerliyordu. İş tulumunun önü, kurumuş kan ve safrayla kirlenmişti. Uzun ve çirkin yüzündeki dişleri gökyüzünden gelen ay ışığıyla parlıyordu.

Tek bir atış ölü şeyi yere yığdı. Bu patlama orkestra davulu gibi koca depoyu çınlattı.

Philip, deponun kalan yerlerinde de bir temizlik yaptı. Onlardan bir çift daha buldu, kirli kıyafetlerinden anlaşıldığı kadarıyla önceden gece bekçisi olan yaşlı, şişman bir adam ve daha genç biri. İkisi de ölü kıçlarını rafların arkasında sürüklüyorlardı.

Philip, ikisine de yakından ateş edip kafataslarını yararken hiçbir şey hissetmedi.

Ön kapıya doğru ilerlerken gölgelerin ortasında iki büyük kâğıt rulosunun arasına sıkışmış dördüncü canavarı da buldu. Önceden yük kaldırma aracı operatörü olan adamın alt kısmı göz kamaştıran beyaz silindirlerin arasında kalmış, ezilerek tanınmaz hâle gelmişti. Tüm vücut sıvıları altındaki çimentonun üzerinde birikmiş ve kurumuştu. Yaratığın üst

kısmı ise kıvranarak sağa sola sallanıyordu. Beyaz, taş gibi gözleri alık alık bakıyordu.

Philip, kıçındaki tabancasıyla adama yaklaşırken “N’aber babalık?” dedi. “Her gün yeni bir para ha?”

Zombi, çenesiyle Philip arasındaki havayı ısırıyordu aptalca.

“Gecikmiş öğle molası ha?”

Isırdı.

“Al da bunu ye.”

Kurşun, yük kaldırma aracı operatörünün göz çukuru kemiklerinden içeri girip beyaz gözlerini karartarak beyninden büyük bir parçayı uçururken 22 kalibre silahın sesi dalga dalga yayılıp yankılanıyordu. Ölü şeyin üst kısmı makarna gibi bükülürken kan, doku ve omurilik sıvısının karışımı bir püskürtü önceden beyaz olan kâğıtlarının üstüne serpildi. Philip diğerlerini almaya gitmeden önce icra ettiği sanatına oldukça beyaz alan üzerindeki kırmızı dalgalara hayran hayran baktı.

7. Kısım

Geceyi ustabaşının camla çevrili odasında geçirdiler. Bu oda Georgia Pacific deposunun zemininden yüksekteydi. Pilli fenerlerinin yardımıyla masa ve sandalyeleri kenara çekip yataklarını, dama desenli yer karolarının üstüne yaydılar.

Buranın önceki sakini, belli ki yaklaşık yirmi metre karelik bu karga yuvasında yaşamıştı. Zira odada yok yoktu: teyp, mikrodalga, içindeki yiyeceklerin çoğu bozulmuş mini bir buzdolabı, şeker ve çikolatalarla dolu çekmeceli dolaplar, CD'ler, iş siparişleri, yarısı boş likör şişeleri, büro malzemeleri, temiz gömlekler, sigaralar, çek koçanları ve porno filmler.

Philip'in tüm gece ağzını bıçak açmadı. Pencerenin kenarına oturup gözlerini deponun tabanına dikmişti. Ara sıra masada bulduğu yarım viski şişesinden bir yudum alıyordu. Nick, onun karşısındaki köşede yerde oturarak fenerin ışığında küçük bir İncil Meali'ni okuyordu. Nick, bu köşesi kıvrılmış, deri ciltli kitabı nereye gitse yanında götürdüğünü iddia ediyordu. Ama onlar Nick'in şimdiye kadar bu kitabı okuduğunu hiç görmemişlerdi.

Brian, biraz ton balığıyla tuzlu krakeri güçlükle yedi. Penny'ye de bir şeyler yedirmeye çalışmıştı ama o yememişti. Kendi içine dalıp gidiyor gibi görünüyordu. Gözleri, Brian'a kaskatı kesilmiş gibi geliyor ve sabit bir yere bakıyordu. Daha sonra Philip, pencerenin önündeki döner koltukta pineklerken Brian da Penny'nin yanında yattı. Önceki ustabaşları, davetsiz misafirleri görebilmek için kayarak açılan bu demirli pencerenin önünde gözlerini dört açmışlardı. Brian kardeşini ilk kez düşünmekten yorgun düşüp kızının yanında uyurken görüyordu. Bu çok da hayra alamet değildi.

Ertesi sabah dışarıda bir yerlerde havlayan köpeklerin sesine uyandılar.

Mat ve solgun ışık, yüksek pencerelerden içeri girerek odayı doldurmuştu. Çabucak toparlandılar. Hiç kimsenin *iştahı yoktu. Bu yüzden kahvaltı etmediler. Tuvaletten çıktıktan sonra şişmesin diye ayaklarını sarıp fazladan çorap giydiler. Yürüdükleri birkaç kilometre yüzünden Brian'ın topukları zaten ağrıyordu. Üstelik bugün ne kadar yol kat* edeceklerini de bilmiyorlardı. Hepsinin giyebileceği kıyafeti vardı. Ama kimse kendinde üstünü değiştirip temiz şeyler giyecek gücü bulamıyordu.

Giderlerken Philip dışında hepsi, depodaki kan havuzlarının ortasında uzanan gövdelere bakmaktan bilhassa kaçındı.

Gün ışığında ortaya çıkan cesetlerin görüntüsü Philip'i etkilemiş gibi duruyordu.

* * *

Dışarıdaki havlama seslerinin sebebini anladılar. Deponun yaklaşık yüz metre batısında çoğu köpek bir sürü başıboş hayvan yerde sürünen pembe bir şey için dalaşıyordu. Philip'le diğerleri yanlarına yaklaşırken köpekler, ilgi odaklarındaki nesneyi çamurda bırakarak dağıldılar. Brian, oradan geçerken bu nesnenin ne olduğunu anladı ve sessizce Penny'nin kulağına şifreyi fısıldadı: *uzak.*

Bu, parçalanmış bir insan koluydu. O kadar çok çiğnenmişti ki bir bez bebeğin ıslak kolu gibi görünüyordu.

Philip "Bakma, tatlım," diye mırıldadı kızına. Brian da Penny'yi yanına çekerek küçük kızın gözlerini kapadı.

Batıya doğru sessiz ve ağır adımlarla ilerliyorlardı. Sabah güneşinin altında sürünen hırsızlar gibi dikkatli ve kaçamak adımlar atıyorlardı.

* * *

Otobana paralel, Snapfinger Drive denilen bir yola girmişlerdi. Asfalt şerit, çorak orman alanları, terkedilmiş köyler ve yağmalanmış mağazalar arasında kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. *Çok nüfuslu yerlere doğru ilerledikçe yolun etrafı, hiçbir küçük kızın asla görmemesi gereken korkunç şeylerle dolup taşıyordu.*

Bir lisenin futbol sahası başsız gövdelerle kaplıydı. Bu morgun üstü alelacele tahtayla kaplanıp dışarıdan çivilenmişti. Dışarı çıkmaya çalışan

ölülerin o boğuk ve korkunç tırmalama sesleri giderek artıyordu. Philip yana yakıla çalınacak bir araba arıyordu. Ama Snapfinger yolundaki araçların çoğu ya yanmış anız gibi hendeklerde yatıyor ya da iki üç tekeri patlak bir halde çakıllı yamaçta duruyorlardı. Trafik ışıklarının büyük bölümü ya arada sarı sarı parlıyor ya da tamamen kapkara vaziyette tıkanmış yollarda dikili duruyordu.

Sollarındaki şeridin doksan metre ötesinde görünen otoban da ölülerle dolup taşıyordu. Güneş ışınları zırt pırt ölü insanların paramparça kalıntılarına çarparak Philip'in herkese "çömelin ve sessiz kalın," komutu vermesine sebep oluyordu. Birinin yanlarında belirdiğini hissettikleri her seferinde ağaçların ya da enkazların arkasında eğilerek yürümenin zorluğuna rağmen o gün epeyce yol kat ettiler.

Başka bir gezen ölüyle de karşılaşmadılar.

* * *

O gün ikindiye doğru hava açık ve güneşliydi. Güz başı olduğunu düşünürsek hayli güzel bir havaydı. Sıcaklık on beş derece civarındaydı. Saat beşe kadar adamlar terleyip durmuştu. Penny de kazağını çıkarıp beline bağlamıştı. Philip öğle yemeği için ayırdıkları yarım saati çıkararak ne kadar ilerlediklerini hesapladı. Saatte ortalama bir buçuk kilometre yürüyerek bu banliyönün yaklaşık on iki kilometresini geçmişlerdi.

Glenwood'un batısındaki çamların arasından yükselen çamurlu tepeye varana kadar hiçbiri, şehre ne kadar yaklaştıklarını fark etmemişti. Tepenin bir sırtında az önceki yangında cayır cayır yanan bir babtist kilisesi vardı. Çan kulesi dumanlı bir harabeye dönmüştü.

Yorgun, bitkin ve aç biilaç vaziyette tepeye çıkan dolambaçlı yoldan ilerlediler. Kilisenin otoparkına vardıklarındaysa orada biraz durup batı ufkunu seyrettiler. Gördükleri beklenmedik manzara karşısında donup kalmışlardı.

Dört, beş kilometre ilerideki ufuk çizgisi, batan gün ışığında parlıyor gibi görünüyordu.

* * *

New South'un bu büyük başkentinden birkaç yüz metre uzakta büyüyen Philip ve Brian Atlanta'da çok zaman geçirmemişlerdi. Philip, Harlo Elektrik şirketi için kamyon sürdüğü iki buçuk yıl boyunca arada bir oraya teslimat götürmüştü. Brian ise hükümet binalarında, kontların evlerinde, Georgia tepesinde ve Fox Tiyatrosu'nda birkaç iş görüşmesi yapıp antlaşmalardaki hisselerini görüşmeye gelmişti. Ama ikisi de şehri pek iyi bilmiyordu.

Kıyametin sinüslerindeki keskin kokusuyla birlikte kilisenin otoparkının yanında dikilirlerken ilerdeki sisli ufuk çizgisi tüm haşmetiyle onlara erişilmez gibi görünüyordu. Hafif ışıkta hükümet binası üstündeki kubbesi altın kaplı çan kulesini, havaalanı binasının yansıtmalı sütunlarını, devasa Peachtree Plaza Kulelerini ve Atlantik binasının tepesini görebiliyorlardı. Fakat bunların hepsi insana bir serapmış gibi geliyordu. Karşılarında duran bir nevi Kayıp Atlantis şehriydi.

Brian şehrin bu kadar yakın olmasıyla ilgili bir şey söylemek ya da belki tepenin aşağısındaki sokakların bilinmeyen durumlarıyla ilgili yorum yapmak üzereydi ki gözünün kenarıyla bir karaltı gördü.

"Bakın!"

Penny, hiç beklenmedik bir anda hızlıca olduğu yerden fırlayarak koşmaya başlamıştı. Sesi heyecandan titriyordu.

"PENNY!"

Brian kilise otoparkının batısına doğru koşan küçük kızın ardından koşuyordu.

Kızın ardından koşan Brian'ın peşine takılan Philip, "YAKALA ONU!" diye bağırdı.

"Baksanıza! Şuna bakın!" Penny, tepenin öbür yamacındaki dolambaçlı yokuştan aşağı doğru hızla koşarken küçük bacakları da telaşla sallanıyordu. "Polis!" diyerek koşuyordu. "Bizi kurtaracak!"

"PENNY, DUR!"

Küçük kız çıkış kapısından hızla geçip yan yola saptı. "Bizi kurtaracak!"

Brian delicesine koşarak çiti aştı. Kırk, elli metre ötedeki büyük bir meşe ağacının altına, yolun kenarına park edilmiş polis aracını gördü. Penny, koyu mavi Crown Victoria marka polis arabasına yaklaşıyordu. Arabanın kapısının üstünde Atlanta Emniyeti'nin sembolü, arabanın üstünde de

kırmızı bir marka logosu ve polis lambası vardı. Direksiyonun arkasında kambur bir suret duruyordu.

“Dur, tatlım!”

Brian, Penny’nin şoför kapısının önünde aniden durduğunu gördü. Koşmaktan nefes nefese kalmıştı kız. Direksiyonun arkasındaki adama bakıyordu. Bu arada Philip ve Nick, koşarak Brian’a yetiştiler. Philip, Brian’ın yanından rüzgâr gibi geçerek Penny’yi yakaladı ve sanki yangından kaçırıyormuşçasına küçük kızı tuttuğu gibi oradan aldı. Brian polis aracına vardıktan sonra yarı açık şoför penceresinden içeri baktı.

Polisin tıknaz, bir zamanlar favorileri olan bir adam olduğu görülüyordu.

Hiç kimse bir şey söylemedi.

Penny babasının kollarından, araba camından içeri doğru emniyet kemerinden kurtulmaya çalışan üniformalı ölü adama ağzı açık bakıyordu. Aracın ön çamurluğundaki trafik polisi yazısının yanı sıra adamın rozetinden ve kıyafetinden de bir zamanlar düşük kademeli bir polis olduğu anlaşılıyordu. Muhtemelen şehir dışındaki bölgelere atanmıştı ve kayıp araçları Fayetteville Yolu’ndaki otoparklara götürüyordu.

Şimdiyse koltuğunda kıvrılmış, çözemediği bir emniyet kemeriyle esir alınmıştı. Ağzı açıktı ve penceresinin dışındaki taze etler ağzını sulandırıyordu. Yüzü şişmiş, yüz hatları bozulmuştu. Küf rengindeki gözleri paslanmış metal paralar gibiydi. İnsanlara hırlıyor, vahşi bir açlıkla kararmış dişlerini birbirine çarpıyordu.

“İşte bu çok acıklı,” dedi Philip. Özellikle birine dememişti bunu.

Brian, “Ben alırım,” diyerek yanına geldi ve Penny’ye uzandı.

Yemek kokusunu alan ölü polis, emniyet kemerini gıcırdatarak gerginleştirip başını Brian’a doğru uzattı.

Brian aniden geriye sıçradı.

“Sana zarar veremez,” dedi Philip kısık ve uyaran bir ses tonuyla.

“Şu boktan emniyet kemerini bile çözemez.”

“Dalga mı geçiyorsun,” diye sordu Nick, Philip’in omzunun üstünden bakarak.

“Zavallı geri zekâlı orospu çocuğu.”

Ölü polis homurdandı.

Penny, Brian'ın kucağına çıktı. Brian çocuğu sıkıca tutarak geri çekildi. "Hadi Philip, gidelim artık."

"Bir dakika sabret." Philip, kemerinin arkasından 22 kalibre tabancasını çıkardı.

Nick araya girip "Yapma dostum. Sesi duyunca diğerleri de gelir… Hadi gidelim buradan."

Philip, tabancayı namlunun ucunda duran polise doğrulttu. Ama tetiği çekmedi. Gülümseyerek çocuk gibi tabanca sesi çıkardı: *dıkşın-dıkşın-dıkşın.*

Brian, Penny'yi düşürmemek için kucağında hoplatırken "Hadi Philip," dedi.

"Bu, şey bile yapa…"

Brian durup baktı.

Ölü polis, suratındaki tabanca yüzünden donup kalmıştı. Brian, onun ilkel merkezi sinir sisteminin ölü beyin hücrelerinin derinliklerine gömülmüş uzaktaki hatıralarına sinyal gönderip göndermediğini merak ediyordu. İfadesi değişti. O canavar gibi korkunç yüzü kokuşmuş bir sufle gibi döküldü. Bu şey çok üzgün görünüyordu. Belki de korkmuş. Bu hayvan gibi hırlayan ağzın ve çürüyerek ölen doku maskesinin arkasında ne olduğunu söylemek zordu. Bufalo gibi büyük ve kırpışan gözlerdeki şey korkunun izi miydi?

Beklenmedik bir duygu dalgası Brian Blake'i vurarak gafil avladı. Bunu adlandırmak güçtü. Biraz nefret, biraz acıma, biraz iğrenme, biraz üzülme, biraz da öfke vardı içinde. Birden Penny'yi yere indirdi. Kiliseye doğru baksın diye yavaşça arkasını döndürdü.

"Bu, bir *uzak* durumu, ufaklık," dedi şefkatle. Sonra da kardeşine doğru döndü.

Philip, zombiyle alay ediyordu. "Biraz sakinleş de zıplayan topları izle," dedi ağzından salyalar akıtan yaratığa. Namluyu bir ileri, bir geri oynatıp duruyordu.

"Ben yapacağım bunu," dedi Brian.

Philip donup kaldı. Dönüp kardeşine bakarak "Ne dedin?" diye sordu.

"Silahı ver. İşini bitireceğim."

Philip, Nick’e, Nick de Brian’a baktı. “Hey, dostum, bunu yapmak istemez—”

“Silahı ver!”

Philip’in dudaklarının kenarında beliren gülümseme, karışık ve keyifsizdi. “Buyur, paşam.”

Brian silahı aldı. Hiç tereddüt etmeden ilerleyip silahı arabanın içine götürdü. Namlunun ucunu ölü polisin kafasına dayayıp tek bir kurşun sıkmaya çalıştı ama parmağına söz geçiremeyecekti. Tetiğin üstündeki parmağı beyninin verdiği emre itaat etmeyecekti. Bu tuhaf duraklamada zombi, bir şey bekliyormuş gibi salyalarını akıtıyordu.

“Silahı bana geri ver, moruk.” Philip’in sesi Brian’a gaipten geliyormuş gibi geliyordu.

“Hayır… Bunun işini bitirdim.” Brian dişlerini gıcırdatarak tetiği çekmeye çalıştı. Parmağı sanki bir buz kütlesiydi. Gözleri yanıyor, midesine kramplar giriyordu.

Ölü polis hırıldadı.

Philip yaklaştıkça Brian titremeye başladı.

“Silahı bana geri ver.”

“Hayır.”

“Hadi ama geri ver şunu.”

“Bitireceğim işini!” Brian gözlerini gömleğinin koluyla sildi. “Kahretsin, bitireceğim işini!”

“Hadi artık.” Philip silaha uzandı. “Yeter.”

“Allah kahretsin,” dedi Brian silahı indirirken. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Yapamadı. Bununla yüzleşebilirdi. Silahı kardeşine verdi ve başını eğerek arabadan uzaklaştı.

Philip, tek bir darbeyle polisi bu ızdıraptan kurtararak arabanın ön camının içine kan yağmuru püskürttü. Harap olmuş arazide silah sesi yankılanarak dalgalandı.

Ölü polis, direksiyonun üstüne düştü.

Brian gözyaşlarıyla savaşıp titremesini gizlemeye çalışırken uzun bir süre geçti. Arabanın camından polisin kalıntılarına baktı. Ölü polisten özür

dilemek istedi ama sonra vazgeçti. Emniyet kemeri sayesinde hâlâ olduğu yerde duran pörsümüş gövdeye bakmaya devam etti.

Bir kuşun kırık kanatlarını çırpmaya çalışması gibi küçük çocuğun arkalarından gelen bitkin sesini duydular. “Baba… Brian Amca… Nick Amca? Imm… Kötü bir şeyler oluyor.”

Üçü de neredeyse aynı anda arkalarına döndüler. Başlarını kaldırıp Penny’nin baktığı ve işaret ettiği yere, kilisenin otoparkına baktılar. “Orospu çocuğu,” dedi Philip. En kötü senaryo, hemen gözlerinin önünde gelişiyordu.

“Aman tanrım,” dedi Nick.

“Ha siktir, ha siktir!” Brian kilisenin önünü gördüğünde sırtından soğuk terler boşandığını hissetti.

“Hadi tatlım bu taraftan.” Philip çocuğa doğru ilerledi ve onu tutarak arabaya doğru yavaşça çekiştirdi. “Bu kibar polisin arabasını ödünç alacağız.” Şoför kapısının içine kolunu uzatıp kapının kilidini açtı. Bacağıyla kapıyı tutarken emniyet kemerini çözdü ve o pörsümüş gövdeyi araçtan dışarı fırlattı. Zombi, çok olgunlaşmış bir su kabağının seremonik şapırtısıyla kaldırıma kapaklandı.

“Herkes binsin, çabuk! Elinizdekileri arkaya fırlatın da binin hadi!”

Brian ve Nick arabanın diğer yanına geçip kapıları açtılar. Sırt çantalarını içeri fırlatıp arabaya bindiler.

Philip, Penny’yi el freninin üstünden atlatıp sürücü koltuğunun yanındaki ön koltuğa oturttu. Kendisi de direksiyonun başına geçti. Anahtarlar kontaktaydı.

Philip, anahtarı çevirdi.

Motor çalıştı.

Gösterge hafifçe yandı. Arabada çok az benzin kalmıştı.

“Allah kahretsin! Kahretsin!” Philip pencereden kiliseye doğru baktı. “Tamam. Dur bir dakika… Bir dakika.” Ön camdan etrafı şöyle bir kolaçan etti. İleride yolun bir tren köprüsünün altından geçerek dik bir yokuştan aşağı indiğini gördü. Brian’la Nick’e baktı. “Siz ikiniz, inin aşağı. Hemen!”

Brian ve Nick şaşırmışlardı. Birbirlerine baktılar. Kilisenin etrafında gördükleri şey -muhtemelen buradaki gürültü ve tabanca sesi onları

uyarmıştı, muhtemelen hafızalarına gömülüp bir süre sonra ortaya çıkacaktı. Fakat maalesef Penny’nin hafızasında yer edecekti, hem de çok daha canlı olarak: mozaik camlı kapıların ve yarı açık girişlerin arkasında bir kısmı kanla ıslanmış eski püskü papaz kıyafetleri içinde, bir kısmı da pazar ayinleri için giydikleri kana bulanmış takım elbiseleri içinde yığınlarla peyda olan zombiler. Bazıları ağızlarında parçalanmış insan organlarını çiğniyordu. Diğerleri de mabedin içindeki korkunç partiden kalan organları ve vücut parçalarını kendi taraflarına doğru çekiyorlardı. En az elli tanelerdi. Belki daha da fazla. Tek bir amaç için polis arabasına doğru sallana sallana ilerliyorlardı.

Kapısını açıp Nick’le birlikte arabadan inmeden önce Brian zihninin tuhaf bir düşünceye takıldığını farketti: *Tek bir kişiymiş gibi hareket ediyorlar, ölüyken bile birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir cemaat. Büyük bir ana beynin kuklaları gibiler.* Ama polis arabasının direksiyonundaki kardeşinin sesini duyunca bu düşüncelerinden hemen kurtuldu.

“ŞU OROSPU ÇOCUĞUNU TÜM GÜCÜNÜZLE İTİN. SONRA DA ATLAYIN!”

Brian arabadan inerek Nick’le birlikte arabanın arkasına geçti. Hiç düşünmeden arabayı itmeye başladı. Philip arabayı boşa alarak kapısını açtı. Bacağını arabanın dışında yere koyup tüm gücüyle bu şeyi itiyordu.

Birkaç saniye içinde güçlerini topladılar. Arkalarındaki kilise takımı o korkunç hazinelerini taze et vaadiyle bir kenara bırakıp giderek yaklaşıyordu. Ama az sonra araba tepeden aşağı süzülmeye başladı. Nick’le Brian binene kadar giderek daha da hızlandı. Nick çubuk antene sıkı sıkı sarıldı. Brian yolun yarısını açılıp kapanan arka kapının içinde geçirdi. Ama yolun geri kalanında arabadan düşebileceği için o da çatıya sıkı sıkı tutundu.

Buraya kadar araba tepenin yarısını inmişti. Böylece arkalarından yalpalayarak gelen yaşayan ölü sürüsüyle aralarındaki mesafe biraz açılmıştı. Arabanın ağırlığı ilerlemesini engelliyordu. Tepenin eteğindeki kavşaktaki kırık kaldırıma çarpan Crown Victoria marka araç şimdi kendini raydan çıkmış bir tren gibi hissediyordu. Rüzgâr, kıymetli canı için arabaya tutunan Brian’ın koyu saçlarını resmen dövüyordu.

Nick bir şeyler söylüyordu. Ama rüzgârın ve koca tekerleklerin gürültüsü onun sesini bastırıyordu. Tepenin eteklerinde Conrail şirketinin eski bir tren

makas bölgesi vardı. Bu eski ray labirenti Georgia topraklarında fosilleşmişti. Kulübeler ve büro binaları da tarih öncesi kalıntılar gibi kararmış ve çürümüştü. Philip bağırarak bir şeyler söylüyordu. Ama Brian duyamıyordu.

Tepenin eteğine varınca direksiyon kilitlenmişti. Ekip arabası kaldırıma çarparak makas bölgesinde yan yattı. Philip direksiyonu çeviremedi. Araba kaydı ve tekerlekler iskelenin demir tozları arasına daldı. Brian ve Nick, araba gri toz bulutunun içinde sürüklenerek ilerlerken sıkı sıkı tutunmuşlardı.

“Kıçınızı kurtarın! Hadi! Hemen!” Philip kapısını açmış Penny’yi dışarı çekiyordu. Brian ve Nick de arka kapıdan atlayarak dışarı çıktılar. Philip’in bir omzunda sırt çantası, diğerinde de kızı vardı. “Bu taraftan!” Başıyla batıya doğru giden dar bir sokağı gösterdi.

Hızlıca tren makas bölgesini geçtiler.

* * *

Arnavut kaldırımlı yolda bir dizi yanmış bina ve ahşapla kaplanmış mağaza vardı.

Sokağın güney kısmındaki güneşliklerin altında birbirlerinden ayrılmadan hızlı hızlı hareket ediyorlardı. Omuzları, üstünde grafitiler olan kapılara ve Rust Oleum marka benekli pencerelere sürtünüyordu. Alacakaranlık çöküyor, uzayan gölgeler canlarını sıkıyordu.

Şu an hiçbir yaratık görmemelerine rağmen etraflarının sarılmış olduğu hissi onları bunaltıyordu. Yalnızca uzun boktan bir geçit görüyorlardı. Atlanta’nın paslanmış ve terkedilmiş bu kenar mahallesinde bir zamanlar artık unutulmuş ve eskimiş işler yapılıyormuş: rehin dükkânları, kambiyocular, kefaletnameciler, araba parçacıları, meyhaneler ve eskici dükkânları.

Harap olmuş dükkânların önünden sırtlarındaki ağırlıklarla oflaya poflaya geçiyorlardı. Konuşmaya cesaret edemiyor, gereksiz bir ses çıkarmak istemiyorlardı. Ama artık bir yerlere girmek için acele etmeliydiler. Gece çöküyordu ve burası bir saatten daha az bir sürede ayın karanlık yüzü gibi olacaktı. Haritaları, global konumlama sistemleri

(GPS’leri), hatta pusulaları bile yoktu. Batıdaki ufkun sisli işaretlerinden başka nerede olduklarını bildirebilecek hiçbir şeyleri yoktu.

Brian, korkuyu soğuk bir el gibi ensesinde hissediyordu.

Bir köşeden döndüler.

Tamirci dükkânını ilk gören Brian’dı. Philip bir saniye sonra gördü ve başıyla orayı işaret etti. “Şu yukarıdaki köşede. Gördünüz mü?”

Nick de şimdi görmüştü. “Evet, evet… İyi görünüyor.”

Gerçekten de iyi görünüyordu: ıssız bir kavşağın güneybatı köşesinden bir blok ötedeki Donlevy Oto ve Tamir Atölyesi bu mevsimde kapanmış görünse de Allah’ın unuttuğu bu yerde içinde yaşam belirtisi olan tek işletmeydi.

Hızlıca binaya doğru ilerlediler.

Binaya yaklaştıkça iki bin metrekarelik bu arazinin yeni asfaltlandığını fark ettiler. Büyük Chevron Benzin İstasyonu tabelasının altında iki tane temiz ve kullanıma hazır benzin pompası duruyordu. Lastik sütunlarla kaplanmış, bir tarafında iki büyük çifte garaj kapısı olan binanın kendisi de gümüş metal kaplaması ve zırhlı camlarıyla parlıyordu. İkinci bir katı bile vardı. Bu kat, bir büroya, aslında ondan daha çok satış ofisine benziyordu.

Philip grubu arkaya doğru götürdü. Binanın arkası derli topluydu. Yeni boyanmış çöp bidonları arkadaki briket duvarın önüne konulmuştu. İçeriye girecek bir kapı veya pencere aradılar. Ama ikisini de bulamadılar.

Çöp bidonlarının yanında durduklarında Brian fısıldayarak “Ön kapıdan girsek?” dedi. Cemaatin sokakta ilerlediğini duyabiliyorlardı. Elliden fazla zombinin ayak sürüme ve homurdama korosunu duyuyorlardı.

“Kesin kilitlidir,” dedi Philip. Sıska ve sert yüzü kızını ve sırt çantasını taşımaktan terlemiş, parlıyordu. Penny, gerginlikten başparmağını babasının omzuna bastırıyordu.

“Nereden biliyorsun?”

Philip omzunu silkti. “Görelim bakalım. Denemeye değer.”

Binanın diğer tarafına doğru sürünerek ilerlediler. Philip, Penny’yi ve sırt çantasını indirip giriş kapısına doğru ilerlerken diğerleri de benzin istasyonunun güneşliği altında bekledi. Philip kapının kolunu hızlıca çekti.

Kapı açıktı.

8. Kısım

Bir süre tamircinin ön taraftaki ofisinde, kasanın altında, şekerlerin ve patates cipslerinin bulunduğu döner rafın yanında toplaşarak durdular.

Philip kapıyı kilitleyip karanlıkta diğerlerinin yanına çömeldi. Sokakta ilerleyen yaşayan ölülerin geçit törenini izlediler. Yaşayan ölüler, tiz sesleri duyan köpekler gibi düğmeye benzeyen gözleriyle etrafı aptal aptal tarayarak kurbanlarının bulunduğu yere gitmeye çalışıyorlardı.

Burası gözetlemeye uygun bir yerdi. Ölü rahip sınıfı istasyonun önünden hantal hantal geçerken Brian, bu sık örülmüş ve desteklenmiş pencerelerden onları inceleme fırsatı buldu. Gerçekten inananlarla dolu bu kilisede nasıl hepsi birlikte zombiye dönüşmüştü? Bu salgın ortaya çıktıktan sonra birbirlerine bağlanıp birbirlerinden yardım ve avuntu bekleyen korkmuş Hıristiyanlar olarak mı toplanmışlardı? Vaizlerden İsa peygamberin dönüşüyle ilgili kıyamet günü vaazlarını mı dinlemişlerdi? Papazlar telaşla uyaran hikâyeler mi düzmüşlerdi?:*"Ve beşinci melek sura üfledi. Cennetten dünyaya düşen bir yıldızı gördüm. Dipsiz kuyunun anahtarı ona verildi!"*

Peki ilk dönüşen nasıl dönüşmüştü? İlk dönüşen kilisenin arka sıralarında otururken kalp krizi geçiren biri miydi? Ayin için intihar eden biri miydi yoksa? Brian, şu eski siyahlar içindeki kadınlardan birini hayal etti. Kolesterolü tüm sistemini kapatmıştı. Eldivenli dolgun elleri ruhuyla birlikte sallanıyordu. Kalbi onu ilk kez sıkıştırdığında birden geniş göğsünü tutmuştu. Dakikalar sonra, belki bir saat ya da onun gibi bir zaman diliminde kadın yeniden doğrulmuştu. Domuza benzeyen yüzünde artık yeni bir dinin, tek ve zalim bir inancın belirtileri vardı.

"Ağzımıza sıçar bu dindarlar," dedi Philip kasanın karşısından. Sonra Penny'ye dönüp pişmanlıkla yutkundu. "Böyle konuştuğum için özür dilerim tatlım."

* * *

Tamir atölyesini keşfe çıktılar. Burası temiz ve güvenliydi. Soğuk ama temizdi. Yerler süpürülmüş, raflar güzelce düzenlenmişti. Soğuk havada yeni lastiklerin, benzinlerin ve sıvıların kimyasal kokuları belli belirsizdi ama yine de hoştu. Geceyi burada geçirebileceklerini düşündüler. Ama en tesadüfî keşiflerini yapacakları geniş tamir garajını da kolaçan etmeden olmazdı.

“Oha! Tank bu,” dedi Brian. Soğuk çimentonun üstünde dururken bir köşeye park edilmiş üstü brandayla kaplı siyah parçaya tutmuştu feneri.

Diğerleri karanlıkta dikilerek biricik aracın etrafına toplandılar. Philip brandayı kaldırdı. Bu son model, fıstık gibi bir Cadillac Escalade’di. Sarı ışıkta akik taşı gibi parlıyordu arkası.

“Muhtemelen buranın sahibinindir,” dedi Nick.

Philip çamurlu iş botuyla kocaman tekerleklerden birine vurarak “Bayram erken geldi,” dedi. Lüks araç kocamandı. Büyük çamurlukları, devasa dikey ön lambaları ve kocaman, parlak, krom bir direksiyonu vardı. Gizli bir devlet örgütünün donanmasında bulunabilecek türden bir araca benziyordu. Hafif boyalı, şeytani camları fenerin ışığını onlara geri yansıtıyordu.

“İçinde kimse yok, değil mi?” Brian, feneri opak camlara tuttu.

Philip, belinden 22 kalibre tabancasını çıkararak kapılardan birini açtı. Namluyu, ahşap döşemeleri, deri koltukları ve bir uçağın kontrol merkezi gibi görünen masası olan arabanın boş ve temiz salonuna doğrulttu.

Philip, “Bir dolarlık çöreğine bahse girerim anahtarlar da buralarda bir yerdedir,” dedi.

* * *

Polis ve kiliseyle ilgili yaşadıkları şeyler Penny’yi iyice sersemletmiş gibi görünüyordu. O gece tamir atölyesinde yerde battaniyelere sarınarak uyumuşlardı. Cenin gibi kıvrılmış, başparmağını da ağzına almıştı.

“Yıllardır böyle yapmamıştı,” dedi Philip. Penny’nin yanındaki yatağın üstünde oturuyordu. Viski şişesinin dibi görünmüştü artık. Kolsuz bir

tişörtle kirli bir kot pantolon vardı üstünde. Botları yerde yanında duruyordu. Bir yudum aldı ve ağzını sildi.

"Ne yapmamıştı?" Brian gürültü yapmamaya dikkat ederek fısıltıyla sormuştu bunu. O da kızın diğer tarafında kan sıçramış montunun içinde bağdaş kurarak oturuyordu. Nick, marangoz tezgâhının üstünde, uyku tulumunun içinde kestiriyordu. Hava sıcaklığı dört dereceye kadar düşmüştü.

"Başparmağını emmesini diyorum," dedi Philip.

"Çok fazla şeyin üstesinden gelmek zorunda kalıyor."

"Hepimiz öyle."

"Haklısın." Brian gözlerini dizlerine dikti. "Başaracağız ama."

"Neyi başaracağız?"

Brian başını kaldırdı. "Mülteci kampını, nerede olursa olsun bulacağız."

"Ya, evet." Philip, şişenin dibindeki viskiyi de içerek şişeyi yere koydu. "Orayı bulacağız. Güneşli günler de göreceğiz. Yetimler sıcak birer yuva bulacak. Cesur olanlar bu boktan savaşı kazanacak."

"Kafan bir şeye mi bozuldu?"

Philip başını salladı. "Tanrı aşkına Brian, aç artık gözlerini."

"Bana mı kızdın?"

Philip ayağa kalktı ve ağrıyan boynunu gerdi. "Niye sana kızgın olayım ki? Her zamanki şey işte. Önemli değil."

"Bu ne demek şimdi?

"Yok bir şey… Git de biraz uyu." Philip, Escalade marka arabaya doğru yürüdü. Dizleri üstüne çökerek şasenin altına baktı.

Brian da ayağa kalktı. Kalbi küt küt atıyor, başı dönüyordu. Boğazı şimdi daha iyiydi. Wiltshire'deki evde birkaç gün dinlenip canlandıktan sonra öksürüğü de kesilmişti. Yine de tam iyileşmiş hissetmiyordu kendisini. Kim hissediyordu ki? İlerledi ve kardeşinin arkasında durdu. "'Her zamanki şey işte' derken neyi kast ettin?" diye sordu.

"Neyse ne," diye mırıldandı Philip arabanın altını kontrol ederken.

"Polis yüzünden kızdın," dedi Brian.

Philip yavaşça ayağa kalktı. Arkasına döndü ve kardeşiyle yüz yüze geldi. "Gidip uyumanı söylemiştim."

“Bir zamanlar insan olan bir şeyi vuramıyorumdur belki de. Beni bir de böyle yargıla.”

Philip, Brian’ın tişörtünün ensesinden tutarak onu çevirdi ve sırtını çarparak arabaya dayadı. Bu darbe neredeyse Brian’ın nefesini kesiyordu. Nick gürültüye uyandı. Hatta Penny bile kıpırdadı. “Bana bak,” diye tehdit edercesine homurdandı Philip. Sesi, hem sarhoş hem de ayık gibi kısıktı. “Bir daha benden silah aldığında onu adam gibi kullanmaya hazır ol. O polis zararsızdı. Ama bir dahaki sefer ne olacağını kim bilir? Senin bakıcın olmak istemiyorum. Ben kendi kıçımı kurtarırım. Anladın mı? Tamam mı?”

Brian başını salladı. Boğazı korkudan kurumuştu. “Tamam.”

Philip, Brian’ın göğsüne iyice bastırdı. “O sürekli korunan, zayıf hayatından kurtulup burada üstüne düşeni yapsan iyi olur. Birkaç kafa da sen koparıver. Çünkü şurası kesin: işler düzelmeden önce daha da kötüleşecek!”

“Anladım,” dedi Brian.

Philip, onu bırakmadı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Burada ölmeyeceğiz. Onlardan daha büyük canavarlar olacağız! Anladın mı? Kural falan yok artık! Felsefe yok! Nezaket yok! Merhamet yok! Sadece onlar ve biz varız. Onların tek yapmak istediği kıçımızı yemek! İşte bu yüzden biz o şerefsizleri yiyeceğiz! Onları çiğneyip tüküreceğiz! Böyle yaşayacağız ya da bu koduğumun dünyasını patlatacağım! Duyuyor musun beni? Anladın mı?”

Brian delirmiş gibi başını salladı.

Philip onu bıraktı ve yürüyerek uzaklaştı.

Buraya kadar Nick uyanıktı. Oturduğu yerden şaşkınlıkla bakınıyordu.

Penny’nin gözleri büyümüştü. Tamirhanenin kapısına doğru rüzgâr gibi ilerleyen babasına bakarak hızlı hızlı parmağını emiyordu. Philip destekli garaj kapılarına doğru yürüdü. Durdu ve suntalı parmaklıkların arasından geceye baktı. Büyük ve nasırlı ellerini yumruk yapmıştı.

Katın diğer ucunda hâlâ Escalade arabaya mıhlanmış gibi duran Brian Blake, korunan, zayıf bir bebek gibi ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

* * *

Ertesi sabah parlak güneş, dükkânın içine süzülürken mısır gevrekleri ve şişelenmiş sularla hızlıca kahvaltı ettikten sonra yirmi litrelik üç bidon benzini Escalade marka arabanın deposuna doldurdular. Arabanın anahtarlarını bürodaki bir çekmecenin içinde buldular. Her şeyi toplayıp arabanın bagajına koydular. Hafif boyalı camlar, soğuktaki yoğunlaşma yüzünden buğulanmıştı. Brian'la Penny arka koltuğa oturmuştu. Nick garaj kapısında Philip'in işaretini bekliyordu. Görünen o ki artık hiçbir yerde elektrik yoktu o yüzden otomatik kapıyı kendileri kilitlediler.

Philip, direksiyonun arkasına geçip aracı çalıştırdı. Altı virgül iki litre, büyük v8 motor vınladı. Konsol ışıkları yandı. Philip vitesi yükselterek yavaş yavaş ilerledi. Nick'e de sinyal verdi.

Nick en yakın garaj kapısını çekerek açtı. Kapı, yanlara doğru açılırken altındaki küçük tekerlekler gıcırdadı. Gün ışığı ve hava arabanın ön camından içeri vurdu. Nick ön koltuğun kapısına gelerek Philip'in yanına çıktı. Kapı çarptı.

Philip kapıya bakarak durdu.

"Bir şey mi var?" diye sordu Nick titrek sesiyle. Philip'in yaptığı şeyleri sorgularken biraz geriliyordu. "Gitmemiz gerekmiyor muydu?"

"Bir saniye," dedi Philip. Çekmeceye uzandı.

Yaylı bir harita çantasının içinde yaklaşık yirmi beş CD buldu. Arabanın önceki sahibi bunları düzgünce dizmişti. Torpido gözündeki kayıtlara göre de aracın önceki sahibi 601. Greencove Sokağında yaşayan Calvin R. Donlevy'ydi.

"İşte gidiyoruz," dedi Philip. Diskleri karman çorman etmişti. Koleksiyonundaki Zeppelin, Sabbath ve Hendrix albümlerinden de anlaşıldığı üzere Greencove Sokağındaki Calvin R. Donlevy klasik rock müzik aşığıydı. "Konsantre olmamıza yardımcı olacak küçük bir şey."

Birden Cheap Trick CD'si çalmaya başladı ve Philip baltayı yere bıraktı.

Geniş gövdeli Escalade metal kirişlere çarpmadan ileri fırlarken dörtyüzelli beygirin çekim gücü onları koltuklarına yapıştırmıştı. Gün ışığı içeriyi doldurdu. Onlar sokağa inerken, grubun kombine sesli gitarlı tanıtımı "Hello There", Bose 5.1 marka ses düzeneğinden arabanın içine yayılıyordu.

Cheap Trick’in assolisti beylerin ve hanımefendilerin kopmaya hazır olup olmadığını sordu.

Philip köşede bir kahkaha attı ve kuzeye Maynard Terrace’a doğru sürdü arabayı. Sokak genişlemişti artık. Düşük gelirli insanların yaşadığı evler yavaş yavaş geride kalıp kayboluyorlardı. Sağda, yırtılmış yağmurluk içinde dolaşan bir zombi belirdi. Philip aracı onun üstüne doğru sürdü.

O iğrenç çarpma sesi, motorun kükremelerinden ve Cheap Trick’in inleyen davul seslerinden zar zor duyuldu. Arkada Brian koltuğa gömülmüştü. Midesi ağzına geliyor, Penny için endişeleniyordu. Penny de koltuğunda zıplayarak onun yanına gelmiş, doğrudan ileri bakıyordu.

Brian küçük kıza uzanıp eğildi ve ona gülümsemeye çalıştı.

“Buranın kuzeyinde bir giriş rampası olacaktı,” diye bağırdı Philip. Ama motorun ve müziğin gürültüsü sesini neredeyse tamamen bastırmıştı. Sol taraflarında paçavralar içinde iki yürüyen ölü daha belirdi. Biri kadın, öteki erkekti. Muhtemelen evsizlerdi. Kaldırımın kenarında hızlı hızlı yürüyorlardı. Philip aracı sevinçle onlara sürdü, ikisini de ıslak bowling lobutları gibi arabanın altına aldı.

Kopan kulaklardan biri ön cama yapışınca Philip silecekleri çalıştırdı.

* * *

Maynard Terrace’ın kuzey ucuna vardılar. Giriş rampası önlerindeydi. Philip frenlere asıldı. Escalade araba rampanın ucundaki altı araçlık zincirleme kazanın önünde gürültüyle durdu. Bir grup ceset enkazın çevresinde tembel akbabalar gibi toplanmıştı.

Philip vitesi geri aldı. Gazı kökledi. Arabanın içinde rock müzik gürlüyordu. Yer çekimi kuvveti herkesi öne fırlattı. Brian, Penny’yi koltuğa yasladı.

Direksiyon çevrildi ve araba yüz seksen derece dönerek otobana paralel giden McPherson Bulvarı’na döndü.

Birkaç dakika içinde davul sesleri eşliğinde çevredeki gayrimenkulleri bir buçuk kilometre geçmişlerdi. Bass gitar, başıboş gezen ölünün korkunç gürültüsüyle uyumlu çalıyordu. Ölü yoldan çekilemeyecek kadar yavaş ilerliyordu. Arabanın büyük ön çamurluklarına çarparak yaralı devasa kuşlar gibi havaya uçmuştu. Bu koca arabanın altında çıkan gümbürtüler

gölgelerdeki ve ağaçların arasındaki ölüleri de uyandırıyordu. Böylece giderek daha da fazla ölü gezen meydana çıkıyordu.

Başka bir giriş rampasına yaklaşırlarken Philip’in çenesi acımasız bir kararlılıkla gerginleşmişti.

Faith Bulvarı’nda frenler kilitlendi. Buradaki bir hamburgerci cayır cayır yanıyordu. Tüm bölge dumanlar altında kalmıştı. Bu rampa ötekinden de fena bir halde tıkalıydı. Philip karışık bir küfür savurarak vitesi geri aldı ve arabayı tekrar geriye doğru hızla sürdü.

Araç bir yan sokağa girdi. Yine direksiyon çekildi. Gaza basıldı. Batıya doğru hızla gidiyorlardı. Barikatların arasında mekik dokuyorlardı. Sisteki görüntüler gibi giderek büyüyen uzaktaki gökdelenlere yöneldiler.

Giderek artan tıkanmış sokaklar, enkazlar, mahvolmuş arabalar ve dolaşan ölülerle başa çıkılamaz gibi görünüyordu. Ama Philip Blake vazgeçmeyecekti. Gözlerini ufka dikip ağır ağır nefes alarak direksiyonun arkasında kambur gibi oturuyordu. Yıldırım harekâtında bombalanmış gibi görünen bir manavı geçti. Bu arazi ölülerle doluydu.

Philip, yolun ortasında duran bir grup zombiyi yarıp geçmek için arabanın hızını arttırdı.

Arabanın o devasa kaportası kanla kaplandı. Onlar da arabanın ön camına sıçrayarak güller açtıran hastalıklı dokuların kızıl sergisine bakıyorlardı. Silecekler, bu korkunç kalıntıları hışırdatarak tüm camı kana boyadı.

Arka koltuktaki Brian yeğenine döndü. “Ufaklık?” Cevap gelmedi. “Penny?”

Çocuk boş bakışlarını ön camdaki renkli gösteriye sabitlemişti. Penny, Rock’n roll tarzı müziğin ve arabanın gürültüsünden Brian’ı duymuyor gibi görünüyordu. Ya da duymamayı tercih ediyordu. Ya da kendinden o kadar geçmişti ki hiçbir şey duymuyordu.

Brian hafifçe kızın omzuna vurdu. Penny bakışlarını hemen ona çevirdi.

Brian kızın üstünden uzanarak onun tarafındaki buğulu cama dikkatlice bir kelime yazdı:

UZAK.

* * *

Brian bir yerde Atlanta’da yaklaşık altı milyon insanın yaşadığını okumuştu. Bunu hatırladı. Bu sayı onu şaşırtmıştı. Atlanta Brian’a her zaman küçük ve saf taşralıların deniz kenarındaki kasabası gibi yani minyatür bir kent gibi gelmişti. *Southern Progress* dergisinin abartması olarak düşünmüştü bunu da. Bu şehre gittiği birkaç seferde de burası ona kocaman bir banliyö izlenimi vermişti. Tabii ki kent merkezinde büyük binalar vardı. Turner, Coke, Delta ve Falcon gibi pek çok kulesi vardı. Ama yine de kuzeydeki büyük kentlerin küçük kardeşi gibi görünüyordu. Brian bir keresinde eski karısının ailesini ziyaret etmek için New York’a gitmişti. Bu geniş, pis ve klostrofobik karınca yuvası ona *gerçek* bir kent gibi gelmişti. Atlanta’ysa bir kentin gölgesi gibiydi. Brian, lisedeki bir etüt dersinde bu şehrin tarihini de biraz öğrendiğini hatırladı: Sherman burayı yaktıktan sonra kentin yeniden inşası sırasında planlamacılar eski tarihi yapıların ortadan kaldırılmasına karar vermişti. Sonraki yüzyılda Atlanta’nın yarısı çelik – cam içinde acılar çekmişti. Eski Güney kokularının hâlâ buram buram yayıldığı Savannah ve New Orleans gibi diğer Güney kentlerinin aksine, Atlanta modern ekspresyonizmin sıkıcı yüzü olmuştu. *Baksana anne, biz yenilikçiyiz, kozmopolitiz, harikayız. Birmingham’daki kırolara benzemeyiz,* der gibi bir halleri vardı binaların. Fakat Brian’a göre Leydi Atlanta yapmacıktı ve olsa olsa bir şehir taklitiydi. Şimdiye kadar.

Philip’in bıkıp usanmadan ıssız ara yollarda ve otobana paralel giden cüzamlı boş arazilerde zikzaklar çizdiği, yolları oyarak şehir merkezine yaklaşmaya çalıştığı bu korkunç yirmi beş dakikalık dersten sonra fikri değişmişti. Brian artık Atlanta’yı hava geçirmeyecek şekilde kapalı, içlerinde bulundukları arabanın hafif boyalı pencereleri dışındaki bir slayt gösterisi olarak görüyordu. Bu gösteride adli suçların olay yeri fotoğrafları vardı. Enkazlarla tıkanmış çıkmaz sokakları, yanan çöp yığınlarını, talan olmuş ve terkedilmiş sosyal konutları, patlayarak etrafa saçılmış pencereleri ve yardım istemek için kargacık burgacık yazılarla ak duvarlara asılmış lekeli kâğıtları görüyordu. Burası gerçekten bir şehirdi, ilkel bir ölü kentti. Aşırı kalabalık ve ölüm kokan bir yerdi. İşin en kötü tarafıysa hâlâ şehir merkezi sınırına varamamışlardı.

Merkezi Standart Saate göre 10.22 sularında Philip Blake, Capital Bulvarını bulabildi. Bu bulvar, Turner Meydanı’nı geçerek şehir merkezine

ulaşan altı şeritli geniş bir yoldu. Müzik setini kapattı. Capital Bulvarını geçip kuzeye doğru giderlerken sessizlik kulaklarını çınlatıyordu.

Yol terkedilmiş arabalarla doluydu. Yine de arabaların aralarında Escalade'in zikzaklar çizerek geçebileceği kadar boşluklar vardı. Gökdelenlerin tepesine o kadar yaklaşmışlardı ki, cankurtaran gemisinin bayrağı gibi sisler içinde parlıyorlardı.

Yolun iki yanındaki çimento denizinin ortasından geçerlerken kimse konuşmadı. Stadyumun otoparkı boş sayılırdı. Orada, burada devrilmiş birkaç golf arabası görülüyordu. Büfe karavanlarının hepsi kapanmış, üstüne yazılar yazılmış vaziyette bir köşede duruyordu. Etrafa yayılmış ölüler, ileride yolda güz soğuğunda kurumuş çimlerin üzerinde dolaşıyorlardı.

Gıdasızlıktan olduğu yere yığılıverecek sokak köpekleri gibi görünüyorlardı.

Philip, pencere kolunu kıvırarak camı açtı ve dışarıyı dinledi. Rüzgâr fısıldıyordu. Havada tuhaf bir koku vardı. Yanmış lastik, erimiş elektrik devreleri ve yağlı ne olduğu pek de ayırt edilemeyen, yani çürümüş don yağı gibi bir şeyin karışık kokusu vardı. İleride kocaman bir motor gibi havayı titreten bir şey patladı.

Brian bir şeyi fark etmişti, bu yüzden midesine kramplar giriyordu. Mülteci kampları batıya doğru bir yere, şehrin küçük sokaklarından birine açılıyorsa orada acil durumlar için araçlar olmaz mıydı? Peki ya işaretler? Kontrol noktaları? Silahlı askerler? Polis helikopterleri? Şehir merkezine yakın bu yerde kurtuluşa yaklaştıklarına dair bir belirti olmaz mıydı? Şehre gelene kadar yalnızca birkaç potansiyel yaşam belirtisi görmüşlerdi. Glenwood Bulvarı'nda hızla giden bir motosikletin üstünde birini gördüklerini sanmışlar, ama emin olamamışlardı. Sonra Nick, Sydney Caddesi'nde birinin kapıdan hızlıca çıktığını gördüm demişti. Ama buna yemin edemezdi.

Brian yaklaşık dört yüz metre ileride yonca yaprağı oluşturan büyük ve karmakarışık otobanları gördüğünde bu düşünceleri zihninden çıkarmaya çalıştı.

Ana damarlardan oluşan bu geniş kavşak -20. otobanın 85., 75., ve 403. otobanlarla birleştiği bu yer- Atlanta şehir merkezinin doğu sınırını

gösteriyordu. Şimdiyse bu kavşak, unutulmuş bir harp meydanı gibi enkazlarla ve devrilmiş kamyonlarla dolu olarak güneşin soğuk ışınları altında pişiyordu. Brian, aracın yokuş çıkmaya başladığını hissetti.

Capital Bulvarı kavşaktan sonra dik bir şekilde yükseliyordu. Philip, saatte yirmi beş kilometre hızla terkedilmiş enkazların arasından kıvrıla kıvrıla ağır ağır çıkıyordu yokuşu.

Brian, sol omzuna birinin vurduğunu hissetti. Penny, dikkatini çekmeye çalışıyordu. Dönüp ona doğru baktı. Küçük kız Brian'a doğru eğilerek kulağına bir şey fısıldadı. "İşim var," gibi bir şey dedi.

Brian çocuğa baktı. "İşin mi var?"

Kız başını salladı ve tekrar aynı şeyi kulağına fısıldadı.

Brian, durumu ancak anladı. "Biraz tutabilir misin ufaklık?"

Philip onları duydu ve arkaya baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Penny'nin çişi var."

"Hadi ya," dedi Philip. "Kusura bakma tatlım. Ama kendini biraz daha tutmalısın."

Penny, Brian'ın kulağına gerçekten çok ama çok çişinin olduğunu fısıldadı.

"Çişini yapması lazım Philip," diye kardeşine durumu anlattı Brian. "Çok sıkışmış."

"Azıcık daha tut, tatlım."

Tepenin zirvesine yaklaşıyorlardı. Gece, arabayla Capital Bulvarını geçenler şehrin bu bölgesinde muhteşem bir manzarayla karşılaşıyor olmalıydılar. Yaklaşık doksan metre ileride araç uzun bir binanın gölgesinden geçip batıya doğru ilerleyecekti. Belediye binasının nefes kesen manzarasını gösteren şehir ışıklarının parlak ışıltılarını gördüler. Bunun arkasında da parlak gökdelen katedraller vardı.

Binanın gölgesini geçtiler. Tüm görkemiyle önlerinde uzanan şehri gördüler. Philip frene bastı. Escalade marka araç sallanarak durdu.

Dilleri tutulmuşçasına hiç konuşmadan uzun bir süre orada öylece oturdular.

Soldaki sokak, mermerlerden yapılmış o haşmetli belediye binasının önüne ilerliyordu. Terkedilmiş araçlarla tamamen tıkanmış, yanlış yöne

giden tek yönlü bir yoldu bu. Ama arabadakilerin birdenbire dillerinin tutulmasına neden olacak kadar şaşırmalarına yol açan bu değildi. Kimsenin ağzını açıp da tek kelime edememesinin, sadece bir saniye süren ama sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen sessizliğin sebebi Capital Bulvarı tarafından, kuzeyden kendilerine doğru gelen şeyi görmüş olmalarıydı.

Penny altını ıslattı.

* * *

Bir blok ötedeki Martin Luther King Sokağından Roma ordusu kadar kalabalık ve böcek sürüsü gibi aceleci bir karşılama grubu geliyordu. Hükümet binalarının güneşi kestiği serin gölgelerin arasından fırlayıp geliyorlardı. O kadar çoklardı ki insan gözünün gördüğü şeyi algılaması bile biraz zaman alıyordu. Çeşitli şekil ve ebatlarda, çürümenin her safhasından zombiler vardı. Kapılardan, pencerelerden, ara sokaklardan, ağaçlı meydanlardan, her köşe bucaktan çıkıyorlardı. Düzensiz bir müzik grubu gibi sokakları dolduruyorlardı. Hepsi de taze etle dolu yeni arabanın kokusuna ve sesine doğru geliyordu.

Genç-yaşlı, siyah-beyaz, kadın-erkek, eski işadamı, ev hanımı, devlet memuru, dolandırıcı, çocuk, eşkıya, öğretmen, avukat, hemşire, polis, çöpçü, fahişe… Güneşte çürümüş ve buruşmuş meyvelerle dolu uçsuz bucaksız bir meyve bahçesi gibi hepsinin yüzü solgun ve paramparçaydı. Hepsi cansız kurşuni renkteydi. Tüm gri gözler Escalade’e kilitlenmişti. Binlerce vahşi ve ilkel takip cihazı iştahla aralarından geçen yeni gelenlere doğru yönelmişti.

Korkudan dillerinin tutuldukları bu sürede Philip, beynindeki tüm sinirleri kullanarak pek çok şeyi fark etmeyi başardı.

Açık pencereden sürünün o malum kokusunu alabildiğini fark etti. Hava bile içeriyi çabucak bozulmuş pastırma ve bok gibi kokan o iğrenç kokuyla doldurdu. Dahası pencereyi açtığında önceden de duyduğu o tuhaf sesleri fark etti. Yüksek gerilimli bir milyon tel tıngırtısı gibi havadaki titreşimli hırıltılar, ölülerle dolu bir kentin sesiydi.

Karmaşık bir organizma gibi hep birlikte hareket ederek arabaya doğru ilerlerken çıkardıkları toplu iniltiler Philip’in cildini karıncalandırıyordu.

Tüm bunlar Philip'in beynine topuzlu bir çekiç gibi inerek son bir şeyi fark etmesini sağladı. Gözlerinin önünde sanki rüyadaymış gibi ağır çekimde beliren manzaraya baktığında bu şehirde hayatta kalan birilerini bırak mülteci kampı aramanın bile samanlıkta iğne aramaktan daha zor olduğunu fark etti.

Bu mikrosaniye içinde, donmuş sessizliğin miniskül parçasında, Philip güneşli günler göremeyeceklerini, yetimlerin yetim olarak kalacaklarını, cesurların ise bir daha asla o boktan savaşı kazanamayacaklarını anladı.

Vites kolunu çekmeden önce diğerlerine dönüp, karamsar bir sesle, "Kaçınız hâlâ mülteci kampını bulmaya istekli? Ellerinizi göreyim," dedi.

2. BÖLÜM : Atlanta

Kim ejderhalarla uzun süre savaşırsa sonunda kendisi de bir ejderha olur. Ve eğer kuyunun içine çok bakarsanız, kuyu da sizin içinize bakar.

- Nietzsche

9. Kısım

Çok az araba geri geri giderken hız yapabilme kabiliyetine sahipti. Öncelikle vites problemi vardı. Üretilen arabaların, kamyonetlerin, pikapların ve spor amaçlı araçların çoğunun beş ya da altı ileri vitesi varken geri vitesi yalnızca bir taneydi. İkincisi, çoğu aracın ileri gitmek için tasarlanmış süspansiyonları vardı. Fakat geri gitmek için yoktu. Bunlar sürücünün geri geri gitmesinin önündeki engellerdi. Üçüncüsü geri geri giderken arkaya bakardınız ve direksiyonu da bu şekilde kullanmanız gerekirdi. Arabayı bu şekilde son sürat sürmeye kalkarsanız genellikle büyük felaketlerle karşılaşırdınız.

Öte yandan Philip Blake'in şu an kullandığı araç, 2011 model Platin Cadillac Escalade'di. Bu aracın dört çeker sistemi ve arazide kullanılabilmesi için torsiyon çubukları vardı. Greencove sokağındaki becerikli tamirci Calvin R. Donlevy, daha mutlu oldukları zamanlarda belki de bu torsiyon çubukları sayesinde Orta Georgia'nın birikinti sularıyla başa çıkabilmişti. Araç yaklaşık dört ton ağırlığında ve beş metre uzunluğundaydı. Ayrıca StabiliTrak denilen ve tüm platin modellerde olan elektronik sabitleme kontrol sistemiyle de donatılmıştı. En iyi özelliği ise göstergenin içine monte edilmiş on sekiz santimetre genişliğindeki aracın arkasını gösteren kamerasıydı.

Philip'in sağ eline bağlı sinir sistemi şimdi devreye girmişti. Philip hiç tereddüt etmeden geri vitese taktı. Gözlerini navigasyon ekranındaki sarı görüntüye dikti. Ekranda arkalarındaki kaldırımın ufuk çizgisinde parçalı bulutlu gökyüzü ve viyadüğün üstü görünüyordu.

Yaklaşan zombi sürüsü daha yakınlarına gelmeden evvel araba geriye doğru fırladı.

Çekim kuvveti herkesi öne fırlattı. Brian'la Nick arkaya dönerek hafif boyalı arka pencereden yaklaştıkları köprü yola bakıyorlardı. Araç hız yaparken kıç tarafı da hafif hafif yalpalıyordu. Philip arabayı iyice zorluyor, motordan çığlıklar yükseliyordu. Philip dönmedi. Gözlerini ekrana dikmiş, viyadüğün giderek genişleyen ucunun ekrandaki sarı ve parlak görüntüsüne bakıyordu.

Tek ve küçük bir yanlış hesapla, direksiyonun iki yanına da yapılan bir buçuk jullük basınç- yüzünden araç kontrolden çıktı. Ama Philip direksiyonu sabit tuttu ve ayağını da gazdan çekmedi. Araba yırtına yırtına hızla geriye doğru giderken Philip'in gözleri ekrandaydı. Motor resmen do diyez dolaylarında yüksek bir opera söylüyordu. Philip ekranda bir şeyin değiştiğini gördü.

"Lanet olsun… Baksanıza!"

Brian'ın sesi motorun gürültüsünü bastırmıştı. Ama Philip bakmak zorunda kalmamıştı. Küçük sarı ve kare ekranda birkaç yüz metre ileride beliren karanlık suretleri görebiliyordu. Tam da yollarının üzerinde, bir çitin kazıkları gibi viyadüğün üstünde duruyorlardı. Rastgele dağılmış vaziyette ağır ağır hareket ediyorlardı. Hızla üstlerine doğru gelen aracı yakalamak için kollarını açıyorlardı. Philip sinirli sinirli homurdandı.

İş botlarının ikisiyle de frene bastı. Araba patinaj yaparak kaydı ve eğimli kaldırımda aniden durdu.

İşte o zaman Philip de diğerleriyle aynı anda tek bir seçenekleri olduğunu, bu şans penceresinin ise birazdan kapanacağını fark etti. Önden yaklaşan ölüler yüz metre ilerilerindeydi. Ama arkalarındaki Turner Meydanı'nın etrafındaki boş arazilerden ve konutlardan çıkarak viyadüğün ucuna gelen sürünün hantal ve ağır hareketlerini düşünürsek büyük bir hızla onlara yaklaştıklarını söyleyebilirdik. Philip, yan aynalardan birinden bitişikteki Tören Yolu'nu gördü. Devrilmiş iki römorkun arasında kalan bu yola girilebilirdi. Ama arkalarından yaklaşan zombi ordusunun bu sokağa ulaşmasına çok az kalmıştı.

Ani bir kararla gaza bastı.

Araba gürültüyle geriye doğru gidiyordu. Herkes tutundu. Philip arabayı geri geri ayaklarını sürüyerek dolaşan cesetlere doğru sürdü. Ekranda

hevesle ve ağızlarını açarak arabaya uzanan zombi sürüsü görünüyordu. Giderek çoğalıyorlardı.

Kamerada Tören Yolu belirince Philip frene bastı.

Philip vites kolunu öne doğru iterken aracın kıçı mide bulandırıcı ve boğuk bir gürültüyle bir dizi yaşayan ölüye çarptı. İş botu gazı kökleyerek yere değdiriyordu. Araç ileri giderken hepsi koltuk döşemelerine gömüldü. Philip devrilmiş iki römork arasındaki iğneye iplik geçirircesine keskin bir şekilde sola döndü.

Aracın yan tarafı bir yerlere çarparken havada kıvılcımlar göründü. Sonrasında da araba bu boşluktan geçip oldukça temiz ve çok şükür ki zombisiz Tören Yolu'na girdi.

Brian sıyırma sesini duymadan önce en fazla bir dakika geçmişti. Şasenin altından kalın, ham ve ağlarcasına bir ses geliyordu. Nick omzunun üstünden bakarak "Bu ses de neydi şimdi?" diye sordu.

"Tekerlerin altında bir şey kaldı," dedi Brian. Pencereden arabanın altına bakmaya çalışıyordu. Hiçbir şey göremedi.

Philip konuşmuyordu. Ellerini direksiyona yapıştırmıştı. Çenesi de sabit, sıkı sıkıya kapalıydı.

Nick yan pencereden dışarı bakıyordu. "O şeylerden biri tekerlerin altına sıkıştı," dedi.

"Harika, bir bu eksikti," dedi Brian koltuğunda büzülerek. Arka pencereden yola düşen kan damlalarını gördü. "Ne yapaca—"

"Bırakalım da biraz dolaşsın," dedi Philip. Gözlerini yoldan ayırmamıştı. "Birkaç dakikaya püre olur zaten."

* * *

Tren raylarına çarparak altı bloğu geçtiler. Terk edilmiş enkazlar ve ortalıkta dolaşan ölülerden daha fazlasıyla karşılaşmadan şehrin iyice merkezine girmişlerdi. Binalarla düğümlü sokaklar; molozlar, patlamalardan kalanlar, yanmış iskeletlerle dolu yanmış arabalar, patlamış camlar, çöp yığınları ve mağazaların önündeki döküntülerle doluydu. Yolda bir yerde sıyırma sesleri kesildi. Ama kimse o beleşçiye ne olduğunu bilmiyordu.

Philip, şehrin içlerine doğru giden bir kuzey-güney sokağına girmeye karar verdi. Ama kavşağın ortasındaki ezilmiş sevkiyat kamyonunun yanından geçip sağa döndüğünde frene bastı. Araç sallanarak durdu.

Arabayı boşa alıp bir süre orada durdular. Philip hareket etmiyordu. Parmaklarıyla sinirli sinirli direksiyonda ritim tutuyordu. Gözlerini kısarak önlerindeki yüksek binaların uzaktaki gölgelerine bakıyordu.

Başta Brian sorunun ne olduğunu anlamadı. Boynunu uzatarak ileride birçok bloğa açılan çöplerle dolu sokakları gördü. Hafif boyalı camlardan dört yol bulvarının iki yanında da yükselen büyük binaları fark etti. Çöpler, eylül rüzgârında dönerek havalanıyordu.

Nick de aniden durdukları için şaşırmıştı. “N’oldu Philip?” diye sordu.

Philip cevap vermedi. Gergin sessizliğini sürdürerek önüne bakmaya devam etti. Dişlerini sıkıyor, çenesini oynatıyordu.

“Philip?”

Yine cevap yoktu.

Nick ön cama dönüp sokağa baktı. Yüzü gerildi. Philip’in gördüğü şeyi şimdi o da görmüştü. Hareketsizce kalakaldı.

“Neler olduğunu biri bana söyleyebilecek mi?” dedi Brian. Daha iyi görebilmek için öne doğru eğilmişti. İlk anda tek görebildiği yüksek binalarla dolu sokaklar ve moloz dökülmüş kaldırımlarla dolu bloklar olmuştu. Ama çok geçmeden bu ıssız şehrin davetsizce gelen yabancı bir bakteriye karşı savaşan kocaman bir organizmaya dönüşmeye başladığını o da fark etti. Brian’ın gölgelenmiş pencereden gördüğü şey o kadar korkunçtu ki hiçbir şey söylemeden ağzını oynatmaya başladı.

* * *

Beyinlerini hissizleştiren bu dehşet anında Brian Blake, çocukluğunda yaşadığı komik bir anısını hatırladı. Olayın çılgınlığı zihnini ele geçiriyordu. Bir keresinde annesi, Philip’le onu Athens’daki Barnum ve Bailey Sirki’ne götürmüştü. Kendisi on üç, kardeşi Philip ise on yaşındaydı. Cambazlık gösterilerini, yanan halkaların içinden atlayan kaplanları, topla fırlatılan adamları, akrobatları, filleri, küçük gösterileri, kılıç yutan adamları, nişan tahtası olarak bağlanan insanları, ateş yutanları, sakallı kadınları, yılan oynatıcılarını izleyip pamuk şekerlerini yiyerek

eğlenmişlerdi. Fakat Brian'ın en çok hatırında kalıp, şu anda aklından geçen şey, palyaço arabasıydı. O gün Athens'deki gösteri sırasında ufacık, komik bir araba sirkin ortasına getirilmişti. Steyşın vagon büyüklüğünde pencereleri boyanmış karikatür gibi bir arabaydı. Yerden pek yüksek olmayan bu araba parlak renklerle gelişigüzel boyanmıştı. Brian onu çok iyi hatırlıyordu. Birbiri ardına arabadan çıkan palyaçolara gülmekten çatladığını, başta sadece komik gelen bu manzaranın birden şaşırtıcı, sonunda ise çok tuhaf geldiğini gayet iyi hatırlıyordu. Arabadan hiç durmadan palyaço çıkıyordu, altı, sekiz, on, on iki... Küçük büyük durmadan çıkıyorlardı. Araba, dondurularak kurutulmuş sihirli bir palyaço kutusuydu sanki. Arabadan inmeye devam ediyorlardı. On üç yaşındayken bile bunun bir hilesi olması gerektiğini çok iyi bilmesine rağmen bu gösteriden büyülenmişti. Belki de arabanın altındaki talaşın içinde bir tavan kapağı vardı. Ama önemli olan bu değildi. Zira gördükleri şey fazlasıyla büyüleyiciydi.

Şimdi ise Atlanta şehir merkezinin alt kısımlarındaki kent yollarında Brian'ın gözleri önünde sergilenen şey, çocukluk anısının aynısı, en azından onun biraz çarpıtılmış bir kopyasıydı. Bu dehşet verici gösteriyle ilgili konuşmaya çalışarak bir süre sessizce manzarayı izledi.

"Geri dön Philip." Brian kendi sesine yabancılaşmıştı. Gözlerinin önünde şehrin her köşesinden çıkıp gelen yüzlerce yaşayan ölüye bakıyordu. Eğer dakikalar önce karşılaştıkları sürü Roma ordusunun bir birliğiyse bu, tüm imparatorluk ordusuydu.

Dörtyol sokağının dar yollarında gözlerinin görebildiği kadarıyla yaşayan ölüler, binalardan, arabaların arkasından, enkazların içinden, ara sokaklardaki gölgelerin içinden, kırılmış vitrinlerden, mermer sütunlu hükümet binalarından, süs ağacı ekme makinelerinden ve kaldırım kenarındaki kafelerin kalıntıları arasından çıkıp geliyorlardı. Sokakların görünen ucunun gökdelenlerin gölgesine karıştırdığı uzak noktalardan kopup geldikleri görülüyordu. Devrilmiş bir kayanın altından çıkıp ağır ağır hareket eden böcek sürüsü gibiydiler. Sayıları akla zarardı.

Nick tiz bir sesle "Buradan gitmemiz lazım," dedi. Philip hâlâ sessiz ve hareketsizdi. Parmaklarıyla direksiyona vuruyordu.

Nick sinirli sinirli dönüp omzunun üstünden Philip'e bakarak, "Geri gitmeliyiz," dedi.

“Nick haklı Philip,” dedi Brian. Elini yavaşça Penny’nin omzuna koymuştu.

“N’oluyor? Ne yapıyorsun?” diyerek Philip’e baktı Nick.

“Niye dönmüyorsun?”

Brian da kardeşinin kafasının arkasına bakarak “Çok fazlalar Philip. Çok fazlalar. Çok fazlalar,” dedi.

“Tanrım, ayvayı yedik, ayvayı yedik,” dedi Nick. Yollarının üstündeki iğrenç ve mucizevi binadan büyülenmişti. Tsunaminin ilk dalgaları olan en yakındaki zombiler yaklaşık yarım blok ötedeydiler. Her cinsiyetten zombiler üstlerindeki kesilmiş, çiğnenmiş ve araba dingiline girmiş gibi görünen resmi kıyafetleriyle masa başı çalışanlarına benziyorlardı. Homurdanarak dolaşan uyurgezerler gibi yalpalaya yalpalaya yol alıyorlardı.

Arkalarında ise bloklarca öteden gelen sayısız ölü, kaldırımlardan sokağın ortasına doğru yayılarak ilerliyorlardı. Cehennemde trafiğin en yoğun olduğu saatle kıyaslanamayacak bir manzaraydı karşılarındaki. Arabanın hava deliklerinden ve pencerelerinden içeri sızan yüz binlerce iniltinin ahenksiz senfonisi Brian’ın tüylerini ürpertiyordu. Sonunda Brian kardeşinin omzuna uzanıp onu dürttü. “Şehir elden gitmiş Philip.”

“Evet evet, öyle. Burası boku yemiş. Geri dönmeliyiz,” diye mırıldandı Nick.

“Bir saniye.” Philip’in sesi buz gibi soğuktu. “Durun.”

“Philip, yapma,” dedi Brian. “Burası artık onların çöplüğü.”

“Durun dedim.”

Brian kardeşinin başının arkasına bakıp kaldı. Tuhaf bir soğukluk sırtından aşağı yayıldı. Philip’in *durun* derken ne demek istediğini anlamıştı. Bu *durun* “durun da biraz düşüneyim” ya da “durun da şunun bir çaresine bakayım” demek değildi.

Philip Blake’in *durun* derken kastettiği…

“Herkes emniyet kemerini taktı mı?” diye sormuştu işte Philip. Brian’ın tüyleri ürperdi.

“Philip, yapm—”

Philip gaza bastı. Escalade marka araba hızla harekete geçti. Philip aracı doğruca önlerindeki ceset sürüsüne yöneltti. Brian düşüncelerini bir kenara bıraktı. Arabanın hızından herkes koltuklara gömüldü.

“PHILLY, YAPMA!”

Araba, kaldırımların üstüne geçip en az otuz beş zombiyi öldürürken Nick’in uyarı çığlığı, yamyamların büyük davullarına vurmaları gibi çıkan boğuk gümbürtüler arasında kayboldu.

Vücut dokuları ve sıvıları arabanın üstüne dolu gibi yağıyordu.

Brian’ın cesareti kırılmıştı. Penny’yle birlikte kapıya doğru sinip *uzak* dedi.

* * *

Küçük olanlar, atış poligonundaki ördekler gibi hemen yok oluyorlardı. Tekerleklerin altında parçalanırken geriye çürümüş iç organlarından izler bırakıyorlardı. Nispeten daha büyük olanlarsa ön çamurluğa çarpıp havaya uçuyorlardı. Şap diye binalara çarpıp fazla olgun meyveler gibi parçalara ayrılıyorlardı.

Ölülerin öğrenme yeteneği yok gibi görünüyordu. Bir pire bile bir kez ateşe yaklaşmışsa ikinci kez daha uzaktan uçardı. Ama görünen o ki Atlanta’daki bu yürüyen ceset topluluğunun üstlerine doğru kükreyerek gelen parlak ve siyah şeyi niye yiyemediklerine dair bir fikirleri yoktu. Hâlbuki aynı gürültülü metal parçası daha az önce sevgili zombi arkadaşlarını kanlı birer pudinge çevirmişti. Ama onlar hâlâ bu aracın üstüne gelmeye devam ediyorlardı.

Philip gergin bir vaziyette direksiyonun üstüne eğilmiş, dişlerini gıcırdatıyordu. Düzenli aralıklarla da temizleme losyonundan püskürterek silecekleri çalıştırıyordu. Bu hareketli zombi denizinde yaklaşık dört tonluk demir aracı kuzeye doğru sürmek için önünü görebilmeliydi. Şehir merkezine doğru giden bir yolu saatte elli-altmış kilometre hızla izliyordu.

Bazen bu kalabalığı öyle yarıp geçiyordu ki kanlı meyvelerle dolu geniş bir ormanda yol açıyormuş gibi görünüyordu. Ağaç dalları gibi uzanan kollar ve bükülmüş parmaklar, yürüyen boklar arasından geçen arabanın yan camlarını tırmalıyordu. Bazen de araba, kaldırımların ucunda veya üstünde yuvarlanan birkaç zombinin olduğu temiz sokakların arasından

geçiyordu. Böyle durumlarda Philip de hızını artırabiliyor ve bu birkaç zombiyi gebertmek için arabayı sağa, sola döndürebiliyordu. Sonra yine duvardan duvara kadavralarla dolu sokağa girip bunlara çarpıyordu. En eğlenceli olanı belki de buydu. Çünkü o zaman bu boklar resmen havaya uçuyorlardı.

Escalade gövdeler arasından geçip giderken iç organlar tekerleklerin altından, kaportanın kenarlarından ya da büyük ön ızgaranın üstünden değil de sanki yukarıdan, gökten yağıyordu. Bu yaş maddeler camları devasa bir rüzgârgülü ritmiyle, renkli çiçek dürbünü ve insan dokularından oluşan gökkuşağı renklerindeki paletiyle tekrar tekrar boyuyordu. Koyu kırmızı, yosun yeşili, kiremit rengi, koyu siyah renklerle kaplıyordı. Bunların hepsi Philip’e güzel geliyordu.

Bir köşeden dönüp sokaktan aşağı doğru gelen bir diğer zombi grubunun içine daldı.

İşin en tuhaf yanıysa sürekli benzer doku ve organların yağmasıydı. Bunların bazılarının ne olduğu anlaşılabiliyordu. Ama bazıları tanınmayacak haldeydi. Bağırsaklar ve diğer iç organlar kaportayı sıyırıp ön cama sıçrıyor oradan her tarafa dağılıyordu. Küçük diş parçaları sileceklerde toplanıyordu. Küçük balık yumurtaları gibi pembe bir şey ise kaportanın girintili çıkıntılı yerlerinde birikiyordu.

Philip, arka arkaya ölü yüzler görüyordu. Hepsi de hızla penceresinin önünden geçiyordu. Biri bir an görünüp kaybolurken, hemen ardından diğeri geliyordu. Philip şu an bambaşka bir yerdeydi. Arabanın içinde değildi sanki. Direksiyonun arkasındaki o değildi. Yaratıkların tam ortasında olan… Yaşayan ölülerle dolu bu şehrin ortasındaki… Sıra sıra hepsini çiğniyordu. Şerefsizlerin hepsini hüpürdetiyordu. Philip aralarındaki en kötü canavardı şimdi. Tüm dünyayı yok etmesi gerekse bile bu bok okyanusunda başaracaktı bunu.

* * *

Brian kafasını kaldırıp bakmadan bile neler olduğunu anlamıştı. Zombi denizinde yüzmeye başladıkları ve yirmi üç bloğu geçtikleri bu korkunç on dakikadan sonra araç kontrolden çıkmıştı.

Araba, elli bin cesedin yağları üstünde kaldırımdan kayarak hareket ederken merkezcil kuvvet Brian'ı yere çekiyordu. Brian koltuktan dikkatle bakarak kafasını geriye doğru attı. Olanlarla ilgili bir şey yapacak ya da bağıracak fırsatı yoktu. Sadece Penny ve kendisini kaçınılmaz yer çekimine karşı koltukta tutmayı başarabiliyordu.

Tekerlekler kanın üstünde kayıyordu. Araç yüz seksen derece döndü. Arabanın kıçı son birkaç aylak kadavra arasından geçti. Şehir pencerelerden artık pek net görünmüyordu. Philip direksiyonla savaşıyor, düzgün tutmaya çalışıyordu. Bağırsaklar, kanlar ve kalıntılar arasında tekerlerle aracın teması giderek azalıyordu.

Araç bir dizi mağazaya doğru dönerek ilerlerken Brian, uyarmak amaçlı anlaşılmaz bir çığlıkla karışık boğuk boğuk sesler çıkardı.

Kazadan önceki korkunç anlarda Brian, terk edilmiş birkaç mağaza vitrinini görmüştü: kel mankenlerin şapkasız başları, boş mücevher sergileri, döşemelerin altından çıkan yıpranmış telleri… Hepsi de tel kafesli vitrin camlarının arkasından zar zor seçiliyordu. Bu görüntülerin hepsi bulanıktı. Arabanın hızlı dönüşleri Brian'ın görüşünü bozmuştu.

Bunların hepsi Escalade'in sağ tarafı, vitrin camlarına çarptığı anda olmuştu.

* * *

Kazayla birlikte Brian zamanın durduğu hissine kapılmıştı. Mağazanın camı tuzla buz olmuştu. Kırılan camların sesi dalgakırana çarpan dalgaların hissini uyandırmıştı. Araç vitrinin önündeki demirleri kırıp Atlanta'nın Goldberg Fine Mücevher Merkezi'nin içindeki karanlığa yan yan girdi.

Tezgâhlar ve vitrinler patlayarak her yere dağıldı. Yer çekimi tüm yolcuları sağa doğru yatırırken gümüş kalıntılar etrafa saçıldı. Arabanın hava yastıkları en küçük sarsıntılarda bile açılıyordu. Araba devrilmeden önce beyaz naylondan bu büyük kaldırma balonları içeriyi dolduruyordu. Nick sarsılarak yandaki beyaz yastığın içine gömüldü. Philip, Nick'in üstüne fırladı. Penny de arka koltuktan yerdeki Brian'a doğru fırladı.

Araba, boş dükkânın içinde kayarak ilerlemeye devam etti. Sonunda da mağazanın ortasındaki kolona sertçe çarparak durdu. Herkes hava yastıklarının pamuk dolu astarına gömüldü ve bir süre kimse kımıldamadı.

* * *

Mücevher dükkânının karanlık ve tozlu havasında tepeden beyaz, tüy gibi şeyler yağıyordu. Arkalarındaki bir şeyin devrilme sesi birden gelen bu sessizliği bozdu. Brian, çatlamış arka pencereden dükkânın önüne baktı. Düşen kirişler penceredeki deliği kapatmıştı. Sokakta bir toz bulutu yükseliyordu.

Philip arkaya döndü. Yüzü telaşla gerilmiş, kül gibi olmuştu. “Tatlım? Penny? İyi misin? Konuş benimle ufaklık! Bir şeyin yok değil mi?”

Brian yerde yatan çocuğa döndü. Küçük kız, boş gözlerle bakınıyordu. Belki de şoka girmişti. Ama bunun dışında bir şeyi yok gibi gözüküyordu. “Penny iyi, Philip. O iyi,” dedi Brian. Çocuğun başının arkasında kan ve yara izi var mı diye bakınıyordu. Kız, iyi görünüyordu.

“Herkes iyi mi?” Philip, karanlıkta etraftaki toz parçalarının arasından bakıyordu. Mağazanın içine süzülen küçük bir güneş huzmesi etrafı aydınlatan tek şeydi. Bu loş yerde Brian diğerlerinin yüzlerini görebiliyordu. Hepsi terliydi, korkudan taş kesilmişlerdi. Gözleri parlıyordu.

Nick elini kaldırarak “Ben iyiyim,” dedi.

Brian kendisinin de iyi olduğunu söyledi.

Philip kapısını açmış, hava yastığından kurtulmaya çalışıyordu. “Taşıyabileceğiniz her şeyi alın,” dedi. “Tüfekleri ve kovanları sakın unutmayın. Duydunuz mu?”

Evet, onu duymuşlardı. Brian ve Nick arabadan çıkmaya çalışıyorlardı. Brian, dükkânın önünden başlayarak yalnızca bir dakikada olabildiğince gözlem yapmıştı. Bunların çoğunu Philip’in önceden hesapladığı açıkça görülüyordu.

İnilti korosundan ve sürünen binlerce ayak sesinden Brian, zombi ordusunun kaza mahalline yaklaştığını anlamıştı. Arabanın işi bitmişti. Önü mahvolmuş, tekerleri patlamış, her yeri kana bulanmıştı.

Dükkânın arkasında bir hol vardı. Karanlık, dar ve kartonpiyerli bu koridor bir çıkışa açılıyor da açılmıyor da olabilirdi. İnceleyecek zamanları yoktu. Yalnızca çantalarını, paketlerini ve silahlarını alacak kadar vakitleri vardı. Brian ve Nick kazadan sonra sersemlemiş, telaştan başları dönmüş, ezilmiş ve morarmış bir haldeydiler. Kulakları çınlıyordu. Yine de ikisi de

birer kaz tüfeğini almayı başarmıştı. Philip de üstünde taşıyabileceği ne kadar kesici alet varsa hepsini almıştı. Kemerinin iki tarafında da birer balta vardı. Ruger marka tabancasıyla, fazladan üç şarjör aldı.

Brian, Penny'ye "Hadi bakalım ufaklık. Artık tüymemiz lazım," dedi. Ama çocuk uyuşmuş ve kafası karışmış gibi bakıyordu. Brian onu ezilmiş arabadan çıkarmaya çalıştı ama kız koltuğa tutundu.

Philip, arabanın ön tarafına doğru ilerlerken "Penny'yi al," dedi.

Kıza "Hadi tatlım. Gel de atçılık oynayalım," dedi Brian.

Penny gönülsüzce arabadan çıktı ve Brian onu sırtına çıkardı. Dördü de çabucak ve sessizce mücevher dükkânının arkasındaki koridora doğru yürüdüler.

* * *

Şansları yaver gitmişti. Arka ofisin cam kapısını geçer geçmez işaretsiz metal bir kapı bulmuşlardı. Philip sürgüyü çekip kapıyı birkaç santimetre açtı ve aralıktan dışarıya baktı. Yoğun ve yağ gibi iğrenç bir koku çarptı yüzlerine. Bu koku Brian'a altıncı sınıftayken Ashburn'ün dışındaki Turner hayvan ağıllarına yaptıkları okul gezisini hatırlatmıştı. Mezbahane de aynı böyle kokuyordu. Philip, elini kaldırarak herkese "durun" komutunu verdi.

Philip'in omzunun üstünden Brian taşan çöp bidonlarıyla dolu, uzun, dar ve karanlık bir ara yol gördü. Brian'ı asıl etkileyen burada olanlardı, kenarlarda asılı duran solgun insan kolları, parçalanmış ülserli bacaklar, yukarıdan sarkan dolaşmış saçlar ve ayakları altında kuruyan eskimiş ve kararmış kan gölleri.

Philip diğerlerine "Hepiniz beni takip edeceksiniz. Dediklerimi de aynen yapacaksınız," diye komut verdi. Elindeki Ruger'in kurma mekanizmasını ayarladı. 22 kalibre mermilerin sekizi de ateşlenmeye hazırdı. Philip yürümeye başladı.

Diğerleri de onu takip ederek dışarı çıktı.

* * *

Dar bir yoldaki bu terk edilmiş mezbahanenin gölgeleri ve pis kokuları arasından mümkün olduğunca hızlı ve sessizce çıkıp bir uçta görünen ara sokağa doğru ilerlediler. Omzundaki çantanın ve sırtındaki küçük kızın

ağırlığı altında bunalan Brian, Philip’le Nick’in arasında yalpalayarak yürüyordu. Otuz kilocuk olan Penny, Brian’a hiç bu kadar ağır gelmemişti. En arkadan gelen Nick, 20 kalibre Marlin’i tutarak ilerliyordu. Brian’ın sırt çantasının altında kendi tüfeği vardı. Ama bu kahrolası şeyi nasıl kullanacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Yolun sonuna vardılar. Tam oradan tüyüp ıssız ara sokağa girmek üzereydiler ki Philip, bir çöp bidonunun altından uzanan ele kazara bastı.

Konteynerin altındaki bu el, hâlâ savaşacak gücü olan bir zombiye aitti ve aniden kıpırdadı. Philip irkilerek geriye doğru sıçradı.

“PHILIP!” diye bağırdı Nick. El harekete geçerek Philip’in bileğini yakalamıştı bile.

Philip yere serildi. Tabancası düşerek kaldırıma fırladı.

Ölü adam, kanlı, eski püskü kıyafetler içindeki rengi solmuş bu sakallı, evsiz adam- kocaman bir örümceğin hızıyla Philip’e yaklaşıyordu.

Philip, silahına erişmeye çalışıyordu. Diğerleri de silahlarını arıyorlardı. Brian, sırtındaki çocukla dengede durmaya çalışarak tüfeğine uzandı. Nick de tüfeğinin horozunu çekti.

Ölü yaratık Philip’in bacağına sıkı sıkıya sarılmıştı. Philip baltasına uzanırken canavar da ölüm sertliğindeki paslı eklemleriyle çenesini açmıştı. Zombi Philip’in alt baldırından iri bir parça almak üzereyken Nick kaz tüfeğini yaratığın kafatasının arkasına dayadı.

Kurşun zombinin beynine girerek yüzünün yarısını kan ve beyin sıvılarıyla birlikte havaya uçurdu. Tüfeğin sesi camlarda ve çeliklerde yankılanarak sokağa yayıldı.

“İşte şimdi boku yedik,” dedi Philip. Ayağa kalkıp tabancasını aldı.

Brian sırtındaki kızı hoplatıp dengeleyerek “N’oldu?” diye sordu.

“Dinleyin,” dedi Philip.

Bu gergin sessizlikte inlemelerin yönünün aniden değiştiğini duydular. Binlerce yaşayan ölü yönünü değiştiren rüzgâr gibi yollarını değiştirip silah sesinin geldiği yöne doğru ilerliyordu.

“Tekrar içeri gireceğiz o zaman,” dedi Nick. Sesi tiz ve gergindi. “Mücevher dükkânının ikinci katı olmalı.”

“Artık çok geç,” dedi Philip. Fişek yatağına bakarak Ruger’ı kontrol etti. Tabancanın kabzasında dört boş fişek kalmıştı. Philip’in arka ceplerinde de her birinde sekiz kurşun bulunan üç şarjör vardı. “İddiaya varım şimdiye kadar çoktan dükkânın önüne doluşmuşlardır.”

“Ne yapacağız o zaman?” diye sordu Nick.

Philip önce Nick’e ardından da kardeşine baktı. “Bütün bu ağırlıklarla ne kadar hızlı koşabilirsiniz?”

* * *

Orta seviyedeki bir hızla koşmaya başladılar. Philip en öndeydi. Onun arkasından Brian sallanarak geliyordu. Nick de en arkadaydı. Bu şekilde, çökmüş mağazaları ve hayatta kalan cesur insanlar tarafından ölüleri yakmada kullanılmış, taşlaşmış ve kömürleşmiş odun yığınlarını geçtiler.

Brian emin değildi ama muhtemelen Philip delicesine bu sokaklardan güvenli bir çıkış yolu arıyordu. Temiz bir kapı girişi, bir yangın merdiveni ya da böyle bir şey… Ama şimdi her köşe başında beliren ve giderek sayıları artan bu yürüyen cesetler aklını karıştırmıştı.

Philip ilkini elli adım öteden vurdu. Kurşunu alnının ortasından geçirip onu oracıkta yere yığdı. İkincisi daha yakın bir yerden, gölgedeki bir kapıdan çıkarak Philip’i şaşırttı. Philip ikinci kurşunuyla da onu yere yığdı. Ölüler, kapı önlerindeki sundurmalardan, mağazaların vitrinlerinden çıkıyor, giderek çoğalıyorlardı. Nick kaz tüfeğini aldı ve yirmi yıllık domuz avlama deneyiminden faydalanarak iki bloğun arasında en az on iki tanesini yere serdi.

Silah sesleri stratosferdeki ses patlamaları gibi tüm gökyüzünde yankılandı.

* * *

Bir köşeyi döndüler ve balıksırtı desenli tuğlalarla örülü dar bir ara sokağa saptılar. Bu sokak belki de bir zamanlar atlar ve at arabalarının sesleriyle çınlamış, savaş öncesinden kalma kentin simgelerinden biriydi. Şimdiyse her iki tarafında da ahşap katlar ve bürolar vardı. İyi haber, her bloğu geçtikçe daha az yürüyen ölüyle karşılaşıyorlar ve gittikçe o kalabalık yerden uzaklaşıyorlardı.

Kötü haberse şimdi kendilerini kapana kısılmış hissediyorlardı. Şehir onları cam ve çelik kaplı boğazından aşağı indirerek etraflarını kuşatıyordu. En azından onlar böyle hissediyordu. Bu arada güneş ikindi pozisyonunu almıştı. Geniş gökyüzünden gelen gölgeler uzamaya başlamıştı.

Philip ileride yaklaşık bir buçuk blok ötede bir şey gördü. İçgüdüsel olarak yırtılmış bir güneşliğin altında eğildi. Diğerleri de onunla birlikte eskiden kuru temizlemeci olan dükkânın ahşap pencereleri önünde eğildiler ve sessizce gölgede çömeldiler.

Brian yorgunluktan soluk soluğa kalmıştı. Küçük Penny uykulu, travma geçirmiş bir maymun gibi Brian'ın sırtında duruyordu. Philip'in uzaktaki bir şeyi görmek için boynunu uzattığını fark eden Philip "Ne oldu? Bir şey mi var?" diye sordu.

"Onları gördüğünü söyle," dedi Philip.

"Ne var orada?"

"Orada, sağdaki gri bina," dedi Philip. Başıyla kuzeyi gösterdi. "Gördün mü? Yaklaşık iki blok ötede. Kapıyı gördün mü?"

İleride, yıkık dökük iki katlı binaların arasında üç katlı bir apartman yükseliyordu. Savaş sonrası tarzı kocaman, beyaz tuğlalı ve balkonlu bir binaydı bu. Bloktaki en büyük binaydı. Tepesi gölgelerin üstüne çıkıp sıra sıra antenleri ve eski çatısıyla güneşin solgun ve soğuk ışınlarını yansıtıyordu.

"Oha! Evet, gördüm," dedi Brian. Yerde eğilirken hâlâ ağrıyan sırtında Penny'yi dengede tutmaya çalışıyordu. Çocuk omuzlarına sıkıca yapışıyor, boynunu çekiyordu.

"Bu serap değil, Philly," diye katıldı Nick. Sesinde korkuyla karışık bir saygı vardı.

Hepsi ileride görünen insana baktı. Kadın mı erkek mi yoksa yetişkin mi çocuk mu olduğu anlaşılamayacak kadar uzaktaydı. Ama oradaydı… Onlara el sallıyordu.

10. Kısım

Philip sokağın karşısından dikkatle yaklaştı. Elindeki 22 kalibre tabancanın horozu kurulmuş ve ateşlenmeye hazırdı. Ama onu yeterince kaldırmamıştı. Diğerleri de tüyleri diken diken olmuş tek sıra halinde onu takip ediyorlardı. Gözleri büyümüştü, olabilecek şeylere hazırlıklıydılar.

Sokağın karşısındaki genç kadın alçak sesle fısıldadı: “Hadi acele edin!”

Yirmili yaşların sonunda ya da otuzlarının başında gibi görünüyordu. Uzun ve koyu sarı saçlarını sıkıca arkasında toplayıp atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde kot pantolon ve her tarafı lekelerle dolu, bol kesimli örgü bir kazak vardı. Üzerindeki bu kırmızı leke ve izler uzaktan onlara el sallarken bile görülebiliyordu. Elinde küçük kalibre bir revolver vardı. Belki de bir polisin 38 kalibre silahıydı bu. Tabancayı hava trafiği kontrol çubuğu gibi sallayıp duruyordu.

Philip ağzını silip düşündü. Nefesini tutarak kadına nişan almaya çalıştı.

“Hadi!” diye bağırdı kadın. “Kokumuzu alacaklar!” Belli ki onlar için endişeleniyor, içeri girmelerine yardım etmek istiyordu. Muhtemelen onlara zarar vermeyecekti. Silahı öyle sallıyordu ki boş olsa şaşırmayacaktı Philip. Tekrar bağırdı kadın: “Bu Isırganlar içeri girdiğinizi görmesin!”

Philip dikkatli ve tedbirliydi. Sokağın karşısına geçmeden önce kaldırımın ucunda durdu. “İçeride kaç kişisiniz?” diye sordu kadına.

Sokağın karşısındaki sarışın kadın bıkkın bıkkın iç çekti. “Tanrı aşkına, size yiyecek ve kalacak yer veriyoruz. Hadi artık!”

“Kaç kişisiniz?”

“Ah, gelecek misin, gelmeyecek misin?”

Philip tabanca üzerindeki elini iyice sıkarak “Önce sorumu cevaplayacaksın,” dedi.

Kadın bir kez daha gergin gergin iç çekti. “Üç! Tamam mı? İçeride üç kişiyiz. Oldu mu? Mutlu musun artık? Bu son şansınız. Geldiniz geldiniz. Gelmezseniz içeri gireceğim, siz de şansınızı kaybedip boku yiyeceksiniz.” Doğuştan Georgia’lı biri gibi ağır ağır konuşuyordu. Ama aksanında büyükşehirli havası da vardı. Belki biraz da Kuzeyli aksanı var denebilirdi.

Philip’le Nick birbirlerine baktılar. Paslı inleme seslerinden oluşan uzaktaki koro yaklaşan bir fırtına gibi onlara doğru geliyordu. Brian gergindi. Penny’nin ağırlığını tekrar dengelemeye çalıştı. Sonra da omzunun üstünden bloğun sonuna doğru gergin bir bakış attı. Philip’e döndü. “Başka çaremiz var mı Philip?”

“Bence de yok Philly,” diye sessizce fısıldadı Nick. Boğazındaki korkuyu yutkundu.

Philip sokağın karşısındaki genç kadına baktı. “Kaç kadın, kaç erkek?”

Kadın bağırarak sordu: “Anket doldurayım istersen? Ben gidiyorum. Size bol şans. Şansa ihtiyacınız olacağı kesin çünkü!”

“Dur!”

Philip başıyla diğerlerine karşıyı işaret etti. Sonra da Philip önde diğerleri arkada sokağın karşısına geçtiler.

* * *

Genç kadın, grubu binanın girişine doğru götürürken “Sigaranız var mı?” diye sordu. Kapının arkasına demir çubukları çapraz şekilde dayadı. “Donumuzdan başka bir şeyimiz kalmadı.”

Kadın biraz perişan görünüyordu. Çenesinde yaralar vardı, yüzünün kenarları da morarmıştı. Gözlerinden biri o kadar kanlanmıştı ki hafif bir iç kanama geçiriyor gibiydi. Bu kaba tasvire rağmen güzel bir kadındı ve Philip’i etkilemişti. Gözleri peygamber çiçeği gibi maviydi. Cildi de çiftlikte yaşayan bir kız gibi bronzdu. Doğal ve bakımsız bir güzelliği vardı. Geniş kıyafetlerinin altındaki iri kıvrımları ve dik başıyla doğuştan anaç bir yapısı olduğu belliydi. Kimse anaç kadınlarla dalga geçemezdi.

“Kusura bakma, sigara içen yok,” dedi Philip. Brian için kapıyı tutuyordu.

“Çok perişan görünüyordunuz,” dedi kadın. Bir tarafı posta kutuları ve çalar saatlerle kaplı, pis ve kötü kokan bir odaya soktu onları. Brian yavaşça

Penny'yi yere bıraktı. Küçük kız biraz sendeleyerek dik durmayı başardı. Havada küf ve zombi kokusu vardı. Bina güvenli görünmüyordu. Genç kadın Penny'nin önüne çömelip "Ne kadar tatlısın sen öyle," dedi.

Penny hiçbir şey söylemedi. Başını eğmişti.

Kadın başını kaldırıp Brian'a baktı. "Senin mi?"

"Benim," dedi Philip.

Kadın Penny'nin dolaşmış siyah saçlarını yüzünden çekerek düzeltti. "Benim adım April, canım. Seninki ne?"

"Penny."

Çocuğun sesi o kadar alçak ve sinirleri bozulmuş çıkıyordu ki yavru bir kedinin miyavlamasına benziyordu. April gülümseyip kızın omzunu okşamıştı. Sonra ayağa kalkarak adamlara baktı. "Şu yaratıkların daha fazla dikkatini çekmeden içeri girelim." İnterkoma yaklaşıp düğmeye bastı. "Baba biziz. Kapıyı aç."

Parazitlerin arasından bir ses cevap verdi: "Öyle hemen olmaz küçük hanım."

Philip kadının kolunu tuttu. "İçeride *güç kaynağı* mı var? Elektriğiniz var mı?"

Kadın başını salladı. "Maalesef yok… İnterkom pille çalışıyor." Düğmeye bastı. "Baba, hadi artık."

Cızırtıların arasından gelen ses *"Bu yarmalara nasıl güvenebiliriz sence?"* diye sordu.

Düğme: "Bizi içeri alacak mısın artık?"

Cızırtı: *"Silahlarını bırakmalarını söyle."*

Tekrar derin bir iç çekip Philip'e döndü. Philip başını sallayarak ona "dünyada olmaz" dercesine bakıyordu.

Düğme: "Allah aşkına, küçük bir kızları var. Kefilleri benim."

Cızırtı: "*Hitler de ressamdı zaten. Bu adamları tanımıyoruz."*

Düğme: "Baba, aç artık şu kahrolası kapıyı!"

Cızırtı: *"Druid Hills'te olanları sen de gördün."*

April, interkoma vurarak "Burası Druid Hills değil! Allah kahretsin! Dilimizde tüy bitmeden bırak da içeri girelim!"

İç kapının otomatik sürgüsü açılırken çıkan sert ve metalik sesi gürültülü başka bir ses takip etti. April onları içeri aldı ve bayatlamış gibi ekşi ekşi kokan koridora soktu. Koridorda üç dairenin kapısı vardı. Koridorun ucunda merdivenlere giden metal bir kapı duruyordu. Kapının üstüne iki tahta çapraz şekilde çivilenmişti.

April, koridorun sağındaki son kapıyı tıklattı –C Blok, Daire 1. Az sonra April'in daha kilolu, daha yaşlı ve kaba versiyonu kapıyı açtı. Brian'ın elini tutan Penny'yi gören koca kadın "İnanmıyorum, ne kadar tatlı bir kız," dedi. "İçeri girin beyler… Sonunda salyalarını ağzında tutabilen insanlar görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam."

Kendini Tara olarak tanıtan April'in kardeşi iri yarı ve kabaydı. Sigara ve ucuz şampuan kokuyordu. Fazla yağlarını gizlemek için çiçekli, soluk renkli, geniş bir elbise giyiyordu. Göğüsleri elbisesinin üstünde duran ekmek hamuru gibiydi, birinin üstünde Woody Woodpecker dövmesi vardı. Onun da küçük kardeşi gibi etkileyici mavi gözleri vardı. Gözlerini metalik mavi bir farla boyayarak belirginleştirmişti. Uzun takma tırnakları da bir konserveyi açabilecek kadar sağlam görünüyordu.

Daireye ilk Philip girdi. Tabancası hâlâ elinde duruyordu.

Diğerleri onu takip etti.

Philip karmakarışık olmuş oturma odasını zar zor fark etti. Sandalyeler giysilerle kaplanmıştı. Parçalanmış bavullar bir köşede duruyordu. Tuhaf şekilli müzik enstrümanlarının kılıfları da kayarak açılan ahşap kapıya dayanmıştı. Soldaki küçük mutfağı seçmekte güçlük çekti Philip. Yiyecekle dolu şeftali kasaları ve kirli bulaşıklarla kaplı lavabo… Havadaki sigara dumanı, eski bez ve kurumuş ter kokusu Philip'in burun deliklerinden içeri süzüldü.

Şimdi odaklanabildiği tek şey odanın karşısında sallanan sandalyeden kendisine doğrultulan 12 kalibre tüfekti.

* * *

"Çok ileri gittiniz," dedi tüfeği tutan yaşlı adam. Uzun boylu ve yıpranmış bu yaşlı dolandırıcı Hintli bir purocu gibi yanık tenliydi. Gri saçları üç numara traşlıydı ve buz gibi donuk mavi gözleri vardı. Burnunun altındaki ince oksijen borusu akbaba gagasına iliştirilmiş gibiydi. Oksijen

tüpü sadık bir köpek gibi yanında duruyordu. Boru paçalı kot pantolonunun ve fanilasının içine zor sığmış gibiydi. Beyaz ve kıllı ayak bilekleri, botlarının üzerinden görünüyordu.

Philip güdüsel olarak Meksikalı kovboy havasına girip 22 kalibre silahını kaldırdı. Onu yaşlı adama doğrultup konuştu: “Başımız dışarıda yeterince belaya girdi zaten bayım. Bir de burada soruna ihtiyacımız yok.”

Diğerleri taş kesilmişti.

April adamları geçip babasının önünde durdu. “Tanrı aşkına baba, indir o şeyi.”

İhtiyar, silahın namlusuyla kızı kenara itti. “Sessiz ol bakalım küçük hanım.”

April ellerini beline koyup iğrenmiş gibi bakıyordu babasına.

Odanın diğer ucunda duran Tara “Herkes biraz sakin olabilir mi?” dedi.

Yaşlı adam Philip’e “Nereden geliyorsunuz?” diye sordu. Tüfek hâlâ inmemişti, ateşlenmeye hazırdı.

“Georgia, Waynesboro’dan.”

“Hiç öyle bir yer duymamıştım.”

“Burke County’de.”

“Yuh, orası neredeyse Güney Karolina’da.”

“Evet efendim.”

“Uyuşturucu kullanıyor musunuz? Amfetamin, eroin… Ya da buna benzer şeyler?”

“Hayır efendim. Niye böyle düşündünüz ki?

“Gözlerinizde tuhaf bir şey var. Hepiniz eroin çekip uçmuş gibi görünüyorsunuz.”

“Uyuşturucu kullanmıyoruz.”

“Peki, nasıl oldu da kapımızın önünde bittiniz?”

“Buraya bir kamp kurulduğunu duyduk. Ama etraf hiç de temiz görünmüyor.”

“İşte orada haklısın,” dedi yaşlı adam.

April araya girdi, “Hepimizin ortak bir yanı var galiba.”

Philip’in gözleri yaşı adamın üstündeydi ama kadına sordu: “Nasıl yani?”

“Biz de aynı sebeple tanrının unuttuğu bu yere geldik,” dedi. “Herkesin bahsettiği o kahrolası kampı bulmak için.”

Philip tüfeğe bakıyordu. “En iyi hesaplanmış planlar bile ters gidebiliyor sanırım.”

“Kahretsin! Aynen öyle,” dedi yaşlı adam. Oksijen tüpünden çıkan oksijenin hafif ıslıkları duyuluyordu. “Başımıza açtığın derdin farkında değilsin sanırım?”

“Neymiş?”

“Tüm o Isırganları galeyana getirdin. Gün batımına kadar kapımızın dışında bunlardan bir sürü toplanacak.”

Philip burnunu çekti. “Özür dilerim. Ama başka çaremiz yoktu.”

Yaşlı adam iç geçirdi. “İyi bakalım… İnşallah doğru söylüyorsundur.”

“Bizi kızınız sokaktan çevirdi. Kötü bir niyetimiz yok. Isırılmamaya çalışmaktan başka hiçbir niyetimiz yok ya, neyse…”

“Hmm… Durumunuzu anladım.”

Uzun bir sessizlik oldu. Herkes bekliyordu. İki silah da yavaş yavaş inmeye başladı.

Sonunda Philip başıyla oturma odasının arkasındaki eski püskü enstrüman kılıflarını göstererek “Şu kılıflar ne için?” diye sordu. Silahı hâlâ elindeydi ama içindeki ‘savaş ya da sıvış’ kuvveti çekilmişti. “Makineli tüfekler mi var onların içinde?”

Yaşlı adam sonunda sert bir kahkaha attı. Silahını çaprazlamasına dizine koydu ve içindeki buzlar biraz eridi. Sıska yüzündeki gerginlik yavaş yavaş kayboluyordu. Oksijen tüpünden sesler geldi. “Dostum şu anda Güney’deki devlet festivallerinden dünyaca ünlü Chalmers Aile Orkestrası’ndan geriye kalan sahnenin yıldızlarına bakıyorsun.” Yaşlı adam homurdanarak silahı yere bıraktı. Başını kaldırıp Philip’e baktı. “Kaba bir karşılama olduğu için özür dilerim.” Ayağa kalktı. Doğrulduğunda sıska Abraham Lincoln’a benziyordu. “Adım David Chalmers. Grubun mandolincisi ve vokaliyim. Bu iki pasaklının da babasıyım.”

Philip, silahını kemerinin arkasına soktu. “Ben Philip Blake. Bu, kardeşim Brian. Şuradaki utangaç da Nick Parsons… Kıçımızı kurtardığınız için size çok teşekkür ederim.”

Bu iki aile reisi el sıkıştı ve odadaki gerginlik bir anda sönüveren balon gibi birden sona erdi.

* * *

Chalmers Aile Orkestrası’nın dördüncü bir üyesi daha olduğu ortaya çıktı. Bu Chattanooga’lı şişman ve kısa boylu kadın Bayan Chalmers’ti. Grubun nostaljik ve bluegrass tarzı geleneksel müziklerine eşlik eden güçlü bir sopranoydu zatı muhterem. April’e göre ailenin annesinin beş yıl önce zatürreye yakalanması gizli bir lütuftu. Yaşayıp da insan ırkını mahveden bu korkunç şeyi görseydi kahrından mahvolurdu herhalde. Kıyametin geldiğini düşünür, büyük ihtimalle de kendini Clark’s Hill Gölü’ne atardı.

Sonuçta Chalmers Aile Orkestrası üç kişi kalmış, üç il sınırları içindeki karnavallarda gösterilerine devam etmişti. Bass gitarda Tara, gitarda April, mandolinde de babaları David vardı. Tek başına kalan altmış altı yaşındaki baba pek çok şeyle birden ilgilenmek zorunda kalmıştı. Tara esrarkeşti. Aprilse annesi gibi asabi ve sabit fikirliydi.

Bu salgın yayılmaya başladığında Tennessee’deki bir bluegrass festivalindeydiler. Orkestranın karavanıyla evlerine dönmeye karar vermişlerdi. Georgia sınırına geldiklerindeyse karavan bozulmuştu. Oradayken şansları yaver gitmişti de Dalton’la Atlanta arasındaki seferlerini sürdüren Amerika demir yollarının trenlerinden birine atlayıvermişlerdi. Fakat tren onları şimdi ölü bitlerle dolu olan King Memorial İstasyonu’nda, güneydoğu yakasının tam ortasında bırakmıştı. Bir şekilde saldırıya uğramadan kuzeye doğru ilerlemeyi başarmışlardı. Geceleri çalıntı arabalarla seyahat ederek şu efsanevi kampı bulmaya çalışmışlardı.

April o gece geç saatte alçak sesle Philip’e “İşte böylece bu ucuz kiralık cennete geldik,” dedi. Eski püskü bir kanepenin ucunda oturuyordu. Penny, onun yanında bir sürü battaniyenin altında güzelce kestiriyor, Philip de onun yanında oturuyordu.

Sehpanın üstünde mumlar yanıyordu. David ve Tara kendi odalarında farklı bir müzik anahtarı kullanarak horlarken Nick’le Brian da odanın ucunda yerde uyuyakalmışlardı.

“Üst katlara çıkmaya korktuk ama,” diye ekledi April. Sesinde bir pişmanlık vardı. “Orada kalanları kullanabilirdik oysa. Piller, konserveler ne varsa işte. Ah Tanrım! Bir tuvalet kâğıdı için sol göğsümü verebilirdim.”

“Küçük bir tuvalet kâğıdı için harcamaya değmez,” dedi Philip sırıtarak. Yalın ayakları, lekeli tişörtü ve kot pantolonuyla kanepenin diğer ucunda oturuyordu. Midesi kuru fasulye ve pilavla tıka basa doluydu. Chalmers Ailesi’nin erzakları gün geçtikçe azalıyordu. Ama geçen hafta bir marketin kırık penceresinden girerek arakladıkları beş kiloluk pirinç torbasının yarısı hâlâ doluydu ve bu akşam yemeğinde herkese yetecek kadar fasulyeleri de vardı. April pişirmişti yemekleri. Fena da sayılmazlardı. Yemekten sonra Tara, Red Man marka tütününden kalanla birkaç tane ot[1] yaprağını karıştırıp cigara sardı. Philip de yıllar önce buna tövbe etmiş olmasına rağmen birkaç fırt çekti. Bu otu çektikten sonra genellikle kafasının içinde duymak istemediği sesler duyardu. Bu tuhaf gün batımında kafası dumanlanmış, zihni karman çorman olmuştu.

1 Bir diğer adı marijuana olan skunkweed adlı uyuşturucu ot.

April hüzünlü hüzünlü gülümsedi. “Hmm… İşte bu kadar yakınken bu kadar uzak.” “Ne demek istiyorsun?” diyerek ona baktı Philip. Sonra da yavaşça başını kaldırıp tavana baktı. “Aa… evet.” Daha önce de seslerini duyduğunu ve aklının bir köşesine yazdığını hatırladı. Sakinleşmişlerdi artık. Ama üst katlardaki ayak sürüme ve inleme sesleri gece boyunca görünmez ve sinsi karıncalar gibi hareket ederek tavanda oradan oraya geçiyordu. Philip’in bu sesleri unutması, ölüme bu kadar yakın potansiyel bir ölü adayı olmayı artık ne kadar benimsediğini gösteriyordu. “Peki ya giriş kattaki diğer daireler ne durumda?” diye sordu Philip.

“Oraları silip süpürdük. İşe yarar ne varsa hepsini aldık.”

Kısa bir sessizlikten sonra Philip “Druid Hills’te ne oldu?” diye sordu.

April derin bir iç geçirdi. “İnsanlar bize orada bir kamp olduğunu söylediler. Ama yoktu.”

Philip ona baktı. “Sonra?”

April omuzlarını silkti. “Oraya gittiğimizde büyük demir kapılar ardında bir sürü insanın saklandığını gördük. Onlar da bizim gibiydi. Korkmuşlardı, kafaları karışmıştı. Bazılarıyla konuşup onları bizimle gelmeye ikna etmeye çalıştık. Birlikten kuvvet doğar gibi bir sürü heveslendirici şey söyledik.”

“Ee… Sonra ne oldu?”

“Gitmekten de kalmaktan da çok korkuyorlardı sanırım.” April başını eğdi. Mum ışığı yüzünü aydınlatıyordu. “Babam, Tara ve ben çalışan bir araba bulduk. Yiyecek bir şeyler de toplayıp yola çıktık. Ama yola koyulduğumuzda yaklaşan motosikletlerin sesini duyduk.”

“Motosikletler mi?”

Başını sallayıp gözlerini ovuşturdu. “Yaklaşık dört yüz metre belkide daha az gittik. Tepeyi geçmiştik ki aniden arkamızdan gelen çığlıkları duyduk. Arkamıza dönüp vadiye baktık. Bu tozlu ve eski hurdalıkta sanki şey… Yani… *Yol Savaşçısı* gibi bir şey vardı.”

“Neydi o?”

“Bu motosikletli çete, oranın altını üstüne getiriyor, insanları ve aileleri çarpıp yere savuruyordu. Allah bilir daha neler neler yapıyorlardı. Çok çirkindi. Canımızı sıkan şey -tuhaf ama bunu kıl payı atlatmış olmamız değildi. Ucuz atlattığımız bir kurşun değildi. Canımızı sıkan suçluluk duygusuydu. Hepimiz geri dönüp yardım eden dürüst ve iyi vatandaşlar olmak istedik. Ama geri dönemedik.” Başını kaldırıp Philip’e baktı. “Çünkü biz dürüst ve iyi insanlar değiliz. İyilikten ve dürüstlükten geriye hiçbir şey kalmadı.”

Philip, Penny’ye döndü. “Babanın neden başka insanları içeri almaya can atmadığını anlayabiliyorum.”

“Hurdalıktaki bu fiyaskodan beri ne zaman hayatta kalmayı başarmış birileriyle karşılaşsa paranoyaklaşıyor. Bu Isırganlara karşı bile bu kadar paranoyak değil belki de.”

“Isırganlar… Bunu daha önce de söylemiştin. Kim buldu bunu?”

“Babamın lafı. İyice yerleşti dilimize.”

“Sevdim bu lafı.” Philip kadına yine gülümsedi. “Babanı da sevdim. İşini ciddiye alıyor. Bize güvenmediği için de suçlamıyorum onu. Eski çetin cevizlerden. Buna saygı duyuyorum. Onun gibilerine ihtiyacımız var.”

April iç geçirdi. “Eskisi kadar çetin değil artık. Anlatırım.”

“Nesi var? Akciğer kanseri mi?”

“Amfizem.”

“Bu hiç iyi değil,” dedi Philip. Sonra da onu afallatan bir şey gördü.

April Chalmers, elini Penny’nin omzuna koymuştu. Küçük kız uyurken onu şefkatle okşuyordu. Bu o kadar sıcak, beklenmedik ve doğal bir hareketti ki Philip’in içine işleyip epeydir içinde uyuyan bir hissi uyandırmıştı. İlk başta bu hissiyatın ne olduğunu anlayamadı. Kafasının karışıklığı yüzüne vurmuş olacak ki April başını kaldırmış ona bakıyordu.

“Sen iyi misin?”

“Evet, iyi… İyiyim.” Alnındaki yara bandına dokundu. Bu sabahki kazada yaralamıştı alnını. Chalmers ailesi ilk yardım çantalarını alıp yemekten önce herkesin yaralarını sarmıştı. “Bak ne diyeceğim,” dedi Philip. “Sen git, biraz uyu. Sabah beylerle ben yukarı çıkar, yukarıyı temizleme işini hallederiz.” April bir an Philip’e güvenip güvenmeyeceğine karar verememiş gibi baktı ona.

* * *

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Philip ona sözünün eri olduğunu gösterdi. Nick’i yardıma çağırdı. Tabancası için fazladan birkaç şarjör ve Marlin tüfeklerden biri için de bir kutu fişek aldı. Baltaları kemerinin kenarına sıkıştırarak, küçük bir baltayı da yakın karşılaşmalarda kullansın diye Nick’e verdi.

Philip iş botlarının bağcıklarını bağlamak için kapının kenarında durdu. Çamur ve kana o kadar boyanmıştı ki botları, siyah ve pembe iplerle süslenmiş gibi görünüyorlardı.

Mutfak kapısında duran yaşlı David Chalmers “Yukarıda çok dikkatli olun,” dedi. Sabah aydınlığında gri ve bitkin görünüyordu. İçine oksijen tüpünün monte edildiği metal kutu sayesinde yaşıyordu. Her nefes alışında burnunun altındaki ince borudan fısıltılar geliyordu. “Neyle karşılaşacağınızı bilmiyorsunuz.”

“Baş üstüne,” dedi Philip. Kot gömleğini pantolonunun içine sokup kemerindeki baltaların yeterince kolay ve çabuk alınıp alınamadığını kontrol etti. Nick omzundaki kaz tüfeğiyle Philip’in başında bekliyordu. Nick’in suratında acımasız kararlılığın ve heyecanın karışımı, gergin bir ifade vardı.

“Çoğu ikinci kattadır,” diye ekledi yaşlı adam.

“Hepsinin işini bitireceğiz.”

“Arkanızı kollayın.”

“Tamam,” dedi Philip. Doğrulup baltaları kontrol etti.

“Ben de geliyorum.”

Philip arkasına dönüp Brian’a baktı. Brian, üstünde Athens’in gururu, REM grubunun işaretinin bulunduğu temiz bir tişört giymişti. Soğuk ve anlamlı bir ifade vardı suratında. Av tüfeklerinden birini canlı bir şeymiş gibi tutuyordu ellerinde.

“Emin misin?”

“Tabii ki.”

“Peki ya Penny’yi ne yapacağız?”

“Kızlar ona bakar.”

“Bilemiyorum.”

“Hadi ama,” dedi Brian. “Yukarıda fazladan bir çift göze ihtiyacın olacak. Ben de bunun için arkanızda olacağım.”

Philip iyice düşündü. Oturma odasına baktığında kızının iki Chalmers kızı arasında yere oturup bağdaş kurmuş olduğunu gördü. Kadınlar eski püskü bir iskambil destesiyle pişti oynuyorlardı. Penny de ara sıra onlara gülümseyerek yere kart atıyordu. Küçük kız gülmeyeli epey zaman olmuştu. Philip kardeşine dönüp gülümsedi. “Takım ruhu diye buna derler.”

* * *

İlk katta koridorun sonundaki merdivenleri kullanarak yukarı çıkacaklardı. Diğer uçtaki asansör de zombiler kadar ölüydü. Ama ilk önce tahta dayanakları kapıdan sökmeleri gerekiyordu. Kapıya vuran baltaların ve sökülen çivilerin sesleri daire kapılarının ardındaki karanlık odalardan yankılanarak geri geldiğinde bunu kendileri yapmıyormuş gibi hissediyorlardı. Philip biraz zorlanarak osurdu. Önceki gece yediği kuru fasulyeden hatıraydı bu.

“Bu osuruk, yirmi kalibre kovanın öldüreceğinden daha çok zombinin ağzına eder,” dedi Nick.

“Ha-ha-ha,” dedi Philip. Sonuncu tahta desteği de söktü.

Karanlık merdivenleri çıkarken Philip “Unutmayın hızlı olacaksınız. Bunlar kaygan piçler. Ama bok kadar da yavaşlar. Nick’den de daha

sersemler.”

“Ha-ha-ha, senin kadar olmasa da,” dedi Nick. 20 kalibre kovanları kaz tüfeğine bir uzman gibi taktı.

Son basamağa vardıklarında ikinci kata giden yangın kapısının sıkıca kapatılmış olduğunu görüp durdular. Brian titriyordu.

Philip, av tüfeğinin namlusunun hafif hafif titreyerek sallandığını fark edip kardeşine “Sakin ol ahbap,” dedi. Namlunun ucunu yavaşça iterek kendilerinden uzaklaştırdı. “Bu kuşlardan birini de yanlışlıkla bize atmayasın sakın.”

“Kontrolüm altında,” dedi Brian. Sesindeki gerginlik ve titreme *hiçbir şeyin* onun kontrolü altında olmadığını açıkça gösteriyordu.

“İşte başlıyoruz,” dedi Philip. “Ama unutma, sert ve hızlı olmalısınız.”

Botunun topuğuyla attığı tek ve sert bir tekme sallanan kapıyı “şak” diye açıverdi.

11. Kısım

Bir milisaniye kalpleri şahmerdan gibi atarak orada durdular. Yerlere yayılmış birkaç şekerleme ambalajı, boş ve kırık gazoz şişeleri ve her yeri kaplayan toz bulutundan başka bir şey yoktu ikinci kattaki koridorda. Zemin kattaki koridor gibi burası da boştu. Loş güneş ışıkları, ilerideki pencerelerin içinden geçip kapalı kapıların 2A, 2C, 2E bir tarafta, 2B, 2D ve 2F de diğer tarafta etrafında dolaşan toz parçacıklarının arasından süzülüyordu.

Nick “Hepsi içeride kilitli kalmış,” diye fısıldadı.

Philip başını salladı. “Tereyağından kıl çeker gibi olacak.”

“Hadi, bitirelim şu işi,” dedi Brian. Sesi pek ikna edici değildi. “Hadi halledelim.”

Philip önce kardeşine sonra da Nick’e baktı. “Ne de olsa yanımızda bir Rambo var.”

Sağdaki ilk kapıya 2F’ye- doğru ilerlediler. Silahlarının namlularını kaldırdılar. Philip, Ruger marka tabancasının sürgüsünü kapatıp kapıya tekmeyi bastı.

Kocaman ve iğrenç bir koku bombardımanıyla karşılaştılar. Fark ettikleri ilk parçalanmış insan yahnisinin iğrenç kokusu, bok, sidik , ölü insan eti, çürümüş yiyecekler, küf tutmuş lavabo ve ekşi ekşi kokan kıyafetlerin kokusuyla iktidar savaşı içindeydi. Bu koku o kadar yoğun ve katlanılmazdı ki adamların üçü de bir adım geri gitti.

“Tanrı ağladı,” dedi Nick kısık bir sesle. Bu iğrenç koku kendisine doğru esen bir rüzgâr gibiydi. İstemsizce başını çevirdi.

“Hâlâ osuruğumun koktuğunu mu düşünüyorsun?” dedi Philip. Karanlık ve pis kokan daireye doğru ihtiyatlı bir adım atarken. 22 kalibre silahını

kaldırdı. Nick ve Brian da büyümüş gözleri, gerginlikten parlayan yüzleri ve hazırda bekleyen tüfekleriyle onu takip ettiler.

Az sonra dağınık bir oturma odasında, dört tane zombiyi yerde hareketsiz olarak buldular. Her biri bir köşeye yığılmıştı. Ağızları açık ve dış dünyayla tüm bağlantıları kesilmiş bir haldeydiler. Davetsiz gelen misafirlere doğru yavaş yavaş homurdanıyorlardı. Ama hareket edemeyecek kadar aptal, hasta ya da deliydiler. Bu korkunç kaderlerinden bitap düşüp eşyaları nasıl kullanacaklarını unutmuş gibiydiler. Bu loş ışıkta şişmiş, morarmış ve çürümüş etli yüzlerinden kim olduklarını anlamak biraz zordu. Bir aile gibi görünüyorlardı: anne, baba ve iki yetişkin çocuk. Duvarlar, soyut bir resim gibi tuhaf tırmalama izleriyle doluydu. Bu da onların içlerinde uyanan bir dürtüyle hareket edip her tarafa pençe atarak dışarı çıkmaya çalıştıklarını gösteriyordu.

Philip ilkine doğru yaklaştı. Tabancanın yaklaştığını gören gözleri parlıyordu. Kurşun zombinin beynini patlatıp arkasındaki Jackson Pollock tarzı tırmalama izlerine sıçrattı. Bu şey birden yere yığıldı. Bu sırada Nick de odanın diğer tarafında bir diğerini ızdırabından kurtarıyordu. Marlin tüfeğin sesi, kocaman bir kâğıt torbanın patlaması gibiydi. Yaratığın beyni duvarları boyadı. Üçüncüsü yavaş yavaş kalkarken Philip onun da işini bitirdi. Nick dördüncüye doğru ilerledi ve BUM! Kulaklarındaki çınlama etrafa yayılan sıvıların sesini bastırıyordu.

Brian onların on adım arkasında duruyordu. Silahı hazırdı. Ruhu ise içinde yükselen tiksinti ve mide bulantısı dalgaları arasında boğuluyordu. “Bu… bu hiç…” diye konuşmaya başlamıştı ama solundaki ani bir hareket sözünü kesmişti.

* * *

Aylak zombi, koridorun derinliklerindeki gölgelerden çıkıp Brian’ın yanına gelmişti. Korkunç bir palyaço gibi siyah iğrenç saçları ve şekerden gözleri vardı. Brian, çiğnenmiş et gibi tek göğsü ortada olan ve yırtık bir bornoz giymiş bu şeyin ailenin kızı mı yoksa çocuklardan birinin kız arkadaşı mı olduğunu anlayamadan canavar üstüne atladı ve sırtındaki tüm kuvvetle Brian’ı sıkıştırdı. Brian geriye doğru düştü. Tüm bunlar o kadar aniden olmuştu ki Philip’le Nick araya giremedi. Çok uzaktaydılar.

Hareket eden kadavra Brian'ın üstüne eğildi. Karamış, iğrenç dişleriyle hırıldıyordu. Brian tüfeğin hâlâ elinde olduğunun farkında değildi. Zombi çenesini o kadar büyük açmıştı ki kafası ikiye ayrılmak üzereydi.

Brian, yaratığın boğazından içeri korkarak baktı. Doğrudan cehenneme giden sonsuz, karanlık bir kuyu gibiydi… Aniden içgüdüleriyle hareket edip tüfeği kaldırdı. Neredeyse kazara, tüfeğin namlusu kendini bu yaratığın ağzında açılan boşlukta bulmuştu. Brian o tek kurşunu sıkarken tuhaf bir çığlık attı.

Yaratığın kafatasının arkası etrafa bir kan ve doku bulutu saçarak patladı. Sonra da tavanı koyu kırmızı atardamar sıvısına boyadı. Brian şoka girmişti. Sırtı yere çivilenmiş gibiydi. Yaratığın başı hâlâ tüfeğin ucunda namluya şişlenmiş gibi duruyordu. Brian gözlerini kırpıştırdı. Bu kız arkadaşın ya da kız çocuğunun ya da her kimse işte onun gri gözleri şu an donmuş ve Brian'ın üstünde sabitlenmişti.

Brian öksürerek döndü. Bu sırada kızın başı kocaman bir şiş kebap gibi silahın ucundan yavaşça aşağı doğru kaydı. Ölü gözleri hâlâ Brian'a kilitlenmişti. Brian, kadının başından gelen sıvı salgıların eline değdiğini hissetti. Gözlerini kapattı. Hareket edemedi. Sağ eli hâlâ tetiğin üstündeydi. Sol eliyse hâlâ dipçiğe yapışık vaziyette duruyordu. Korkuyla yüzünü buruşturdu.

Kötü bir kahkaha onu kendine getirdi. "Bakın bakalım az önce kim ilk golünü atmış," dedi Philip Blake. Barut dumanının içinde kardeşinin yanında duruyordu. Keyifsiz olsa da şu an ağzı kulaklarına varıyordu.

* * *

Çatıya çıkan yolu Nick buldu. Philip de çürüyen kadavraları, binayı artık daha fazla kokutmamaları ve üst katlarda leş kargaları gibi avlanmalarını olduğundan daha az korkunç hale getirmek için yukarı çıkarıp çatıya koymayı teklif etti.

Bir saatten biraz daha fazla bir sürede tüm insanlık dışı kalıntıları merdiven aralığından üçüncü kata, oradan dar başka bir merdiven aralığından yangın kapısına çıkardılar. Kilidi ateş ederek açmak zorunda kalmışlardı. Bir zincir oluşturup bu kokmuş ceset torbalarını koridora, oradan da çatıya giden iki merdiven boyunca elden ele geçirerek taşıdılar.

Üstünden geçtikleri lahana gibi halıların üzeri bu leşlerin kanlarıyla bezenmişti.

Yukarıdaki koridordan çatıya kadar bir tane bile bırakmadan hepsinin işini bitirdiler, on dördünü de geberttiler. Bunun için 22 kalibre silahın iki mermisini ve yarım kutu fişek harcamışlardı.

Son ölüyü de çatının doğu tarafındaki karton uyarı levhasının üstüne koyarken “Şuraya baksanıza,” dedi Nick. Şaşırmış gibiydi. Rüzgâr pantolonunun bacaklarını uçurup saçlarını geriye doğru savuruyordu. Cesetler kış için biriktirilmiş yakacak odunlar gibi yerde sıralanmışlardı. Brian sıranın diğer ucunda durarak yerde yatan bu ölülere bakıyordu. Yüzünde tuhaf ve öfke dolu bir ifade vardı.

“Bayağı iyi,” dedi Philip. Çatının ucuna gelmişti.

Bu yükseklikten uzaktaki binaları görebiliyordu: Buckhead bölgesi, Peachtree Plazası, batıdaki camdan gökdelen katedraller… Şehrin donmuş çan kuleleri, gün ışığında ruhsuz, sabırlı ve kıyametin uğramadığı el değmemiş zirvelerde yükseliyordu. Aşağıdaysa ölülerin yeniden hayata dönen kırılmış oyuncak askerler gibi gölgelerin altında etrafta dolaştığını gördü.

“Takılmak için iyi bir yer,” dedi Philip. Döndü ve çatının geri kalanına göz gezdirdi. Bir araya toplanmış bir sürü antenin etrafındaki kiralık hatlar, şu an soğuk ve elektriksiz ısıtma ve havalandırma makinesi, ince çakıllardan oluşan küçük bir tepe futbol oynamalarına yetecek kadar bir yer bırakıyordu onlara. Unutulmuş bahçe mobilyaları da havalandırmanın önünde duruyordu. “Bir sandalye kapıp oturun.”

Eskimiş şezlongları alıp çatının ucuna getirdiler. “Buraya alışabilirim,” dedi Nick. Şezlonga uzanıp gökyüzüne bakarak.

Philip yanına oturdu. “Çatıyı mı kast ediyorsun, yoksa genel olarak şehri mi?”

“Hepsini.”

“Anlaşıldı.”

“Nasıl beceriyorsunuz bunu?” dedi Brian. Arkalarında dururken gergin gergin sallanıyordu. Oturmak istemedi, rahatlamak da istemedi. Kazığa oturtulmuş gibi duran o kafa hâlâ sinirlerini bozuyordu.

“Neyi beceriyoruz?” diye sordu Philip.

“Ne bileyim. Öldürüp öyle şeyler yapıyorsunuz. Sonra da…”

Sustu Brian. Söylemek istediklerini sözcüğe dökemedi. Philip dönüp kardeşine baktı. Ellerinin titrediğini gördü. “Hadi otur Brian. Aşağıda iyi iş çıkardın.”

Brian bir sandalye çekip oturdu. Yumruklarını sıkıp düşündü. “Sadece diyorum ki…”

Yine “sadece ne diyeceğini” söyleyemedi. Durakladı.

“Yaptığımız şey öldürmek değil, tamam mı moruk,” dedi Philip. “Yakında bunu anlayıp sen de hiçbir şey hissetmeyeceksin.”

“Ne o zaman?”

Philip omzunu silkti. “Nicky, sen buna ne yapıyoruz derdin?”

Nick gökyüzüne bakıyordu. “Tanrı’ya hizmet ediyoruz, nasıl olur?”

Philip buna epeyi güldü. Sonra da “Bir fikrim var,” dedi.

Kalktı ve en yakındaki cesede, küçük cesetlerden birine gitti.

Yaratığı çatının ucuna doğru sürükleyerek getirip “Şuna bir bakın,” dedi.

Diğer ikisi de çatının ucuna gidip Philip’e katıldı. Çatının ucunda durup kendilerinden on metre aşağıdaki sokağa bakarlarken ekşi ekşi kokan rüzgâr saçlarını geriye itiyordu.

Philip kadavrayı aşağı kayana kadar botunun ucuyla itti.

Yaratık ağır çekimde düşüyor gibiydi. Gevşek uzuvları kırık kanatlar gibi çırpınıyordu. Aşağıda, binanın önünde gezi yolundaki çimentoya çakılmış patlayarak kırmızı dokulara ayrılan fazla olgun bir karpuzun sesi, rengi ve dokusuyla parçalara ayrıldı.

* * *

Dairenin arka tarafındaki kayarak açılan tahtayla kapatılmış cam kapıların ardından gelen gürültüyü duyduğunda David Chalmers fanilası ve boxerıyla ilk kattaki dairenin ebeveyn yatak odasında oturuyordu. Astım spreyini çıkarmış, hırıltısını azaltmak için ciğerlerine yeterince Atrovent solunum çözeltisi almaya çalışıyordu.

Bu gürültü tüylerini diken diken etti. Çabucak kıyafetlerini giyip yarı yolda aldığı solunum borularını taktı. Borunun bir ucu kıllı burun deliğinin altında sallanıyordu.

Gıcırdayan dizleriyle odanın diğer ucuna fırladı. Oksijen tüpünü de sabırsız bir dadının çekiştirdiği şımarık bir çocuk gibi kutusuyla birlikte çekiyordu.

Oturma odasını geçerken gözünün ucuyla mutfak kapısının eşiğinde durarak şaşkın ve korkmuş üç kişiyi gördü. April ve Tara küçük kızla birlikte son unlarını ve şekerlerini kullanarak kurabiye yapıyorlardı. Şimdiyse bu üç kız gürültünün geldiği yöne doğru bakarak durmuşlardı. David tahtayla kaplanmış, sık örülü, demirli ve kayarak açılan kapılara doğru aksayarak yürüdü.

Cılız ağaçların dalları arasındaki kontrplak döşemelerdeki dar bir aralıktan avlunun diğer ucunu zar zor görüyordu. Bunun yanında apartmanın önüne paralel giden sokağın bir kısmını da görebiliyordu.

Tanrı'nın kendisi gönderiyormuş gibi başka bir ceset daha yağmıştı yukarıdan. Kaldırıma çakılarak ıslak, donuk bir çarpma sesi çıkarttı. Bu ses, kocaman bir su balonunun patlamasından çok da farklı değildi. Ama şimdi David Chalmers'i telaşlandıran bu ses değildi. Dalga dalga gelip büyük, uzak ve ahenksiz bir senfoni gibi daireyi saran bu gürültü değildi.

Hafif bir hırıltıyla "Aman yarabbim," diye mırıldandı. O kadar hızlı döndü ki neredeyse kutusunun içindeki oksijen tüpünün üstüne düşecekti.

Bu şeyi kapıya doğru çekti.

* * *

Philip ve Nick çatının ucundan beşinci cesedi de attıktan sonra durdular.

Uğraştıkları için nefes nefese kalmışlardı. Başları da hafif dönüyordu. Philip "Patlıyorlar, gördün mü?" diye sordu.

Nick gülmemeye çalışıyordu ama pek beceremiyordu. "Bu yaptığımız çok yanlış. Ama itiraf edeyim, iyi hissettiriyor."

"İşte bunda haklısın."

Arkalarında duran Brian, "Bu ne anlama geliyor beyler?" diye sordu.

"Hiçbir şeyin anlamı yok," dedi Philip. Bunu söylerken kardeşine bakmamıştı.

"Bu ne şimdi? Zen deyişi gibi bir şey mi?"

"Neyse ne."

“Tamam, o zaman. Bana bir şey gösteremediniz. Bu yaratıkları çatıdan aşağı atmanın bir işe *yaradığını* görmedim.”

Philip döndü ve kardeşine baktı. “Biraz rahatla artık paşam. Bugün ilk kupanı kaldırdın. Çok iyi değildi ama işi hallettin. Sadece biraz stres atıyoruz.”

Nick uzakta bir şey gördü. Şimdiye kadar fark etmişti bunu. “Hey, şuraya bakın!”

“Diyorum ki,” diye araya girdi Brian. “Aklımızı başımıza almalıyız.” Elleri cebindeydi. Gergin gergin cebindeki demir paralarla ve orada sakladığı çakısıyla oynuyordu. “April ve ailesi, iyi insanlar Philip. Adam gibi davranmalıyız.”

“Tamam, annecim,” dedi Philip sertçe gülümseyerek.

“Hey beyler, köşedeki şu binaya bakın.”

Nick, en yakın kavşağın kuzeydoğu köşesindeki alçak, çirkin ve tuğlalı binayı gösteriyordu. Binanın kenarları şehirdeki dumanlardan kararmıştı. İlk kattaki vitrinlerin üstünde boyanmış solgun harflerle *Dillard’ın Ev Mobilyaları* yazıyordu.

Philip baktı. “Ne var orada?”

“Binanın öndeki köşesine bak. Yaya şeyi var.”

“Ne var?”

“Yürüme yolu, geçit ya da neyse işte. Gördün mü onu?”

Philip yan sokağı da kaplayan kirli cam köprüyü gördü, tabii ki. Bu geçit ofis binasını Dillard’ın ikinci katına çapraz olarak bağlıyordu. Camla kaplı üst geçit boştu ve iki ucu da kapalıydı. “Ne düşünüyorsun Nicky?”

“Bilmiyorum.” Nick yaya köprüsüne bakarak düşünüyordu.

“Belki de…”

“Beyler!” Yaşlı adamın kısık sesi lafını böldü.

Brian döndü ve merdiven aralığındaki kapıdan kendilerine doğru gelen David Chalmers’i gördü. Yaşlı adamın gözlerinden durumun aciliyeti anlaşılıyordu. Tecrübeli bir şekilde oksijen tüpünü çekiyordu. Brian ona doğru bir adım attı. “Bay Chalmers, yukarıya kadar tek başınıza mı geldiniz?”

Yaşlı adam yaklaşırken güçlükle nefes alıyordu. Hırıltılı ve tıkırdayan nefesiyle “Yaşlı ve hasta olabilirim ama yardıma muhtaç değilim… Ayrıca bana David de. Tüm katları güzelce temizlemişsiniz, gördüm. Bunun için size müteşekkirim. Gerçekten teşekkür ederim.”

Philip ve Nick dönüp adamla karşı karşıya geldiler. “Bir sorun mu var?” diye sordu Philip.

“Kahretsin, evet. Tabii ki de bir sorun var,” dedi yaşlı adam. Gözleri öfkeyle parlıyordu. “O cesetleri çatıdan aşağı atarak ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? Kendi bindiğiniz dalı kestiğinizin farkında mısınız?!”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Yaşlı adam homurdandı. “Sağır falan mısınız? Duymuyor musunuz?”

“Neyi duymuyor muyuz?”

Yaşlı adam yalpalayarak çatının ucuna gitti. “Bir bakın bakalım.” Eğri büğrü parmaklarından biriyle uzaktaki iki binayı gösterdi. “Ne yaptığınızı gördünüz mü?”

Philip kuzeye doğru baktı. Birden son on beş dakikadır neden bin bir çeşit iğrenç inilti duyduğunu anladı. Zombi orduları kendi binalarına doğru göç ediyorlardı. Büyük ihtimalle kaldırıma çarpan gövdelerin gösterisi ve gürültüsü onları uyandırmıştı.

On, bilemedin on iki blok ötedeydiler şimdi. Atar damarlarından aşağı dalgalanarak süzülen kan sızıntılarıyla birlikte hareket ediyorlardı. Philip bir an bu korkunç göçten gözlerini alamadı.

Her yönden geliyorlardı. Gölgelerin arasından geçip, dar yollardan sızıyor ve önlerindeki ana engelleri aşarak boyu ve gücü artan bir amip gibi kavşaklarda buluşup çoğalıyorlardı. Merhametsizce aralarında hapsolmuş insanların sonunu hızlandırmaya geliyorlardı. Philip sonunda bakışlarını çevirdi ve yaşlı adamın omzuna hafifçe vurdu. “Benim hatam David… Benim hatam.”

* * *

O gece arkadaşlar arasında sıradan bir yemek yiyormuş gibi davranarak akşam yemeklerini yemeye çalıştılar. Ama binanın dışında kesilmek bilmeyen tırmalama sesleri sürekli muhabbeti bölüyor, sohbetin içine ediyordu. Dışarıdaki sesler, onlara sürgünde olduklarını, kapılarının

dışındaki ölüm tehdidini ve yalnızlıklarını hatırlatıyordu. Birbirlerine hayat hikâyelerini anlattılar. Bunu olabildiğince iyi şekilde yapmaya çalıştılar. Ama o tehditkâr sesler yüzünden hepsi diken üstündeydi.

Apartmanda on yedi daire daha olduğunu düşünerek üst katlardan epeyi bir hasat almayı ummuşlardı. Ama kilerlerde yalnızca biraz kuru gıda, kahvaltılık gevrek, makarna, altı kutu çorba, bayatlamış krakerler ve bakkaldan alınmış birkaç şişe ucuz şarap bulabilmişlerdi.

Apartman elektriksiz ve ölülerle istila edilmiş olarak terk edildiğinden bu yana haftalar olmuştu, tüm yiyecekler bozulmuştu. Buzdolaplarının içinde kurtçuklar sürünüyordu. Hatta yataklar, kıyafetler ve mobilyalar bile küflenmiş, zombilerin kokusuyla ekşimişlerdi. Belki de insanlar kaçarken temel gereksinimlerini de götürmüşlerdi. Belki tüm şişelenmiş suları, pilleri, el fenerlerini, kibritleri ve silahları yanlarına almışlardı.

Ecza dolaplarını hiç dokunmadan öylece bırakmışlardı ama. Bu sayede Tara bir ayakkabı dolusu kutuya sahipti: Xanax ve Valium gibi sakinleştiriciler, Adderall ve Ritalin gibi uyarıcılar, tansiyon ilaçları, diyet hapları, beta bloklayıcılar, antidepresanlar ve kolesterol ilaçları. Ayrıca yaşlı adamın çok işine yarayacak birkaç şişe bronş açıcı şurup da buldu. Philip de Tara'nın kendisine o keyifli vızıltıları veren her şeyle fazlaca ilgilendiğini bildiğinden, onun herkesin sağlığıyla ilgileniyormuş gibi davranmasından keyif alıyordu. Tara'yı kim suçlayabilirdi ki? İlaçların verdiği bu rahatlık hissi, bir kaçış gibiydi, ona da çok iyi geliyordu.

Pencerelerinin dışındaki yaşayan ölülerin dinmek bilmeyen iniltilerine rağmen bu ikinci geceye kadar Chalmers ailesi Philip'in hoşuna gitmeye başlamıştı. Onları sevmişti. Onların bu bohem ve kentli yaşamlarını sevmişti. Cesaretlerine hayran kalmıştı. Kısaca hayatta kalmayı başarmış insanlarla olmaktan hoşlanmıştı. Nick de bu iki ailenin birleşmesiyle birlikte güçlenmiş görünüyordu. Penny yeniden konuşmaya başlamıştı. Haftalardır ilk kez gözleri parlıyordu. Etrafta başka kadınların olması tam da doktorun kızına önerdiği şeydi.

Hatta Brian bile daha güçlü, özgüveni daha kuvvetli duruyordu. İçi rahatlamış gibiydi artık. Yine de Philip'in naçizane görüşüne göre Brian'ın hâlâ bir fırın ekmek yemesi gerekiyordu. Ne kadar çelimsiz ve düzensiz olursa olsun bir topluluğun içine girmek onu heyecanlandırmış, mutlu etmiş gibi görünüyordu.

* * *

Ertesi gün sıradan işler yapmaya başladılar. Brian pencereler, yangın çıkışları, avlu ve ön giriş gibi ilk kattaki zayıf noktaları kontrol ederken Philip'le Nick de binayı çevreleyen sokaklarda kaç adet zombi olduğunu anlamaya çalışmıştı. Penny, Chalmers kardeşleri tanımaya devam ediyor, David ise kendi halinde oturuyordu. Yaşlı adam elinden geldiğince akciğer hastalığıyla savaşıyordu. Uyuyor, astım spreyini kullanıyor ve yeni gelenlerle mümkün olduğunca çok takılıyordu.

Nick öğleden sonra iki bina arasındaki derme çatma köprü üzerinde çalışmaya başladı. Bunun sayesinde bu apartmanın çatısından komşu apartmanın çatısına geçebileceklerdi. Bunu planlıyordu. Kafasındaki plana göre bunu hiç yere basmak zorunda kalmadan köşedeki üstgeçitle birleştirebilirdi. Philip ona delirdiğini ama bu kadar istiyorsa devam edip bununla boşa zaman harcayabileceğini söyledi.

Nick bu manevranın hayatta kalmaları için önemli bir yol olduğuna inanıyordu. Özellikle de herkes yakında erzaklarının biteceğinden gizli gizli endişelenmeye başladığından beri, ki mutfağa giren herkesin yüzünden okunabiliyordu bu, bu fikre önem vermişti. Apartmanda sular kesikti. Kovalar dolusu insan dışkısını, boşaltmak için banyodan avluya bakan arka pencereye taşımak en önemsiz sorunlarıydı. Ellerinde sınırlı miktarda su kalmıştı, herkesi endişelendiren asıl buydu.

O gece akşam yemeğinden sonra, saat sekizi biraz geçerken tuhaf bir sessizlik sohbetlerini böldü. Bu sessizlik herkese dışarıdaki karanlıkların arasından gelen o acımasız sesleri hatırlattı. Philip'in bir fikri vardı.

"Neden bize bir şeyler çalmıyorsunuz?" dedi. "Dışarıdaki piçlerin de sesini bastırmış olursunuz hem."

"Evet," dedi Brian. Gözleri parlamıştı. "Harika bir fikir."

"Biraz paslandık ama," diye karşılık verdi yaşlı adam koltuğunda otururken. Yorgun görünüyordu. Geceye dalıp gitmişti. Hastalık onu yiyip bitiriyordu. "Doğrusunu isterseniz, tüm bu şeyler başladığından beri tek bir nota bile tıngırdatmadık."

"Ödlek," dedi Tara oturduğu koltuktan. Yara bandı kutusunun dibinde kalan tütünleri, otları ve tohumlarını sararak üç beş sigara yaptı. Herkes

oturma odasında oturmuş, dünyaca ünlü Chalmers Aile Orkestrası’nı dinleyeceğini umarak seviniyordu.

“Hadi baba,” diye atıldı April. “Şu eski Hıristiyan şarkısı, “The Old Rugged Cross”u çalabiliriz onlara.”

“Şimdi, böyle bir durumda dini palavraları dinlemek istemezler.”

Tara, o heybetli cüssesini çoktan kaldırmış, odanın diğer ucundaki devasa bass gitar kılıfına doğru ilerliyordu bile. Kabaca sardığı sigarası dudağının ucunda sallanıyordu. “Şarkının adını sen söyle baba, ben bass çalacağım.”

“Hmm, bakalım bununla ne çalınabilir?” dedi David Clamers. Gıcırdayan gövdesini sallanan koltuktan kaldırırken yumuşamıştı adeta.

Chalmers’lar kılıfların içinden enstrümanlarını çıkarıp akor etmeye giriştiler. Hazır olduklarındaysa geçit törenindeki deniz subayları gibi senkronizeydiler. Sıkı sıkıya bir arada duruyorlardı. Önde gitarda April, arkada da mandolinde David ve bass gitarda Tara vardı. Philip, onların Grand Ole Opry adlı ünlü haftalık konserlere çıktığını hayal etti. Brian’ın da heyecanla onların çalmasını beklediğini fark etti. Brian Blake, müzikten iyi anlardı. Philip, her zaman kardeşinin bu konudaki bilgisinin derinliğine hayret etmişti. Şimdi bu beklenmeyen lütufla Brian’ın zevkten dört köşe olacağına inanıyordu.

Çalmaya başladılar.

Philip sessizce oturuyordu.

Kalbi birden helyum gazıyla doldurulmuş gibi hissediyordu.

* * *

Müziklerinin beklenmedik güzelliği ve canlılığı değildi mesele. Çaldıkları çok ünlü ve güzel bir İrlanda dansıydı. Bass’ın kalın telinin hüznü ve inişli çıkışlı çalan gitarın sesi yüz yıllık bir laterna gibi parçaya eşlik ediyordu. Ama bu değildi mesele. Melodinin yerde oturan Penny’yi birden etkileyip uykusunu getirmesi de değildi. Tüm çirkinliklerin ortasındaki bu tek ve nefis ezginin Philip’in kalbine işleyip onu hüzünlendirmesi ise hiç değildi. Onu asıl etkileyen April’in şarkı söylemesiydi. O şarkı söylemeye başladığı anda Philip’in ruhu elektriklenmişti sanki.

Duvarımda bir gölge var, ama hiç korkmuyorum,

Geceleri rüyalarımda huzurla uyuyorum.

April'in o büyüleyici, kadife gibi alto sesi odanın içinde çınlıyordu. Cam bir fanus gibi duru ve canlıydı. Notaları okşuyordu resmen. Sesinde kilise şarkıcıların izleri gibi hafif hisli şımarıklıklar vardı. Bu da Philip'e köy şapelindeki bir koro şarkıcısını hatırlatıyordu:

Rüyalarımda, rüyalarımda,

Tüm gece huzurluyum rüyalarımda,

Yatağımda güvendeyim, güzel düşünceler var aklımda,

Tüm gece huzurluyum rüyalarımda.

Bu ses Philip'in içinde Sarah öldüğünden beri hissetmediği bir acı duygusunu uyandırmıştı. Birden gözleri x ray ışınları gibi açılmıştı. April Chalmers altı telli gitarını çalıp bülbül gibi şakırken onda daha önce fark etmediği şeyleri görmeye başlamıştı Philip. April'in ayak bileğindeki ince halhalı, kolunun eklem bölgesinin içindeki küçük gül dövmesini ve bluzunun kapalı düğmeleri arasından görünen sedef kadar beyaz, yarım ay gibi hafif dik ve solgun göğüslerinin farkına varmıştı. Şarkı bitti ve herkes alkışlamaya başladı, Philip herkesten daha coşkulu bir şekilde alkışlıyordu ama.

* * *

Ertesi gün Philip, bayat kahvaltılık gevrekler ve süt tozlarıyla yaptıkları kahvaltıdan sonra April'in ön kapıda botlarını giydiğini ve kazağının kollarını katlayıp sargıyla sardığını gördü.

"Bir tane daha içersin diye düşündüm," dedi Philip masum masum. Elindeki kahvelerle ona doğru yaklaştı. "Hazır kahve ama hiç de fena sayılmaz." April'in bileklerini sardığını fark etmişti. "Ne halt yediğini sanıyorsun?" diye sordu bir anda.

April kahveye baktı. "Bunu yapmak için beş litrelik bidonun dibini sıyırdın değil mi?"

"Öyle oldu sanırım."

"Bizi sonsuza dek idare edecek beş litrelik bir bidonumuz daha var."

"Aklından neler geçiyor?"

“Öyle büyük bir mesele değil.” Kazağının fermuarını çekti. Lastikle saçlarını at kuyruğu yaparak iyice sıkıp kapşonunun içine sokuşturdu. “Uzun zamandır planlıyordum bunu, şimdi de kendi başıma yapmak istiyorum.”

“Neyi planlıyordun?”

Önündeki gardıroba uzanıp metal bir beyzbol sopasını aldı. “Bunu dairelerden birinde bulmuştuk. Bir gün işe yarayacağını biliyordum.”

“Ne yapıyorsun April?”

“Binanın güney cephesindeki yangın çıkışını biliyorsun?”

“Oraya tek başına gitmeyeceksin.”

“3F’yi sessizce geçip merdivenden aşağı sıvışır ve Isırganları binadan uzaklaştırabilirim.”

“Hayır… Hayır asla olmaz.”

“Gidip erzakları alabilecek kadar uzaklaştırırım onları, sonra da geri içeri girerim.”

Philip kapının kenarında, dün gece bıraktığı yerde gördü kirli iş botlarını. “Şu botları uzatır mısın bana?” dedi. “Kararın kesinse, bunu tek başına yapmayacağını da bilmelisin.”

12. Kısım

Philip 3F dairesinin güney penceresinden dışarı sarktığında yüzüne ilk çarpan yine o kokuydu. Domuz yağında hafif kızartılmış insan dışkısının bakırlı balçığı… Bu koku o kadar korkunçtu ki Philip geri çekildi. Pencerede titrerken gözleri sulanmaya başlamıştı. Bu kokuya alışabileceğini hiç sanmıyordu.

Paslı ve yıkık dökük vaziyetteki dökme demirden iskeleye çıktı. Dönerek üç kat aşağıdaki yan sokağa inen bir merdivene bağlı olan bu iskele Philip’in ağırlığıyla sallanıyordu. Yer çekiminin aniden değişmesi Philip’in midesini kaldırdı. Pencerenin parmaklıklarına tutunarak ayakları üstünde kalabildi.

Hava nemli ve kasvetliydi. Zift rengindeki gökyüzüne uzak vadilerden gelen bir kuzeydoğu rüzgârı eşlik ediyordu. Şanslarına aşağıda, apartmanın güney cephesindeki dar ara sokakta çok az sayıda Isırgan aylak aylak dolaşıyordu. Philip saatine baktı.

Yaklaşık bir dakika kırk beş saniye içinde April, binanın önünde hayatını tehlikeye atmış olacaktı. Durumun ehemmiyeti Philip’i harekete geçirmişti. Çabucak ilk basamağı indi. Altındaki külüstür merdiven Philip’in ağırlığıyla inliyor, her basamakta salıncak gibi sallanıyordu.

Philip aşağı inerken kendisini fark eden ölü yaratıkların gümüş gözlerini gördü. Merdivenin metal tıngırtıları uyarmıştı onları. Bu yaratıkların ilkel duyuları onu izliyor, kokluyor ve ağına bir sineğin takıldığını hisseden örümcekler gibi onun titremesini hissedebiliyorlardı. Bu koyu suretler Philip’in görüş alanına giriyorlardı. Tembel tembel ona doğru yürümeye başladılar. Giderek çok, çok daha fazlası incelemek için binanın önüne geliyordu.

Daha hiçbir şey görmediler, diye düşünüp yere indi ve sokağa doğru koştu. Altmış beş saniye. Plan hızlıca girip çıkmaktı. Philip, Delta Deniz Kuvveti gibi gizlice tahtalarla kapanmış mağazaların önlerinde dolaşıyordu. Bloğun doku yakasına ulaştığında yabancı plakalı Chevy Malibu marka terk edilmiş bir araba buldu.

Otuz beş saniye.

Philip, bu arabanın arkasında çömelip çabucak sırt çantasını çıkarırken sürünen ayak seslerinin kendisine doğru yaklaştığını duyabiliyordu. Benzinle dolu 500 mililitrelik kola şişesini çıkarırken elleri titremiyordu, April apartmanın kazan dairesinde fazladan plastik bir benzin bidonu daha bulmuştu.

Yirmi beş saniye.

Kapağı açıp çaputu benzine daldırdı. Çaputun sivri ucunu Malibu'nun egzoz borusuna soktu. Yaklaşık otuz santimetrelik bir kısmı dışarıya sarkıyordu. Yirmi saniye. Bic marka çakmağını çıkarıp ateşledi ve çaputu yaktı. On beş saniye. Kaçmaya başladı.

On saniye.

Sokakta bir grup Isırganın yanından hızla geçerek koştu. İlk patlamayla egzozda tutuşan şişeden çıkan *PAT* sesini duymadan karanlık bir köşedeki çöp konteynerlerinin arkasına atlamayı başardı. Ardından çok daha büyük bir patlama meydana geldi.

Bu ses bombası sokakları sallayıp bir alev topu haline geliyor, gölgeleri, iyi aydınlanmış yerlere çekiyordu. Bu sırada Philip de başını eğip kollarıyla kendini siper etmişti.

* * *

Tam zamanında April, girişteki holde çömelirken cam kapıyı titreten sarsıntıyı hissetti. Tepede patlayan ışık, görünmez bir fotoğraf makinesinin flaşı gibiydi. Demirli kapının altından dışarıya baktı April ve ölülerin okyanusundaki büyük değişimi gördü.

Ayın yer çekimine girmiş yırtık pırtık kıyafetli, mor yüzlü dalga, gürültüyü ve ışığı takip etmeye başlamışlardı. Düzensiz bir güruh halinde binanın güney cephesine yönelmişlerdi.

Pırıl pırıl parlayan güneşin kuş sürüsünü çekmesi bile bu patlamanın Isırganları çekmesinin yanında sönük kalırdı. Bir dakika gibi bir zaman içinde binanın önü hemen hemen ıssızlaşmıştı.

April kendini hazırladı. Derin bir nefes aldı. Çantasının saplarını sağlamlaştırdı. Gözlerini kapadı. Sessizce ve hızlı hızlı dua etti… Sonra birden doğruldu. Kapının arkasındaki çapraz tahta destekleri çekti ve iterek kapıyı açtı.

Sürünerek dışarı çıktı. Rüzgâr saçlarını savurdu. O iğrenç koku April'i neredeyse boğuyordu. Sokağa çıkarken olabildiğince eğilerek yere yakın kalmaya çalıştı.

Koku, yarım blok ötedeki sürünün yakınlığı, gök gürültüsü gibi atan kalbiyle duyusal yüklenme dikkatini dağıtıyordu. Telaşla karanlık mağazaların önlerinden geçiyordu. Allahtan April, mahalleyi iyi biliyordu da bakkalın yerini çabucak bulacaktı.

* * *

Saat tutulsaydı, April Chalmers'in talan edilmiş dükkânın kırılmış ve pürüzlü camları arasından geçmesinin yalnızca on bir dakika otuz üç saniye sürdüğü görülecekti. Yalnızca on bir buçuk dakikada bir buçuk çantayı onları bir süre idare etmeye yetecek yiyecek, su ve muhtelif şeylerle doldurmuştu.

Ama bu on bir buçuk dakika April'e hiç geçmiyormuş gibi gelmişti.

Bakkaldan topladığı yaklaşık dokuz kiloluk yiyecek ve içeceği sırtına aldı. Bunların içinde küçük bir jambon konservesi de vardı. İçindeki koruyucular sayesinde Noel'e kadar bozulmayacaktı. April'in çantalarında yedi buçuk litre su, üç karton Marlboro sigara, çakmaklar, kurutulmuş etler, vitaminler, soğuk algınlığı ilaçları, anti-bakteriyel kremler ve çok şükür en büyüklerinden altı rulo tuvalet kâğıdı vardı. Bunların hepsini yıldırım hızıyla doldurmuştu çantasına.

Saatin tik taklarının işlediğini bilerek çalışırken boynunun arkası zonkluyordu. Çok geçmeden sokak yeniden dolacaktı. Dakikalar içinde geri dönmezse bu Isırgan ordusu yolunu tıkayacaktı.

* * *

Philip, apartmanın arkasından ilerlerken 22 kalibre mermilerle dolu şarjörünün yarısını daha harcadı. Isırganların çoğu şimdi Malibu'nun alevli enkazı etrafında toplanmıştı. Işığa gelen haziran böcekleri gibi kargaşayla oraya gidiyordu cesetler. Philip avlunun arkasındaki yolu iki kurşunla temizledi. Kurşunlardan biri koşu eşofmanı giymiş kadavranın kafatasına saplandı. Zombi ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı. Diğer kurşun da eski evsiz bir kadına benzeyen yaratığın kafatasının tepesinde bir delik açtı. Zombi yere yığılırken hâlâ kristal gözlerini kırpıştırıyordu.

Diğer ısırganlar ona yaklaşamadan Philip avlunun arka çitlerinin üzerinden atlamıştı. Cüzamlı gibi solarak kararmış kahverengi çimlerin üstünde koşuyordu.

Güneşliğe basıp binanın arka duvarına tırmandı. İkinci yangın merdiveni ilk katın sıvalı duvarının yarısında kıvrılıyordu. Philip ona tutunup kendini çekerek yukarı çıkmaya başladı.

Birden durdu. Planla ilgili bir şey gelmişti aklına.

* * *

April, görevinin kritik noktasına varmıştı, evden çıktığından bu yana yirmi dakika geçmişti ama bir dükkâna daha girme riskini almıştı.

Yarım blok güneydeki 'Birinci Hırdavat' dükkânı bomboştu. Vitrinleri kırılmış, kapısının önündeki demirlerin arası ise ufacık bir kadının girmesine yetecek kadar genişti. April bu aralıktan süzülerek karanlık dükkânın içine girdi.

İkinci çantanın boş kalan kısmını da tuvaletlerdeki suyu içebilmek için su filtreleri, barikatları güçlendiren aletlerini yenilemek için bir kutu çivi, hayatta kalmayı başaran diğer kişileri uyarmak amaçlı tabelalar yapmak için keçeli kalemler, rulo rulo büyük boy kâğıtlar, ampuller, piller, birkaç kutu ispirto ve üç küçük el feneriyle doldurdu.

Dükkândan çıkarken elindeki iki şişkin çantada yaklaşık yirmi kiloluk mal taşıyordu. Cam yünüyle yalıtılmış koridorun sonunda yere düşmüş bir suretin yanından geçti.

April durakladı. Yere düşüp ilerideki duvara karşı uzanan ölü kız bacaklarından birini kaybetmişti. Yerde koridor boyunca uzanan kan

izlerine bakılırsa bu yaratık buraya kadar kendi sürüklenmişti. Ölü kız Penny’den çok da büyük değildi. April bir an öylece bakakaldı.

Oradan çıkması gerektiğini biliyordu. Ama yırtık pırtık kıyafetler içindeki ve acınacak haldeki cesetten gözlerini alamıyordu. Bu ceset eskiden sağ bacağının olduğu yerdeki morarmış kalçasından sızan vücut sıvıları içinde oturuyordu.

April sessizce kendi kendine “Tanrım, yapamayacağım,” dedi. Neyi yapamayacağından pek emin değildi üstelik. Bu yaratığı ısdırabından kurtaramayacak mıydı, yoksa terk edilmiş bu hırdavat dükkânında sonsuza kadar acı çekmesi için onu terk mi edemeyecekti?

April kemerindeki metal beysbol sopasını çekip çıkardı. Torbalarını da yere koydu. Dikkatlice yanaştı. Yerdeki ölü yaratık güç bela hareket ediyor, gemi güvertesinde ölmekte olan bir balığın titrek sersemliğiyle hafif yukarı bakıyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı April ve sopanın ucunu kızın kafatasına gömdü. Bu darbe, yaş bir odunu kırarmışçasına çatırt diye bir ses çıkardı.

Zombi sessizce yere yığıldı ama April gözlerini kapayıp aklından o görüntüyü silmeye çalışarak olduğu yerde biraz durdu. Hayatının geri kalanında muhtemelen aklından çıkmayacak olan o görüntüyü…

Sopanın sapının kafatasını yardığını görmesi yeterince kötüydü zaten ama April’in sopayı indirmeden önce onu geriye alıp yukarı kaldırırken o korkunç ve kısa anda gördüğü şey şuydu: ölü kız, sopa yay çizerek aşağı inmeden önce ya körelmiş sinirlerinin anlamsız sinyaliyle ya da daha derin bir anlayışla yüzünü öbür tarafa çevirmişti.

Dükkânın önüne yakın bir yerden gelen sesler dikkatini çekti. Aceleyle çantalarını yerden aldı. Çantaların saplarını omzuna atıp çıkışa doğru ilerledi. Ama çok ilerleyemeden yolunu tıkayan başka bir genç kız daha görerek frenlere bastı.

Ezilmiş güvenlik kabininin içinde dört-beş metre kadar ilerideydi. April’in az önce öldürdüğü kızla aynı kirli elbiseyi giyiyordu.

Başta gözlerinin yanıldığını düşündü April. Bu ya az önce yere serdiği kızın hayaletiydi ya da April aklını oynatıyordu. Ama çatlak dudaklarından siyah salyalar akıtan iki bacağı da sağlam ikinci ölü kız koridorda ayaklarını

sürüyerek April'e yaklaşmaya başladığında April bunun diğer kızın ikizi olduğunu anladı.

Yaklaşan zombi diğer kızın tek yumurta ikiziydi.

"İşte başlıyoruz," dedi April. Sopasını çekip yükünü bıraktı ve çıkışa giden yolunu açmak için savaşmaya hazırlandı.

Sopasını kaldırıp küçük canavara doğru bir adım atmıştı ki ikizin arkasından kuru bir patlama sesi geldi. April gözlerini kırptı.

Kurşun ön camın bir köşesini kırarak ikizin başının tepesini koparmıştı. Kız yığılarak yere düşerken April kan yağmurundan kaçmak için geri sıçradı. Rahatlama hissiyle dertli dertli iç çekti

Philip Blake, dükkânın dışında, boş sokağın ortasında 22 kalibre tabancaya yeni bir şarjör takarak dikiliyordu.

"Orada mısın?" diye seslendi April'e.

"Buradayım, iyiyim!"

"Bir kadını koşturmanın kibar bir şey olmadığını biliyorum ama geri geliyorlar!"

April hazinesini aldı ve tüm koridoru kaplayan kanlı kalıntıların üstünden atladı. Demirli kapının arasından geçip sokağa çıktı. Birden sorunu fark etti: Dağınık olarak ilerleyen çılgın bir koro gibi toplu bir coşkuyla geri dönüyor onların oldukları köşeye doğru ilerliyordu zombi güruhu.

Philip çantalardan birini aldı. Birlikte apartmana doğru koşmaya başladılar.

Her iki tarafında da en az elli Isırganın olduğu sokağı birkaç saniyede geçtiler.

* * *

Brian ve Nick dış giriş kapısının güçlendirilmiş camından dışarı bakıyorlardı. Sokaktaki durumun hızla değiştiğini gördüler.

Hangi cehenneme gittilerse geri dönüp tüm yönlerden sokağı istila etmeye gelen kurt sürüsünü gördüler. Tüm bunların ortasında zorlu, gerçeküstü ve sapkın bir spor yapan top taşıyıcılar gibi biri kadın ötekisi erkek iki insan sırtlarında hoplayıp zıplayan çantalarla apartmana doğru geliyordu. Nick hareketlendi.

“İşte oradalar!”

“Çok şükür,” dedi Brian. Marlin tüfeği dipçiği yere değecek kadar indirdi. Titriyordu. Sol elini cebine soktu. Kendine hâkim olmaya çalıştı. Kardeşinin onun titrediğini görmesini istemiyordu.

“Hadi kapıyı açalım,” dedi Nick. Tüfeğini köşeye bıraktı.

Philip’le April arkalarındaki Isırgan kalabalığından kaçıp hızlı hızlı yürürken Nick de kapıyı açtı. Kapıdan ilk April geçti. Adrenalin yüzünden titriyor, hızlı hızlı nefes alıyordu.

Philip de onu takip etti. Koyu gözleri testosteron hormonunun tutkusuyla kızarmıştı. “İşte bundan bahsediyordum!”

Nick kapıyı tam vaktinde çarptı. Üç Isırgan dış pencereye çarpıp çelik kapının dışında inledi. Kapıya salyalı ağızlarından izler bırakıyorlardı. Birkaç çift süt gibi beyaz göz yağlı pencereden içerideki insanlara bakıyordu. Ölü parmaklar kapıyı tırmalıyordu. Diğer Isırganlar da sendeleyerek yolda ilerliyorlardı.

Brian, tüfeğini kapının dışındaki yaratıklara doğrulttu. Geri çekildi. “Neler oluyor burada? Hangi cehennemdeydiniz siz?”

Nick onları iç kapıya götürüp antreye soktu. April şişkin çantasını yere bıraktı. “Bu şey… Tanrım, ne kadar yakındı!”

Philip de indirdi çantasını. “Senin sinirlerin bozulmuş yavrum. Size bunu getirdim.”

Nick yaklaştı. “Amacınız neydi Philly?! Kimseye haber vermeden öylece ortadan kayboldunuz.”

“Ona sor,” dedi Philip sırıtarak. Tabancasını kemerine sokuşturdu.

“Deliye döndük!” diye bağırdı Nick. “Dışarıya çıkıp sizi aramak üzereydik!”

“Sakin ol Nicky.”

“Sakin olayım ha? Sakin olayım! Sizi aramak için buranın altını üstüne getirdik. Tara bayılmak üzereydi!”

“Benim suçum,” dedi April. Boynundaki kiri, pası silkti.

“Getirdiklerimize bakın dostum!” dedi Philip. Çantalara doldurulmuş erzakları gösterdi.

Nick yumruklarını sıktı. “Koduğumun patlaması neydi o zaman? Ne düşünmeliydik? Siz mi yaptınız? Bununla ilginiz var mıydı?”

Philip’le April bakıştılar. “İkimizin fikriydi bu,” dedi Philip.

Philip, April’e doğru bir adım atıp elini kaldırdığında April de o muzaffer sırıtışını saklayamadı. “Çak bir beşlik hayatım.”

Nick ve Brian onlara kuşkuyla bakarken Philip ve April beşlik çaktılar. Nick tam bir şey söylemek üzereydi ki biri antrenin diğer tarafındaki iç kapıyı iterek girdi.

“Aman yarabbi!” Tara bir hışımla içeri girerek kardeşine koştu. April’e sımsıkı sarıldı. “Aman Allah’ım, meraktan çıldırdım! Çok şükür iyisin! Çok şükür! Çok şükür!”

April kardeşini okşadı. “Özür dilerim Tara. Bunu yapmak zorundaydım.”

Tara, April’i bıraktı. Yüzü öfkeyle parlıyordu. “Senin ağzını burnunu kırmalıyım aslında. Çok ciddiyim! O küçük kıza senin üst katlarda olduğunu söyleyip durdum. Ama o da en az benim kadar telaşlandı. Ne yapmalıyım şimdi? Bu çok aptalca ve sorumsuzca bir şeydi! Tam da senin tarzın yani, aferin April sana!”

“Ne demek şimdi bu?” diyerek kardeşine yaklaştı. “Bir kere de ne demek istediğini söyle!”

“Seni küçük kaltak!” Tara o kadar öfkelenmişti ki Philip birden aralarına girmese genç kadını tokatlayacak gibiydi.

“Hop! Orada dur bakalım tatlım!” Philip, Tara’yı rahatlatmak için hafifçe omzuna vurdu. “Dur bir saniye. Derin nefes al bakalım.” Philip başıyla çantaları gösterdi. “Size bir şey göstermek istiyorum. Tamam mı? İki dakika sakin olun ama.”

Dizleri üstüne çöktü ve çantaların fermuarlarını açarak içindekileri gösterdi.

Diğerleri sessizce erzaklara baktı. Philip yeniden doğrularak Tara’nın gözlerinin içine baktı. “O ‘küçük kaltak’ hayatımızı kurtardı bugün. Bu çantalarda yiyecek ve su var. O ‘küçük kaltak’ başarıp başaramayacağını bilmeden kendi kıçını bizim için tehlikeye attı, başka kimsenin zarar görmesini istemedi. ‘O küçük kaltağın’ ayağının altını öpmelisiniz.”

Tara gözünü çantalardan çekip yere baktı. “Biz çok endişelendik, hepsi bu,” dedi cılız ve alçak bir sesle.

Nick ve Brian çantaların yanında dizlerinin üzerine çökmüş, ganimetlere bakıyorlardı. “Philly,” dedi Nick. “Kabul etmeliyim onları fena benzettiniz.”

“Siz süpersiniz,” diye mırıldandı Brian. Tuvalet kâğıtlarını, kurutulmuş etleri ve su filtrelerini karıştırırken sessizce ve saygıyla söylemişti bunu. Her şeyin yavaş yavaş anlaşılmasıyla odadaki duygusal atmosfer bozulmuştu. Herkesin yüzü gülüyordu.

Az sonra Tara bile omzunun üstünden çantalardaki erzaklara doğru haset dolu bakışlar atıyordu. “Sigara var mı orada?”

“Üç karton Marlboro var,” dedi April. Eğildi ve sigaraları buldu. “Tadını çıkar, seni koca kaltak.”

Sevimli bir gülümsemeyle sigaraları kardeşine fırlattı.

Herkes güldü.

Brian başını kaldırıp da yukarı bakana dek kimse odanın karşısında duran küçüğü görmedi. “Penny? İyi misin ufaklık?”

Küçük kız kapıyı iterek açtı ve antreye girdi. Üstünde hâlâ pijamaları vardı. Elma gibi al al olan yüzü çok ciddi duruyordu. “İçerideki adam, bay Chah-merz? Yere düştü.”

* * *

İçeri girdiklerinde David Chalmers’in ebeveyn odasında yerde, bir sürü peçete ve ilaç arasında uzanmış olduğunu gördüler. Tıraş losyonu şişesinin kırılmış cam parçaları sallanan başının üstünde bir hale gibi parlıyordu.

“Aman Allah’ım! Baba!” Tara, yerdeki adamın yanına eğilerek oksijen borusunu çekti. Sudan çıkmış ve zehirli havayı solumaya çalışan bir balık gibi istemsizce nefessiz kaldığı için David’in yaşlı yüzü mosmor kesilmişti.

“Boğuluyor!” April telaşla yatağın diğer tarafına koştu. Pencerenin kenarında, yerde borulara dolaşmış oksijen tüpünü kontrol etti. Yaşlı adam düşerken onu da yatağın kenarındaki sehpaya doğru çekmiş olmalıydı.

“Babacığım? Beni duyuyor musun?” Tara adamın solmuş yüzüne hızlı ve hafif birkaç tokat attı.

“Dilini kontrol et!”

“Baba? Babacığım?”

“Dilini kontrol et Tara!” April ellerindeki oksijen tüpü ve boru demetiyle tekrar yatağın yanına geldi. O bunları yaparken, diğerleri onları kapıdan izliyordu. Philip kendini aciz hissetti. Olaya müdahale mi etsin yoksa sadece izlesin mi bilemiyordu. Kızlar ne yaptıklarını biliyor gibi görünüyorlardı.

Tara hafifçe yaşlı adamın ağzını açıp boğazına baktı. “Bir şey yok.”

“Baba?” April adamın diğer yanına çömelip ince solunum cihazını kemerli burnunun altına yerleştirdi. “Baba, beni duyuyor musun?”

David Chalmers sessizce nefes darlığı çekmeye devam ediyordu. Boğazının arkası cızırtılı bir plak gibi sızlıyordu. Mayıs sinekleri kadar eski ve mat olan göz kapakları, çırpınmaya başladı. Tara telaşla kafatasının altında herhangi bir yara izi var mı diye kafasına dokundu. “Hiçbir yeri kanamıyor,” dedi. “Baba?”

April adamın alnına dokundu. “Buz gibi,” dedi.

“Oksijen geliyor mu?”

“Sonuna kadar açık.”

“Baba?” April, yerde yatan yaşlı adamı hafifçe düzeltti. Şimdi üst dudağının etrafındaki oksijen borusuyla sırt üstü yatıyordu. Tekrar hafif hafif tokatladılar. “Baba? Baba? Baba, bizi duyuyor musun? Baba?”

Yaşlı adam öksürdü. Gözlerini kırpıştırıyordu. Sonunda gözünü açtı. Ciğerlerini güzelce havayla doldurmaya çalıştı. Ama o üstünkörü aldığı nefesler yine boğazına takıldı. Gözleri başının arkasına doğru kaydı. Yarı bilinçli gibi görünüyordu.

“Baba, bana bak,” dedi April. Eliyle babasının yüzünü kendine doğru çevirdi. “Beni görüyor musun?”

“Hadi onu yatağa yatıralım,” dedi Tara. “Beyler, el atar mısınız?”

Philip, Nick ve Brian odaya girdi. Philip’le Nick adamın bir tarafına, Tara’yla Brian da diğer tarafına geçtiler. Üç deyince yaşlı adamı taşıyarak koridordan geçirip yatağa yatırdılar. Yatağın yayları gıcırdadı ve oksijen boruları dolaştı.

Birkaç saniye sonra boruları düzeltip adamın üstünü battaniyelerle örtmüşlerdi. Sadece solgun ve çökmüş yüzü görünüyordu çarşafların üzerinde. Gözleri kapalı, ağzı açıktı. Aldığı nefesler içine giriyor ve harekete geçiyordu. Çalışmayı reddeden yanmalı bir motor gibi sesler

çıkarıyordu. Her birkaç saniyede bir göz kapakları titriyor, onların arkasında bir şey kıpırdıyordu. Dudakları gerilip yüzü ekşidi. Ama sonra yüzü gevşedi. Güçlükle de olsa hâlâ nefes alıyordu.

Tara ve April yatağın iki yanına oturdular. Battaniyelerin altındaki uzun ve ince şekli okşuyorlardı. Uzunca bir süre kimse ağzını açmadı. Muhtemelen hepsi aynı şeyi düşünüyordu.

* * *

Dakikalar sonra “Sence inme mi indi?” diye sordu Brian. Dışarıda kayarak açılan cam kapıların yanında oturuyordu.

“Bilmiyorum, bilmiyorum.” April tırnaklarını yiyerek oturma odasında volta atıyordu. Bu sırada diğerleri de odada onu izleyerek oturuyordu. Tara yatak odasında, babasının yatağının yanındaydı. “Tıbbi müdahale görmeden ne kadar şansı olabilir ki?”

“Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?”

“Önceden nefes alamıyordu. Ama böyle bir şey hiç olmamıştı.” April volta atmayı kesti. “Tanrım bugünün geleceğini biliyordum.” Gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini sildi. “Son oksijen tüpünü kullanıyor.”

Philip ilaçlarını sordu.

“İlaçlarını aldık tabii. Ama şu an ona bunun pek bir faydası dokunmaz. Doktora ihtiyacı var. Yaşlı, inatçı keçi bir ay önceki son randevusuna da gitmedi.”

“Hangi tıbbi malzemelerimiz var?” diye sordu Philip April’e.

“Bilmiyorum. Üst katlardan boktan bir şeyler almıştık. Antihistamin gibi boktan şeyler var.” April biraz daha volta attı. “İlk yardım çantamız var. Çok önemli. Bu çok ciddi bir şey. Ne yapacağımızı bilmiyorum.”

“Biraz sakinleşelim de şu işi enine boyuna bir düşünelim.” Philip ağzını sildi. “Şimdi huzur içinde dinleniyor, değil mi? Solunum yolları açık. Daha önce böyle bir şey olmadığını biliyorsunuz… İyileşebilir.”

“Ya olmazsa?” Durdu ve ona baktı. “Ya iyileşmezse?”

Philip kalktı ve ona doğru gitti. “Kötü düşünmemeliyiz.” April’in omzuna hafifçe vurdu. “Gözümüz üzerinde olacak. Bunun da üstünden geleceğiz. Hem o, eski çetin cevizlerden.”

“O şu an ölmekte olan eski bir çetin ceviz,” dedi April. Yüzünden aşağı tek bir gözyaşı süzüldü.

“Bunu bilemezsin,” dedi Philip. April’in yanağındaki yaşı sildi.

April ona baktı. “İyi denemeydi Philip.”

“Yapma ama.”

“İyi deneme.” Başını çevirdi. Kederli ifadesi, ölü maskesi gibi kasvetliydi. “İyi deneme.”

* * *

O gece Chalmers kızları babalarının yatağının ucunda oturup onu izlediler. Sandalyelerini yatağın iki yanına koymuşlardı. Pilli fener, yaşlı adamın solgun yüzünü loş bir ışıkla boyuyordu. Daire, et saklanan yerler kadar soğuktu. April, odanın içinde Tara’nın nefesini görebiliyordu.

Yaşlı adam gecenin büyük bir kısmını orada taş gibi uzanarak geçirdi. Zorla nefes almaya çalışırken ara sıra çukur yanakları büzülüyordu. Ağarmış sakalları manyetik bir alana çekilen demir tozları gibi görünüyor, arada bir bozulmuş sinir sisteminin emriyle hareket ediyordu. Kurumuş, çatlak dudakları nadiren bir kelime söylemeye çalışarak hafif hafif hareket ediyordu. Ama küçük ve kuru bir havadan başka hiçbir şey çıkmıyordu ağzından.

Sabahın erken saatlerinde April, Tara’nın uyuyakaldığını gördü. Başı yatağın ucuna düşmüştü. April yedek bir battaniyeyi alıp dikkatlice kardeşinin üstünü örttü. Bir ses duydu.

“Lil?”

Bu ses yaşlı adamdan geliyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı, ama dudakları hararetli hararetli kıpırdıyordu. Yüzü öfkeden kırışmıştı. Lil, David’in eski karısı Lillian’ın kısaltılmışıydı. April bu lakabı yıllardır duymamıştı.

Yanağına dokunarak “Baba, benim, April,” diye fısıldadı. David irkildi. Gözleri hâlâ kapalıydı. Ağzı buruşmuştu. Sesi, yüzünün bir tarafındaki sinir zedelenmesiyle sarhoş ve bir şeyleri geveliyormuş gibi çıkıyordu.

“Lil, köpekleri içeri al! Fırtına yaklaşıyor- hem de büyük bir fırtına. Kuzeydoğudan geliyor!”

“Baba, uyan,” diye hafifçe fısıldadı April. İçinde bir duygu seli oluştu.

“Lil, neredesin?”

“Baba?”

Sessizlik.

“Baba?”

Bu arada Tara, babasının boğuk sesiyle irkilmişti ve gözlerini kırpıştırarak oturuyordu. “Neler oluyor?” dedi gözlerini ovarak.

“Baba?”

Sessizlik devam etti. Yaşlı adam artık daha zor, daha sık nefes alıyordu.

“Ba—”

Bu laf April’in ağzında kaldı. Yaşlı adamın yüzünde korkunç bir şey görmüştü. Göz kapakları yarıya kadar açılmıştı. Gözlerinin beyazı gözüküyordu. Korkutucu ve sabit bir ses tonuyla konuşmaya başladı: “Şeytan, bizim için planlar yapıyor.”

El fenerinin kasvetli ve loş ışığında iki kız kardeş birbirlerine tuhaf bir bakış fırlattılar.

David Chalmers’in sesi kısık ve pürüzlüydü. Kontağı çevirmeden çalışan motor gibiydi:“Hesap günü yaklaşıyor… Deccal aramızda dolaşıyor.”

Sustu. Beynine giden teller birden kesilmiş gibi başı yastığın bir yanına düşmüştü.

Tara, nabzını kontrol etti.

Kardeşine baktı.

April, babasının yüzüne bakıyordu. David’in ifadesi artık gevşemişti. Derin ve sonsuz uykunun rahat ve sessiz kollarına bırakmıştı kendini.

* * *

Sabah ışıklarıyla birlikte Philip, oturma odasında yerdeki uyku tulumunun içinde uyandı. Doğrularak oturdu. Ağrıyan boynunu ovdu. Soğuktan eklemleri tutulmuştu. Gözlerinin loş ışığa alışmasını bekleyerek etrafına bakındı. Penny’nin koltukta battaniyelere sarılmış, mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Nick’le Brian’ın da odanın diğer köşesinde battaniyelere sarılıp uykuya dalmıştı. İdam mahkûmu bekçiliği yaptıkları önceki gecenin anıları birer birer Philip’in aklına geldi. Yaşlı adama yardım etmek ve April’in korkularını dindirmek için acıklı ve umutsuz çabaları…

Tüm odaya şöyle bir göz gezdirdi. Bitişikteki koridorun karanlığında ebeveyn odasının kapısının hâlâ kapalı olduğu görülüyordu.

Philip, uyku tulumundan çıkıp sessizce ve alelacele üstünü giyindi. Pantolonunu çekip çabucak botlarını giydi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek saçlarını düzeltti ve ağzını çalkalamak için mutfağa doğru ilerledi. Duvarların ardındaki mırıldanmaları duydu. Yatak odasının kapısına gidip içeriyi dinledi. Tara'nın seslerini duydu.

Dua ediyordu.

Philip hafifçe kapıyı tıklattı.

Az sonra kapı açıldı. April'in gözlerinden birisi asit dökülmüş gibi duruyordu. Gözleri o kadar kanlanmış, o kadar ıslaktı ki kırbaçlanmış gibi görünüyorlardı. "Günaydın," dedi kısık bir sesle.

"Durumu nasıl?"

April'in dudakları titredi. "Gitti."

"Ne?"

"Öldü, Philip."

Philip, April'e baktı. "Aman Allah'ım…" Güçlükle yutkundu. "Çok üzüldüm, April."

"Ssağ ol."

April ağlamaya başladı. Midesine ağrılar girmesine sebep olan birbirine zıt duygu dalgalanmasının yaşandığı tuhaf bir andan sonra Philip, April'e sarıldı. Onu tutup sırtını sıvazladı. April, kaybolmuş bir çocuk gibi Philip'in kollarında titriyordu. Philip ne diyeceğini bilemiyordu. April'in omzunun üstünden odayı görebiliyordu.

Tara Chalmers ölü yatağının yanında diz çökmüş dua ediyordu. Başı dolaşık çarşafın üstüne kapanmıştı. Bir eli babasının soğuk ve boğumlu elinin üzerindeydi. Philip sebebini bilmiyordu, ama ölünün kansız parmaklarını okşayan kızın elinden yani bu görüntüden gözlerini alamıyordu.

* * *

"Onu oradan çıkaramadım." April ispirto ocağında demlenmiş ılık ve hafif çayı yudumlayarak mutfak masasında oturuyordu. Bu sabah, ölü

odasından çıktığından beri gözleri ilk kez bu kadar berraktı. “Zavallı… Onu hayata döndürmek için dua etmeye çalışıyor sanırım.”

“Bunda utanılacak bir şey yok,” dedi Philip. Masada April’in karşısında oturuyordu. Önünde yarısı yenmiş bir pilav tabağı duruyordu. Hiç iştahı yoktu.

“Ne yapmak istediğinizi düşündünüz mü?” diye sordu Brian mutfağın bir ucundan. Lavabonun önünde durup üst katların tuvaletlerinden biriktirdiği suları filtreleme tenekelerine döküyordu.

Diğer odadan kart oynayan Nick’le Penny’nin sesi geliyordu içeri.

April başını kaldırıp Brian’a baktı. “Neyle ilgili?”

“Yani… Babanızın naaşıyla ilgili… Şey işte, gömmekten bahsediyorum.”

April iç geçirdi. “Daha önce böyle bir şey başınıza geldi, değil mi?” diye sordu Philip’e.

Philip, önündeki yenmemiş pilava baktı. Bobby Marsh’tan mı yoksa Sarah Blake’ten mi bahsettiğini bilmiyordu Philip. Her ikisinin ölümünü de geçen gece April’e anlatmıştı. “Evet, hanımefendi. Doğrudur,” diyerek ona baktı. “Ne yapmak isterseniz isteyin size yardım edeceğiz.”

“*Tabii* gömeceğiz onu.” Sesi biraz titredi. Gözlerini yere dikip “Sadece kendimi hiç böyle bir yerde bunu yaparken hayal etmemiştim,” dedi.

“Bunu birlikte yapacağız,” dedi Philip. “Hem de olması gerektiği gibiyapacağız.”

April başını eğdi. Gözünden bir yaş süzülüp çayına düştü. “Bundan nefret ediyorum.”

Philip, çok inanmasa da “Birbirimizden güç almalıyız,” dedi. Ne söyleyeceğini bilmediği için ağzından ancak bu çıkmıştı.

April gözlerini sildi. “Bir toprak parçası var dışarıda, arkada. Şeyin altında—”

Koridordan tiz bir ses geldi. Tüm başlar o yöne döndü. Boğuk bir gürültüyü, çarpma sesleriyle devrilen mobilyaların sesleri takip etti.

Diğerleri bu gürültünün yatak odasının kapalı kapıları ardından geldiğini fark edemeden Philip yerinden kalkmıştı.

13. Kısım

Philip tekmeleyerek açtı kapıyı. Tüm mumlar yerdeydi. Halının bazı yerleri tutuşmuştu. Dumanlı hava çığlıklarla titriyordu. Karanlıklar ortasında hareketler bulanıklaşmıştı. Philip'in nefes almadan, titrek gölgeler arasında neye baktığını fark etmesi birkaç nanosaniyesini almıştı.

Çarpma sesinin kaynağı olan devrilmiş şifonyer yerde hayvani bir içgüdüyle sürünen ve bacağını sıkıca tutan ölü parmakların arasından ümitsizce kendini kurtarmaya çalışan Tara'dan santimetrelerce ötedeydi.

Ölü parmaklar?

Philip, başta bir an için pencereden birinin girdiğini sandı. Ama sonra David Chalmers'in pörsümüş halini gördü. Artık tamamen dönüşmüş bir vaziyette, yerde Tara'nın bacağının üstündeydi. Sararmış tırnaklarını Tara'nın etlerine batırıyordu. Yaşlı adamın çökmüş yüzü artık morarmış ve küf rengindeydi. Gözleri cam rengindeki kataraktla donmuştu. Aç ve kısık bir sesle hırlıyordu.

Tara, ondan kurtulmayı başararak ayağa kalktı. Yandaki duvarlara çarptı.

İşte o zaman bir anda pek çok şey birden olup bitti: Philip, neler olduğunu, tabancasını mutfakta bıraktığını ve bu tehdidi ortadan kaldırmak için kısıtlı bir zamanının olduğunu fark etti.

İşte çözüm buydu. O eski, nazik mandolincinin yerinde artık yeller esiyordu. Bu şey de neyin nesiydi? Ölü dokularla ayağa kalkan ve karmakarışık hırıltılarla ağzı sulanan bu iri kıyım kütle, bir tehditti. Halıyı tutuşturan alevlerden, odanın içine kâbus görüntüsü veren dumandan, hepsinden daha büyük bir tehditti. Mabetlerinin içinde cisimleşen bu yaratık en büyük tehditti.

Herkesin hayatını tehdit ediyordu.

Bu sırada Philip daha yerinden kımıldayamadan diğerleri de oraya gelmiş, açık kapının önünü doldurmuşlardı. April acı acı haykırdı, bir çığlık değildi bu, daha çok midesinden vurulan bir hayvanın acı feryadıydı. Koşarak içeri girmek istedi. Ama Brian onu yakalayıp geri çekti. April, Brian'ın kollarında iki büklüm olmuştu.

Tüm bunlar Philip'in beyzbol sopasına baktığı anlık bir zaman diliminde gerçekleşmişti.

Önceki gecenin telaşı içinde Hank Aaron imzalı metal beyzbol sopasını demir parmaklıklı pencerenin köşesine koymuştu April. Şimdiyse bu sopa kıvılcımlar saçan alevlerin ortasında parlıyordu. Philip'ten yaklaşık dört, beş metre ötedeydi. Uzaklığı hesaplayacak ya da sopayı almak için zihninde planlar yapacak vakit yoktu. Tek bir şeyi yapacak vakti vardı; o da atılarak odanın karşısına geçmekti.

Nick silahını bulmak için evin içinde dört dönüyor, oradan oraya koşturuyordu. Brian, April'i odadan çıkarmaya çalıştı. Ama April güçlüydü. Artık zıvanadan çıkmış bir halde çığlıklar atıyordu.

Kapıyla sopa arasındaki mesafeyi birkaç saniyede aldı Philip. Ama bu kısa zaman diliminde bir zamanlar David Chalmers olan yaratık Tara'ya yaklaşmıştı. İri kadın, yönünü bulup odadan kaçamadan ölü adam üstüne atıldı.

Soğuk ve gri parmaklar acemice Tara'nın boğazına ilerledi. Tara sırtını duvara çarptı. Yaratığı itmek için sağa sola yumruk atıyordu. Adamın çürümüş ağzı parçalandı. April o iğrenç nefesi yüzünde hissetti. Kararmış dişleriyle ağzını açtı. Yaratık, Tara'nın boynundaki solgun ve etli boğumlara saldırmak üzereydi.

Tara bağırdı ama dişler, onun boynuna geçmeden önce sopa yaratığın tepesine indi.

* * *

Şimdiye kadar, özellikle de Philip için, hareket eden bir cesedin hakkından gelmek neredeyse formalite gibi olmuştu. Domuz kesmek gibi otomatik ve zorunlu bir şey hâlini almıştı. Bu yine de biraz daha farklıydı. Sadece üç keskin darbeyle yere yığılmıştı David Chalmers.

David Chalmers'in kafatasının arka temporal bölgesine inen ilk sert darbe, zombiyi kaskatı keserek Tara'nın boynunda daha ileri gitmesini engellemişti. Tara, bir gözyaşı ve sümük nöbetiyle kayarak yere düştü.

İkinci darbe kafatasının kenarına indi. Bu sırada yaratık bilinçsizce kendisine saldırana doğru dönüyordu. Sopanın tavlanmış çeliği kafatası kemiğine ve geniz boşluğuna girerek beyninin içindeki kırmızı sıvıyı havaya saçtı.

Üçüncü ve son darbe de yaratık yere düşerken kafatasının sol yarıküresine isabet etmiş, matkap tezgâhına sıkıştırılmış bir lahana sesi çıkarmıştı. Bir zamanlar David Chalmers olan canavar, yaş bir yığın halinde yere saçılmış mumların, alevlerin, salya ve kanın düşüp yerde cızır cızır sesler çıkaran yapışkan gri dokuların içine yığılmıştı.

Philip nefesi kesilmiş bir hâlde bu gövdenin üstünde durdu. Elindeki sopayı hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Korkuyu noktalarken çok tiz bir bip sesi etrafı sardı. Birinci kattaki pille çalışan yangın alarmları gürültüyle çalıyordu. Philip çınlayan kulaklarıyla sesi bir saniyede tanıdı. Kanlı sopayı bıraktı.

İşte o zaman bir şeylerin değiştiğine anladı. Bu kez, bu infazdan sonra, kimse kıpırdamadı. April kapı aralığından bakıyordu. Brian, April'i bıraktı. O da şaşkın şaşkın bakıyordu. Hatta Tara bile odanın karşısındaki duvara yaslanmış, ani duygu değişimlerinin ve acının gözyaşlarına boğulmuştu. Neredeyse ölü bir bakış gelip yüzüne yerleşmişti.

Tuhaf olanıysa, hiçbiri yerde yatan kanlı yığına bakmıyordu. Hepsi gözlerini Philip'e dikmişti.

* * *

Kendilerine gelince tüm alevleri söndürüp her yeri temizlediler. Cesedi sarıp gömülünceye kadar güvende olacağı koridora taşıdılar.

Allah'tan Penny odadaki bu felaketin çok azına tanık olmuştu. Ama onu yine o sessiz ve görünmez kozasına kapatmaya yetecek kadar şey duymuştu.

Aslında uzun zamandır kimsenin diyecek çok fazla bir şeyi yoktu. Günün geri kalanında da bu gergin sessizlik devam etti.

Kız kardeşler şaşkınlıktan sersemlemiş gibiydiler. Yalnızca temizlik yaptılar. Birbirleriyle bile konuşmadılar. Gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini kuruttular. Ama Philip'e bakmaya devam ettiler; Philip kızların bakışlarını ensesindeki soğuk bir el gibi hissediyordu. Ne bekliyorlardı ki? Philip'in ne yapmasını istemişlerdi? Canavarın Tara'yı yemesine izin mi vermeliydi? Philip'in bu yaratıkla konuşarak anlaşmasını mı istemişlerdi?

* * *

Ertesi gün öğle vakti çitlerle çevrili bahçenin bir kısmında öylesine bir anma töreni düzenlediler. Philip kimseden, hatta Nick'den bile yardım almadan mezarı tek başına kazmak istedi. Bu iş saatler sürdü. Eyaletin bu kesimindeki Georgia toprağı inatçıydı. Ama ikindiye kadar kan ter içinde kalsa da mezarı hazırlamıştı Philip.

Kız kardeşler David'in mezarının başında onun en sevdiği şarkıyı "Will the Circle Be Unbroken"ı söylediler. Bu şarkı, Nick'le Brian'ı gözyaşlarına boğdu. Şarkının sesi, özellikle yukarıdaki mavi göğe yükselip çitin dışından gelen ve her zaman var olan inleme sesleriyle karıştığında yürekleri parçalamıştı.

Sonra hepsi oturma odasına geçip oturdular. Dairelerden birinde buldukları Allah bilir ne için sakladıkları likörü paylaştılar. Chalmers kardeşler, yaşlı adamla ilgili anılarını, onun çocukluğunu, Barstow Bluegrass Erkekler Orkestrası'ndaki ilk günlerini ve Macon'ın dışındaki WBLR radyosunda DJ olduğu zamanları anlatmaya başladılar. Onun asabiyetinden, cömertliğinden, zamparalıklarından ve İsa'ya bağlılığından bahsettiler.

Philip onların konuşmalarına katılmadan sadece dinliyordu. Sonunda yeniden seslerini duymak çok güzeldi. Geçen günkü gerginlik az da olsa hafifliyor gibiydi. Bu, belki de onların olanları unutma çabalarının ilk aşamasıydı. Ya da belki yaşananlar içlerinde iyice yer ediyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Philip mutfakta yalnızdı. Şişenin dibinde birkaç parmak kadar kalan ekşi arpa viskisinin sonunu bardağına doldururken April içeri girdi.

"Seninle konuşmak istiyorum. Bütün bu olanlarla ilgili…"

“Boş ver gitsin,” dedi Philip. Bardağındaki karamel rengi sıvıya bakıyordu.

“Hayır, daha önce… Daha önce konuşmalıydım. Ama şoktaydım sanırım.”

Philip, April’e baktı. “Böyle olduğu için özür dilerim, gerçekten çok özür dilerim. Buna şahit olmak zorunda kalmanı hiç istemezdim.”

“Sen yapman gerekeni yaptın.”

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim.” Philip, hafifçe April’in omzuna vurdu. “Babanı sevmiştim. Muhteşem biriydi. Uzun ve güzel bir hayat yaşadı.”

April yanağının içini ısırıyordu. Philip, onun ağlamamak için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirdi. “Onu kaybetmeye hazır olduğumu sanıyordum.”

“Kimse sevdiğini kaybetmeye hiçbir zaman hazır değildir.”

“Evet, ama bu şekilde… Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum.”

Philip başını salladı. “Çok boktan bir şey.”

“Yani… Bir insan böyle… Böyle olacağını gösteren hiçbir iz yoktu ki.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.”

April, titreyen ellerine baktı. Belki de Philip’in babasının kafatasını yardığı sahne hâlâ gözünün önündeydi. “Tüm söylemek istediğim sanırım… Yaptığın şey için seni suçlamıyorum.”

“Teşekkür ederim.”

April, Philip’in içkisine baktı. “Şu ucuz şaraptan biraz daha kaldı mı?”

Şişelerden birinin dibinde biraz kaldığını gördü Philip ve bunu April’in bardağına doldurdu. Uzunca bir süre sessizce içkilerini içtiler. Sonunda Philip konuştu: “Peki ya kardeşin ne durumda? Nasıl?”

“O pek şey görünmüyor…” Philip’in sesi kısıldı. Doğru sözcükler ondan kaçıyor gibiydi.

April başını salladı. “Affetmeyecek gibi mi görünüyor?”

“İşte öyle bir şey.”

April ona acı acı gülümsedi. “Clark’s Hill İlkokulu’nda öğle yemeği parasını çaldığım için hâlâ suçlar beni.”

* * *

Sonraki birkaç gün Chalmers kardeşler, bazen yoktan yere tartışıp, bazen kimseyle konuşmayıp, bazen de odalarına çekilip saatlerce düşüncelere dalıp ağlayarak yas tuttular. Böylece bu yeni karışmış aile biraz daha güçlendi.

April, bu geçişi kardeşinden daha iyi beceriyor gibiydi. Babasının eşyalarını boşaltıp ebeveyn odasına yerleşti. Kendi odasını da Philip'e verdi. Philip, Penny'ye üst katlarda bulduğu raflar ve boyama kitaplarıyla güzel bir yer yaptı.

Çocuk April'e bağlanmaya başlıyordu. Birlikte vakit geçiriyor, üst katları keşfe gidiyor, oyunlar oynuyor, kısıtlı erzaklarıyla ispirto ocağında ufalanmış et kızartma, şeftali ve kuru üzüm güveci, konserve sebze sürprizi -sürpriz maalesef iyice dilimlenmiş et parçaları çıkmıştı-gibi uydurma ama yaratıcı yemekler yapmanın yollarını araştırıyorlardı.

* * *

Ölü gezenler arkalarında birkaç kadavra bırakarak yavaş yavaş yakın çevreyi terk ediyordu. Bu da Blake kardeşlere ve Nick'e komşu apartmanları keşfetme görevlerinin sınırlarını zorlama imkânı veriyordu. Philip, Brian'ın biraz daha katılaştığını fark ediyordu. Artık binanın dışına çıkıp hızlı gezintiler yapmak istiyordu. Ama Nick Parsons gerçekten de buradan hoşlanmaya başlamıştı.

Nick, ikinci katta, koridorun doğu tarafındaki 2F numaralı stüdyo dairede kendine bir oda ayarladı. Diğer dairelerden dergiler ve kitaplar toplayıp boş mobilyaları sürükleyerek bu daireye taşıdı. Zamanını balkonda takılarak, yan sokakların krokisini çizip yakın bölgenin haritasını çıkararak geçiriyordu. İncil'ini okuyor, kış sebzeleri yetiştirmek için bahçeyle uğraşıyordu. Ayrıca insan ırkına ne olduğu üzerine de epeyce kafa yoruyordu.

İki komşu bina arasındaki derme çatma köprüsünü de bitirmişti.

Dar geçit kontrplaktan yapılmıştı. Boyanmış merdivenlerip ve izolebantla Allah'a emanet birbirine bağlanmıştı. Bu köprü, ara sokaklardan birinin üzerinden yedi, sekiz santimetre geçerek çatının arkasını bitişikteki çatının yangın merdivenlerinin tırabzanlarına bağlıyordu.

İskelenin tamamlanması Nick için bir dönüm noktası oldu. Tüm cesaretini toplayıp bu külüstür yapının üstünden yalpalayarak karşıya geçti. Tam da tahmin ettiği gibiydi her şey. Binanın içinde yürüyerek bloğun güneydoğu köşesine doğru ilerledi. Oradayken büyük mağazaya giden üst geçide nasıl ulaşacağını anlamıştı. Gece Dillard’ın mağazasından elleri kolları erzaklarla dolu olarak döndüğünde bir savaş kahramanı gibi karşılandı.

Nick, onlara pek çok şey getirmişti; lezzetli gurme şekerlemeler, fındıklar, kalın giysiler, yeni ayakkabılar, kabartmalı yazı malzemeleri, pahalı dolma kalemler, açılır-kapanır kamp sobası, saten çarşaflar, üç yüz parça lüks keten kumaş ve hatta Penny için pelüş hayvanlar... Pastel renkteki ambalaj kâğıtlı Avrupa sigaraları Tara’yı bile rahatlatmıştı. Nick bu tek kişilik yolculuklarda başka bir şey daha yapıyordu, ilk başta kendine saklamak istediği bir şey.

* * *

David Chalmers’in yedisi çıktığı gün Nick, Philip’i küçük bir keşif görevinde kendisine katılması için ikna etmeye çalıştı. Böylece ne yaptığını açıklayabilecekti. Philip bu köprü merdiveni geçmeye can atmıyordu. Köprünün kendi ağırlığına dayanamayıp kırılacağından endişelendiğini iddia ediyordu. Ama Philip’i asıl rahatsız eden şey, onun gizli yükseklik korkusuydu. Nick, Philip’i meraklandırarak ikna etmeyi başardı. Nick çatıda “Bunu görmelisin Philly,” diye heyecanla konuşuyordu. “Tüm bu bölge altın madeni gibi dostum. Muhteşem.”

Philip istemeye istemeye yoluna devam edip köprünün üstünde emekliyordu. Elleri ve dizleri Nick’in arkasından gidiyordu. Tüm yol boyunca söylenip duruyor, gizliden gizliye ödü patlıyordu. Philip aşağı bakmaya cesaret edemiyordu.

Köprünün öteki ucuna ulaşıp aşağı indiler. Yangın merdiveninden inip açık pencerelerden birinden bitişikteki binanın içine süzüldüler.

Nick, Philip’i bir muhasebe firmasının ıssız koridorlarından içeri götürdü. Yerler sonbaharda düşen yapraklar gibi unutulmuş formlar ve belgelerle doluydu. “Yaklaştık sayılır artık,” dedi Nick. Philip’le birlikte merdivenleri inip devrilmiş mobilyalarla dolu terk edilmiş bir koridordan geçtiler.

Philip, yankılanan adımlarının ve çıtırdayıp duran moloz yığınlarının hepsini duyumsuyordu. Tüm kör noktaları ve etraftaki tüm boşlukları fark ediyordu. Sanki her an bir şey onlara doğru hantal hantal yaklaşıyormuş gibi her çıtırtı ve tıkırtıya dikkat kesiliyordu. Bir eli, kot pantolonunun içine soktuğu 22 kalibre tabancasının dipçiğindeydi. “İşte burası, katlı otoparkın sağı,” dedi Nick. Koridorun sonundaki bir girintiyi gösteriyordu.

Köşeyi döndüler. Devrilmiş bir otomat makinesini geçtiler. Küçük merdivenlerden yukarı çıktılar. Üstünde hiçbir şey yazmayan demir bir kapıdan geçtiler. Birden, neredeyse hiç farkında olmadan tüm dünya Philip’in önüne serildi.

“Vay anasını,” dedi Philip. Şaşırmıştı. Nick’i takip ederek üst geçitten geçiyordu. Etrafı kapalı bu geçit çok pisti. Her tarafta çöpler vardı ve leş gibi sidik kokuyordu. Kalın ve desteklenmiş pleksiglas cam duvarlar öylesine kirle kaplıydı ki etraftaki manzarayı bile değiştiriyordu. Yine de manzara büyüleyiciydi. Burası ışık seline boğulmuştu. İnsan kilometrelerce ötesini görebileceğini sanıyordu.

Nick durdu. “Çok iyi, değil mi?”

“Hay amına koyayım, hem de nasıl!” Yerden yaklaşık on metre yüksekte rüzgâr binayı tokatlıyor gibiydi. Philip aşağıya bakıp altı camlı bir teknenin altında süzülen egzotik balıklar gibi onların altında aylak aylak dolaşan zombileri görebiliyordu. “Şu koduğumun tipsizleri olmasa burayı Penny’ye gösterirdim.”

“Sana göstermek istediğim şey şu.” Nick geçidin güney tarafına doğru yürüdü. “Şu otobüsü görüyor musun? Yaklaşık yarım blok ötedekini?”

Philip onu görüyordu kaldırımda oturan Marta marka gümüş ve kocaman bir otobüstü.

“Otobüsün ön kapısının üstüne bak. Aynanın yanına. Sağ tarafta. İşareti görüyor musun?”

Yolcu kapısının üstündeki elle çizilmiş sembolü elbette görmüştü Philip. Aceleyle çizilmiş beş kollu bir yıldızdı bu. Kırmızı sprey boyayla boyanmıştı. “Neye bakıyorum ben?”

“Bu bir güvenli bölge.”

“Bir ne?”

“Şu sokaktan aşağı inip buradan da geri çıktım,” dedi Nick. Babasına araba yarışlarına katıldığını haber veren bir çocuğun masum gururuyla söylemişti bunu. “Şurada bir berber dükkânı var. Rüzgâr kadar temiz, bir banka kadar güvenli. Kapısı da açık.” Sokağın biraz daha yukarısını gösterdi. “Orada, az ötede boş bir yarı römork var. İyi durumda. Orada öylece oturuyor. Güzel ve sağlam bir şeyi de var, neydi o ya, ha körüklü kapısı! Arkasında da…”

“Ne demeye çalışıyorsun Nicky?”

“Güvenli bölgeler. İçine girebileceğin yerler. Erzak peşindeyken başın belaya girerse ya da öyle bir şey olursa işte. Sokakta ilerlerken buluyorum oraları. Üzerlerine de işaret koyuyorum ki kaçırmayalım oraları. Her türlü gizlenecek yer var orada. İnanamazsın buna.”

Philip, ona baktı. “O sokağın sonuna kadar tüm yolu tek başına mı gittin?”

“Evet, yani—”

“Ağzına sıçayım Nick. Kimseden yardım almadan tüm yolu tek başına gitmemeliydin.”

“Philly—”

“Yok, hayır… Bana ‘Philly’ diyerek geçiştiremezsin bu konuyu. Gayet ciddiyim. Daha dikkatli olmalıydın. Daha temkinli davranmalısın. Anladın mı? Bu konuda çok ciddiyim.”

“Tamam, tamam. Haklısın.” Nick, iyi niyetle Philip’in koluna hafifçe vurarak, “Anladım, hadi ama!” dedi.“İyi.” diye geçiştirdi Philip

“Ama kabul et. Burası süper bir yer. Özellikle de içinde bulunduğumuz durumu düşününce, ha?”

Philip omzunu silkti. Kirli camlardan aşağıda dolaşan yamyam balıklara baktı. “Öyle sanırım.”

“Çok daha kötü bir durumda olabilirdik Philly. Yüksek binalarda değiliz. Çevredeki yolları görebilecek kadar düz bir yer burası. Apartmanda yerleşebileceğimiz bir sürü oda var. Yürüme mesafesinde içi erzakla dolu dükkânlar var. Hatta buralarda bir yerlerde jeneratör bile bulabileceğimizi düşünüyorum. Onu çalıştırmak için arabaya düz kontak bağlarız. Burada kalabileceğimizi düşünüyorum Philly… Hem belki de uzunca bir süre.” Biraz daha düşündü bunu. “Belirsiz bir süre, anlıyor musun?”

Philip, kirli camlardan boş binalarla dolu ölü kente ve manzaraya girip çıkan üstü başı yırtık pırtık canavarlara baktı.

"Bugünlerde her şey belirsiz zaten Nicky."

* * *

O gece Brian'ın öksürükleri geri geldi. Hava günden güne soğuyor, rutubetleniyordu. Bu durum Brian'ın bağışıklık sistemini gitgide kötüleştiriyordu. Karanlık çöktükten sonra apartman soğuyordu. Sabaha karşı ise buz kesiyordu. Brian'ın çoraplı ayakları altındaki yer buz pateni pistine dönüyordu. Üç kat kazak giyiyor ve Nick'in Dillard'ın yerinden yürüttüğü örgü kaşkolu da boynuna doluyordu. Parmaksız eldivenleri, sert ve dağınık siyah saçları ve çukur Edgar Allan Poe gözleriyle Brian artık Charles Dickens romanındaki kimsesiz çocuklardan birine benzemeye başlamıştı.

Brian, o gece ikinci katın balkonunda Philip'e "Burası Penny'ye iyi geliyor sanırım," dedi. Blake kardeşler yemekten sonra kalan ucuz şaraplarını içerek boş ufuk çizgisine bakıyorlardı. Akşam serinliği saçlarını okşuyordu. Yağmur kokusu o iğrenç zombi kokusunu hafif de olsa bastırmıştı.

Brian, transa girmiş gibi karanlık binaların uzak siluetlerine dikmişti gözlerini. Yirmi birinci yüzyıl Amerika'sında yaşayan birine göre koca bir kenti, büyükşehri tamamen karanlıklar içinde görmek akıl almaz bir şeydi. Blake kardeşlerin seyrettiği şey ise tam da buydu. Ufuk çizgisi o kadar boş ve karanlıktı ki aysız bir gecede sıra dağlara bakıyormuş gibi hissediyordu insan. Brian, her saniye bu karanlık boşlukta ışıldayan bir alev ya da lamba parıltısı gördüğünü sanıyordu. Ama bunlar gayet tabii onun hayal ürünü olabilirdi.

"Bence Penny'ye asıl iyi gelen şey şu kız, April," dedi Philip.

"Evet, gerçekten de Penny'yle arası çok iyi." Brian da April'e hayran oluyordu artık. Philip'in ona abayı yakmış olabileceğinin farkındaydı. Şu an hiçbir şey Philip'in burada biraz huzura kavuşmasından, bir kız arkadaşla düzen kurmasından daha mutlu edemezdi Brian'ı.

"Diğeri pek onun gibi değil, değil mi?" dedi Philip.

"Tara mı? Evet, pek mutlu bir kampçı değil."

Son birkaç gündür Brian, Tara Chalmers'tan uzak durmaya çalışıyordu. Yürüyen bir ülser gibiydi Tara. Hep asabi, hep paranoyaktı… Hâlâ babasının ölümünün acı yasını tutuyordu. Ama Brian onun düzeleceğini biliyordu. İyi kalpli birine benziyordu Tara.

"Kız, onun o kahrolası hayatını kurtardığımın farkında bile değil," dedi Philip.

Brian birkaç kez kuru kuru öksürdü. Sonra "Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum," dedi.

Philip ona döndü. "Ne?"

"Yaşlı adam öyle dönüştü ya..." Brian laflarını tarttı. Bu konuda bir tek kendisinin endişelenmediğini biliyordu. David Chalmers ölüm döşeğinden kalkıp büyük kızını yemeye çalıştığından beri Brian bu olayı uzun uzadıya düşünüyordu. Bu olanların anlamını, yeni ve zalim dünyanın kurallarını ve hatta tüm insan ırkının nereye gittiğini bile düşünmüştü.

"Bir düşünsene Philip. O adam ısırılmamıştı. Değil mi?"

"Evet, ısırılmamıştı."

"Peki, öyleyse niye dönüştü?"

Philip bir süre öylece Brian'a baktı. Karanlık onların etrafında genişliyormuş gibi görünüyordu. Şehir, bir rüya kenti gibi sonsuzluğa uzanıyordu sanki. Bunu söze dökmek, sesli söylemek, kötü bir cini şişesinden çıkarıyormuş gibi hissettirdi Brian'a. Tüyleri diken diken olmuştu. Asla ama asla bu cini şişesine geri gönderemeyeceklerdi.

Philip şarabını yudumladı. Karanlıkta yüzü katı ve sert görünüyordu. "Siktiğimin dünyasında hiçbir bok bilmiyoruz ki. Belki de daha önce bulaşmıştır bu şey ona. Belki de bunlardan pek çoğuna temas etmiştir ve bu virüs vücudunda harekete geçmiştir. Yaşlı adam dışarıda, yoldaydı bir süre ne de olsa."

"Gerçekten öyleyse, o zaman hepimiz—"

"Şşşt, profesör. Bir sus artık. Hepimiz sağlıklıyız ve de öyle kalacağız."

"Biliyorum. Sadece diyorum ki… Belki de daha fazla önlem almalıyız."

"Ne önlemi? Ben kendi önlemimi aldım. İşte bak." Kemerinin arkasına soktuğu 22 kalibre Ruger marka silahının dipçiğine dokundu.

"Daha iyi yıkanmaktan, eşyaları temizlemekten bahsediyorum."

“Neyle yapacağız bunu peki?”

Brian derin bir iç çekti ve başını kaldırarak kapalı gökyüzüne baktı. Alçak sis örtüsü siyah bir yün kadar karanlıktı. Sonbahar yağmurları yaklaşıyordu. “Üst katlardaki tuvaletlerden suları aldık,” dedi. “Filtrelerimiz ve propanımız da var. Aşağıdan, sokaktan temizlik maddelerini de bulabiliriz. Sabun, deterjan falan.”

“Zaten suyu filtreliyoruz ya beyefendi.”

“Evet, ama—”

“Nicky’nin bulduğu zamazingoyla da yıkanıyoruz.”

Zamazingo denilen bu şey Nick’in Dillard’ın spor malzemeleri bölümünde bulduğu bir kamp duşuydu. Küçük bir soğutucu büyüklüğündeki bu şeyin yaklaşık yirmi litrelik bir deposu vardı. Duşun hortumu da pilli bir pompayla çalışıyordu. Beş gündür arada bir kısa kısa duşa girip bu lüksün tadını çıkarıyorlardı. Suyu mümkün olduğunca çok geri dönüştürerek kullanıyorlardı.

“Biliyorum, biliyorum… Sadece temizlik konusunu biraz abartsak belki daha iyi olur diyorum. Hepsi bu. Bu konuda daha çok şey öğrenene kadar en azından.”

Philip ona sert sert baktı. “Peki, öğrenecek bir şey kalmadıysa n’olacak?”

Brian’ın bu soruya cevabı yoktu.

Tek cevap şehirden geldi. Arkalarındaki uğultu, iğrenç kokan rüzgârın esintisi…

* * *

Belki bu, April ve Penny’nin akşam yemeği için hazırladıkları şeyin içindeki iştah kaçırıcı malzemelerin bir araya geldiğinin sinyaliydi. Kuşkonmaz konservesi ve jambon, kırılmış patates cipsiyle birlikte propanın alevleri üstünde pişirilmişti. Belki de bu şey Philip’in midesinin boşluklarına denizin dibine atılan bir gemi çapası gibi oturmuştu. Ya da stres, öfke ve uykusuzluk bir araya gelince böyle bir etki yapmıştı. Kardeşiyle balkonda yaptığı sohbet de olabilir onu bu hale getiren. Ama sebebi ne olursa olsun yatağına yattıktan sonra huzurlu bir şekilde uyuyamadığı kesindi. Philip Blake korkunç, ayrıntılarıyla hatırlayabileceği bir rüya gördü.

Yeni kurulmuş şahsi odasında görüyordu rüyasını. April'in önceki odasının bir zamanlar birinin iş yeri olduğu her halinden belliydi. Buranın sahibinin eşyalarını toparlarken Philip'le April Mary Kay Kozmetik sipariş formlarını ve makyaj örneklerini bulmuşlardı. Ama şimdi duvara yaslanmış iki kişilik büyük yatakta uzanırken Philip yarı bilinçlilik içinde kıvranıyor, hararetli bir korku gösterisinin içine girip çıkıyordu. Biçimsiz bir rüyaydı bu. Başlangıcı, ortası ve sonu yoktu. Yalnızca bu dehşet çemberi içinde dönüp duruyordu.

Waynesboro'daki çocukluk evinde, Farrel Sokağı'ndaki tek katlı yıkık dökük evde buldu kendisini. Evin arkasındaki Brian'la paylaştıkları odalarındaydı. Philip rüyasında çocuk değil, yetişkindi. Her nasılda bu bulaşıcı hastalık zamanda yolculuk ederek 1970'lere gitmişti. Rüya neredeyse üç boyutlu gibi canlıydı. Duvarlarda müge çiçekli duvar kâğıtları ve Iron Maiden posterleri vardı. Çizilmiş okul sırası da oradaydı. Brian evde bir yerlerdeydi. Görünmüyordu ama çığlık atıyordu. Penny de oradaydı. Yandaki odalardan birinde ağlayarak babasını istiyordu. Philip, sonsuz bir labirent olan koridorlardan koşuyordu. Duvarların sıvaları çatırdıyor. Zombi ordusu dışarıda inleyerek içeri girmeye çalışıyordu. Desteklenmiş kapılar sallanıyordu. Philip'in elinde bir çekiç vardı. Pencereleri çivilerle sağlamlaştırmaya çalışıyordu ama çekicin başı yere düşüyordu. Çarpma seslerinden sonra Philip kapılardan birinin kırılarak açıldığını görüyordu. Koşarak oraya gidiyordu, bu defa da kapı kolu elinde kalıyordu. Çekmeceleri ve dolapları karıştırarak bir silah bulmaya çalışıyordu. Dolapların kapakları düşüyor, tavandan sıvalar dökülüyordu. Botu yerdeki bir deliğe giriyordu. Duvarlar yıkılıyor, döşemeler çökmeye başlıyordu. Pencereler çerçevelerinden ayrılıyordu. Philip hâlâ kendini çağıran Penny'nin o ümitsiz ve acı çığlıklarını duyuyordu: "BABA!"

İskelet kollar parçalanan pencere çerçevelerinden geçiyor, bükülmüş kapkara parmaklar etrafı yokluyordu.

"BABA?"

Kemik beyazlığındaki kafatasları korkunç sondaj deliği periskopları gibi patlayarak yerden çıkıyordu.

"BABA!"

Rüya cam bir iplik gibi parçalanırken Philip sessiz bir çığlık atmıştı.

14. Kısım

Philip nefes nefese uyandı. Şaşırmıştı. Yatakta hızla doğruldu. Sabahın solgun ışıkları gözlerini alıyor, bu yüzden gözlerini kısıyor, kırpıştırıyordu. Yatağının ucunda birisi duruyordu. Hayır. İki kişiydiler. Şimdi görüyordu onları, biri uzun, diğeri kısaydı.

“Günaydın sabah şekeri,” dedi April. Bir eli Penny’nin omzundaydı.

“Tanrım!” diyerek doğruldu Philip. Üzerinde fanilası, altında da eşofmanı vardı. “Saat kaç?”

“Neredeyse öğlen oldu.”

Philip kendini toparlayıp “Hay Allah’ım,” diye homurdandı. O güçlü vücudunun her yanı soğuk terlerle kaplıydı. Boynu ağrıyordu, ağzında kum gibi bir tat vardı. “Buna inanamıyorum.”

“Sana bir şey göstermeliyiz baba,” dedi küçük kız. O koca koca gözleri heyecanla parlıyordu. Kızının bu kadar mutlu olduğunu görmek Philip’i biraz rahatlattı. Sakinleştirici huzur dalgaları kıyılarına vurmuştu sanki. Gördüğü o rüyanın son kalıntılarını da telaşlı beyninden alıp götürmüştü.

Bu iki kıza sakin olmalarını söyleyerek yataktan kalktı ve giyindi. “Bir saniye bekleyin de yüzüme gözüme bir çeki düzen vereyim,” dedi. Geceden kalma viskili sesi çatallanmıştı. Parmaklarını yağlı saçlarının arasından geçirerek saçlarını düzeltti.

* * *

April ve Penny onu yukarıya, çatıya götürdüler. Yangın çıkışından çıkıp serin hava ve gün ışığının içine daldıklarında Philip gözlerini açmakta biraz zorlandı. Hava bulutlu ve kapalı olmasına rağmen Philip akşamdan kalmaydı ve güneş ışıkları gözlerini zonklatıyordu. Gözlerini kısarak

gökyüzüne baktı ve kuzeyden gelen öncü fırtına bulutlarının bölgeye yayılarak etrafı kapladığını gördü. “Yağmur yağacak gibi görünüyor,” dedi.

April, Penny’ye göz kırparak “Bu çok iyi,” dedi. “Neden iyi olduğunu göstersene ona tatlım.”

Küçük kız babasının elini tutup çatının karşısına doğru sürükledi onu. “Baba, bak, April’le ben içinde bir şeyler yetiştirmek için bahçe yaptık.”

Çatının ortasındaki idareten yapılmış bahçeyi gösterdi. Philip bunu hemen algılayamadı. Bahçe dört el arabasından yapılmıştı. El arabalarının tekerlekleri çıkarılmış, üst kısımlarıysa birleştirilmişti. Her el arabasının içindeki boşluk on beş santimetrelik katmanlar halindeki topraklarla doldurulmuştu. Hatta bu el arabaların içine şimdiden tanımlanamayan birkaç yeşil filiz ekilmişti bile. “Bu harika,” dedi Philip. Çocuğu kucaklamıştı. Sonra April’e dönüp “Bu inanılmaz,” dedi.

“Penny’nin fikriydi,” dedi April. Gözleri gururla parlıyordu. Bir dizi kovayı işaret ederek “Yağmur sularını da biriktireceğiz,” dedi.

Philip, April Chalmers’ın güzel ve hafif morarmış yüzünü, deniz mavisi gözlerini, selanik örgüsü eski püskü kazağının yakalarından aşağı salınan koyu sarı saçlarını keyifle izliyordu. Gözlerini ondan alamıyordu. Hatta Penny bahçede yetişmesini istediği, pamuk şeker bitkilerini, balonlu sakız fidanları gibi şeyleri heyecanla sayarken bile kendine mani olamıyor, sadece April’i izliyordu. April’in çocuğun yanına çömelmesi, elini Penny’nin sırtına koyup onu dikkatle dinlemesi, kadının yüzündeki o sevgi dolu bakış, ikisinin böyle kolayca anlaşması, yakınlık hissi bunların hepsi, yalnızca yaşamaktan daha derin bir şeyler ifade ediyordu.

Philip, o kelimeyi düşünmemeye çalışırdı, ama işte tam bu sırada aklına gelmişti. Bu fırtınalı kayalıklarda aniden aklına gelmişti bu kelime: *aile.*

“Affedersiniz!”

Çatının diğer ucundaki arkalarında kalan yangın çıkışından gelmişti bu boğuk ses. Philip arkasına doğru döndü. Açık kapının önünde havai elbiselerinden birisini giymiş olan Tara’nın yine o bilindik hâl içinde olduğunu gördü. Elinde bir kova vardı. O büyük gıdılı yüzü ve makyajlı gözleri her zamankinden daha asık ve daha suratsız görünüyordu. “Biraz yardım etseniz ölmezsiniz herhalde?”

April ayağa kalkıp arkasına döndü. “Biraz sonra yardım ederim demiştim sana.”

Philip, Tara’nın tuvalet musluklarından su biriktirdiğini anlamıştı. Bu olaya müdahale edip ona yardım etmeyi düşündü ama daha sonra vazgeçti.

“Yarım saat önce demiştin onu,” diye karşılık verdi Tara. “Bu arada, sen burada Bay Rogers’ın mahallesinde aylaklık ederken ben aşağıda su çekiyorum.”

“Tara biraz sakin ol,” diyerek iç çekti April. “Bekle biraz, hemen geliyorum.”

“Aman be, neyse ne!” Tara bir hışımla geri dönüp sinirli sinirli merdivenlerden içeri girdi. Geride de huysuzluğunun o çirkin titreşimlerini bıraktı.

April başını eğdi. “Bunun için özür dilerim. Tara hâlâ… Biliyorsunuz işte, şeyle uğraşıyor…”

April’in yüzündeki mağdur ifadeden kardeşinin içini oyan şeyi boşaltmak için epeyce uğraşması gerektiği anlaşılıyordu. Philip de aptal değildi. Bu durumun karmaşık olduğunun farkındaydı. Ayrıca bu kıskançlık ve kardeşler arasındaki rekabetle alakalı bir şeydi. Belki de April’in acısını Tara’dan başka biriyle dindirmeye çalışmasıydı asıl mesele.

“Özre gerek yok,” dedi Philip. “Ama bir şeyi bilmeni istiyorum.”

“Neyi?”

“Sana çok minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Kızıma bu şekilde davrandığın için yani.”

April gülümsedi. “O harika bir çocuk.”

“Evet, hanımefendi öyle belki ama siz de bir o kadar harikasınız.”

“Hmm, teşekkür ederim.” April, Philip’e doğru eğilip yanağından öptü. Öyle özel bir şey değildi bu. Sadece küçük ve hızlı bir öpücüktü ama bir şeyler ifade ediyordu. “Kardeşim beni vurmadan gitsem iyi olacak artık.”

April, Philip’i şaşkın bir halde ve rüzgârda sallanarak orada bırakıp gitti.

* * *

Bu öpücük, özel bir şey değildi. Philip’in eski karısı, Sarah öpüşme konusunda uzman sayılırdı. Ayrıca Sarah’ın ölümünden sonra öpüşme

bölümüne yıllarını vermiş fahişelerle de karşılaşmıştı Philip. Orospuların bile duyguları vardı. Philip her seansın başında genellikle biraz öpüşmenin mahsuru olup olmadığını sorardı onlara. Bunu sadece tedbir olsun diye, sevişmenin içinde aşk da varmış gibi davranmak için yapardı. Ama April'in bu küçük busesi, daha çok aperatif gibiydi. Ardından başka şeylerin geleceğinin habercisiydi. Philip bu öpücüğün öylesine olduğunu düşünmüyordu. Kız kardeşin erkek kardeşini öpmesi gibi zararsız bir şey olduğunu da düşünmüyordu. Bu öpücük, ateşle barut arasındaki karşı konulamaz araftı. Bu Philip için kapı zilini çalmak gibi bir şeydi. İçeride birilerinin olup olmadığını anlama girişimiydi.

* * *

O gün öğleden sonra Philip yağmurun yağmasını bekledi, ama yağmadı. Ekimin ortasına gelmişlerdi bile. Philip'in hangi günde olduklarına dair bir fikri yoktu. Hepsi yılın bu zamanlarında orta Georgia'yı yıkayan ve dereleri dolduran yağmurları bekliyordu ama bir şey yağmurları hapsediyordu. Sıcaklık azalıyordu. Hava da sinsi bir nemle yüklüydü. Yine de yağmur yağmıyordu. Belki de bu kuraklığın bulaşıcı hastalıkla bir ilgisi vardı. Ne olursa olsun, kara fırtına bulutlu karışık hava, tuhaf ve anlaşılamaz bir şekilde Philip'i geriyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde hızlı bir gezi yapmak için April'in kendisiyle sokağa inmesini istedi.

Dışarıya son çıktıklarından beri zombi sayısı epey azalmış olsa da April'i biraz ikna etmesi gerekti. Philip, içinde jeneratör bulabileceği Ev Eşyası Deposu veya Lowe'un mağazasında gezinirken onun yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi April'e. Artık havalar giderek soğuyordu, özellikle de geceleri. Yakında yaşayabilmek için elektriğe ihtiyaçları olacaktı. Buraları bilen birisine ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ayrıca ona Nick'in bulduğu güvenli yolları göstermek istediğini de ekledi. Nick de Philip'e eşlik etmeyi önerdi, ama Philip onun Brian'la birlikte burada kalıp eve göz kulak olmasının daha iyi olacağını söyledi.

April bu işi yapabilirdi. Gitmek de istiyordu. Ama o el yapımı külüstür geçide pek güvenemiyordu. Ya onlar merdivenlerdeyken yağmur yağmaya başlarsa? Philip, bunun çocuk oyuncağı olduğunu söyledi. Özellikle de April gibi ufak tefek biri için daha da kolaydı.

Montlarını giyip silahlarını hazırladılar. Marlin tüfeklerden birini aldı April bu kez. İşe koyulmak için hazırlandılar. Tara onlara çok sinirlenmişti. Öfkesinden kudurarak bunun "aptalca, tehlikeli, çocukça, hatta embesilce bir zaman kaybı" olduğunu söyledi. Bu davranışlarından iğrenmişti. Ama Philip'le April onu kibarca duymamazlıktan geldiler.

* * *

"Sakın aşağıya bakma!" demişti Philip.

Kendisi arka sokağın üstündeki iğreti merdiven geçidin yarısına gelmişti. April, o tatlı canını kurtarmak için tutunarak onun üç metre arkasından geliyordu. Omzunun üstünden arkasına April'e baktı Philip ve kendi kendine gülümsedi. Kızın göğüsleri çok büyüktü.

"Ben iyiyim," dedi April. Tedirgin olduğu her halinden belliydi ve ağzını açmıyordu. Rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. On metre altında birkaç tane yürüyen kadavra seslerin kaynağını bulmak için aptal aptal havaya bakıyordu.

"Çok az kaldı," dedi Philip. Geçidin diğer ucuna varmıştı bile.

Kalan altı metreyi de geçti April. Philip onun yangın merdiveni iskelesine inmesine yardım etti. Dökme demirden merdiven ağırlıklarıyla sallanıyordu.

Açık pencereyi bulup yine önceki eve Stevenson ve Oğulları'nın Muhasebe ve Emlak Ofisi'ne girdiler. Geçen sefer Philip'in boydan boya geçtiği ofisin koridorları bu sefer ondan daha karanlık ve soğuktu. Fırtına öncesi hava ortalığı daha çabuk karartmış, geceyi daha erken getirmişti.

Boş koridorları geçtiler. Moloz yığınları ve buruşmuş vergi beyannamelerinin üzerinden geçerlerken "Merak etme," dedi Philip. "Burası bu günlerde ve bu çağda bulabileceğin en güvenli yerlerden sayılır."

"Yine de pek güven verici değil," dedi April. Tüfeğine sarılıp parmağıyla gergin gergin tüfeğin horozuna dokunuyordu.

Yırtık pırtık yünlü bir kazak ve kot pantolon giyen April, kollarını ve diz kapağından altında kalan bacak bölgesini, yaşlı adamın sargılarıyla sarmıştı. Ondan başka kimse böyle bir şey yapmıyordu. Philip bir keresinde ona bunun ne olduğunu sormuştu. April de ona, televizyonda bunu bir hayvan

terbiyecisinin yaptığını gördüm demişti. Deriyi koparan ısırıklara karşı son çare bir savunma sistemiydi bu.

Bekleme odasını geçip mahvolmuş otomat makinelerinden sonraki merdivenleri buldular.

“Vay anasını,” dedi Philip. April’i tek seferde üzerinde hiçbir işaret olmayan kapıya götürmüştü. “Kaptan Nemo’yu hatırlıyor musun?”

“Kimi?”

“Eski bir film vardı ya, *Denizler Altında Yirmi bin Fersah?* Oradaki çatlak kaptan. Hani kocaman mürekkep balıkları, her tarafı gösteren pencerelerine doğru gelirken denizaltında org çalıyordu ya?”

“Hiç izlemedim

Philip ona gülümsedi. “Peki, o zaman şimdi izlemek üzeresin.”

* * *

April Chalmers’in en son beklediği şey bile nefesini kesecek korkunç bir şiddet değildi. Ama Philip’i takip ederek işaretsiz kapıdan geçip bu üst geçide çıktığında başına gelen neredeyse böyle bir şeydi. Kapının eşiğinde durdu ve öylece bakakaldı.

Daha önce böyle kapalı üst geçitlerden geçmişti, belki bu köprüden bile geçmişti. Ama tuhaf bir şekilde bu gece sokakların on metre yukarısında Dillard’ın ikinci katıyla birleşen ve diğer binaya doğru uzanan bu köprüdeki boşluk ve hafif ışık mucizevî bir şey gibi görünüyordu. Fırtına bulutları arasından geçip parlayan şimşeklerin ışıkları camlı çatıdan görünüyordu. Saydam duvarlardan bakıldığında şehrin kararan gölgelerinde dolaşan zombilerle dolup taştığı da şimdi daha netti. Atlanta, karma karışık bir dağınıklık içindeki kocaman bir oyun sahası gibiydi.

“Ne demek istediğini anladım,” dedi April. Tüm bunlara bakarken sesi homurdanarak çıkmıştı. Tuhaf bir duygu karmaşası yaşıyordu, baş dönmesi, korku ve heyecan.

Philip, köprünün ortasına gidip bir duvarın önünde durdu ve çantasının kollarını çıkardı. Başıyla güneyi işaret ederek “Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi. “Buraya gelsene.”

April, tüfeğini ve sırt çantasını cam duvarın önüne bırakıp onun yanına gitti.

Philip, Nick Parsons'ın terk edilmiş araçların ve kapıların üstüne yaptığı işaretleri gösterdi. "Güvenli bölge" teorisini anlattı ve Nick'in ne kadar açıkgözlü olduğundan bahsetti. "Bence burada çok iyi bir iş çıkarmış," diye bitirdi sözlerini.

April de ona katıldı. "Herkesin bahsedip durduğu şu jeneratörü bulmak için bu saklanma yerlerini kullanabiliriz."

"Haklısın."

"Nick iyi bir adam."

"Öyledir."

Gizlice yaklaşan karanlık şehrin üstüne çöküyor, köprünün maviye çalan gölgelerini karartıyordu. Philip'in sert yüzü April'e olduğundan daha kaba görünüyordu şimdi. Fu Manchu gibi kapkara bıyıkları ve kırışıklıklar arasındaki siyah gözleriyle April'e iki kişinin karışımı gibi geliyordu; biri Clint Eastwood'un gençliğiydi, diğeriyse… diğeri kimdi? Babasının gençliği miydi yoksa? Bu yüzden mi bu iri yarı, uzun boylu taşralı tipten etkilendiği için karnına sancılar giriyordu? April, sırf babasının kötü bir ikizi olduğu için bir adamdan etkilenecek kadar aptal mıydı? Ya da bu zavallı, çocuksu aşkın, aniden soyların tükendiği yok olan bir dünyada yaşam savaşı vermenin gerginliğiyle bir alakası mı vardı? Allah aşkına babasının kafasını kıran adam değil miydi bu? Ama belki de haksızlıktı bu. Oradaki David Chalmers değildi ki. Babasının ruhu, şarkıda da söylediği gibi uçup gitmişti. Babasının ruhu bedenini o yataktan kalkıp büyük kızını yemeye çalışmadan çok önce terk etmişti.

"Bunu söylemeliyim," dedi Philip. Sokakta başıboş köpekler gibi gezinip artık şeyler arayan üstü başı yırtık suretlere bakıyordu. "Burada az da olsa malzememiz var. O apartman dairesinde uzunca bir süre kalabiliriz."

"Sanırım haklısın. Tek yapmamız gereken, Tara'nın yulaf ezmesine biraz anti-depresan koymanın bir yolunu bulmak."

Philip güldü. İyi ve saf bir gülüştü bu. April'e onun henüz görmediği bir yanını göstermişti. Philip, April'e döndü. "Burada bir şansımız var. Hayatta kalmaktan daha fazlasını bile yapabiliriz. Jeneratör bulmaktan bahsetmiyorum."

April, Philip'in gözlerine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Philip ona döndü. “Zamanında pek çok kız tanıdım. Ama hiçbirisi senin gibi değildi April. Hepsi taş kalpliydi… Ama senin kızıma gösterdiğin şefkat… Penny’nin şimdiye kadar hiç kimseye böyle bağlandığını görmemiştim. Hem sen bizim kıçımızı kurtardın. Sokaklardan çekip aldın. Sen çok özel bir kadınsın, bunu biliyorsun değil mi?”

April birden tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Karnına ağrılar girdi. Philip’in ona farklı bir şekilde baktığını fark etti. Gözleri sevgiyle parlıyordu. Artık Philip’in de kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Gözlerini indirdi. Utanmıştı. “Standartların çok düşük herhalde,” diye mırıldandı.

Philip o iri ve nasırlı işçi ellerinden birini uzatarak şefkatle April’in çenesinin kıvrımını tuttu. “Tanıdığım kişiler arasından en mükemmelini buldum.”

Tıkırdayıp duran cam köprüden başka, başlayan gök gürültüsü bombardımanı April’i yerinden zıplatmıştı.

Philip onun dudaklarını öptü.

April geri çekildi. “Bilemiyorum Philip… yani… ya bu bir… bilmiyorum işte.”

Bir anlık bir boşlukta April, ikinci, üçüncü ve dördüncü kez yine düşündü bunu. Eğer şimdi bunu bir adım öteye götürürse Tara’yla durumları ne olurdu? Apartmandaki dengeleri alt üst eder miydi? Her şeyi daha da zorlaştırır mıydı? Güvenliklerini, yaşama şanslarını ve geleceklerini, tabii bir gelecekleri varsa, nasıl etkilerdi?

Philip’in yüzündeki ifade onu kendine getirdi. April’e bakışı, duygu dolu yüzü, arzuyla gevşeyen dudakları…

Philip eğildi ve tekrar öptü April’i. Bu kez April de kollarını Philip’e dolayıp öpücüğüne karşılık verdi. Hatta başının üstündeki camlara vurmaya başlayan yağmur damlalarını bile fark etmedi.

April vücudunun Philip’in güçlü kollarında gevşediğini hissediyordu. April’le Philip’in dudakları birbirinden ayrıldı. Birbirlerini dilleriyle keşfederlerken bu elektrik April’e doğru aktı. Kahve, naneli sakız ve Philip’in misk kokusu April’in içini doldurdu. Kazağının altından göğüs uçları sertleşti.

Çakan şimşeğin maviliği, akşam karanlığını parlak bir gün ışığıyla aydınlattı.

April kendi kontrolünü, her şeyin kontrolünü kaybetti. Başı dönüyordu. Camlı çatıya düşen yağmur damlaların farkına varamadı. Hatta Philip'in April'le kendisini yavaş yavaş geçidin üstüne, yere doğru eğdiğini bile fark edemedi. Şehvet dolu dudakları birbirine kenetlenmişti. Philip'in iri elleri, April'in göğüslerini sıkıyordu. Philip, April'in sırtını dikkatle cam duvara yasladı. April ne olduğunu anlamadan üstüne çıktı.

Fırtına tüm öfkesini salıvermişti. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, çatıya boşalıyordu. Gök gümbür gümbür gürlüyor, şimşekler çakıyor, gergin havadaki durgun elektrik gibi kıvılcımlar saçıyordu. Bu sırada Philip, April'in kazağını karnından yukarı çekip mavi ışıkta sutyenini ortaya çıkardı.

Boğumlu parmaklar pantolon kemerini çözdü. Gök gürledi. April, Philip'in bacaklarını aralayıp kendine yaklaştığını hissetti. Şimşek çaktı. April'in pantolonu bacaklarının yarısına kadar inmişti. Philip, göğüslerini bırakmıştı artık.

Bir tırnağın ucu April'in kasıklarına dokundu. Birden tek bir gök gürültüsü eşliğinde bir sopa içine girerek ona vurdu. April zihninden DUR dedi.

GÜÜÜÜÜM!

DUR!

* * *

Dev bir arzu dalgası Philip Blake'i alıp kükreyen akıntılara götürüyordu. April'in gaipten gelen sesini neredeyse hiç duymuyordu. Ona "dur, bırak, çekil, dinle, bak, bu çok fazla, daha buna hazır değilim, lütfen, lütfen, lütfen, dur artık, dur," diyordu. Bunların hiçbirini algılamadı Philip'in beyni. O sırada tutku, arzu, acı, yalnızlık, bir şeyler hissetmenin ümitsiz ihtiyacı içinde sürüklenip gidiyordu. Çünkü şimdi tüm bedeni kasıklarına bağlıydı. Tüm bastırılmış duyguları akıp gidiyordu.

"Tanrım! Yalvarırım dur!" dedi uzaktan gelen ses. April'in vücudu gerginleşmişti.

Philip beyaz ses dalgaları içinde sörf yapıyormuş gibiydi, altında kıvranan kadını işitmiyordu. Böyle demesine rağmen April'in gizliden gizliye kendisini istediğini, onu sevdiğini biliyordu. Bu yüzden de kadının içine girmeye devam etti. Yanan bir magnezyum gibi parlayan şimşeklerin ışıklarıyla ham enerji altında tekrar tekrar gidip geldi. April'i doldurdu, ona sahip oldu, onu besledi ve değiştirdi. En sonunda altındaki April'in vücudu gevşedi. Artık gevşemiş ve sessizleşmişti.

Philip'in içinde yükselen havai fişek gibi yumuşak, beyaz bir zevk patlaması olmuştu.

Philip, April'i kenara kaydırıp yere, onun yanına uzandı. Gözlerini yukarı dikip yağmuru izledi. Bir an için on metre aşağılarında dolaşan belli belirsiz kirli ruhları unutup sessiz bir filmdeki korkunç yaratıklar gibi çakan şimşeklere bakakaldı.

* * *

Philip, April'in sessizliğini her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret olarak düşündü. Yağmur şakır şakır yağarken, jet motoru gibi örtülü kükremesi bu köprüyü dolduruyordu. İkisi de kıyafetlerini tekrar üstlerine çekerek tek bir söz etmeden uzunca bir süre yan yana uzandılar. Bardaktan boşanırcasına yağarak cam çatıya vuran yağmura dikmişlerdi gözlerini.

Philip şoktaydı. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Cildi nemli ve soğuktu. Kırık bir ayna gibi hissediyordu. Sanki ruhunun bir parçası kırılmış, yerine bir canavarın yüzünü yansıtmıştı. Az önce ne yapmıştı öyle? Yanlış bir şey yaptığını biliyordu. Ama sanki bunu bir başkası yapmış gibi hissediyordu.

Dakikalarca süren o korkunç sessizliğin ardından sonunda "Az önce kendimi kaybettim," dedi Philip.

April hiçbir şey söylemedi. Philip başını çevirip ona baktı. Camlı yan duvarlardan akan yağmurun sıvı gölgelerini yansıtan karanlıkta yüzünü gördü. Yarı bilinçsiz görünüyordu. Bir kâbusla uykusundan uyanmış gibi görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Philip. Bu sözler kendi kulağına çok boş ve çirkin gelmişti. Nasıl olduğunu anlamak için tekrar baktı April'e. "İyi misin?"

"Evet."

"Emin misin?"

“Evet.”

Sesinin mekanik bir rengi vardı. Tamamen renksizdi aslında. Yağmurun altında sesini güçlükle duyuluyordu. Philip tam başka bir şey söylemek üzereydi ki gök gürültüsü bombardımanı düşüncelerini böldü. Bu gürleme, geçidin demir iskelelerinde yankılandı. Ardından Philip’i büzüştüren diş tıkırdatıcı bir titreme geldi.

“April?”

“Evet.”

“Geri dönmemiz lazım.”

* * *

Dönüş yolculuğuna sessizlik hâkimdi. Issız bekleme odasından geçerek merdivenlere çıkıp oradan çer çöple kaplı boş koridorlarda ilerlerken Philip hep April’in birkaç adım arkasından yürüdü. Philip arada bir bir şeyler söylemeyi düşündü ama hiçbir şey söyleyemedi. Artık yapılabilecek en iyi şeyin her şeyi oluruna bırakmak olduğunu anladı. April bunu düşünmesine izin verecekti. Philip’in söyleyeceği herhangi bir şey durumu daha da kötüleştirebilirdi. April, omzundaki tüfekle onun önünde yürüyordu. Şu haliyle zorlu bir devriyeden dönen yorgun bir askere benziyordu. Muhasebe firmasının çatı katına varıp açık pencereyi buldular. Yağmur, kırık sivri camlardan içeri giriyordu. Philip, April’in yağmurla ıslanmış yangın çıkışına çıkıp oradan geçmesine yardım ederken yalnızca birkaç kelime konuşuldu “Önden sen git,” “Adımlarına dikkat et” gibi. O tehlikeli ve derme çatma köprüden yalpalayarak geçerlerken üstlerine boşalan yağmur ve yüzlerine vuran rüzgâr Philip’e iyi gelmişti. Onu canlandırıp uyandırmıştı. Hatta ona bir umut vermişti. Bu gece burada bu kadına nasıl bir zarar vermişse belki de onu telafi edebilirdi.

Daireye geri dönene kadar ikisi de iliklerine kadar ıslanmış, yorulmuş ve sersemlemişlerdi Philip bunu telafi edip düzeltebileceğinden emindi.

Brian, Penny’yle birlikte stüdyo dairenin yatak odasındaydı. Uyuması için onu karyolaya yatırmıştı. Nick oturma odasında, güvenli bölgeler haritasıyla uğraşıyordu. Kâğıtlarından başını kaldırıp “Hey, nasıl gitti?” diye sordu. “İkiniz de sıçana dönmüşsünüz. Ev eşyası deposu falan bulabildiniz mi?”

“Bu sefer değil ,” diye cevap verdi Philip. Ayakkabılarını çıkarmak için bile durmadan doğrudan yatak odasına yöneldi.

April hiçbir şey söylemedi. Koridora giderken Nick’in bakışlarına bile karşılık vermedi.

Tara aksi bir ifadeyle mutfaktan çıkıp “Şu halinize bir bakın,” dedi. Ağzında dudağının kenarından sarkan yanmış bir sigara vardı. “Tam da düşündüğüm gibi boşa kürek çektiniz!”

Kardeşi tek bir kelime etmeden koridorun sonundaki odasına girerken Tara eli belinde öylece orada durdu. Philip’e baktı ve sonra hışımla kardeşinin ardından gitti.

Philip bıkkın bir ses tonuyla Nick’e “Ben yatmaya gidiyorum,” diyerek odasına geçti.

* * *

Ertesi sabah şafak sökmeden uyandı Philip. Dışarıda yağmur hâlâ sokakları dövüyordu. Philip yağmurun pencerelere çarptığını duyabiliyordu. Oda karanlık, soğuk ve rutubetliydi. Her taraf küf kokuyordu. Uzun bir müddet yatağının ucuna oturup odanın karşısındaki karyolasında uyuyan Penny’yi seyretti. O zayıf gövdesi kıvrılarak cenin pozisyonunu almıştı yine. Bir rüyadan kalan yarısı biçimlenmiş anılar Philip’in sersemlemiş beynini işgal etmeye başladı. Midesi bulanıyordu. Öyle ki kâbusun nerede bittiğini ve bir önceki gece April’li bölümün nerede başladığını bilmiyordu.

Keşke o üst geçitte yaşananlar sadece bir rüya olsaydı. Keşke gerçekten bunları yapmamış olsaydı. Ama gerçekliğin o keskin ve katı yanı, bu karanlık odada hızlı kareler halinde gözünün önünden geçiyordu. Sanki suçu işleyen başka birisiydi de kendisi onu izliyordu. Philip, bu korkunç suç duygusunu zihninden uzaklaştırmaya çalışarak başını önüne eğdi.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken iyimser olmaya çalışarak kendisiyle konuştu. April’le birlikte bunun üstesinden gelebilirlerdi. Hayatlarına devam etmenin, tüm olanları arkalarında bırakmanın bir yolunu bulabilirlerdi. Philip ondan özür diler, gönlünü almaya çalışırdı.

Penny’nin uyumasını seyretti.

Philip’in bu küçük kadrosu Chalmers’lara katıldığından bu yana iki buçuk hafta geçmişti. Bu sürede Philip, kızının kendi kabuğundan çıktığını

fark etmiş; Penny’nin o iğrenç ve karışık akşam yemeklerini dört gözle beklemesi ve ne zaman April odaya girse neşelenmesi gibi başta küçük şeyleri de sezmişti. Çocuk, her geçen gün daha da gevezeleşiyordu. “Dönüşüm”den önceki şeyleri hatırlıyor, tuhaf havalar hakkında konuşuyor ve “hastalık” hakkında sorular soruyordu. Bu hastalık hayvanlara da bulaşabilir miydi? Yavaş yavaş iyileşebilirler miydi? Tanrı onlara kızmış mıydı?

Philip uyuyan çocuğu izlerken duyguları boğazında düğümlendi. Kızı için bir hayat kurmanın, bir aile ve sıcak bir yuva kurmanın bir yolu olmalıydı. Hatta tüm bu kâbusların ortasında bile bütün bunların bir yolu olmalıydı.

Philip kısa bir an ıssız bir ada hayal etti. Hindistan cevizi ağaçlarının dibinde küçük bir de kulübe vardı. Bu bulaşıcı hastalık bir milyon ışık yılı uzaktaydı. April’le Penny’yi bir sebze bahçesinin yanında birlikte oynarlarken düşündü. Salıncağa binmişlerdi. Kendisini de evin arkasındaki sundurmada otururken hayal etti. Sağlıklıydı. Güneşte bronzlaşmıştı. Hayatındaki iki kadının birlikte eğlenerek vakit geçirmesini büyük bir keyifle izliyordu. Uyuyan kızını seyrederken bunları hayal etti.

Yataktan kalktı ve sessizce ona doğru yürüdü. Elini hafifçe kaldırıp kızının yumuşak saçlarında gezdirdi. Penny’nin banyo etmesi gerekiyordu. Saçları dolaşmış ve yağlanmıştı. Vücudu da kokuyordu. Bu koku bir şekilde Philip’e ulaşıp midesine ağrılar girmesine sebep oldu. Gözleri sulandı. Bu çocuktan başka hiç kimseyi sevmemişti Philip. Hayranı olduğu Sarah bile Penny’den sonra gelirdi. Sarah’ya duyduğu aşk, tüm evli çiftlerinki gibi, karışık, şartlara bağlı ve değişkendi. Ama yedi buçuk yıl önce bu kız bebeği yeni doğmuş kızarık teniyle ilk kez gördüğünde sevmenin ne demek olduğunu o an öğrenmişti.

Sevmek korkmak demekti, hayatın boyunca savunmasız olmak…

Odanın karşısındaki bir şey Philip’in dikkatini çekti. Kapı yarı aralıktı. Yatmadan önce kapattığını hatırlıyordu. Bunu çok net hatırlıyordu. Ama şimdi on beş santimetre kadar aralıktı kapı.

İlk başta bunu çok önemsemedi Philip. Bu konuda pek endişelenmedi. Belki de yanlışlıkla kapıyı sürgülemeyi ihmal etmiş, kapı da kendiliğinden kayarak açılmıştı. Ya da gecenin bir yarısı işemeye gitmişti ve döndüğünde kapıyı kapatmayı unutmuştu. Belki de Penny çişini yapmaya gitmiş, onu

açık bırakmıştı. Belki de Philip uyurgezerdi de bunun farkında değildi. Ama sonra kızına bakmaya devam etmek için geri dönerken bir şey daha fark etti.

Odadan bir şeyler gitmişti.

Philip'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Sırt çantasını yaklaşık iki hafta önce buraya geldiğinde taktığı çantayı duvarın köşesine koymuştu, ama şimdi yoktu. Silahı da yoktu. 22 kalibre tabancasını şifonyerin üstüne bırakmıştı. Mermiyle dolu son şarjör de onun yanındaydı. Tüm cephane gitmişti.

Philip hızla ayağa fırladı.

Etrafına bakındı. Şafağın loş ışıkları yeni yeni odayı aydınlatmaya başlamıştı. Pencerenin gölgeliği, bulutların gözyaşlarını geri püskürtüyor, su damlalarının akisleri camın dışından akıyordu. Botları bıraktığı yerde değildi. Pencere kenarındaki yere bırakmıştı onları. Ama şimdi yoklardı. Botlarını kim, niye alsındı ki? Kendi kendisine "sakin ol," dedi. Bunun basit bir açıklaması olmalıydı. Heyecanlanması için hiçbir sebep yoktu. Ama onun en çok canını sıkan silahının olmamasıydı. İlerlemeye karar verdi.

Sessizce, Penny'yi uyandırmamaya dikkat ederek odanın karşısına gitti ve açık kapıdan dışarı süzüldü.

Ev sessiz sakindi. Brian, oturma odasındaki çek-yatın üstünde kestiriyordu. Philip sessizce mutfağa girip propan ocağı yaktı. Kovanın dibinde kalan yağmur suyuyla kendisine hazır kahve yaptı. Soğuk suyun birazını da yüzüne çarptı. Kendisine sakin olmasını ve derin derin nefes almasını telkin etti.

Kahve ısındığında bardağını alıp koridordan geçerek April'in odasına doğru gitti.

Onun kapısı da yarı açıktı.

İçeriye baktı ve odasının boş olduğunu gördü. Nabzı hızlandı. Arkasından bir ses geldi: "O, burada değil."

Philip döndü ve Tara Chalmers'la yüz yüze geldi. Tara, Ruger marka tabancanın namlusunu kaldırarak Philip'e doğrultmuştu.

15. Kısım

“Tamam… sakin ol, kardeşim.” Philip kıpırdamadan duruyordu. Koridorda öylece donakalmış, boş elini havaya kaldırmıştı. Diğer elinde de kahve vardı. Kahveyi sanki Tara’ya ikram eder gibi öne doğru uzatmıştı. “Sorun neyse halledebiliriz.”

“Öyle mi?” Tara Chalmers makyajlı ve parlayan gözleriyle ona dik dik bakıyordu. “Demek öyle düşünüyorsun?”

“Bak, neler olduğunu bilmiyorum…”

“Ne oluyor biliyor musun,” dedi Tara. Yüzünde ne korku, ne de öfke emaresi vardı. “Artık oyunu değiştiriyoruz.”

“Tara, ne düşünüyorsan—”

“Hadi, açık açık konuşalım.” Sesi sabit ve duygusuzdu. “Çeneni kapatıp dediklerimi yap. Yoksa kafanı uçururum. Bunu yapmayacağımı da sanma sakın.”

“Bu—”

“Bardağı yere koy.”

Philip denilene uyup bardağı yavaşça yere koydu. “Tamam, kardeşim. Nasıl istersen.”

“Bana ‘kardeşim’ demeyi kes.”

“Peki, hanımefendi.”

“Şimdi gidip, kardeşini, arkadaşını ve çocuğunu alacağız.”

Philip’in içini korku sardı. Tara’nın kendisine gerçekten zarar verecek cesareti olmadığını düşünüyordu. Atılıp silahı almayı düşündü. Tabancayla kendisi arasında iki, iki buçuk metre vardı. Ama içindeki bu dürtüye engel oldu. Şu an ona itaat edip konuşturmak daha iyi olacaktı.

“Lütfen konuşabilir miyiz?”

“YÜRÜ!”

Bu ani çığlığı evdeki sessizliği böldü. Sadece Penny’yle Brian’ı uyandıracak kadar değil, aynı zamanda muhtemelen ikinci kattan da duyulabilecek kadar yüksek sesle bağırmıştı. İkinci katta, erken saatlerde kalkan Nick muhtemelen uyanıktı. Philip, Tara’ya doğru bir adım attı. “Bana bir şans verirsen—”

Silah patladı.

Kurşun belki kasti, belki de istemeden ıskalamış ve Philip’in sol omzundan kırk beş santimetre yukarıdaki duvarda bir oyuk açmıştı. Silahın patlama sesi koridorun kapalı boşluğunda yankılanarak büyümüştü. Bir parça duvar sıvasının yanağına yapıştığını fark eden Philip’in kulakları çınlıyordu.

Barutun gri dumanları arasından Tara’yı güçlükle görebildi. Tara ya sırıtıyor ya da yüzünü buruşturuyordu. Şu an bunu bilemiyordu.

“Diğeri suratının ortasına gelecek,” dedi Tara. “Şimdi uslu bir çocuk olacak mısın?”

* * *

Nick Parsons, sabah okumasını yapmak için İncil Meali’ni açtığı sırada duymuştu silah sesini. Sırtını karyola başlığına dayamış, yatakta otururken birden duyduğu patlama sesiyle yerinden sıçradı. İncil elinden uçup gitmişti. Yuhanna’ya Vahiy, birinci bölüm, dokuzuncu ayet açıktı. Orada Yuhanna, cemaate şöyle sesleniyordu: “*Ben Yuhanna, İsa’ya duyulan acıda, O’nun hükümranlığında ve sabrında sizlerle ortak olan kardeşiniz*.”

Yataktan kalkıp tuvalete, Marlin tüfeğinin köşede duvara dayalı olarak durması gereken yere gitti. Ama silahı orada değildi. Panik, Nick’in sırtından aşağı doğru süzüldü. Nick döndü ve odadaki tüm kayıp eşyalara baktı. Sırt çantası yoktu. Tüfek fişeklerinin olduğu kutular yoktu. Aletleri, baltası, botları, haritaları hepsinin yerinde yeller esiyordu.

En azından pantolonu hâlâ oradaydı. Bir sandalyenin sırtında katlanmış olarak duruyordu. Pantolonunu üstüne geçirip hızla odadan çıktı. Stüdyo daireyi geçti. Kapıdan çıktı. Koridordan aşağı gidip bir kat merdiven indi. Ve ilk kata vardı. Öfkeyle yükselmiş bir ses duyduğunu sanıyordu, ama

emin değildi. Aceleyle Chalmers'ların dairesine doğru ilerledi. Kapı kilitli değildi. Hemen içeri girdi.

"N'oluyor? Neler oluyor burada?" diyip duruyordu Nick. Oturma odasında birden durdu. Çok saçma bir şey görmüştü. Tara Chalmers'ın Philip'e silah doğrulttuğunu mu görmüştü az önce? Philip'in yüzünde ise tuhaf bir ifade vardı. Brian onlardan yarım metre, bir metre kadar ileride duruyordu. Koruyucu bir edayla kollarını Penny'ye dolamıştı. Küçük kız da Brian'a sokulmuştu. İşin en garip yanıysa, Nick, eşyalarının kanepenin önünde, yerde yığılı olduğunu fark etmişti şimdi.

"Şuraya geç," dedi Tara. Silahını sallayarak Nick'i de Philip, Brian ve Penny'nin yanına doğru yönlendirdi.

"Sorun ne?"

"Boş ver, sadece dediğimi yap."

Nick, usul usul dediğini yaptı ama kafası hâlâ karışıktı. Allah aşkına, burada ne olmuştu? Nick istemsizce Philip'e baktı. Cevapları bu koca adamın gözlerinde aradı. Ama Nick, Philip Blake'i tanıdığından beri ilk kez bu koca adamın bu kadar ezik, kararsız ve hayal kırıklığıyla şaşırıp kalmış olduğunu görüyordu. Nick, Tara'ya döndü. "April nerede? N'oldu?"

"Boş ver."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Her şeyimizi böyle yere atarak ne—"

"Nicky," diye araya girdi Philip. "Boş ver. Tara bize ne yapmamızı istediğini şimdi söyleyecek. Biz de söyleneni yapacağız ve her şey yoluna girecek."

Philip bunu Nick'e söylüyordu ama konuşurken Tara'ya bakıyordu.

"Arkadaşının lafını dinle Nick," dedi Tara. O da bunu Nick'e söylüyordu ama bakışlarını da Philip'in üzerinden çekmiyordu. Nefret, öfke, intikam ve bir şey daha Nick'in anlayamadığı bir şey vardı Tara'nın gözlerinde.

Şimdi araya girme sırası Brian'daydı: "Tam olarak ne yapmamızı istiyorsun?"

Tara konuşurken hâlâ Philip'e bakıyordu: "Dışarı çıkın."

Başta bu basit emir cümlesi öylesine söylenmiş gibi geldi Nick Parsons'a. Onun şaşırmış kulaklarına Tara bu cevabı verirken gerçekten bunu yapmalarını istiyormuş gibi gelmemişti. Ama bu ilk tepki, belki de

iyimser his pek uzun sürmedi. Tara Chalmers'in yüzündeki ifade bu düşüncelere hemen bir son vermişti.

"Yola koyulun."

Philip, Tara'ya bakmaya devam ediyordu. "Bizim oralarda buna cinayet derler."

"Ne dersen de. Yalnız şu kıçını kaldırıp çık hadi!"

"Bizi silahlarımız olmadan dışarıya mı atacaksın?"

"Daha fazlasını yapacağım," dedi. "Şu güçlü kaz tüfeklerinden birini alıp çatıya çıkacağım. Ve gidip gitmediğinizi kontrol edeceğim."

Uzun ve korkunç bir sessizlikten sonra Nick, Philip'e baktı.

Sonunda Philip, gözlerini iri yarı, tombul ve silahlı kızdan ayırdı. "Eşyalarını al," dedi Nick'e. Sonra da Brian'a dönüp "Çantamda bir yağmurluk vardı. Onu Penny'ye giydir," dedi.

* * *

Tara Chalmers, taştan bir nöbetçi gibi başlarında dikilirken giyinip evden çıkmaya hazırlanmak çok kısa bir zamanlarını yalnızca birkaç dakikalarını aldı. Ama bu, Brian Blake'e ne olmuş olabileceği hakkında kabaca fikir yürütmek için yeterli zamanı vermişti. Botlarını bağlayıp Penny'ye yağmurluğu giydirirken tüm belirtilerin tuhaf bir üçgeni işaret ettiğini fark etti. April'in ortalarda gözükmemesi bir şeyleri belli ediyordu. Tara'nın dinmek bilmeyen haklı öfkesi de. Peki, ama bunun sebebi neydi? Philip'in söylediği ve yaptığı bir şey olamazdı. Kızları ne bu kadar kızdırmış olabilirdi ki?

Tuhaf bir anlığına Brian'ın zihninde eski deli karısı canlandı. Takıntılı, isterik, tuhaf Jocelyn de böyle şeyler yapardı. Ardında hiçbir iz bırakmadan haftalarca ortadan kaybolurdu. Bir keresinde Brian akşam okulundayken, sanki hayatından bir lekeyi siliyormuş gibi onun tüm eşyalarını kiralık evlerinin merdivenlerine atmıştı. Ama bu, bu tamamen farklıydı. Chalmers kardeşler, deli veya kaçık olduklarını gösteren hiçbir şey yapmamışlardı daha önce.

Brian'ı en çok rahatsız eden şey kardeşinin tavrıydı. Dinen öfkesi ve üzüntüsünün altında perişanlık, hatta umutsuzluk yatıyordu. Bu bir

ipucuydu. Önemliydi bu. Ama asıl sorun, şimdi bunu çözecek zamanın olmamasıydı.

“Hadi gidelim,” dedi Philip. Sırt çantası omzundan sarkıyordu. Üstünde kot ceketi vardı. Ceketin her tarafında önceki yolculuklarından kalma siyah, yağlı lekelerle kurumuş kanların olduğu görülebiliyordu. Philip kapıya yöneldi.

“Dur!” dedi Brian. Tara’ya döndü. “En azından izin ver de biraz yiyecek alalım. Kendimiz için değilse bile Penny için.”

Tara, bakışlarını Brian’a çevirip “Buradan canlı olarak çıkmanıza izin veriyorum,” dedi.

“Yürü Brian.” Philip kapının eşiğinde durdu. “Her şey bitti.”

Brian kardeşine döndü. Bu derin çizgili, bozulmuş yüzdeki bir şey Brian’ı derinden etkiliyordu. Philip, onun ailesindendi, aynı kandandı. Birlikte uzun bir mesafe kat etmişlerdi. Yol kenarına atılmış sokak köpekleri gibi şimdiye kadar pek çok zorluğu birlikte aşarak hayatta kalmışlardı. Brian içinde tuhaf bir duygunun kabardığını hissetti. Bu his, ona beklenmedik bir güç vermişti. “Peki,” dedi. “Madem böyle olması gerekiyor…”

Cümlesini bitirmedi söylenecek başka bir şey de yoktu zaten. Kolunu Penny’ye dolayıp küçük kızı babasının arkasından dışarı çıkardı.

* * *

Yağmur hem bir lütuf, hem bir cezaydı. Apartmanın ön girişinden çıkarlarken yağmur yüzlerini kırbaçlıyordu. Kendilerini toparlamak için park yolundaki cılız ağaçların altına sindiklerinde fırtınanın Isırganları sokaklardan temizlediğini gördüler. Kanalizasyonlar taşıp sele karışmıştı. Yollar su kaplıydı. Kapkara gökyüzü yere inmişti.

Nick gözlerini kısarak ileri, güney tarafına baktı. Sokaklar bomboştu. “En iyisi bu tarafa gitmek! Güvenli bölgelerin çoğu orada!”

“Tamam, güneye gidiyoruz,” dedi Philip. Sonra da Brian’a döndü. “Penny’yi yine sırtına alabilir misin? Sana güveniyorum moruk. Ona göz kulak ol.”

Brian ıslanan yüzünü sildi ve elini yumruk yapıp başparmağını kaldırarak kardeşine her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret yaptı.

Brian çocuğa dönüp yavaşça onu sırtına almaya çalışırken aniden durdu. Kısa bir süre şaşkınlıkla küçük kızı izledi. Penny de aynı işareti yapıyordu. Brian, kardeşine baktı. Bu iki adam konuşmadan durumu anladılar.

Penny Blake orada öylece durmuş bekliyordu. İnatla çenesini kaldırıp karşı koyuyordu. Küçük, sevimli gözleri yağmurla kırpışıyordu. Yüzündeki bu ifade, annesini hatırlatıyordu. O da erkeklerin mantıksızlığına dayanamadığında aynen böyle bakardı. Sonunda Penny "Ben bebek değilim… Gidebilir miyiz artık?" dedi.

* * *

Eğilerek ve çamurlu yolda kaya kaya köşeye doğru ilerlediler. Yağmur onları yavaşlatıyordu. Çabucak yüzlerine, elbiselerine ve hatta iliklerine kadar işleyip onları sırılsıklam etti. Bu sonbahar yağmuru, buz gibi soğuktu, değdiği yeri delecek kadar da şiddetliydi. Yavaşlamaya da hiç niyeti yok gibiydi.

Birkaç biçimsiz ve sıska zombi yolun yukarısında, ıssız bir otobüs durağının yanında toplanmıştı. Ölü yüzlerinin üstündeki yağlı saçları, yosunla kaplanmış gibiydi. Asla gelmeyecek bir otobüsü bekliyor gibiydiler.

Philip, grubunu yönlendirerek köşedeki bir güneşliğin altına götürdü. Nick, ilk güvenli bölgeye giden yolu gösterdi. Bu ilk güvenli bölge, üst geçidin yarım blok güneyinde boş duran bir halk otobüsüydü. Philip, eliyle hızlıca bir hareket yaptı ve mağaza önlerinden çabuk çabuk geçerek otobüse doğru ilerlediler.

* * *

"Geri gidelim bence," diye mırıldandı Nick Parsons. Otobüste çömelmiş, sırt çantasını karıştırıyordu. Otobüsün çatısına vuran yağmur, hafif makineli tüfek gibi sesler çıkarıyordu. Nick bir tişört bulup çıkardı çantasından. Islanmış yüzünü sildi. "Tek bir kızdan bahsediyoruz burada gidip evi ondan geri alabiliriz, geri dönüp onun kıçına tekmeyi basalım."

"Evi ondan alabiliriz, ha?" Philip şoför koltuğundaydı. Öndeki torpido gözünde şoförden kalan şeyleri arıyordu. "Çantanda kurşun geçirmez bir yelek falan mı var?"

Her iki taraftan da içe doğru bakan sıralı koltukları vardı otobüsün. Bu otobüs, önceki yolcuların hayali varlıklarıyla ıslanmış köpek postu gibi kokuyordu. Otobüsün arkasında sondan bir önceki koltukta oturuyordu Brian. Islak kazağı ve kot pantolonu içinde tir tir titriyordu. Penny de onun yanındaki koltuktaydı. Brian'ın içinde bir huzursuzluk vardı. Bu yalnızca Atlanta'nın fırtınalı ve kentli yabaniliğine maruz kalmalarıyla alakalı değildi.

Brian'ın içindeki kötü his, daha çok geçen gece o apartmanda ne olduğuyla, bu gizemle ilgiliydi. Philip'le April'in keşfe çıktığı akşam beşle her şeyin aniden mahvolduğu ertesi gün sabah beş arasındaki süre zarfında neler olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Kardeşinin yüzündeki tuhaf gerginlikten ve sert kararlılıktan Brian, bunun belirsiz bir konu olduğunu anlamaya başlamıştı. Öncelikleri hayatta kalabilmekti ama Brian yine de o gece neler olmuş olabileceğini düşünüp duruyordu. Bu gizemde derin bir şeyler vardı. Brian'ın içinde tam olarak anlatamayacağı bir endişe vardı.

Otobüsün dışında bir fotoğrafçının flaşı gibi parlak bir şimşek çaktı.

"Orada ne güzel yaşayıp gidiyorduk," diye devam etti Nick. Sesinde bir mızmızlanma vardı ve konuşması düzensizdi. Ayağa kalktı ve bir sapından tutarak çantasını kaldırdı. "Onlar bizim silahlarımız dostum. Orada o kadar şey yaptık. Oradaki her şey onların olduğu kadar bizim de."

"Eğil, Nick," dedi Philip. "Şu itlerden hiçbirinin bizi burada görmesini istemiyorum."

Nick çabucak eğildi.

Philip, şoför koltuğuna otururken koltukların yayları gıcırdadı. Gösterge tablosunun üstündeki harita çantasını kurcaladı ama işe yarar bir şey bulamadı. Anahtarlar kontaktaydı. Philip anahtarları çevirdi ama sadece bir tıklama sesi geldi. "Bunu tekrar etmeyeceğim. O ev bizim için bitti artık."

"Neden ama? Niye geri alamayalım orayı Philly? O şişman orospuyu alt edebiliriz. Üçümüz birlikte…"

"Bırak artık şu işin peşini Nick," dedi Philip. Otobüsün arkasındaki Brian bile o kadar mesafeden Philip'in soğuk ikazını duymuştu.

"Hayır, anlamıyorum," diye sessizce yakındı Nick. "Nasıl olur da böyle bir şey—"

“Bingo!” Philip sonunda işe yarar bir şey bulmuştu. Şoför penceresinin altındaki klipslere yaklaşık bir buçuk metrelik çelik bir çubuk tutturulmuştu. Genişliği ve ağırlığı demir bir inşaat çubuğununkikadardı. Bir ucu kanca yapılmıştı. Bu gereç körüklü kapıyı elle kapatmak için kullanılıyor olmalıydı. Şimdiyse bu loş ışıkta Philip onu evirip çevirirken harika bir el yapımı silaha benziyordu. “Bu işimizi görür,” diye mırıldandı.

“Nasıl oldu bu Philly?” diye ısrarla sordu Nick. Titrek ışığın altında çömeliyordu.

“ALLAH KAHRETSİN!”

Philip, demir çubuğu birden gösterge tablosuna çarptı. Etrafa plastik kırıkları saçıldı ve herkes olduğu yerde sıçradı. Çubuğu tüm gücüyle tekrar tekrar vurdu. Arabanın kontrollerini içeri çökertip ücret kutusunu parçaladı. Kutunun içindeki bozukluklar etrafa saçıldı. Gösterge tablosu tamamen harap olana kadar konsola vurmaya devam etti.

Sonunda boynunda atıp duran damarları, yüzünün öfkeyle kızarmasına yol açmıştı. Döndü ve sinirli sinirli Nick Parsons’a baktı. “Şu kahrolası çeneni kapatacak mısın artık?!”

Nick bakakaldı.

Otobüsün arkasında Brian’ın yanında oturan Penny Blake başını çevirmiş pencereden dışarı bakıyordu. Yağmur, kirli yollarda dere olup akıyordu. Sanki kendi seviyesinin çok üstündeki karışık bir matematik problemini çözüyormuş gibi ifadesi giderek sertleşti.

Bu sırada ön tarafta olan Nick, şaşkınlıktan taş kesilmişti. “Sakin ol Philly… Ben sadece… gevezelik ediyorum. Bir şey ima etmedim. O eve çok ısınmıştım.”

Philip, dudaklarını yaladı. Gözlerindeki ateş yavaş yavaş kayboluyordu. Derin bir nefes alarak, nefesini kederli kederli verdi. Çubuğu şoför koltuğuna bıraktı. “Şey… Özür dilerim… Ne hissettiğini anlıyorum. Ama böylesi daha iyi olacak. Hem elektrik olmadan orası kasımın ortasına kadar kocaman bir dondurucuya dönecekti.”

Nick yere bakmaya devam etti. “Evet… Demek istediğini anlıyorum sanırım.”

“Böylesi daha iyi, Nicky.”

“Tabii.”

Bu sırada Brian, Penny'ye hemen döneceğini söyleyip koltuktan kalktı.

Koridorda eğilerek yürüdü. Nick'le kardeşinin yanına varana kadar kenarlardaki pencerelerden görünmeyecek seviyede eğilerek hareket etti. "Planımız ne, Philip?"

"Ateş yakabileceğimiz bir yer bulacağız. Bir apartmanın içinde ateş yakamayız."

"Nick, bu güvenli bölgelerden kaç tane daha bulmuştun?"

"Bir, iki kez şansımız yaver giderse şehrin bu tarafından çıkmaya yetecek kadar çok yer var."

"Eninde sonunda bir araba bulmamız gerekecek ama," dedi Brian.

Philip homurdandı. "Hadi canım."

"Bu otobüste benzin var mıdır sence?"

"Dizel vardır herhalde."

"Ne olursa olsun, fark etmez. Hortumlayamayız ki onu."

"Zaten dolduracak bir şeyimiz de yok," diye hatırlattı Philip.

"Taşıyacak bir şeyimiz de yok," diye ekledi Nick.

"Şuradaki metal şey?" diye şoför koltuğundaki metal çubuğu işaret etti Brian. "Sizce benzin deposunu delecek kadar keskin midir o?

"Otobüsün deposunu?" diyerek çelik çubuğa baktı Philip. "Keskindir herhalde. Neye yarayacak ki bu?"

Brian güçlükle yutkundu. Aklına bir fikir gelmişti.

* * *

Körüklü kapıdan teker teker çıkıp şimdi hafif ve soğuk bir çisentiye dönüşmüş yağmurun altında durdular. Hava pusluydu. Philip çelik çubuğu, Nick de Brian'ın arka koltukların altına sıkıştırılmış vaziyette bulduğu üç adet kahveli bira şişesini taşıyordu. Brian da Penny'yi dibinden ayırmıyordu. Her tarafta karanlık suretlerin olduğu görülebiliyordu. En yakındakiler yaklaşık bir blok ötedeydiler. Saat işliyordu.

Birkaç dakikada bir çakan şimşekler şehri, yanan bir magnezyum gibi beyaz ışıklarla kaplıyor ve sokağın her köşesinden gelen ölüleri aydınlatıyordu. Birkaç Isırgan, otobüsün arkasında insanlarının kaçıştığını

fark etmişti bile. Bu zombiler hantal yürüyüşlerine şimdi daha belirli bir amaçla devam ederek onlara doğru yaklaşıyordu.

Philip, kamyon şoförlüğü yaptığı zamanlarda öğrenmişti benzin deposunun yerini.

Büyük ön tekerin yanına çömeldi. Yağmur damlaları süzülerek çenesinden akarken Philip deponun alt kısmını bulmak için şasenin altını yokladı. Bu otobüsün her biri üç yüz yetmiş beş litre yakıt alan iki ayrı deposu vardı.

“Acele et dostum, geliyorlar!” Nick, elindeki şişelerle Philip’in arkasında dizleri üzerine çöktü.

Philip, çelik çubuğun sivri ucunu öndeki deponun altına vurdu. Ama o sadece bu demir kasayı yamulttu. Philip büyük bir öfkeyle tuhaf bir şekilde inleyerek çubuğun ucunu tekrar depoya soktu.

Çubuğun ucu bu sefer deponun dışını delmişti, ince ince sızan sarı, yağlı bir sıvı Philip’in eline koluna aktı. Nick de arabanın altına eğilerek, üç yüz kırk mililitrelik şişelerden ilkini çabucak doldurdu.

Gök gürleyerek gökyüzünü dövdü. Ardından bir şimşek daha çaktı. Brian omzunun üstünden baktı, yürüyen cesetlerle dolu bir ordunun yaklaştığını gördü. Şimşeğin ışığında yaklaştıkları daha net görülüyordu. Şimdi sadece yirmi beş metre ötedeydiler. Fotoğraf makinesinin flaşı gibi çakan bu şimşek sayesinde pek çoğunun yüzü açık seçik görülüyordu.

İçlerinden birinin çenesi yoktu. Bir diğerinse karnındaki bir yarıktan bağırsakları çıkmış sallanıyordu.

“Çabuk ol Nick! Çabuk!” Brian’ın bir elinde yırtılmış gömlek parçaları, diğer elinde de bir çakmak vardı, bu şekilde kaçmaya hazırdı. Huzursuz huzursuz kıpırdanıp duruyordu. Yanında duran Penny de cesur olup korkmamak için elinden geleni yapıyordu. Dimdik duran kadavraların yaklaştıklarını izlerken küçük yumruklarını sıkıyor, dudaklarını ısırıyordu.

“Al işte, biri doldu, hadi, hadi!” Nick yakıtla dolu ilk şişeyi Brian’a uzattı. Brian şişenin içine çaputları doldurup şişeyi hızla ters çevirdi ve kumaşların ıslanmasını sağladı. Bu işi yalnızca birkaç saniye içinde yapmıştı. Ama Brian zamanın tükendiğini hissedebiliyordu. Zira kendilerine doğru gelen yüzlerce Isırgan iyice yaklaşmıştı. Çakmak çaktı ama rüzgâr çıkan alevi hemen söndürdü.

“Hadi ama moruk… Hadi, hadi!” Philip, elindeki çelik aleti kaldırarak yaklaşan sürüye doğru döndü. Onun arkasında duran Brian, çakmağın etrafını eliyle kapatarak sonunda çaputları yakmayı başardı. Kumaş alev aldı. Alevler şişenin kenarını eritti, dumanlar çıkararak bu kenarı yere akıttı.

Brian, Molotof kokteylini sürünün doğru fırlattı.

Şişe en öndeki zombilerin yaklaşık bir buçuk metre ötesinde parçalanarak patladı. Puslu havada bir çatırtı sesiyle sarı alevler çıkardı. Birkaç ceset bu beklenmedik ışık ve ısı yüzünden geriye doğru sendelemişti. Bazılarıysa kendi müritlerine çarparak domino taşları gibi onların da devrilmesine sebep olmuştu. Bu yuvarlanan canavarların görüntüsü normalde çok komik olabilirdi ama şimdi pek de öyle görünmüyordu.

Philip ikinci dolu şişeyi aldı ve çaputları içine soktu. “Çakmağı ver!” Brian, Bic marka çakmağı ona verdi. “Şimdi kaçın!” dedi Philip. Kumaşı yakıp alevli şişeyi karşı taraftan gelen canavar ordusuna fırlattı.

Bu kez şişe onların ortasına düştü ve napalm bombası gibi aralarında patlayarak en azından on, on iki tanesini acımadan cayır cayır yaktı. Brian, Penny’yi yerden kaptığı gibi Nick’in peşinden berber dükkânına doğru can havliyle ardına bakmadan koştu.

* * *

Brian, Penny ve Nick bir sonraki güvenli bölgeye giden yolu yarılamışlardı ki Philip’in geride kaldığını ancak fark ettiler.

Önü tahtalı başka bir mağazaya girerken “Ne bok yiyor bu!” dedi Nick. Sesi tiz ve öfkeliydi.

“Ah bir bilsem!” diye serzenişte bulundu Brian. O da arkasına, kardeşine bakarak Penny’yle birlikten mağazanın içine girdi.

Doksan, yüz metre ötede Philip, bir saldırgana doğru demir silahını sallayarak belirsiz bir şeyler söylüyor, küfürederek bağırıyordu. Yanan zombi, dumanlar ve alevler içinde yaklaştı ona.

“Aman Tanrım!” diyerek Penny’nin önüne geçti Brian. “Buraya gel, BURAYA GEL!”

Philip Blake, bir eliyle çakmağı, ötekiyle de kanlı demiri kaldırarak şu an her yere hâkim olan tuhaf bir Viking barbarlığıyla bu yaratık sürüsünden

kaçıyordu. Tüm bastırılmış öfkesi, abartılı ve korkunç hareketlerle ortaya çıkıyordu.

Durakladı ve otobüsün altından sızan ve yerde genişleyerek küçük bir havuz oluşturan yakıtı tutuşturdu. Sonra dönüp açık alana doğru koşan bir top taşıyıcı gibi coşkuyla ve son sürat olay mahallinden uzaklaştı.

Arkasındaki küçük yakıt göleti tutuşup yayıldı ve bu mavi alevler otobüsün o devasa çelik kaportasına doğru dalga dalga yükseldi. Philip zikzaklar çizerek yaklaşık elli metreuzaklaşabildi. Yolda karşılaştığı beş, altı Isırgan'ın da kafataslarını delmeyi ihmal etmedi. Bu sırada yangın arabanın yanını sarmaya başlamıştı.

Yağmurun sesinden ve inlemelerden başka çok alçak bir gümbürtü duyuldu. Philip, duman yüzünden az ilerideki Brian'ı ve diğerlerini göremiyordu.

"PHILIP! BURAYA GEL!"

Brian'ın sesi bir işaret vermişti. Philip, sese doğru ilerledi. Bu sırada patlama yeri salladı ve güneşi kapatarak ortalığı karanlık ve gri bir ikindiye çevirdi.

* * *

Hiçbiri bu patlamaya iyice bakamadı. Hepsi, patlamanın etkisiyle tahtayla kaplı odadaki kapıya çarptı. Şarapnel parçası gelmesin diye yüzlerini kapatıyorlardı. Otobüsün parçaları, metal parçaların sivri uçları ve cam parçalar, kapının önünden uçuşarak geçiyordu. Brian, dükkânın sokağa bakan vitrinindeki yansımalara bakabilmişti: Yarım blok ötedeki patlama, yirmi tonluk otobüsü havaya fırlatmış, baş döndürücü bir duman bulutu ve korkunç bir yangın çıkarmıştı. Patlamanın kuvvetiyle şoför kabininin kapıları da patlayarak açılmıştı. Eritici sıcaklıktaki şok dalgası, enerjisi biten büyük yıldızların patlaması gibi şiddetli bir parlaklıkla pek çok ölüyü yere yığmıştı. Sayısız ceset, bu dalgaya kapılıp fırında kavrulmuşa dönmüştü. Havaya sıçrayan parçalar bazılarını parçalara ayırmıştı. Çürümüş vücut parçaları kaçmaya çalışan bir kuş sürüsü gibi fırtınanın dövdüğü gökyüzüne fırlamıştı.

Alevli bir çamurluk parçası otobüsün kapısından dört, beş metre öteye düştü.

Bu çınlama sesi herkesi olduğu yerde zıplattı. Şoktan gözleri kocaman açılmıştı. “Ha siktir!!” diye bağırdı Nick. Elleriyle yüzünü kapatıyordu. Brian, Penny’yi sımsıkı kucaklayıp sarmıştı. Konuşmadan felç olmuş gibi durdu bir süre.

Philip elinin arkasıyla yüzünü sildi ve yeni uyanan bir uyurgezer sersemliğiyle kapıya doğru baktı. “Tamamdır.” Omzunun üstünden etrafa hızla bir göz gezdirdi ve sonra tekrar Nick’e döndü. “Şu berber dükkânı nerede?”

16. Kısım

Yarım blok güneydeki havasız, küflü ve tuğladan yapılmış odanın karanlığında, etrafa saçılmış True Detective dergileri, plastik taraklar, toz yumağı haline gelmiş saçlar ve jöle kutuları arasında havlular ve berber önlükleriyle yüzlerini kuruladılar. Sonra da molotof kokteyli yapmak için birkaç malzeme buldular.

Saç toniği kutuları boşaltılıp alkolle ve pamuk yumaklarıyla dolduruldu. Ayrıca kasanın altına saklanmış Lousville Slugger marka, eski ve yıpranmış bir beyzbol sopası da buldular. Bu sopa muhtemelen bir zamanlar berberin defterini kabartmak için buraya gelen gıcık müşterileri ve mahalledeki serserileri savuşturmak için kullanılmıştı. Şimdiyse Philip bu basit silahı Nick'e verip ondan bunu adam gibi kullanmasını istedi.

Kullanabilecekleri başka bir şey var mı diye bakmak için bu çöplüğü karıştırdılar. Arkadaki eski otomattan avuç dolusu şeker, birkaç kurabiye ve bayatlamış bir şiş sosis aldılar. Sırt çantalarını doldururlarken Philip, rahat hareket etmemelerini söyledi onlara. Dışarıdaki sesleri duyabiliyordu. Giderek daha çok ölü geliyordu etrafa. Patlama hepsinin dikkatini çekmişti. Yağmur yavaşlıyordu. Sesler devam ediyordu ama. Karanlık çökmeden şehirden çıkmak istiyorlarsa yola koyulmalıydılar. “Hadi, hadi,” dedi Philip. “Hadi kıçımızı kaldırıp bir sonraki güvenli bölgeye gidelim. Nicky, sen önden git.”

Nick gönülsüzce çıkardı onları berber dükkânından. Çiseleyen yağmurun altında mağazaların önünden geçerek aşağıya doğru ilerlediler. Philip, her an birilerinin tepesine inmeye hazır elindeki demir çubukla en arkadan geliyordu. Maymun gibi Brian'ın sırtına asılan Penny'ye de göz kulak oluyordu.

Bir sonraki güvenli bölgeye giden yolu yarılamışlardı ki bir enkazın arkasından başıboş bir ceset, sallanarak çıktı. Tehditkâr bir şekilde Brian'la Penny'ye doğru yöneldi. Philip, demir çubuğun kancalı ucunu yaratığın kafasına geçirdi. Altıncı boyun omuruna o kadar sert vurmuştu ki yaratığın kafatası yarıldı. Islak kaldırım taşlarına düşerken kafatası da göğsüne sarktı. Penny, kafasını çevirdi.

Sokak başlarında ve kapı eşiklerindeki gölgelerde giderek daha da çok kadavra beliriyordu.

Nick, bir sonraki boyalı sembolü iki çapraz sokağın köşesine yakın bir yerde buldu.

Bu yıldız, dükkân gibi küçük bir yerin cam kapısının üstüne alelacele çizilmiş gibiydi. Mağazanın ön cephesi demir parmaklıklarla kaplıydı. Birkaç aşınmış tel, neon tüp lamba ve birkaç tane cam bandından başka hiçbir şey yoktu vitrinlerde. Kapı kapalıydı ama kilitli değildi, Nick'in üç gün önce bıraktığı gibiydi her yer.

Nick, kapıyı iterek açtı ve elini sallayarak "girin" işareti yaptı. Herkes çabucak içeri saklandı.

Aslında herkes o kadar çabuk süzülmüştü ki içeri, kimse kapı pervazının üstüne koyu ve soğuk neon yazılarla yazılmış mağazanın ismini fark etmemişti bile Tom Thumb'ın Mini Oyuncak Mağazası.

* * *

Mağazanın önündeki yaklaşık kırk beş metre karelik alan hafifçe aydınlatılmış enkazlarla doluydu. Devrilmiş raflar içlerindeki oyuncak bebekleri, yarış arabalarını ve trenleri pis fayansların üstüne saçmıştı. Yıkıcı bir kasırga geçmişti sanki mağazadan. Bir zamanlar telefonların olduğu yerden şimdi kablolar sarkıyordu. Yapboz setleri ve uçaklar parçalanmış, plastik kalıntıları her yere saçılmıştı. Yırtılmış pelüş oyuncakların içindeki pamuklar, arkalarındaki kapıyı çarparak kapatan müşterilerin yarattığı hava akımında oradan oraya savrulan solmuş yapraklar gibi uçuştular.

Bir süre holde öylece durdular. Üstlerinden sular damlıyordu. Nefes alarak gözlerinin önündeki o korkunç ve dağınık kalıntılara bakakaldılar. Uzunca bir süre kimse kımıldamadı. Enkazdaki bir şey onları hipnotize etmiş, kapının önünde durdurmuştu.

Sonunda “Kimse kımıldamasın,” dedi Philip. Bir mendil çıkarıp boynundaki nemi sildi. Ezilmiş bir pelüş ayının yanından geçip dikkatlice mağazanın içinde ilerledi. Üzerinde bir şey yazmayan bir arka çıkış gördü. Belki bir depoydu, belki de sokağa açılan bir kapı. Brian, Penny’yi yavaşça yere indirip yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti.

Penny, yerde yatan kafası kopmuş Barbie bebeklerden ve içi dışına çıkmış pelüş hayvanlardan oluşan hüzünlü yığına bakıyordu.

“Burayı bulduğumda,” dedi Nick. Odanın diğer ucunda bir şeyler arıyordu. “İşimize yarayabilecek şeyler vardır diye düşünmüştüm. Alet edevat, telsiz, el feneri falanöyle şeyler işte.” Kasanın etrafında dolaşıp birkaç adım yukarı çıktı ve kasanın arkasındaki oturağa oturdu. “Şehrin bu tarafında böyle bir yer… Ne haltsa işte… Belki silah bile vardır burada.”

“Şu arkadaki ne, Nicky?” Mağazanın arkasındaki perdeli kapıyı işaret etti Philip. Kapının önünden siyah bir mahremiyet perdesi sarkıyordu. “Oraya bakabilmiş miydin?”

“Depodur herhalde. Dikkatli ol, Philly. O arka taraf biraz karanlıktı.”

Philip, perdenin yanında durup sırt çantasını çıkardı. Çantanın yan gözünde sakladığı cep fenerini aradı. Feneri yakıp perdeyi açarak ilerledi… Karanlığın içinde kayboldu.

Kırılmış oyuncaklar ve içleri çıkmış oyuncak ayılar, mağazanın diğer ucunda duran Penny’yi şaşkına çevirmişti. Küçük kız orada donakalmıştı. Brian, kıza bakıyordu. Ona yardım edebilmeyi öyle çok istiyordu ki… Her şeyi yoluna koymayı… Ama şu an tek yapabildiği küçük kızın yanında çömelerek onun dikkatini dağıtmaya çalışmaktı. “Şu çubuk şekerlerden vereyim mi sana? İster misin?”

“Yok.” Penny’nin sesi, ipini çektiğinde konuşan oyuncak bebekler gibiydi. Gözleri, kırılmış oyuncaklara takılıp kalmıştı.

“Emin misin?”

“Evet.”

“Kurabiyelerimiz de var,” dedi Brian. Sessizliği dağıtıp onu konuşturmaya ve bir şeylerle oyalamaya çalışıyordu. Ama artık Brian’ın tek düşünebildiği Philip’in yüzündeki o ifadeydi. Gözlerinden şiddet okunuyordu. Tüm dünya, onların dünyası, yıkılıyordu.

“İstemiyorum, böyle iyi,” dedi Penny. Çöpleri arasındaki küçük bir ‘Hello Kitty’ çantasını gördü ve oraya doğru gitti. Çantayı alıp evirip çevirdi. “Bu şeylerden alsam kimse kızar mı sence?”

“Nelerden ufaklık?” diyerek ona baktı Brian. “Oyuncakları mı diyorsun?”

Küçük kız başını salladı.

Üzüntü ve utançtan bir bıçak saplandı Brian’ın midesine. “Al gitsin,” dedi.

Penny, kırılmış oyuncakların ve parçalanmış pelüş hayvanların parçalarını toplamaya başladı. Bu bir ayinmiş gibi geldi Brian’a, ergenliğe geçiş ayini. Küçük kız, kolu bacağı olmayan Barbie bebekleri ve üstü başı yırtılmış oyuncak ayıları seçiyordu. Kırık dökük oyuncakları, bir klinikte tedavi önceliği sıralaması yapan biri gibi dikkatle sırt çantasına dolduruyordu. Brian derin bir iç geçirdi.

Tam bu sırada arkadaki koridorun derinliklerinde bir yerden Philip’in sesi duyuldu. Penny’ye “Şişteki sosisi yer misin,” diye soracakken Brian’ın düşüncelerini böldü bu ses. Doğruldu Brian. “Ne dedi?”

Mağazanın diğer ucunda, kasanın arkasında duran Nick, birden kendine geldi. “Bilmiyorum. Duymadım.”

Brian arkadaki perdeye doğru “Philip!” diye bağırdı. Bedeni gergin gergin ilerledi. “İyi misin?”

İvedi adımlarla perdeli kapıdan içeri girdi. Birden perde şaklayarak açıldı. Yüzünü buruşturan tuhaf bir ifadeyle çıkageldi Philip. Heyecan ve delilik arasında bir şeydi bu ifade. “Sıkı durun! Az önce İrlanda piyangosunu kazandık!”

* * *

Philip, onları alıp dar ve karanlık bir koridordan geçirdi. Kutuları açılmamış oyuncaklar ve oyunlarla dolu rafları geçtiler. Köşeyi dönüp çelik bir kapıdan geçtiler. Belli ki buranın eski sakinleri pür telaş kaçarken açık bırakmışlardı bu kapıyı. Philip’in cep fenerinin hafif ışığında başka bir dar koridordan daha geçip yangın çıkışına vardılar. Metal kapı hafif aralıktı, koridordaki gölgeler diğer taraftan görülebiliyordu.

“Bakın bakalım küçük oyuncak mağazamızın öteki tarafında neler varmış.”

Philip, kapıyı botuyla iterek açtı. “Bu cehennemden çıkış biletimiz.”

Metal kapı kayarak açıldı. Brian, bir diğer dar geçidin ortasında ilk yangın çıkışının aynısı bir kapıya bakarken buldu kendini.

Koridordaki bu metal kapı da hafif aralıktı. Bu aralıktan Brian, gölgeler arasında parlayan bisiklet tekerleklerini gördü. “Aman Tanrım,” dedi. “Bu, düşündüğüm şey mi?”

* * *

Burası bitişikteki binanın ilk katının tüm köşelerini kapsayan kocaman bir yerdi. Üç tarafı da desteklenmiş pencere camlarıyla kaplıydı. Pencerelerden, dışarıda, sokağın köşesinde hüküm giymiş ruhlar gibi amaçsızca ortalarda dolaşan ve yağmurda sürüklenen gölge gibi şekillerin olduğu görülebiliyordu. Fakat içeride Atlanta’nın ilk motosiklet bayisi olan Champion Cycle Center’ın mutlu ve ışıltılı dünyasında her şey sıcak, düzenli ve pırıl pırıldı.

Bulaşıcı hastalık galeriye hiç uğramamış gibi görünüyordu. Devasa vitrin pencerelerinden içeri süzülen solgun ve loş ışık altında her tarz ve her model motosikletler bayinin bir ucundan öteki ucuna doğru dört sıra halinde düzenli bir şekilde uzanıyordu. Havada yeni tekerleklerin, yağlı köselelerin ve iyice bilenmiş çeliklerin kokusu vardı. Galerinin duvarları, üzerine marka logoları işlenmiş halılarla kaplıydı ve şık bir otel lobisi kadar cafcaflı ve yeni görünüyordu. Köşelerden sarkan ışıksız neon levhalarda bazı markaların isimleri yazıyordu: Kawasaki, Ducati, Yamaha, Honda, Triumph, Harley-Davidson ve Suzuki.

“Sizce bunlardan birinde benzin var mıdır?” Brian ağır ağır yüz seksen derece döndü ve tüm galeriye göz gezdirdi.

“Daha iyisi var hem de moruk,” dedi Philip. Başıyla odanın arkasını işaret etti. Kasayı, masaları ve parçalarla dolu rafları geçti. “Arkada garajlı bir atölyeleri var. Orada şunlardan birine kolayca benzin doldurabiliriz.”

Penny bu krom ve lastik şölenine boş boş bakıyordu. O zayıf omuzlarına sımsıkı taktığı bir ‘Hello Kitty’ çantası vardı sırtında.

Brian'ın başı dönüyordu. İçindeki karşıt duygular, köpüklü dalgalar gibi yükselip birbirine çarpıyordu heyecan, endişe, umut, korku. “Tek bir sorunumuz var,” dedi kısık sesle. Korkusunun ve kararsızlığının yükü altında eziliyor gibiydi.

Philip kardeşine döndü. “Yine ne var?”

Brian ağzını sildi. “Bunları kullanmayı bilmiyorum.”

* * *

Hepsi, Brian sayesinde o çoktandır unuttukları kahkahayı attılar gergin, hasta bir kahkahaydı belki de ama yine de kahkahaydı işte. Philip, kardeşine şimdiye kadar hiç motosiklet sürmemiş olmasının önemli olmadığını söyledi. Bir “gerizekalı” bile bunu iki dakikada öğrenebilirdi. Daha da önemlisi Philip ve Nick'in yıllardır motorları vardı. Philip son kez saydığında dört kişilerdi. Yani motor kullanamayan diğer ikisi de onların arkasına veya önüne binebilirdi.

Dakikalar sonra “Atlanta hava alanından ne kadar çabuk kalkarsak silahsız vaziyette şansımız o kadar yaver gider,” dedi Philip. Galerinin arkasındaki derilerle dolu bir rafı karıştırıyordu, ceketler, pantolonlar, yelekler ve aksesuarlarla doluydu etraf. Koyu kahverengi bir Harley ceketle bir çift siyah ağır iş botunu aldı. “Herkes ıslanmış kıyafetlerini değiştirsin ve beş dakika içinde gitmeye hazır olsun, Brian, sen Penny'ye yardım et.”

Büyük pencerelerin ardındaki yağmur hafiflerken onlar da üstlerini değiştirdiler. Sokağın köşesi ayaklarını sürüyerek yürüyen suretlerle doluydu şimdi bir kısmı patlamada yanmış, diğerleri de çürümenin ilerlemiş safhalarında olan bir sürü üstü başı yırtık ve parçalanmış ruh kalabalığı geçiyordu. Yüzleri çökmeye başlamıştı. Kimisinin paçasından parazitler akıyordu ve çürümüş etler kararарak küflü maskelere dönüşmüştü. Ama hiçbiri bu karanlık galerinin içindeki hareketlenmeyi fark etmemişti.

Nick, alçak sesle Philip'e “Dışarıda dolaşan Isırganları görüyor musun?” diye sordu. Nick, kuru kıyafetlerini giymiş siyah deri bir ceketin fermuarını çekiyordu. Başıyla hafifçe mağazanın önündeki gri ışığı işaret etti. “Bazıları epeyce olgunlaşmış.”

“Ee?”

“Bazıları kaçtı üç–dört haftalık oldu, değil mi?”

"En az o kadar, evet." Philip, ıslak kot pantolonunu çıkarırken bir an bunu düşündü. İç çamaşırı da üstüne yapışmıştı. Onu da hemen çıkardı. Penny malını görmesin diye arkasını döndü. "Her şey bir ay önce başladı. Belki de daha önce… Ne oldu yani?"

"Çürüyorlar."

"Ha?"

Nick, Penny duymasın diye sesini alçalttı. Küçük kız, odanın diğer köşesinde Brian'ın nasıl kapatılacağını anlamaya çalıştığı küçük beden kışlık bir montla uğraşıyordu. "Bir düşünsene Philly. İşler normal şekilde seyrederken ölü bir beden bir yıl gibi bir sürede parçalanarak un ufak olur." Sesini daha da alçalttı. "Hele bir de doğa olaylarına maruz kalırsa…"

"Ne diyorsun sen Nick? Tek yapmamız gereken zamanın geçmesini beklemek mi? Bırakalım da kurtçuklar işlerini yapsın, öyle mi?"

Nick omuzlarını silkti. "Evet, şey… Sadece düşünüştüm ki,"

"Bana bak." Philip bir parmağını Nick'in yüzüne doğrulttu. "Teorilerini kendine sakla."

"Şey yapmak istemedim—"

"Onlar ölüp gitmiyor Nicky. Bu boktan fikri çıkar o kalın kafandan. Kızımın bu saçmalıkları duymasını istemiyorum. Onlar canlıları yiyor ve ürüyorlar. Bunlar çürüyüp gittiğinde onların yerini alacak daha fazlası olacak. Ayrıca yaşlı Chalmers'ın ısırılmadan dönüşmesine bakarsak dünyanın günleri sayılı. O yüzden laflarını yut adamım. Hepinizin düşündüğünden de daha erken bitecek bu iş."

Nick başını eğdi. "Tamam dostum. Anladım… Sakin ol Philly."

Bu arada Brian, Penny'yi sarıp sarmalamış, birlikte onların yanına yanaşmışlardı. "Hiç olmadığımız kadar hazırız."

Philip, Brian'a "Saat kaç?" diye sordu. Brian'ın üstünde kendine bir buçuk beden büyük gelen Harley marka deri bir ceket vardı, bunun içinde biraz komik görünüyordu.

Brian saatine baktı. "Öğlen sayılır."

"Güzel… Şu kahrolası Dodge'dan kurtulmak için gün batmadan önce altı, yedi saatimiz var demektir."

"Siz motosikletlerinizi seçtiniz mi?" diye sordu Brian.

Philip ona soğuk soğuk gülümsedi.

* * *

Galerideki en büyük iki metal şaheseri seçtiler, bir çift Harley, ve Davidson Electra Glide'dı bunlar. Biri inci mavisi, diğeri gece siyahıydı. Motorları büyük, oturakları geniş ve depoları da büyük olduğu için seçmişlerdi bunları. Hem bunlar, kahretsin, Harley markaydı. Philip, Penny'nin kendisiyle, Brian'ın da Nick'le gitmesine karar verdi. Benzin depoları boştu. Ama arkadaki tamir atölyesindeki birkaç motosiklette benzin vardı. Bu yüzden çekebildikleri kadar benzini onlardan hortumla çekip Harley'lere doldurdular.

On beş dakika içinde motosikletleri hazırlayıp kendilerine uygun kaskları buldular. Tüm eşyalarını bagaj taşıyıcılara yüklediler. Bu sırada dışarıda, mağazanın önündeki sokakta ölüler yüzünden trafik sıkışmıştı. Yüzlerce Isırgan kavşakta toplanmıştı. Tozla çiseleyen yağmurun altında boş boş dolaşıyor, camlara çarpıyor, o çatlak sesli iniltilerini çıkarıyor, gittikçe melankolikleşiyor ve grileşmiş gözlerini Champion Cycle Center pencerelerinin içinde hareket eden gölgelere dikiyorlardı.

"Dışarısı çok kalabalık," diye mırıldandı Nick. Bunu özellikle birisine söylememişti. Kocaman iki tekerlekli aracını yan çıkışa doğru sürdü. Buradaki küçük, dikey garaj kapısı bayinin yanındaki otoparka açılıyordu. Kaskını kafasına geçirdi.

"Sürpriz unsuru," dedi Philip. Siyah Harley'ini kapıya doğru sürdü. Kaskını takarken midesi açlık ve gerginlikle guruldadı. Yaklaşık yirmi dört saattir hiçbir şey yememişti. Hiçbiri yememişti. Otobüsten aldığı demir çubuğu, çabucak ve kolayca ulaşmak için gidonla ön cam arasındaki bağlantı yerine sıkıştırdı.

"Hadi bakalım tatlım, atla," dedi Penny'ye. Penny, başındaki çocuk kaskıyla kenarda süklüm püklüm duruyordu. "Biraz döneceğiz ve buradan çıkacağız."

Brian, çocuğun siyah cilalı bagaj bölmesinin üstündeki keçeyle kaplanmış oturağa, arka koltuğa tırmanmasına yardım etti. Yandaki bölmelerden birinde emniyet kemeri vardı. Brian bunu küçük kızın belinin etrafına sardı. Şefkatli bir ses tonuyla "Korkma, ufaklık," dedi ona.

Philip, bu demir canavara binerken “Önce güneye, sonra da batıya ilerleyeceğiz,” dedi. “Nicky, sen beni takip et.”

“Anlaşıldı.”

“Herkes hazır mı?”

Brian kapıya doğru gitti ve gergin gergin başını salladı. “Hazır.”

Philip, tekmesiyle Harley’e can verdi. Motor inledi ve karanlık galeriyi gürültü ve dumanla doldurdu. Nick de motorunu çalıştırdı. İkinci motor, birincisiyle ahenksiz bir birliktelik içinde gürültülü bir arya söylemeye başladı. Philip gaz pedalına bastı ve Brian’a işaret verdi.

Brian kapının kilidini kaldırıp açarak nemli rüzgârın içeri girmesine izin verdi. Philip gazı kökleyip harekete geçti.

Brian, Nick’in motosikletinin arkasına atladı. Onlar da Philip’in ardından dışarı fırladılar.

* * *

“HA SİKTİR! TANRIM! PHILIP! PHILIP! AŞAĞI BAK! AŞAĞI BAK DOSTUM! PHILIP, AŞAĞI BAK!”

Brian’ın bu heyecanlı feryadı kasketi altında boğulmuş, motosikletlerin gürültüsüyle bastırılmıştı.

Kavşakta toplanmış bir Isırgan sürüsü arasından geçtikten saniyeler sonra olmuştu bu. Üstü başı yırtık bedenler çamurluklarına çarpmıştı. Bu sürüyü arkalarındaki toz ve duman arasında bırakıp sola doğru sert bir dönüş yaptıktan ve Water Caddesi’nden güneye yöneldikten sonra… Brian, Philip’in motosikletinin arkasında kaldırım boyunca sürüklenen ezilmiş cesedi gördü.

Yaratığın alt kısmı kopmuştu ve bağırsakları, elektrik telleri gibi rüzgârda savruluyordu. Ama gövdesinde hâlâ savaşacak güç vardı ve çürüyen başı henüz bir darbe almamıştı. İki ölü koluyla arka çamurluklara tutunmuş kendini Harley’in yanından yukarı doğru çekiyordu.

İşin en kötü yanıysa ne Philip, ne de Penny bunun farkındaydı.

“ONA YETİŞ! NICK, BAS GAZA!” diye bağırdı Brian. Kolları Nick’in beline dolanmıştı.

“UĞRAŞIYORUM!”

Bu sırada, ıssız ve ıslak yan sokakta ilerleyen motosiklet, kaygan kaldırımda deniz uçağı gibi ilerliyordu. Penny motora yapışan bu yaratığı fark etti. Yaratık motoru tırmalayarak ona doğru ilerliyordu. Penny çığlık atmaya başladı. Onların yaklaşık on metre arkasında olan Brian'ın görüş açısından çocuğun çığlığı duyulmuyordu. Bir sessiz film oyuncusunun abartılı hareketleri gibiydi her şey.

Nick gazı kökledi. Harley'i aradaki mesafeyi kapattı.

"SOPAYI KAP!" diye bağırdı gürültüyü bastırabilmek için. Brian da bagaj taşıyıcının altındaki beyzbol sopasını çekip çıkarmaya çalıştı.

Bu sırada Philip Blake kimse uyarmadan motosikletinin arkasına yapışan yaratığı fark etti. Philip'in kaskı hemen döndü ve silahını aradı.

Nick de siyah Harley'in arka stop lambasının bir buçuk, iki metre arkasındaydı. Ama Brian sopayla araya giremeden Philip'in motorunun önündeki eğreti kınından demir çubuğu çektiğini gördü.

Siyah Harley'in hafifçe yoldan sapmasına sebep olan hızlı ve şiddetli bir hareketle koltukta döndü Philip. Bir eliyle motosikletin gidonunu tutuyordu. Metal çubuğun kancalı ucunu zombinin ağzına soktu.

Canavarın şişlenmiş başı, Penny'nin yalnızca birkaç santimetre aşağısında sıkışıp kalmıştı. Demir çubuk ise parıldayan egzoz boruları arasında kaldı. Philip sağ bacağını yukarı çekti, çarpan bir koçbaşının gücüyle tekmeleyerek cesedi demir çubuğu ve diğer şeyleri motosikletten düşürdü. Yaratık yuvarlanarak yere yuvarlandı. Nick de ona çarpmamak için birden direksiyonu yana kırdı.

Philip, rotasından sapmadan hızını artırarak güneye doğru ilerledi. Arkasına bile bakmadı.

* * *

Şehrin güney kısmında zikzaklar çizerek yollarına devam ettiler. Kalabalık yerlere girmediler. Philip, yolun bir buçuk kilometre ilerisinde enkazın ve inleyen ölülerin olmadığı başka bir ana yol buldu ve onları oraya yöneltti. Artık Atlanta şehir sınırının beş kilometre ötesindeydiler.

Ufuk çizgisi açıktı. Batıdaki gökyüzü hafif aydınlıktı.

Tekrar benzin doldurmadan altı yüz elli kilometre gidebilecek kadar benzinleri vardı.

O gri kırsal bölgede onları ne beklerse beklesin, burada, Atlanta’da çektiklerinden daha kötüsü olamazdı.

Olmamalıydı.

3. BÖLÜM : Kaos Teorisi

Kimse bilerek kötülüğü seçmez.
Onu yalnızca, aradığı iyilik ve mutlulukla karıştırır.

- Mary Wollstonecraft

17. Kısım

Hartsfield havaalanı civarında yağmur, ardında bol suyla yıkanmış, alçak bulutlarla dolu kurşuni bir gökyüzü ve kasvetli bir soğuk bırakarak dinmişti. Bir saatten daha kısa bir sürede bu kadar ilerlemeleri harikaydı. 85. otobandaki ara yolları tıkayan enkaz, 20. otobandakinden daha azdı. Ayrıca ölülerin nüfusu da epeyce azalmıştı. Yol kenarındaki binaların çoğu hâlâ sağlamdı. Pencereleri ve kapıları sağlam ve güvenliydi. Etrafta başıboş dolaşan ölüler artık manzaranın bir parçasıymış gibi görünüyordu. Tahtalara bulaşan iğrenç mantarlar gibi incecik ağaçların arasına karışıyorlardı. Arazinin kendisi dönüşmüş gibi görünüyordu. Şehirler ölüydü. Bu bölgede motorla gezinmek insana dünyanın sonundan daha fazla terk edilmişlik hissi veriyordu.

Tek elzem sorun, terk edilmiş tüm benzin istasyonlarının ve kamyon duraklarının Isırganlarla dolu olmasıydı. Brian, Penny için çok endişelenmeye başlamıştı. İşemek ya da su ve yiyecek aramak için verdikleri her molada kızın yüzü giderek daha da geriliyor, o lale gibi incecik ve küçük dudakları daha da çatlıyordu. Susuz kalmasından endişeleniyordu Brian. Kahretsin, hepsi susuz kalmıştı.

Boş mideleri o kadar da önemli değildi, hiçbir şey yemeden uzun bir süre dayanabilirlerdi, ama susuzluk ciddi bir mesele haline gelmişti.

Hartsfield'in on beş kilometre güneybatısında arazi, çam ormanları ve soya fasulyesi tarlalarıyla çevrilmeye başlarken Brian, motosikletin radyatöründen su içip içemeyeceklerini düşünüyordu. Bu sırada ileride beliren yeşil bir yön göstergesini gördü. Üzerinde kutsal bir mesaj vardı: *Dinlenme Tesisleri -1.5 km*. Philip onlara devam etmeleri için bir işaret verdi, onlar da bir sonraki otoyol çıkışından geçtiler.

Tahta iskeleli küçük bir turist merkeziyle çevrili arazide yokuş yukarı çıkarlarken Brian'ın içini avuntuya benzer bir huzur kapladı: Burası terk edilmiş güzel bir yerdi. Etrafta ne bir canlı ne de bir ölü izi vardı.

* * *

"Orada gerçekten ne olmuştu Philip?" Dinlenme tesisi kulübesinin arkasındaki küçük bir parça çimin üzerine konulmuş piknik masasına oturdu Brian. Philip, bozuk bir otomattan aldığı bir şişe suyu tepesine dikerken ortalıkta volta atıyordu. Nick ve Penny yaklaşık elli metre ötede hâlâ görünürlerdeydiler. Nick, canlı ve hasta bir meşe ağacının altındaki atlıkarıncada Penny'yi döndürüyordu. Kızcağız hilkat garibesi gibi öylece, keyifsiz keyifsiz oturuyor ve dönüp dururken aynı yöne boş boş bakıyordu.

"Sana şunu kesmeni söylemiştim değil mi?" diye mırıldandı Philip.

"Bize bir cevap borçlusun."

"Hiçbir bok borçlu değilim sana."

"O gece bir şeyler oldu," diye üsteledi Brian. Artık kardeşinden korkmuyordu. Philip'in onu her an eşek sudan gelene kadar dövebileceğini biliyordu, Blake'lerin arasındaki şiddet potansiyeli şu an her zamankinden daha yüksekti ama Brian artık bunu önemsemiyordu. Depremle yer değiştirmiş bir kara parçası gibi Brian Blake'in içinde, derinlerdeki bir şey kayarak yer değiştirmişti. Philip, Brian'ın boğazını sıkmaya kalkarsa kalksındı. "April ile aranızda bir şey mi oldu?"

Philip taş kesildi, başını eğdi. "Ne fark eder ki?"

"Çok fark eder, benim için fark eder. Burada hayatımız tehlikede. Orada, o evde hayatta kalmak için büyük bir şansımız vardı. Ama sonra, böyle birden… Puf diye hepsi uçup gitti."

Philip başını kaldırdı. Gözlerini kardeşine dikti, bu iki adam arasında oldukça karanlık bir akım belirdi. "Boş ver şu meseleyi, Brian."

"Bana tek bir şey söyle. Oradan çıkmaya can atar gibi bir halin vardı. Bir planın mı var?"

"Nasıl yani?"

"Strateji gibi bir şey yani? Nereye gittiğimize dair bir fikrin var mı?"

"Nesin sen? Şimdi de tur rehberi falan mı kesildin başıma?"

“Hadi Isırganlar yine çoğalırsa? Onlara karşı koymak için elimizde sadece bir parça odun var.”

“Başka şeyler bulacağız.”

“Nereye gidiyoruz Philip?”

Philip, geri döndü ve kahverengi deri ceketinin yakasını kaldırıp batıdaki ufka doğru yılan gibi kıvrılarak uzanan kaldırım şeridine baktı. “Bir ay sonra falan kış gelir. İlerlemeye devam etmeliyiz. Güneybatıya doğru… Mississippi’ye doğru.”

“Bu bizi nereye götürecek?”

“Güneye gitmenin en kolay yolu bu.”

“Sonra?”

Philip döndü ve Brian’a baktı. Philip’in derin çizgili yüzünden kararlılık ve keder karışımı bir şey geçti. Kendisi de söylediklerine gerçekten inanmıyormuş gibiydi. “Yaşayacak bir yer bulacağız uzun zaman yaşayacak güneşli bir yer. Mobile ya da Biloxi gibi bir yer… New Orleans belki de… Bilmiyorum işte. Sıcak bir yer. Orada yaşamaya devam edeceğiz.”

Brian yorgun yorgun iç geçirdi. “Kulağa çok basit geliyor. *Sadece güneye git*.”

“Daha iyi bir planın varsa sen anlat. Pür dikkat dinliyorum.”

“Uzun vadeli planlar, hiç düşünmediğim lüks gibi bir şey benim için.”

“Bunu başaracağız.”

“Yiyecek bir şeyler bulmalıyız, Philip. Penny için cidden endişeleniyorum. Bir şeyler yemesi lazım.”

“Bırak da kızım için ben endişeleneyim.”

“Kurabiye bile yemedi. Buna inanabiliyor musun? Kurabiye yemek istemeyen bir çocuk?”

“Böcek maması,” diye homurdandı Philip. “Onu haksız bulduğumu söyleyemem. Bir şeyler bulacağız. O da iyi olacak. Penny, ufak ama güçlü… Tıpkı annesi gibi.”

Brian bunu yadsıyamazdı. Küçük kız son zamanlarda olağanüstü bir cesaret göstermişti. Hatta Brian, onları kendilerine zarar vermekten alıkoyan ve bir arada tutan asıl şeyin Penny olup olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Dinlenme tesisine şöyle bir baktı. Küçük ve pürüzlü oyun alanındaki küflü atlıkarıncanın üstünde dalgın dalgın dönen Penny Blake’i gördü. Nick, oyuncağı döndürme şevkini kaybetmişti. Artık sadece botuyla onu yavaş yavaş itiyordu.

Oyun alanının ilerisinde arazi yükselerek geniş, ormanlık bir tepeye çıkıyordu. Bu tepede, solgun güneşin altında rüzgârlı küçük bir mezarlık uzanıyordu.

Brian, Penny’nin Nick’le konuştuğunu, ona bir şeyler sorduğunu fark etti. Ne hakkında konuşuyorlardı da küçük kız bu kadar endişeli görünüyordu, merak etti.

* * *

“Nick amca?” Penny atlıkarıncada yavaş yavaş dönerken o küçük yüzü endişeyle gerilmişti. Onun gerçek amcası olmadığını çok iyi bildiği halde yıllardır “amca” derdi Nick’e. Bu tavır, Nick’e her zaman gizli bir hasret acısı, birinin *gerçek* amcası olma arzusu veriyordu.

“Söyle canım?” Penny’nin bindiği atlıkarıncayı dalgın dalgın iterken Nick Parsons’ın omuzlarına kötü ve ağır bir duygu gelip çökmüştü. Gözünün ucuyla Blake kardeşlerin bir konu hakkında tartıştıklarını görebiliyordu.

“Babam bana kızgın mı?” diye sordu küçük kız.

Nick’in jetonu geç düştü. Penny yavaş yavaş dönerken başını öne eğdi. Nick sözlerini tartarak söyledi. “Tabii ki hayır. Baban sana kızar mı hiç? Ne demek istiyorsun şimdi? Niye böyle düşündün, anlat bakayım.”

“Artık eskisi kadar konuşmuyor benimle.”

Nick, atlıkarıncayı yavaşça çekerek durdurdu. Küçük kız hafifçe arkadaki demirlere doğru yaslandı. Nick şefkatle omzunu okşadı. “Bak şimdi. Sana yemin ederim, baban seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyor.”

“Biliyorum.”

“Üstünde büyük bir baskı var. Hepsi bu.”

“Bana kızgın olduğunu düşünmüyorsun yani?”

“Kesinlikle. Baban seni belki biraz uzaktan seviyor, Penny. İnan bana. Sadece… üstünde çok büyük bir baskı var.”

“Evet… Sanırım öyle.”

“Hepimizin üstünde baskı var.”

“Evet.”

“Hem eminim, son zamanlarda *hiçbirimiz* öyle çok konuşmuyoruz.”

“Nick amca?”

“Evet tatlım?”

“Sence Brian amca bana kızgın mı?”

“Tanrım, hayır tatlım. Brian amcan niye kızacakmış ki sana?”

“Hep beni taşımak zorunda kalıyor ya?”

Nick acı acı gülümsedi. Kızın yüzündeki ifadeyi inceledi. O küçük alnı, ciddiyetle kırışmıştı. Kızın yanağını okşadı. “Sen benim tanıdığım en cesur kızsın. Gerçekten. Tam bir Blake kızısın… Bu da çok gurur duyulacak bir şey.”

Küçük kız bunu düşündü ve gülümsedi. “Ne yapacağım biliyor musun?”

“Bilmiyorum canım. Ne yapacaksın, söyle bakalım.”

“Tüm o kırık oyuncakları tamir edeceğim. Göreceksin. Onları tamir edeceğim.”

Nick ona bakarak sırıttı. “Bu iyi bir plan gibi geliyor kulağa.”

Küçük kızın gülümsemesi, Nick Parsons’ın tekrar görüp göremeyeceğini merak ettiği bir şeydi.

* * *

Az sonra dinlenme tesisinin diğer tarafında, piknik masaların arasında gözünün ucuyla bir şey gördü Brian Blake. Doksan metre ileride, oyun alanının ötesinde, kırılmış mezar taşlarının, solmuş göstergelerin ve parçalanmış plastik çiçeklerin ortasında bir şey kıpırdıyordu.

Brian, ağaçların gölgeleri arasından çıkan ilerideki üç surete dikti gözlerini. Düzensiz düzensiz ayaklarını sürüyerek avın kokusunu alan tembel tazılar gibi yaklaşıyorlardı onlara. Bu mesafeden nasıl olduklarını söylemek epeyi zordu. Ama kıyafetleri orakla biçilmiş, ağızları da büyük bir acıyla açılıyor gibi görünüyordu.

Philip hafif bir acelecilikle “Harekete geçme zamanı,” dedi. Ağır ve otomatik adımlarla oyun alanına doğru gitmeye başladılar.

Brian, telaşla Philip'in arkasından giderken bir anda kardeşinin yürüyüş şekline, yan taraflarından gevşek gevşek sarkan kaslı kollarına, omuzlarındaki dünyanın yüküne baktı. Uzaktan Philip'in kendisi rahatlıkla bir zombiyle karıştırılabilirdi.

* * *

Kilometrelerce yolu arkalarında bıraktılar. Kocaman bir müzedeki diyoramalar kadar boş ve sabit küçük kasabaları geçtiler. Akşam karanlığının mavi ışıkları, gölgelerini kasvetli gökyüzüne bırakmaya başladı. Enkazlar, terk edilmiş kamyonlar arasında dolaşarak 85. otobandan batıya doğru giderlerken rüzgâr da kasketlerine acı acı vuruyordu. Brian, geceyi geçirecek bir yer bulmaları gerektiğini düşünmeye başladı.

Nick'in arkasında oturan Brian'ın gözleri sulanmış, rüzgâr ve Harley'in çift egzantrikli motorunun gürültüsüyle kulakları sağırlaşmıştı. Ölüler ülkesindeki yorgun yolcuların konaklayacağı mükemmel bir yeri hayal edebilecek kadar çok zamanı vardı. Kocaman ve geniş bir kaleyi hayal etti. Bu kalenin bahçeleri, yürüyüş yolları, geçilmesi imkânsız hendekleri, güvenlik çitleri ve nöbetçi kuleleri vardı. Bir biftek ve patates kızartması için sol taşağını bile verirdi. Ya da bir şişe kola için. Hatta Chalmers'ların o tuhaf etleri için bile…

Kasketinin göz deliğindeki bir yansıma, düşüncelerinin akışını böldü.

Omzunun üstünden baktı.

Tuhaf. Az önce, çok kısa bir anda kasketinin önünde koyu bir leke, bulanık bir şey görmüştü. Boynunun arkasında bir şey hissettiğini sandı. Belli belirsiz bir his. Soğuk dudaklarla öpülmek gibi bir şeydi. Kendi uydurması olmalıydı bu. Aynı anda yandaki aynada da aynı şeyi gördüğünü sanmıştı. Sadece bir anlığına. Onlar güneye sapmadan hemen önce.

Omzunun üstünden arkasına baktı. Kıvrılarak uzayıp giden ve dönemeçte kaybolan boş yollardan başka hiçbir şey göremedi. Omzunu silkti, önüne dönerek yeniden o karışık ve anlamsız düşüncelerine daldı.

Kırsal bölgelerin iç kısımlarına doğru ilerledikçe ilerlediler. Kilometrelerce uzanan bozulmuş çiftlikler ve azat edilmiş taşra köyleri dışında hiçbir şey göremediler. Fasulye tarlalarıyla dolu yüksek tepeler, otobanın her iki yanında da sarp kayalıklarla dik olarak iniyordu. Burası

eski bir araziydi, tarih öncesi çağlardan kalma, kuşakların öldüresiye kullandığı, ekip biçtiği ve yorgun düşürdüğü bir yerdi. Sarmaşıkların sardığı, çamura batmış eski makinelerin gövdeleri her yerde ölü gibi uzanıyordu.

Alacakaranlık yerini yavaş yavaş geceye bırakmaya başladı. Gökyüzünün rengi, soluk griden koyu çivit mavisine dönüyordu. Saat yediyi geçmişti artık. Brian kasketinin önüne yansıyan o tuhaf kıpırtıyı tamamen unutmuştu. Sığınacak bir çatı bulmalıydılar. Philip'in ön farı, giderek artan gölgeleri gümüş ışığıyla aydınlatarak ilerliyordu.

Brian tam gizlenecek bir yer bulduğunu bağırarak söylemek üzereydi ki Philip'in önden işaret ettiğini, birden kalkan bir el ve ardından sağı işaret eden eldivenli bir parmak gördü. Brian kuzeye doğru baktı ve kardeşinin işaret ettiği şeyi o da gördü.

İleride uzayıp giden tarlaların arasında, ağaçlarla kaplı bir tepenin üstünde bir evin yükseldiği belliydi. Ama o kadar uzaktaydı ki siyah el işi kâğıdından kesilmiş küçük bir parça gibi görünüyordu. Philip göstermeseydi, Brian onu asla fark etmezdi. Ama şimdi buranın Philip'i nasıl etkilediğini anlayabiliyordu: Bu ev, on dokuzuncu, belki de on sekizinci yüzyıldan kalma, muhtemelen bir zamanlar çiftlik evi olarak kullanılmış eski, büyük bir yerdi.

Brian, gözünün kenarıyla yine bir karartının kıpırdadığını gördü. Yandaki aynaya yansımıştı. Arkalarındaki bir şeydi bu. Saniyenin onda biri gibi bir sürede hemen görüş alanından çıkmış, kaybolmuştu. Brian arkasına bakmak için koltukta dönerken yok olmuştu.

* * *

Bir sonraki çıkışı da geçip tozla kaplı bir yola girdiler. Otobandan yaklaşık bir kilometre yukarıdaki geniş tepenin doruğunda tek başına oturan eve yaklaşırlarken Brian soğuktan ürpermişti. Çiftlik evi yaklaştıkça daha da çekici görünüyordu. Buna rağmen Brian'ın içini birden korkunç bir duygu kapladı. Georgia'nın bu bölgesi, şeftali, incir, erik gibi meyve bahçeleriyle ünlüydü. Rüzgâr eşliğinde motorlarıyla eve doğru tırmanırlarken buranın yaşlanan bir güzellik olduğunu fark ettiler.

Tekerlek telleri gibi etrafa yayılan şeftali ağaçlarıyla çevrili ana bina, iki katlı, tuğlalı, devasa bir evdi. Tavanı işlemeliydi, çatısından gökyüzüne açılan pencereleri vardı. Eskimiş ve yıpranmış bir İtalyan villası tadındaydı. Veranda on beş metre uzunluğunda sütunlu bir girişti. Kenarlarda korkulukları vardı. Solup sararmış begonviller ve sarmaşıkların filizleri bölümlü pencereleri kıskıvrak sarmıştı. Bu loş ışıkta ev, iç savaş öncesi donanmadan kalma hayalet bir gemi gibi görünüyordu.

Philip, onları mermerden ve taştan yapılmış, kocaman, dekoratif bir çeşmeyle sınırı belirlenmiş evin önüne doğru yönlendirirken Harley motorların dumanı ve gürültüsü tozlu havada dönerek yükseliyordu. Çeşme o kadar bakımsızdı ki havuzun etrafı yosun kaplıydı. Muhtemelen ahır olan birkaç ek bina da sağda uzanıyordu. Yarısı yabani otlarla sarılmış bir traktör duruyordu yakınlarda. Evin sol tarafında kocaman bir garaj vardı. Altı aracın girebileceği kadar büyüktü burası.

Dikkatlice garajla, ana bina arasındaki yan kapıya doğru yanaşırlarken bu tarihi güzelliklerin hiçbirini fark etmedi Brian.

Philip, bir an motorun devrini yükseltip bir toz bulutu içinde durdurdu Harley'i. Motoru durdurup orada öylece oturdu. Somon rengi tuğladan canavara dikmişti gözlerini. Nick de onun yanına çekti motoru. Harley ayakta dursun diye altındaki ayaklığı indirdi. Uzunca bir süre tek kelime etmediler. Sonunda Philip de motorun ayaklığını indirip kendisi de motordan indi. Penny'ye "Bir dakika burada bekle, tatlım," dedi.

Nick ve Brian da motordan indiler.

Philip onlara bakmadan "Beysbol sopasını aldınız mı?" diye sordu.

"İçeride birilerinin olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Nick.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Philip, Nick'in Electra Glide motorunun arkasından dolaşıp bagaj taşıyıcının bir kenarında saklı duran sopayı almasını bekledi. Nick de onu getirip Philip'e verdi.

"Siz ikiniz Penny'yle kalın," dedi Philip ve verandaya yöneldi.

Brian, kolundan tutup onu durdurdu.

"Philip…" Brian, otobanda yan aynaya yansıyan karanlık şekillerle ilgili bir şeyler söyleyecekti ama kendini tuttu. Penny'nin bunları duymasını istemiyordu.

“Senin derdin ne?” diye sordu Philip.

Brian havayı içine çekti ve “Biri bizi takip ediyor, sanırım,” dedi.

* * *

Villanın eski sakinleri gideli çok olmuştu. Evin içine bakılırsa bu hastalık baş göstermeden çok daha önceleri boşaltılmıştı burası. Antika mobilyaların üstü sararmış çarşaflarla kapatılmıştı. Odaların çoğu boş, tarihte donmuş tozlu yerlerdi. Salondaki büyükbaba saati inatla tik taklarını sürdürüyordu. Geçmiş çağların güzelliği süslüyordu evi: süslü püslü pervazlar, Fransız kapıları, iki kat arasında dönerek inen merdiven, gömme dolap büyüklüğünde ocakları olan iki adet kocaman şömine. Çarşaflardan birinin altında devasa bir piyano yatıyordu. Bir diğerinin altında gramofon, başka bir çarşafın altında ise odun sobası vardı.

Philip ve Nick, Isırgan var mı diye üst katı taradılar ama Eski Güney’e ait tozlu hatıralardan başka bir şey bulamadılar. Bir kütüphane, altın yaldızlı çerçevelerle kaplanmış müttefik generallerin yağlı boya resimleriyle dolu bir koridor, içinde sömürgeci dönemlerden kalma bir beşik bulunan çocuk odası… Evin mutfağı ilginç bir şekilde küçüktü. Burası da yalnızca hizmetkârların yemek yapmak için ellerini batırdıkları, on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir odaydı. Kocaman kilerdeki raflar ise tozlu konserve yiyecek kutularıyla doluydu. Kuru tahılların ve kahvaltılık gevreklerin hepsi un ufak olmuş, kurtçuklarla dolmuştu. Yine de sebze ve meyvelerin durumu şaşırtıcıydı.

* * *

“Bir şeyler görüyorsun ha?” dedi Philip kısık sesle. Öndeki salonda çıtırdayan alevin önünde oturuyordu. Arka bahçede samanlığın yanında bir yığın yakacak odun bulmuşlardı. Atlanta’dan ayrıldıklarından beri ilk kez kemiklerini ısıtmayı başarmışlardı. Bu sıcak sığınak sayesinde ve tabii konserve şeftali ve bamyanın da etkisiyle Penny hemen uykuya dalmıştı. İkinci kattaki çocuk odasında lüks bir yorganın altında uyukluyordu şimdi. Nick de onun yanındaki odada uyuyordu. Ama bu iki kardeşi uyku tutmuyordu. Philip kilerde bulduğu pahalı İspanyol şarabından bir yudum daha alırken “Kim *bizi* niye takip etsin ki?” diye ekledi.

“Gördüm diyorum sana,” dedi Brian. Şöminenin diğer tarafındaki tahta sandalyede gergin gergin sallanıyordu. Üstünde kuru bir gömlek, altında da eşofman vardı. Şimdi biraz daha insan gibi hissediyordu kendini. Başını kaldırıp kardeşine baktı, Philip’in içinde şifreli, gizli bir mesaj saklıymış gibi dikkatlice ateşe baktığını gördü.

Nedense alevlerin kıpırtısını yansıtan Philip’in cılız ve dertli yüzünün görüntüsü Brian’ın kalbini kırdı. Çocukken ormanların içinde yaptıkları masalsı gezintileri hatırladı. Küçük çadırlar ve kulübelerde geçirdikleri geceleri… Kardeşiyle içtiği ilk birayı hatırladı. Philip, daha on yaşındaydı, Brian ise on üç. Daha o zaman bile Philip’in kendisinden daha fazla içmiş olduğunu hatırladı.

“Bir arabaydı belki,” dedi Brian. “Belki de bir kamyonet, emin değilim. Ama yemin ederim, onu bir saniyeliğine de olsa gördüm… Kesinlikle bizi takip ediyordu.”

“Biri bizi takip etse bile bu kimin umurunda?”

Brian biraz düşündü. “Demek istediğim iyi niyetli olsalardı bize yetişmezler miydi? İşaret vermezler miydi?”

“Kim bilir…” Philip alevlere bakıyordu ama düşünceleri bambaşka yerlerdeydi. “Onlar her kimse, eğer orada dışarıdaysalar muhtemelen en az bizim kadar boku yemiştirler.”

“Haklısın sanırım.” Brian biraz daha düşündü bunu. “Belki de korkmuşlardır. Belki de bizi kontrol ediyorlardır.”

“Burada kimse bize yanaşamaz. Sana bunu diyeyim.”

“Evet, sanırım öyle.”

Brian, kardeşinin neyden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Villanın konumu çok iyiydi. Seyrekleşen ağaçlara bakan bir tepenin üzerindeki bu ev, onları uyaracak pek çok yeri görüyordu. Aysız bir gecede bile meyve bahçeleri o kadar sessiz ve sakindi ki kimse ses çıkarmadan ya da kimseye görünmeden onlara yanaşamazdı. Philip şimdiden davetsiz misafirlere karşı onları uyarması için sınıra bubi tuzakları kurmaktan bahsediyordu.

Üstelik burada onlara epeyce yetecek, belki de kışa kadar idare edecek türlü türlü faydalı şey vardı. Arkada bir su kuyusu, traktörde de mazot vardı. Harley’leri saklayacak bir yer, soğuktan buruş buruş olsa da hâlâ yenilebilecek durumda meyveler veren kilometrelerce meyve ağaçları,

ocağa ve sobalara aylarca yetecek kadar da odun vardı burada. Tek eksikleri silahlarıydı. Villanın altını üstüne getirmişlerdi. Yalnızca samanlıkta birkaç alet edevat bulabilmişlerdi, paslı ve eski bir tırpan ve bir dirgen, ama hiç ateşli silah bulamamışlardı.

Uzun süren bir sessizlikten sonra “Sen iyi misin?” diye sordu Brian.

“Bomba gibiyim.”

“Emin misin?”

“Evet, büyükanne.” Philip alevlere bakıyordu. “Burada birkaç gün geçirdikten sonra hepimiz bomba gibi olacağız.”

“Philip?”

“Yine ne var?”

“Bir şey söyleyebilir miyim?”

“İşte başlıyoruz.” Philip gözlerini alevlerden ayırmadı. Üzerinde fanilasıyla, kuru bir kot vardı. Çorapları delikti, bu deliklerden birinden başparmağı çıkmıştı. Alevlerin ışığındaki bu görüntü Philip’in çoraptan dışarı çıkan eğri büğrü ayak tırnağı Brian’ın yüreğini parçaladı. Bu görüntü kardeşini, belki de ilk kez böyle savunmasız gösteriyordu. Philip olmasaydı muhtemelen hiçbiri şu an yaşıyor olmazdı. Brian duygulanmayı kesti.

“Ben senin kardeşinim, Philip.”

“Biliyorum, Brian.”

“Hayır, söylemek istediğim… Ben seni yargılamıyorum. Hiçbir zaman da yargılamayacağım.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Şunu demeye çalışıyorum… Yaptığın şeyi takdir ediyorum… Bizi korumak için kendi kıçını tehlikeye atıyorsun. Bunu bilmeni istedim. Seni takdir ediyorum.”

Philip hiçbir şey söylemedi ama alevlere bakışı birazcık değişti. Alevlerin de ötesine bakıyordu şimdi. Alevler gözlerini duyguyla parlatıyordu.

“Biliyorum, sen iyi bir insansın,” diye devam etti Brian. “Bunu biliyorum.” Burada biraz durakladı. “Bir şey senin içini kemiriyor ama.”

“Brian—”

“Dur bir dakika, beni dinle.” Konuşma artık geri dönülemeyecek bir noktaya gelmişti. “Orada April’le aranda geçenleri bana anlatmak istemezsen anlarım. Bir daha sormam.” Uzun bir süre durakladı. “Ama paylaşmak istersen bana anlatabilirsin, Philip. Bana anlatabilirsin, çünkü ben senin kardeşinim.”

Philip dönerek Brian’a baktı. Philip’in yontulmuş kösele gibi pürüzlü yüzünden tek bir yaş süzüldü. Bu, Brian’ın midesine kramplar soktu. Kardeşini çocukken bile hiç ağlarken görmemişti. Bir keresinde babaları Philip on iki yaşındayken onu yaş bir ceviz dalıyla acımasızca dövmüştü. Sırtına o kadar çok vurmuştu ki Philip geceleri yüzükoyun yatmak zorunda kalmıştı. Ama yine de hiç ağlamamıştı. İnadından ağlamamıştı ama şimdi kıpırdayan gölgelerin arasında Brian’ın gözlerine bakarak konuşurken sesi buğulanmıştı. “Her şeyi mahvettim paşam.”

Brian başını salladı. Hiçbir şey söylemeden durdu. Alevlerden çatırtılar, cızırtılar geliyordu.

Philip başını eğdi. “Ona karşı bir şeyler hissediyorum sandım.” Gözyaşı damlayarak üstüne düştü. Ama sesi hâlâ aynı sabitlikte ve kısıktı. “Ona âşık olduğumu söylemeyeceğim ama aşk da nedir ki zaten? Aşk dediğin boktan bir hastalık.” İçinde kıvrılan şeytana uymuştu. “Her şeyi mahvettim, Brian. Onunla bir şeyler yaşayabilirdim. Penny için düzgün bir şeyler yaşayabilirdim, iyi bir şeyler.” Bir pişmanlık dalgasından kurtulmak istercesine yüzünü buruşturdu. Gözyaşları gözlerini kırpana kadar orada birikiyor, sonrasında da yüzünden süzülüyordu. “Kendimi durduramadım. Dur dedi ama yapamadım. Duramadım işte. Anlıyor musun? Bu… Yani bana hissettirdiği şey… O kadar şefkatliydi ki.” Philip’in gözlerinden yaşlar süzüldü. “O, beni iterken bile çok iyi hissettim.” Sessizlik. “Benim sorunum ne?” Daha keskin bir sessizlik. “Bunun bir özrü de yok, biliyorum.” Durdu. “Ben aptal değilim… Hiç düşünmemiştim ki bu… Böyle bir şey… Öyle sanmamıştım yani…”

Sesi kısılarak yok oldu. En sonunda alevlerin çıtırtısından ve villanın dışındaki kocaman ve karanlık sessizlikten başka bir şey kalmadı. Bu geçmek bilmeyen süreden sonra Philip uzun uzadıya kardeşine baktı.

Dans eden alevlerin ışığında Brian gözyaşlarının dindiğini gördü. Boş bir keder dışında hiçbir şey kalmamıştı Philip Blake’in yüzünde. Brian tek kelime etmedi. Sadece başını salladı.

* * *

Sonraki birkaç gün içinde kasım ayına girmişlerdi. Burada kalıp havaların nasıl gideceğini görmeye karar verdiler.

Bir sabah dondurucu bir sulu sepken vurdu meyve bahçelerini. Bir diğer gün öldürücü bir don tarlaları vurup meyvelerin çoğunu mahvetti. Bastıran kışın tüm alametlerine rağmen henüz burayı terk etmek zorunda hissetmiyorlardı kendilerini. Ufukta görünen zorlu günleri beklerken bu villa ellerindeki en iyi koz olabilirdi. Eğer dikkatli olurlarsa onlara aylarca yetecek konserve yiyecek ve meyveleri vardı. Onları ısıtmaya yetecek kadar odunları da vardı. Hem meyve bahçelerinde de hiç Isırgan yok gibi görünüyordu, en azından yakın çevrede.

Philip, suçunun yükünü boşalttığı için artık bir bakıma daha iyi hissediyormuş görünüyordu. Brian, bu sırrı kendine sakladı. Sık sık bu durumu düşünse de asla tekrar açmadı konuyu. İki kardeş artık birbirlerine daha az sinir oluyordu. Hatta Penny bile kendileri için oluşturdukları bu yeni rutin hayata güzelce uyum sağlıyor gibiydi.

Penny, üst kattaki salonlardan birinde eski bir oyun evi buldu. İkinci kattaki koridorun sonunda kendine ve kırılıp bozulmuş tüm oyuncaklarına küçük bir yer belirledi. Bir gün Brian oraya gitti ve tüm bebeklerin küçük ve düz sıralar halinde yerde yattığını gördü. Bebeklerin tüm kırılmış ve kopmuş parçaları, vücutlarının neresine aitse oranın yanında duruyordu. Brian bu tuhaf minyatür morga uzunca bir süre bakakaldı. Ta ki Penny gelip onu bu şaşkınlığından kurtarana kadar… “Hadi Brian amca,” dedi. “Sen doktor ol… Bebekleri iyileştirmeme yardım et.”

“Evet, süper fikir,” dedi başını sallayarak. “Hadi bakalım, iyileştirelim şunları.”

Başka bir sefer sabahın erken saatlerinde Brian birinci kattan gelen bir ses duydu. Aşağı inip mutfağa gittiğinde Penny’yi un ve suya bulanmış bir vaziyette sandalyenin üstünde buldu. Küçük kız kap kacakla uğraşıyordu. Saçları, yapmaya çalıştığı gözleme hamuruyla dolaşmıştı. Mutfak resmen bir afet bölgesiydi. Diğerleri de geldi, üç adam mutfak kapısının eşiğinde durup bakakalmışlardı. Penny, omzunun üstünden başını çevirerek “Kızmayın,” dedi. “Tüm dağınıklığı toplayacağım. Söz veriyorum.”

Adamlar birbirine baktı. Philip haftalardır ilk kez gülüyordu. “Kim kızmış? Kızmadık ki biz. Açız sadece. Kahvaltı ne zaman hazır olacak?”

* * *

Gün geçtikçe daha çok önlem alıyorlardı. Odunları yalnızca dumanın otobandan görülmeyeceği zamanlarda, yani geceleri yakmaya karar verdiler. Philip ve Nick, bahçenin her köşesinde bulunan küçük tahta kazıkların arasından tel balyaları çekip, birleşme yerlerine de konserve kutuları koydular. Böylelikle içeri girmeye çalışan Isırgan ya da insan olursa haberleri olacaktı. Villanın tavan arasında eski, antika bir 12 kalibre çifte bile bulmuşlardı.

Tüfeğin üstüne melek yüzlü çocukların resmi işlenmişti ama şimdi tozla kaplıydı. Bunu ateşlemeye kalksalar sanki yüzlerine patlayacakmış gibi görünüyordu. Tüfeğe koyacak hiç fişekleri de yoktu üstelik. Silah, duvardaki eski Ernest Hemingway fotoğraflarının yanına asılacak bir eser gibi görünüyordu ama Philip silahın yanlarında olmasına orada asılı durmasından daha çok önem veriyordu. Eskiden dörtnala giden bir atın üzerinde babasının da dediği gibi yeterince korkutucu görünüyordu.

“Hiç belli olmaz,” dedi Philip bir gece. Tüfeği ocağa yaslayıp İspanyol şarabıyla kendini biraz daha uyuşturmaya çalışıyordu.

* * *

Günler, şekilsiz bir intizamla akıp gitmeye devam ediyordu. Günlerce erteledikleri uykularına doyuyorlar, meyve bahçelerini keşfederek meyve topluyorlardı. Başıboş dolaşan yaratıklara kutularla tuzaklar kurdular, hatta bir gün sıska bir tavşan bile yakalamışlardı. Nick, bu yaratığı temizlemeye gönüllü olmuş, o gece odun sobasında gerçekten lezzetli bir tavşan yahnisi pişirmişti.

Bu sürede yalnızca birkaç Isırganla karşılaştılar. Bir gün Nick, kuru erikleri toplamak için bir ağaca tırmanırken komşu bahçenin gölgeleri arasında işçi tulumuyla dolaşan bir ceset gördü. Sakince aşağı inerek yaratığa sessizce yanaştı. Elindeki dirgenle, balon patlatırmış gibi onun kafasının arkasını şişledi. Başka bir seferinde Philip hortumla traktörden mazotu boşaltırken yakın bir drenaj çukurundaki ezilmiş cesedi fark etti.

Bacakları ezilmiş altında bükülmüştü. Bu kadın yaratık, buraya gelebilmek için kendini kilometrelerce sürüklemiş gibi görünüyordu. Philip, onun kafasını tırpanla kesti. Kalıntılarınıysa, biraz gaz ve Bic marka çakmağından çıkan bir kıvılcımla yakıverdi.

Çocuk oyuncağıydı.

Onlar villaya alıştıkları kadar villa da onlara alışıyormuş gibi hissediyorlardı. Eski ve lüks eşyaların üzerindeki çarşafları kaldırdıklarında "ev" diyebilecekleri bir yere dönüşmüştü burası. Herkesin kendi odası vardı. Hepsi geceleri hâlâ kâbuslar görüyor olsa da Fransız pencerelerinden süzülen kasım güneşinin vurduğu eski ve şık bir mutfaktan ve kaynayan kahve cezvesinin kokusundan daha sakinleştirici hiçbir şey yoktu.

Aslında ara sıra duyulan izlenme hissi de olmasa her şey mükemmele yakın olacaktı.

* * *

Brian'ın içinde bu his, daha burada kaldıkları ikinci gece artmaya başlamıştı. Gecenin bir yarısında yataktan zıplayarak uyandığında, kaldığı ikinci kattaki on sekizinci yüzyıldan kalma bir gardıropla antika küçük bir cibinlikli yatağın olduğu sade bir dikiş odasına yeni yerleşmişti.

Bir ışığın parladığını gördüğünde rüyasında kan denizinde eğreti bir salla akıntıya kapılmış bir kazazede olduğunu görüyordu. Rüyada bunun, uzak bir kıyıdaki uzak bir deniz feneri olabileceğini düşünüyordu. Ona yol gösterip bu uçsuz bucaksız kan gölünden kurtaracağını sanıyordu. Ama uyandığında *uyanık* dünyada *gerçek* bir ışık gördüğünü fark etmişti sadece bir anlığına tavanda kayan dikdörtgen bir ışık parçası.

Gözünü kırptığında ışık da gitmişti.

Gerçekten onu görüp görmediğinden emin değildi. Ama bedeninin her köşesi ona kalkıp pencereye gitmesini söylemişti. O da gidip gecenin kara boşluğuna bakmıştı. Yaklaşık dört yüz kilometre ileride otobanla çiftlik yolunun kesiştiği yerde bir araba gördüğüne yemin edebilirdi. Ama sonra bu şey kaybolmuş, hiçliğe gitmişti.

O gece uyumak Brian'a çok zor gelmişti.

Ertesi sabah bunu Philip'le Nick'e anlattığında onlar, rüya olarak değerlendirip önemsememişlerdi. Kim, niye otobandan çıkıp gelsin, etrafa

bakıp sonra da dönüp gitsindi?

Ama Brian'ın içindeki şüphe sonraki bir buçuk hafta boyunca giderek arttı. Geceleri otobanda ya da meyve bahçesinin uzak köşelerinde hafifçe hareket eden ışıklar gözüne ilişmeye devam ediyordu. Bazı geceler şafak sökerken kumda giden tekerlerin seslerini duyduğuna yemin edebilirdi. Bu seslerin sinsi ve anlık olması işin en kötü yanıydı. Bu da Brian'a villanın bir şekilde *dikizlendiği* hissini veriyordu. Ama diğerlerinin onun paranoyak şüphelerini hemen reddetmelerinden o kadar bıkmıştı ki bunları anlatmaktan vazgeçmişti. Belki de bunların hepsini kendi hayal *ediyordu*.

Villadaki ikinci hafta dönümlerine kadar bu konuda tek bir kelime daha etmedi. Ama o gece şafak sökmeden az önce konserve kutularının tıkırtısı onu derin uykusundan uyandırmıştı.

18. Kısım

“Bu da ne?” diyerek birden odasının karanlığında uyandı Brian. El yordamıyla komodininin üstündeki gaz lambalarından birini aradı. Lambanın camına çarpıp içindeki gazı döktü. Ayağa kalkarak pencerenin kenarına gitti. Çıplak ayaklarının altındaki yer buz gibiydi.

Kristal gibi soğuk bir güz gecesinde ay ışığı gökyüzünden parlayarak gelip dışarıdaki her şekli gümüş ışığıyla aydınlatıyordu. Brian, orada bir yerde tuzak tellerindeki tıkırdayan konserve kutularının seslerini hâlâ duyabiliyordu. Ayrıca koridorun aşağısında onun arkasındaki yatak odalarında diğerlerinin de harekete geçtiğini duyabiliyordu. Şimdi herkes ayaktaydı. Tıkırdayan kutuların sesine uyanmışlardı.

İşin en garip yanıysa Brian bunu kendisinin uydurup uydurmadığını merak ediyordu tıkırdama sesleri her yönden geliyordu. Konserve kutuları hem villanın *arkasındaki* ağaçların arasında hem de villanın önünde tıkırdıyordu. Yatak odasının kapısı birden açıldığında daha iyi görebilmek için boynunu uzatıyordu Brian.

“Paşam! Uyandın mı?” Philip’in üstünde gömleği yoktu. Kot pantolonu ve henüz bağlama fırsatı bulamadığı işçi botlarını giyiyordu. Bir elinde tavan arasında buldukları o eski tüfek vardı. Gözleri telaştan kocaman açılmıştı. “Gidip arka koridordaki dirgeni alman gerekiyor çabuk!”

“Isırganlar mı?”

“Hadi kıpırda!”

Brian başını sallayarak aceleyle odadan çıktı. Panikten başı dönüyordu. Üstünde yalnızca eşofman ve kolsuz bir atlet vardı. Karanlık evde yürürken merdivenlerden aşağı inip salonu geçerek arka koridora giderken

pencerelerin dışındaki hareketlenmeyi fark etti. Dışarıda onlara yaklaşan birileri vardı.

Brian arka kapıya yaslı olan dirgeni kaptığı gibi döndü ve üst kattaki odaya yöneldi.

Brian bunları yaparken Philip, Nick ve hatta Penny bile merdivenlerden inmişlerdi. Etrafı geniş bir açıyla gören öndeki çıkma pencereye yanaştılar. Buradan bitişikteki yola inen eğimli araç yolunu ve hatta en yakın meyve bahçesinin ucunu bile görebiliyorlardı. Aniden yere yakın koyu şekiller gördüler. Üç farklı yönden evin bulunduğu araziye doğru kayarak geliyorlardı.

Nick güçlükle duyulabilen kısık bir sesle “Araba mı onlar?” dedi.

Gözleri mehtaplı geceye alıştığında hepsi, bunların gerçekten bahçeyi geçip yavaş yavaş villaya doğru gelen arabalar olduğunu fark etmişti. Biri dönemeçli yoldan yukarı geliyordu. Bir diğeri meyve bahçesinin kuzey ucundan… Üçüncüsü ise güneyde yeni görünmüştü. Ağaçların arasından gelen çakıllı patikada çıtırtılar çıkararak yavaş yavaş ilerliyordu.

Mükemmel bir zamanlamayla her araç, aynı anda evden eşit uzaklıktaki yerlerde duruverdi. Bir saniye kadar orada öylece durdular. Hepsi yaklaşık on beş metre ilerideydi. Pencereleri de içlerindeki yolcuları göstermeyecek kadar siyahtı. “Hoş geldiniz diyecek değiller,” diye mırıldandı Philip. O akşamki durumu tarif etmek için yetersiz kalmıştı bu ifade.

Yine mükemmel bir zamanlamayla üç aracın farları da aynı anda yandı. Bu durum, fazlasıyla etkileyiciydi. Hatta neredeyse tam teatral bir durumdu. Farların ışıkları villanın pencerelerine çarpıp içerideki karanlığı soğuk ve krom parlaklığındaki ışıklarla doldurdu. Philip tam dışarı çıkıp elindeki ölü tüfekle savaşacaktı ki villanın arkasından bir çarpma sesi duyuldu.

Philip, Penny’ye “Tatlım, sen Brian’la kal,” dedi. Sonra da Nick’e bir bakış atıp “Nicky, yan pencerelerden dışarı sızıp palayı almanı ve becerebilirsen onların yanına geri dönmeni istiyorum. Anladın mı?”

Nick, onun söylediklerini çok iyi anlamıştı. Yandaki koridordan aceleyle çıktı.

“Arkamdan gel, ama yakında dur.” Philip tüfeği kaldırarak dipçiğini omzuna dayadı. Dikkatlice ve kobra soğukkanlılığıyla işine odaklandı.

Philip, şimdi mutfakta, kırık camlar üzerinde yürüyen ayak seslerine doğru bir komando gibi sessizce yaklaşıyordu.

* * *

İstilacı, neşeli bir ses tonuyla “Sakin ol, şampiyon,” dedi. Tennessee şivesiyle konuşuyordu. Philip elindeki tüfekle mutfağa girerken adam da dokuz milimetrelik namlulu tabancasını kaldırmıştı.

İşine böyle kabaca karışılmadan önce, istilacı adam gece yarısında midesi kazınmış da yataktan kalkarak mutfağa gelmiş ve burada atıştıracak bir şeyler arıyormuş gibi sakin sakin etrafa bakınıyordu. Dışarıdan gelen farların ışığı odadaki karanlığı parlak bir aydınlıkla bölüyordu. Adamın arkasındaki kapı kolunun üstündeki cam, içeri doğru kırılmıştı. Sabahın ilk ışıkları ise yeni yeni yükselmeye başlamıştı.

İstilacı, 1.80’den uzundu. Üzerinde eskimiş bir asker pantolonu, çamurlu uzun botlar ve Kevlar marka kurşun geçirmez bir yelek olan bu adam keldi. Başında kurşun izi gibi görünen yaralar vardı. Gözleri, küçük göktaşlarının düşerek oyduğu çukurlar gibiydi. Daha yakından dikkatle bakıldığında radyasyona maruz kalarak hastalanmış gibi görünüyordu. Sarılıklı cildi yaralarla kaplıydı.

Philip, elindeki beş para etmez antika tüfeği kel adamın kafasına doğrulttu. İki adam arasında yaklaşık iki buçuk metre vardı. Philip, tüfeğin dolu olduğuna adamı inandırmak için belki de kendini inandırmak için odaklanmaya çalıştı. “Sana bir şans veriyorum, suçsuz olduğunu ispatla,” dedi Philip. “Evi boş sandığını farz ediyorum.”

“Aynen öyle şampiyon,” diye karşılık verdi kel adam. Sesi sakindi, belki de sakinleştirici almıştı, hayalci bir diskjokeyinin sesine benziyordu. Dişleri altın kaplıydı, adam pis pis sırıtırken onlar da parlıyordu.

“O zaman hemen burayı terk ederseniz seviniriz. Kimseye de zarar gelmez.”

Tabancalı adam kırılmış taklidi yaparak suratını astı. “Pek misafirperver değilsiniz anlaşılan.” Adam hafif hafif titriyordu. Bu, henüz başlamamış gizli savaşı ima eden bir tikti. “Arkada küçük, sevimli bir şeyiniz var sanırım.”

“Boş ver onu,” diyerek direndi Philip. Ön kapının gıcırdadığını duyabiliyordu. Ayak sesleri salonu geçiyordu. Telaş ve birbirine zıt dürtüler kafasının içinde savaşıyordu. Sonraki birkaç saniyenin çok kritik olduğunu biliyordu, hatta belki de ölümcüldü. Ama şu an aklına gelen tek şey zaman kazanmaya çalışmaktı. “Biz kan dökülsün istemiyoruz. Sana yemin ederim kardeşim, ne olursa olsun dökülen ilk kan seninki ve benimki olacak.”

“Gayet açık konuşuyorsun.” Kel adam karanlıktaki arkadaşlarından birine seslendi. “Ufaklık?”

Arka kapının ardından bir ses yanıtladı onu. “Yakaladım onu, Tommy!”

Tam o sırada arka kapının kırık penceresinden Nick göründü. Kocaman ve geniş bir av bıçağı gırtlağına dayanmıştı. Onu yakalayan Amerikan tıraşlı, sivilceli, sıska çocuk kapıyı iterek açtı ve Nick’i mutfağa soktu.

Nick, nefesini kesecek kadar sert bir şekilde raflı dolaplara çarpmıştı. “Kusura bakma, Philly,” dedi. Amerikan tıraşlı, sıska genç adam elindeki bıçağı Nick’in âdem elmasına bastırıyordu. Genç adamın kemerinde de büyük, geniş bir bıçak duruyordu. Bu gergin ve sıska tipin elleri, Carnaby marka parmaksız eldivenlerin içindeydi. Bu haliyle zayıf çocuk, bir gemi hapishanesinden firar etmiş gibi görünüyordu. Üstündeki eski ceketin kolları yırtılmıştı. Uzun ve çıplak bacakları mahpushane duvarlarındaki yazılarla doluydu.

“Dur bakalım,” dedi Philip kel adama. “Buna hiç gerek yo…”

“Sonny!” Başka bir suç ortağına seslendi bu kez kel adam. Aynı anda ön salonun yüz yıllık meşeyle kaplı zeminini gıcırdatarak gelen ayak seslerini duydu Philip. Elindeki tüfeği hâlâ indirmemişti ve kel adama doğru tutuyordu. Ama başını çevirerek arkasına hızlı bir bakış attı. Brian’la Penny, Philip’in arkasındaki gölgelerin arasında toplanmışlardı. Topuklarının yaklaşık bir buçuk metre gerisindeydiler.

Brian’la Penny’nin arkasında aniden iki kişi daha belirdi. Küçük kız korkuyla zıpladı.

“Topladık onları, Tommy!” dedi içlerinden biri. Bu sırada çelik kaplı, büyük kalibre bir revolver veya 357 Magnum Army ya da 45 model olabilecek bir silahı herkesin gözleri önünde Brian Blake’in kafasına dayanmıştı. Brian, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi kaskatı kesilmişti.

“Dur artık,” dedi Philip.

Gözünün ucuyla Brian'la Penny'ye silah doğrultan iki kişiden birinin kadın, diğerinin erkek olduğunu görebiliyordu. Buradaki *kadın* öylesine söylenmiş bir kelimeydi. Penny'nin yakasına yapışan bu kızın cildi ve kemikleri, her iki cinsi de anımsatıyordu. Deri bir pantolon ve kat kat örgü şeyler giymişti. Gözüne is siyahı bir kalem çekmişti. Saçları jöleyle dikleştirilmişti. Cildi ise esrarkeşlerinki gibi hafif solmuştu. Sırık bacaklarının üstündeki kalçasının hizasında duran 38 kalibre özel polis silahının namlusuna gergin gergin dokunuyordu.

Adının Sonny olduğu belli kızın yanındaki adam da mevzulara yabancı değilmiş gibiydi. Çökmüş gözleri ahlaksızlık ve cahillik maskesiyle etrafa bakınıyordu. Bir deri bir kemik kalmış vücudu askerden kalmış çaputlarla kaplıydı.

"Sana teşekkür etmek istiyorum, kardeşim," dedi kel adam. Dokuz milimetrelik silahını belindeki kılıfına soktu. Hesaplaşma artık resmi olarak bitmiş gibi davranıyordu. "Burada iyi bir delik buldunuz. Onu size bırakacağım." Lavaboya gidip tezgâhın üstünde duran sürahiyi sakin sakin aldı ve bir bardağı ağzına kadar suyla doldurarak tepesine dikti.

"Burası iyi bir yönetim merkezi olacak."

"Hepsi iyi hoş da," dedi Philip. Sahte silahını indirmek için hiçbir hareket yapmıyordu. "Bir sorun var. Daha fazla kişiyle uğraşamayız biz."

"Sorun değil kardeşim."

"Tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz? Niyetiniz ne?"

"*Niyetimiz* mi?" Kel adam bu kelimeyi dalga geçer gibi yaya yaya söylemişti. "Niyetimiz burayı sizden almak."

Philip'in göremediği biri büyük bir neşeyle kıs kıs güldü.

Philip'in beyni kırık bir satranç tahtası gibiydi şimdi. Parçalar bozuk ve düzensiz bir şekilde hareket ediyordu. Philip, bu kaşarlanmış sokak piçlerinin onu ve evdeki herkesi öldürebileceğinin farkındaydı. Onların asalak olduklarının da farkındaydı. Muhtemelen akbaba gibi haftalardır evin etrafında dolaşıyorlardı. Brian sesleri duymuyordu. Olay tersine dönmüştü.

Şimdi bile Philip dışarıdan gelen diğerlerinin seslerini duyabiliyordu. Kısık sesler, çıtırdayan çalı çırpı sesleri... Zihninden hızlı bir hesap yaptı, en az altı kişiydiler, belki daha da fazla. En az dört araba vardı. Hepsinin ağır silahları ve bir sürü cephanesi vardı, Philip şarjörleri ve bazılarının

kemerlerindeki şarjör doldurucuları görüyordu. Ama muhtemelen tek eksikleri, sadece muhtemelen, Philip'in işine yarayabilecek tek şey zekâ belirtisiydi. Elebaşı olan iri, kel adam bile sersem bir keş gibi görünüyordu. Merhamet dilenmeyecekti. En iyi meleklere bile yalvarmayacaktı. Philip'in yaşamak için tek bir şansı vardı.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu. "Siz aceleci davranmadan…"

Kel adam kadeh kaldırırcasına kaldırdı bardağını. "Kürsü senin dostum."

"Bunu iki şekilde çözebiliriz."

Bu cümle adamda merak uyandırmışa benziyordu. Bardağını bırakıp Philip'e döndü. "Sadece iki şekilde mi?"

"Birincisi, hepimiz ateş etmeye başlarız. Bunun nasıl sonuçlanacağını anlatabilirim."

"Anlat bakalım."

"Senin adamların bizi tepeleyecek tepelemesine ama sana bir şeyin sözünü verebilirim, sana dürüst olacağım, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Neymiş o?

"Ne olursa olsun en azından bir kez ateş edebileceğimi biliyorum. Ukalalık olsun diye demiyorum ama bu çelik kurşunların çoğunun senin vücudunun üst kısmına gireceğinden eminim. Şimdi ikinci seçeneği duymak ister misiniz bayım?"

Kel adamın keyfi kaçmış gibiydi. "Devam et bakalım."

"İkinci seçenek şu: siz bizim buradan canlı olarak çıkmamıza izin verirsiniz. Bu evi de bizim şükranlarımızla birlikte alırsınız. Kimse de pislik temizlemek zorunda kalmaz. Senin de vücudunun üst bölgesi yerinde kalır."

* * *

Kel adamın emirleriyle uzunca bir süre her şey eski usul devam etti. Esrarkeş çift Philip, hasta beyniyle bunların Sonny ve Cher olduklarını düşünüyordu, Brian'la Penny'yi bırakarak yavaşça geri çekilmişti. Brian'ın çocuğu kucaklayarak yerden alıp kapının önündeki salona götürmesine müsaade ettiler.

Anlaşma, eğer buna anlaşma diyebilirseniz, Philip'le grubunun her şeylerini bırakarak villadan çıkıp gitmesiydi. Hepsi buydu. Brian, Philip'in elindeki tüfeği indirmeden evden çıkışını izledi. *Bu antika sağ olsun.* Nick de onu takip etti.

Bu ikisi de kapının önünde bekleyen Brian'la Penny'nin yanına geldi. Brian'ın kucağında Penny vardı, kapıyı iterek açtı.

Dışarıda yürümeye başladılar. Tüfek hâlâ inmemişti, içerideki istilacılara doğrultulmuştu.

Brian şimdi birçok şey duyumsuyordu: serin rüzgâr, meyve bahçelerinin ardından yükselen sabahın loş ışıkları, evin iki yanında da beliren silahlı başka iki adamın sureti ve kâbus gibi bir oyunun bir sonraki sahnesini müjdeleyen tiyatro ışıkları gibi uzun farları hâlâ yanan köşedeki arabalar.

İçeriden kel adamın sesi duyuldu: "Beyler! Bırakın, geçsinler!"

Namlusu kesilmiş birer pompalı tüfeğin kabzasını kucaklamış, eski püskü asker kıyafetleri giyen iki suç ortağı da yırtıcı kuşlar gibi nefret dolu gözlerle Brian'ın Penny'yi dikkatlice sırtına almasını izlediler. Philip kısık sesle fısıldadı, "Birbirinizden ayrılmayın ve beni takip edin. Hâlâ bizi öldürmeyi düşünüyorlar. Sadece söylediklerimi yapın."

Brian, Philip'i takip ediyordu. Philip'in hâlâ bağrı açıktı ve hâlâ o komik tabancayı bahçeye doğru komando gibi tutuyordu. Bu şekilde silahlı gözcülerden birini geçerek şeftali ağaçlarıyla dolu yandaki bahçeye doğru ilerlemişlerdi.

Herkesi bu araziden çıkarıp en yakındaki meyve bahçesinin gölgeleri arasına getirdiği süre işkence gibi gelmişti Philip'e. Saate bakacak olsaydık sadece birkaç saniyelerini almıştı ama Brian Blake için hiç geçmek bilmemişti o an. Zira artık mülkiyetin sistemli nakli parçalanmaya başlamıştı.

Brian aceleyle Penny'yi ağaçlık alana doğru taşırken arkalarında kalan baş belalarını duyabiliyordu. Brian hâlâ yalın ayaktı ve ayaklarının tabanına taşlar ve dikenler batıyordu. Öfkeli sesler villadan çıkmışlardı. Adımları duyuluyordu. Evin önündeki düzlüğe doğru bir hareketlenme vardı.

İlk silah sesi, Philip ve grubu ağaçların arasına girerken çınladı. Kurşun havayı parçalayarak Brian'ın sağ omzundan on beş santimetre yukarıdaki bir dalı sıyırdı. Rüzgârı onun yüzüne doğru geldi ve Penny acıyla bağırdı.

Philip, hâlâ sırtında Penny'i taşıyan Brian'ı gölgeler içinde ilerletti. "KOŞUN!" diye bağırdı. "KOŞ BRIAN! ÇABUK!"

* * *

Brian Blake'e göre sonraki beş dakika bir rüya gibi karmaşık ve bulanık geçti. Arkalarından daha çok silah sesinin geldiğini duydu. Brian, ağaçların arasında son sürat koşarken kurşunların yaprakları hışırdattığını duyuyordu. Sabahın zayıf ışıkları, meyve bahçesinin derinlerindeki gölgeleri aydınlatmamıştı henüz. Brian'ın giderek daha da çok ağrıyan yalın ayakları yerdeki yapraklar ve çürük meyvelerle dolu yumuşak halıya inerken beyni de telaş maytaplarıyla tutuşmuştu. Penny de sırtında hopluyor, korkudan hızlı hızlı nefes alıyordu. Brian, ne kadar ya da nereye koşması gerektiğini bilmiyordu. Ne zaman durabileceğine dair de hiçbir fikri yoktu. Meyve bahçesinin gölgeleri arasından iyice derinlere doğru gitmeye devam ediyordu yalnızca.

Ağaçların gölgeleri arasında yaklaşık iki yüz metre gitmişti ki devrilmiş, çürük, kocaman bir ağaca rastladı. Ağacın arkasına geçip yere eğildi. Ciğerlerine nefes almaya çalıştı. Bu buz gibi havada nefesi görülebiliyordu. Kalbi ağzında atıyordu. Yavaşça Penny'yi sırtından indirerek yabani otların arasında yanına oturttu.

"Sakın ayağa kalkma, ufaklık," diye fısıldadı. "Çok, çok, çok sessiz ol, bir fare kadar sessiz."

Meyve bahçesi her yönden gelen hareketlerle titreyip duruyordu. Silah sesleri bir an için kesilmişti. Brian, etrafı daha iyi görebilmek için başını kaldırdı. Şeftali ağaçlarının kalın gövdeleri arasından yüz metre ileriden birinin kendisine doğru geldiğini gördü.

Brian'ın gözleri zayıf gölgelere öyle alışmıştı ki gelenin evin dışındaki adamlardan biri olduğunu anladı. Tüfeğin kabzası adamın omzunda, her an patlamaya hazırdı. Diğerleri de onun arkasındaki ağaçların arasında dolaşıyordu. Sağ taraftan gölge gibi bir suret adama doğru yaklaşıyordu.

Brian çürük ağacın arkasında başını yeniden eğdi ve telaşla seçeneklerini gözden geçirdi. Koşmaya kalksa sesini duyarlardı. Burada kalsa kesin bulurlardı. Philip, hangi cehennemde kalmıştı? Nick neredeydi?

İşte tam bu sırada Brian, bahçenin başka bir tarafındaki dalların ritmik çıtırdama seslerinin hızlandığını duydu. Birisi hızla silahlı adama doğru yaklaşıyordu.

Devrilmiş ağacın üstünden başını kaldırdığında kardeşini gördü Brian. Elli metre ileride çalılıkların arasında eğilerek ilerliyor, nişancıya sağdan yaklaşıyordu. Brian'ın korkuyla tüyleri ürperdi ve midesine kramp girdi.

Nick Parsons da elindeki taşla tetikçiye diğer taraftan yaklaşıyordu. Durarak portakal büyüklüğündeki bu taşı bahçenin otuz metre ilerisine fırlattı.

Taş büyük bir gürültüyle ağaçlardan birine çarptı ve adamı korkuttu.

Adam dönerek sesin geldiği yöne telaşla ateş etti. Bu ses bombası tüm bahçeyi uyandırdı, Penny'yi de olduğu yerde zıplattı. Brian eğildi. Olanları görmeden önce değil, neredeyse tüm bu olanlarla eş zamanlı olarak eğilmişti. Adam tüfeğe ikinci bir fişeği takma fırsatı bulamadan hızlı bir hareket dalgası ona doğru ilerledi.

Philip Blake, elinde sallanan çift namlulu eski tüfekle yaprakların arasından çıkageldi. Silahın taş kesilmiş ahşap dipçiği adamın kafasının arkasına indi. O kadar hızlı çarpmıştı ki adam botlarının içinden uçup gidecekti neredeyse. Pompalı tüfek havaya fırladı. Silahlı adam, sendeleyerek yosun tutmuş toprağın üstüne yığıldı.

Philip, düşen tetikçinin kafasına dört kez daha hızlı hızlı vurarak çabucak ve vahşice işini bitirirken Brian, başını çevirip Penny'nin gözlerini kapadı.

* * *

Artık güç dengeleri biraz olsun değişmişti. Philip, yere yığılan tetikçinin kemerinin altında 38 kalibre bir snub-nose buldu. Bir cep dolusu fişekle bir şarjör doldurucu da Philip'le Nick'e güç verdi. Brian tüm bunları elli metre ötedeki ağacın arkasından izlemişti.

Brian'ın içinde bir umut parıltısıyla bir rahatlama dalgası dolaşmaya başladı. Artık kurtulma ihtimalleri vardı. Sil baştan başlayabilirlerdi. En azından bir gün daha hayatta kalabilirlerdi.

Brian, kardeşine ağacın arkasından işaret verdikten sonra Philip'le Nick, bu saklanma yerine geldiler. Zayıf ışıkta Philip'in gözlerindeki ifade Brian'ın karnına keskin bir korku hançeri sapladı. "Bu şerefsizleri oradan

çıkaracağız,” dedi Philip. “Hepsini tek tek çıkaracağız. Bir tanesi bile kalmayacak.”

“Ama Philip, hadi biz…”

“Orayı geri alacağız. Orası bizim. Onlar da defolup gidecek.”

“Ama…”

“Bana bak.” Philip’in gözlerini Brian’ın gözlerine dikişi Brian’ın vücudunu karıncalandırdı. “Sakın kızıma zarar gelmesine izin verme. Ne olursa olsun. Dediklerimi anlıyor musun?”

“Evet, ama…”

“Senden bir tek bunu istiyorum.”

“Tamam.”

“Sadece onu güvende tut. Bana bak. Benim için bunu yapabilir misin?”

Brian başını salladı. “Evet, tabii ki Philip. Yaparım. Kendini öldürtme, yeter.”

Philip 20 kalibre pompalı tüfeğe bir fişek takarken hiçbir şey söylemedi. Cevap vermeden öylece baktı. Sonra da Nick’e bir bakış fırlattı.

* * *

Birkaç saniye içinde iki adam da harekete geçti. Brian’ı otlar arasında bırakıp bahçedeki ağaçlar arasında kayboldular. Brian silahsızdı. Korkudan donup kalmıştı ve kararsızlık içindeydi. Çıplak ayakları kanıyordu. Philip, onun burada kalmasını mı istemişti? Plan neydi?

Bir silah sesi gürledi. Brian yerinde zıpladı. Bir başkası bu sese cevap verdi. Ses, ağaçların tepesindeki soğuk gökyüzüne çarparak geri dönüyor, yankılanıyordu. Brian, yumruklarını o kadar sıkmıştı ki sonunda elleri kanamıştı. Burada oturup beklemeli miydi?

Başka bir silah sesi bu sefer daha yakınlarında çınladı. Soğuk ölümün örtük sesi rüzgârda geri dönüp boğuk, kısık bir ses çıkardı. Brian, Penny’yi kendine çekti. Düşünceleri hızla akıyordu yine. Her yeri titriyordu.

Ayak sesleri çatırtılar çıkarak saklanma yerine doğru geliyordu. Brian, devrilmiş ağaçların üstünden hızlıca göz atmaya cesaret etti. O korkunç kel adamı gördü Brian. Elindeki dokuz milimetrelik tabancayla ağaçların arasından hızlı hızlı geçerek onlara yaklaşıyordu. Yaralı yüzü, öldürme

hiddetiyle yanıp tutuşuyordu. Ufaklık isimli sıska çocuğun buruşuk bedeni otuz metre kuzeyde çamurların içinde uzanıyordu. Kafasının yarısı yoktu.

Başka bir silah sesiyle Brian yeniden eğildi. Kalbi ağzına gelmişti. Kel adam mı vurulmuştu, yoksa bu ses onun silahından mı çıkmıştı emin değildi.

Brian çalılıkların arasında iki büklüm olmuş vaziyette başını koruyan Penny'ye neredeyse hiç kıpırdamadan "Hadi bakalım, ufaklık," dedi. "Buradan gitmemiz lazım."

Brian, onu çalıların arasında izliyor ve elini tutuyordu. Artık onu sırtında taşımak çok tehlikeliydi. Bu çatışmadan uzaklaştırıyordu onu. Şeftali ağaçlarının gölgeleri altında çalılıkların boylarını aşmadan sessiz sessiz ilerliyorlardı. Bahçenin içinde yayılan patikalardan uzak duruyorlardı. Brian'ın ayaklarının altı artık soğuktan ve acıdan uyuşmuştu. Brian hâlâ arkasından gelen sesleri duyabiliyordu. Silah sesleri yayılıyor, sonra susuyordu.

Uzunca bir süre dalları kıpraştıran rüzgârdan başka hiçbir şey duymadı Brian. Belki arada sırada birkaç telaşlı ayak sesi de duyuyordu ama emin değildi. Kalbi kulaklarında atıyordu sanki. Nabız atışlarını duyabiliyordu. Yine de durmadı.

Yüz metre daha gittikten sonra eski ve bozuk bir at arabasının altına eğildi. Derin bir soluk alarak Penny'yi yanına yanaştırdı. "İyi misin ufaklık?"

Penny, eliyle "tamam" işareti yapabildi ama korkusu yüzünden okunabiliyordu.

Brian, onun kıyafetlerini, yüzünü ve vücudunu kontrol etti. Fiziksel olarak yara almamış görünüyordu. Eliyle hafifçe vurarak küçük kızı rahatlatmaya çalıştı. Ama korku ve yorgunluk Brian'ı o kadar sarsmıştı ki güçlükle hareket ediyordu.

Bir ses duydu ve donup kaldı. Eğilerek çürük arabanın tahtaları arasından baktı. Yaklaşık elli metre ilerideki dere kenarında birisi dolaşıyordu. Uzun, ince biriydi bu. Elinde çifte namlulu bir tüfek vardı. Ama bu mesafeden kim olduğu anlaşılmıyordu.

"*Baba?*"

Penny’nin sesi Brian’ı korkutmuştu. Bir fısıltı ile çıkmıştı ağzından bu sözler. Ama yine de onları ele verecek kadar sesliydi. Brian çocuğu tutarak eliyle ağzını kapadı. Sonra da at arabasının üstünden etrafa bakabilmek için boynunu uzattı. Derenin eğimli kısmından gelen biri gözüne ilişti.

Onlara doğru gelen kişi maalesef küçük kızın babası değildi.

* * *

Kurşun arabanın neredeyse yarısını uçurdu. Bu sırada Brian arabanın kırılan parçalarıyla birlikte toz duman içinde yere düştü. Ağzına çamur, toz ve pislik girmişti. Elini Penny’ye doğru uzatarak onu yakalamaya çalıştı. Kızın tişörtünün bir ucunu tutabilmişti. Bu şekilde onu ağaçların içine doğru sürükledi. Penny’yi de yanında çekerek birkaç metre süründükten sonra sonunda ayakları üzerinde doğrulabildi. Artık Penny’yi derinlerdeki gölgelere doğru çekiyordu. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Çekiştirdiği küçük kız bayılmıştı sanki. Vücudu iyice gevşemişti.

Brian arkasından gelen botların çıkardığı sesleri ve pompalı tüfeğin tıkırtılarını duyabiliyordu. Silahlı adam ölümcül vuruşu yapmak için onlara doğru yaklaşıyordu. Brian telaşla Penny’yi sırtına aldı. Brian topallayarak ağaçların arasına doğru elinden geldiğince hızlı gitmeye çalışıyordu. Çok geçmeden kanlar içinde kaldığını fark etti. Gömleğinin önüne damlayan kanlar onu sırılsıklam etmişti. Bir derenin içinde atıyordu sanki kalbi.

“Hayır, hayır, olamaz. Tanrım, hayır—” Brian, Penny’yi yumuşak toprağa sırt üstü yatırdı. Yüzünün kanı çekilmiş, rengi o kadar atmıştı ki çarşaf gibi bembeyaz kesilmişti. Gözleri donmuş gibiydi, hıçkırık sesleri çıkarırken gökyüzüne dikmişti gözlerini. Ağzının kenarından ince ince kan sızıyordu.

Brian, kendisine doğru gelen tetikçiyi zar zor duyuyordu artık. Fişeği takılan pompalı tüfeğin sesini de güçlükle işitti. Penny’nin pamuklu küçük tişörtü, koyu kırmızıya boyanmış, sırılsıklamdı. Kanayan parçalanmış kısım on beş santimetre çapındaydı. 20 kalibre fişekten fırlayan saçmalar bir çeliği delecek kadar kuvvetliydi. Saçma bulutunun yarısı, kızın sırtına ve karnının kenarına isabet etmiş görünüyordu.

Silahlı adam yaklaşıyordu.

Brian çocuğun tişörtünü kaldırdıktan sonra ilk kez acıyla haykırdı. Elleri kızın vücudundan oluk oluk akan kanları durdurup hilal şeklindeki açık yarayı kapatamadı. Brian ellerini yaranın üstüne bastırdı. Kanlar kabararak akmaya devam etti. Brian gömleğinin ucundan bir parça kopararak kızın karnındaki yarayı sarmaya çalıştı. Kan şimdi her yere bulaşmıştı. Silahlı adam iyice yaklaşıyordu. Bu sırada Brian, parmaklarının arasından yapış yapış kanlar süzülürken ağlıyor, kekeleyerek küçük kızla konuşmaya çalışıyordu: “Geçecek birtanem, iyileşeceksin, seni iyileştireceğiz, hepsi geçecek, çok daha iyi olacaksın…”

Brian, kızın akıp giden yaşam gücünün sıcaklığını kollarında ve belinde hissediyordu. Penny, çok kısık bir sesle yalnızca bir kelimeyi fısıldayabildi: “*…Uzak…*”

“Hayır, Penny, hayır hayır, yapma… Sakın uzaklaşma, gitme, şimdi olmaz… Gitme!”

Brian tam bu sırada arkasından gelen çıtırtıları duydu.

Penny’nin üstüne birinin gölgesi düşmüştü.

* * *

“Aa çok yazık,” dedi Brian’ın arkasından bir ses. Tüfek namlusunun soğuk ucu, arkadan Brian’ın boynuna bastırılmıştı. “İyice bak ona.”

Brian hafifçe dönerek silahlı adama baktı. Dövmeli, sakallı bir adamdı bu. Bira göbekli adam, tüfeği Brian’ın suratına doğrultmuştu. Sanki tekrar düşünmüş gibi homurdandı adam: “İyice bak ona… Gördüğün son şey o olacak çünkü.”

Brian, elini Penny’nin yarasından kaldırmadı. Artık her şey için çok geç olduğunu biliyordu.

Penny iyileşemeyecekti.

Brian artık hazırdı… Ölmeye hazırdı.

* * *

Silahın patlaması bir rüya gibiydi. Brian birden vücudunu terk edip, meyve bahçesinin üstünde bedeninden ayrılmış bir ruh olarak her şeyi seyrettiğini sandı. Ama silah sesiyle birlikte içgüdüsel olarak öne doğru eğilen Brian, birden şokla geri kalktı. Akan kan, kollarını ve Penny’nin

üstünü kaplamıştı. Bu kadar yakından giren kurşunun etkisi az mı oluyordu da acı hissetmiyordu? Ya da Brian çoktan ölmüştü de haberi mi yoktu?

Tetikçinin gölgesi, son nefesini veren yaşlı bir servi ağacı gibi ağır çekimle düşmeye başladı.

Az sonra Brian arkasına döndü ve sakallı adamın arkadan vurulduğunu gördü. Kafasının tepesinden kırmızı bir sıvı akıyordu. Sakalları kan içinde kalmıştı. Yere yığılırken gözleri de başının arkasına doğru kayıyordu. Brian adama bakakalmıştı. Sahnede açılan bir perde gibi Brian'la Penny'nin üzerine doğru düşen adam arkasındaki iki kişiyi açığa çıkarmıştı.

"HAYIR!" Philip, hâlâ sıcak dumanlar çıkaran pompalı tüfeği yere fırlatıp ağaçların arasından koştu. Nick de onu takip etti. Philip, Brian'a haykırarak onu kenara itti. "HAYIR! OLAMAZ!"

Philip, ölmek üzere olan çocuğun yanında dizleri üzerine düştü. Küçük kız şimdi nefes alamıyor, kendi kanında boğuluyordu. Philip, çocuğu kanların arasından çıkardı ve yarasına, sanki küçük bir çizikmiş gibi ya da ufak bir morluk veya şişlikmiş gibi şefkatle dokundu. Kızı kendine doğru çekerek ona sarıldı. Çocuğun kanları onu sırılsıklam etti.

Brian, santimetrelerce ötede küflü toprağı koklayarak yerde yatıyordu. Gözünün önüne bir şok perdesi inmişti. Nick de hemen yanındaydı. "Kanamayı durdurabiliriz, değil mi? İyileştirebiliriz onu? Öyle değil mi?"

Philip, kanlı çocuğu kucaklıyordu.

Penny, küçük bir hırıltıyla soluyarak onun kollarında can verdi. Kızın yüzü porselen gibi beyaz ve soğuktu. Philip küçük kızı sarstı. "Hadi tatlım… Bizi bırakma… Bizi bırakma, n'olur! Hadi… Bırakma bizi… N'olur gitme… Tatlım? Tatlım? Tatlım?"

Korkunç bir sessizlik kapladı etrafı.

"Aman tanrım," dedi Nick kendi kendine. Başını yere eğdi.

Uzunca bir süre Philip çocuğu bırakmadı. Bu sırada Nick yerdeki pisliklere bakarak sessizce dua ediyordu. Brian, bir buçuk metre ötede yüzükoyun yatarken çamurlu toprağın üstünde epeyce ağladı. Arada da kendi kendine hafifçe mırıldanıyordu: "Denedim… Çok hızlı oldu… Yapamadım… O… İnanamıyorum buna… Beceremedim… Penny—"

Büyük ve boğumlu bir el birden Brian'ın gömleğinin arkasına yapıştı.

Philip, kardeşini hızla yerden kaldırıp yandaki bir ağacın gövdesine çarparken boğuk bir sesle “Sana ne dedim ben?” diye söylendi. Brian’ın vücudu gevşedi. Yıldızları saymaya başladı.

“Philly, dur!” diyerek iki kardeşin arasına girmeye çalıştı Nick. Ama Philip, Nick’i öyle bir itti ki ufak adam yere iki seksen uzandı. Philip’in sağ eli hâlâ kardeşinin boğazını sıkıyordu.

“Ne dedim ben sana?” Philip, Brian’ı tekrar ağaca çarptı. Brian’ın kafatasının arkası ağacın kabuğuna çarparak gözünün önüne ışık ve acı dalgalarının gelmesine yol açmıştı. Ama dövüşmeye ya da kaçmaya çalışmıyordu. Ölmek istiyordu. Kardeşinin ellerinde ölmek istiyordu.

“NE DEDİM BEN?” Philip, Brian’ı yapıştırdığı ağaçtan çekti. Yer, hızla koçbaşı gibi Brian’a vurdu. Brian’ın bir omzu ve yüzünün yan tarafı yere çarptı. Sonra da istemsizce yerde yuvarlanırken tekme salvoları üstüne bindi. Çelik burunlu ayakkabıdan gelen bir tekme ağzına o kadar sert vurdu ki çenesi çatladı. Bir diğeri vücuduna kor gibi acılar salarak kaburga kemiklerinden üçünü kırdı. Ama sırtına gelen başka bir tekme omurgasını oynatıp az daha böbreğini deliyordu. Açık ve berrak acı kuyruk kemiğini parçaladı. Bir süre sonra Brian artık acıyı hissetmemeye başlamıştı. Ezilmiş vücudunun üstünden izliyordu her şeyi. İnançlı birinin yüce bir rahibe teslim olması gibi teslim olmuştu dayağa.

19. Kısım

Ertesi gün Philip, villanın arkasındaki alet odasında evin önceki sahiplerinden kalan tüm bilenmiş aletleri, çiftlik araçlarını ve istilacılardan aldıkları silah koleksiyonunu yaklaşık bir saat inceledi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Ama ölümlerden ölüm beğenmek işkence gibi geliyordu ona. Başta dokuz milimetrelik yarı otomatik silahı düşündü. En hızlı ve en temiz şekilde bitirebilirdi bu işi. Ama sonra tabanca kullanmayı tekrar düşündüğünde bu ona pek adil gelmedi nedense. Çok soğuk olurdu bu. Hem hiç özeli de kalmazdı. Balta ya da bıçak kullanmayı da kendine yediremiyordu. Çok dağınık ve kuşkulu olurdu bu da. Ya hedefi bir santimle ıskalar ve işi berbat ederse ne olacaktı?

Sonunda dokuz milimetrelik tabancada karar kıldı. Tabancanın kabzasına dolu bir şarjörü taktı ve kurma kolunu geri itti.

Derin bir nefes alarak odanın kapısına doğru ilerledi. Orada durup kendini hazırladı. Odanın dışındaki duvarlardan belirli aralıklarla tırmalama sesleri geliyordu. Villanın bulunduğu arazi, Isırganlarla dolmuştu. Pek çok yaratık, bir önceki günkü silahlı kargaşayı duyup gelmişti. Philip, kapıyı tekmeleyerek açtı.

Kapı, odanın etrafı koklayan, kirli bir askılı elbise giymiş orta yaşlı bir kadın zombiye çarptı. Bu çarpmanın etkisiyle iskelet gibi bir deri bir kemik olan zombi kollarını savurarak arkaya tökezledi. Çürümüş yüzünün ortasında korkunç bir inilti duyuldu. Philip, yürüyerek onun yanından geçti. Tabancasını kaldırdı ve hiç tereddüt etmeden kadının kafasının kenarına tek bir el ateş etti.

Ceset kadın kırmızı püskürtüler içinde yana kayıp sonra da yere yığılırken tabancanın sesi her yerde yankılandı.

Philip, tabancasını kaldırıp bir çift serseri Isırgana eşlik ederek villanın arkasına doğru ilerledi. Bunlardan biri, üstünde yalnızca sarı bir iç çamaşırı olan yaşlı bir adamdı belki de bir huzur evinden kaçmıştı. Diğeriyse eskiden bir meyve üreticisiymiş gibi duruyordu. Şişmiş ve kararmış bedeni hâlâ sert bir işçi tulumunun içindeydi. Philip hiç telaş yapmadan her birine bir el ateş ederek- onların da hakkından geldi. Bu kalıntıları o gün daha sonra çim biçme makinesinin kar küreklerinden biriyle temizlemeyi aklının bir kenarına yazmıştı.

Penny kollarında öleli neredeyse tam bir gün olmuştu. Şimdi berrak ve mavi yeni bir gün doğuyordu. Metrekarelerce uzanan şeftali ağaçlarının üstündeki gökyüzü, yüksek ve berraktı. Havada güz soğukluğu da vardı. Philip'in yapması gereken şeyi yapmaya kendini ve sinirlerini hazırlaması yaklaşık yirmi dört saat sürmüştü. Şimdi meyve bahçesine girerken tabancayı terli avucuyla kavradı.

Şarjörde beş tane kurşun kalmıştı.

* * *

Ağaçların gölgesinde birisi, yaşlı bir ağaç gövdesine yaslanmış acıdan kıvranarak inliyordu. İp ve bantla bağlı tutsak, beyhude bir çabayla kaçmak için gerinip duruyordu. Philip ona yaklaşarak silahını kaldırdı. Namluyu onun gözlerinin arasına doğrulttu. Bu işi de çabucak bitirmek için bir an kendi kendine mırıldandı: *Yarayı deş, tümörü çıkar ve kurtul.*

Namlu duraksadı. Philip'in parmağı, tetiğin üzerinde donup kalmıştı. Acı acı iç geçirdi. Kısık sesle "Yapamayacağım," dedi.

Silahı indirdi ve kızına baktı. Ondan iki metre ötede, ağaca bağlı duran Penny, aç bir kuduz köpek gibi vahşice hırlıyordu. Çin bebekleri gibi pürüzsüz yüzü, küçülmüş ve çürük, beyaz bir kabak gibi içine çökmüştü. O yumuşak bakışlı gözleri, sertleşerek küçük gümüş liralara dönmüştü. Eskiden laleye benzeyen masum dudakları şimdi kararmış ve o çamur gibi dişlerinden uzaklaşmak için dışarıya doğru kıvrılmıştı. Babasını tanımadı.

Philip'in ruhundaki en büyük parça işte şimdi kopmuştu. Uzun ve yorucu bir günün ardından işten çıkıp onu yuvadan ya da Nina halasının evinden her almaya gidişinde Penny'nin gözlerinde beliren o ifade hep aklındaydı. Philip döndüğünde o kocaman ve kahverengi ceylan gözlerde beliren

tanıma ve heyecanlanma ve evet, kahretsin, katıksız *sevgi* pırıltısı Philip’in her şeye dayanmasına yetip de artıyordu. Şimdi bu pırıltı sonsuza dek kaybolmuştu. Yaşayan ölünün gri tabakasıyla kaplanmıştı.

Philip ne yapması gerektiğini biliyordu.

Penny hırladı.

Philip’in gözleri acıyla yanıyordu.

“Yapamayacağım,” diye mırıldandı yine. Başını eğdi. Penny’ye de kendine de söylememişti bunu. Kızın bu durumdan memnun olduğunu görmek, şalümoyla kaynak yapan biri vücuduna kıvılcımlar saçıp içinde derinlerdeki gizli bir ateşe dokunuyormuş gibi hisseden Philip’in bedenini öfkeli bir elektrikle doldurdu. Bir ses duydu: *Tüm dünyayı parçala, yık gitsin… o boktan kalbini sök… ve bitir şu işi.*

Bahçede korkarak geri çekildi. Beyni öfkeyle bulanmıştı.

* * *

Şimdi ılık bir güz sabahının keyfini çıkaran villanın arazisi yarım ay şeklindeydi. Ana bina arazinin tam ortasındaydı. Evin arkasındaki eğimli alanda birkaç ek bina yükseliyordu: garaj, çim biçme makinesi ve traktörün durduğu küçük bir depo, aletlerin konulduğu başka bir depo, yüksek kazıklar üzerinde duran misafirlere özel bir garaj ve rüzgârgülü olan tepesi kümbetli tahta kaplamalı geniş bir ahır. Etrafındaki tahtaları kurt yemiş ve güneşte solarak beyazlamış bu son yapı, Philip’in şimdi yöneldiği yerdi.

İçinden geçen bu zehirli akıntıyı boşaltmalıydı artık, kurtulmalıydı bundan.

Ahırın ana girişi, bir ucunda bulunan çift kanatlı kapıydı. Bu kapının ortası, kocaman bir kalasla mandallanmıştı. Philip kalası kaldırdı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve içerideki karanlıkta uçuşan toz parçacıkları ortaya çıktı. Philip içeri girerek kapının kanatlarını arkasından kapattı. Havada, at çişi ve küflenmiş saman kokusu vardı.

İki kişi daha köşede kıvranarak kıpırdadı. Bunlar da kendi korkunç azaplarını çekiyorlardı. Bantla ağızları tıkanmış ve bağlamışlardı: *Sonny ve Cher.*

Bu ikisi, ahırın zemininde titriyorlardı. Ağızları bantlı, sırtları duvardaki boş bir at bölmesine dayalıydı. Bedenleri son safhanın eşiğindeydi. Eroin,

kokain ya da başka bir şeyden yoksun kalmaktan… Philip için hiçbir önemi yoktu bunun. Şu an için önemi olan tek şey, bu ikisinin kendilerini daha ne kadar korkunç bir hayatın beklediğinden haberdar olmamalarıydı.

Philip, bu dinamik çifte doğru yürüdü. Sıska kadın, kasılmalarla titreyip duruyordu. Gözlerindeki boyalar kurumuş gözyaşlarıyla topaklanmıştı. Adam da burun deliklerinden güçlükle nefes alıyordu.

Philip, içeri süzülen toz ve saman çöpleriyle dolu hafif güneş ışığında durup kızgın bir tanrı gibi başını eğerek onlara baktı. “Hey sen,” dedi Sonny’ye. “Sana bir şey soracağım… Kafan yukarı doğru bantlıyken başını sallamanın zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden ‘evet’ demek için bir kez, ‘hayır’ demek için de iki kez göz kırp.”

Adam, sert, çökmüş ve yaşlı gözlerle yukarı baktı. Bir kez göz kırptı.

Philip ona baktı. “Bir şeyler izlemeyi sever misin?”

İki kez göz kırptı.

Philip, kemerinin tokasına uzandı ve onu çözdü.

“Çok yazık. Çünkü birazdan sana harika bir gösteri yapacağım.”

İki kez göz kırptı.

Tekrar… iki kez göz kırptı.

İki kez göz kırptı. İki kez göz kırptı. İki kez göz kırptı.

* * *

Ertesi gece ikinci kattaki dikiş odasında Nick, Brian’a “Yavaş Brian, bu kadar hızlı olma,” dedi. Gaz lambalarının ışığında Nick, Brian’ın pipetle su içmesine yardım ediyordu. Brian’ın ağzı hâlâ şiş ve bir şeyler yiyemez haldeydi. Suyu üstüne damlatıyordu. Nick, Brian’ın iyileşmesine yardımcı olabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Onu aç bırakmaması da bunların en başında geliyordu. “Sebze çorbasından biraz daha içmeye çalış,” dedi Nick.

Brian çorbadan birkaç kaşık aldı. “Sağ ol, Nick.” Ağrıdan Brian’ın sesi kısık ve boğuk çıkıyordu. “Her şey için çok sağ ol.” Söylediklerinin bir kısmı birbirine girmişti. Üst damağı hâlâ iltihaplıydı. Durarak tereddütle konuşuyordu. Brian kırılan kemiklerinin etrafına rahatça sarılan bezler, yüzünde ve boynundaki yara bantları ve berelenerek şişmiş mor gözüyle

yatakta uzanıyordu. Kalçasında da bir sorun olabilirdi. İkisi de bundan emin değildi.

“İyileşeceksin adamım,” dedi Nick. “Kardeşin de ayrı bir mesele.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Aklını kaçırdı, dostum.”

“Çok şey yaşadı, Nick.”

“Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?” Nick arkasına yaslanıp acı acı iç geçirdi. “Sana yaptıklarına bir baksana. Bunları Penny’yi kaybettiği için yaptığını falan da söyleme bana. Hepimiz sevdiğimiz insanları kaybettik. Az daha öldürüyordu seni.”

Brian, battaniyelerin ucundan çıkan ezilmiş ayaklarına baktı. Büyük bir gayretle “Bunların hepsini hak ettim ben,” dedi.

“Böyle konuşma! Olanlar senin hatan değildi. Kardeşin bu şeyle çok kritik bir noktaya geldi. Onun için gerçekten endişeleniyorum.”

“Bunu da atlatacak.” Brian, Nick’e baktı. “N’oldu? Senin canını sıkan başka bir şey var.”

Nick derin bir nefes alarak Brian’a güvenip güvenemeyeceğini düşündü. Blake kardeşlerin hep karmakarışık bir ilişkisi vardı. Nick Parsons, yıllardır kendini Philip Blake’e onun biyolojik kardeşinden daha çok kardeşmiş gibi hissediyordu. Ama Blake’ler arasında her zaman bir x faktörü vardı. İki adamın derinliklerinde dolaşan kan bağı.

Nick sonunda söze başladı: “Senin pek dindar olmadığını biliyorum. Benim o papaz kılıklılardan olduğumu düşündüğünü de biliyorum.”

“Yok, öyle bir şey Nick.”

Nick bunu dikkate almadı. “Önemli değil… Benim inancım sağlam. Kimseyi de inancından dolayı yargılamam.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?”

Nick, Brian’a baktı. “Philip onu yaşatıyor Brian… Tabii *yaşamak* denirse buna.”

“Penny’yi mi?”

“Şimdi dışarıda, onun yanında.”

“Nerede?”

Nick o silahlı kargaşadan sonraki iki günde olup bitenleri anlattı. Brian, dayak yaralarını iyileştirmeye çalışırken Philip çok meşguldü. İstilacılardan ikisini de kargaşadan bir tek onlar sağ çıkmıştı ahıra kilitlemişti. Philip, onları etrafta insan yerleşkesi var mı diye sorguladığını iddia ediyordu. Nick, Philip'in onlara işkence etmesinden endişeleniyordu ama bu endişelerinin en önemsiziydi. Asıl Penny Blake'in kaderi Nick'in içini yiyip bitiriyordu. "Onu köpek gibi bir ağaca zincirledi," dedi Nick.

Brian kaşlarını çattı. "Nerede?"

"Dışarıda, meyve bahçesinde. Geceleri orada kalıp onunla zaman geçiriyor."

"Aman yarabbim."

"Bak, bunun deli saçması olduğunu düşünüyorsun biliyorum. Ama benim yetiştirilme tarzıma göre evrende iyilik ve kötülük denen birer güç var."

"Nick, öyle düşünmü—"

"Dur. Bırak da lafımı bitireyim. Tüm bunların hastalık ya da artık ne dersen onun senin Şeytan ya da İblis dediğin şeyin işi olduğuna inanıyorum."

"Nick—"

"Sus da söyleyeceklerimi bir söyleyeyim. Çok düşündüm bunu."

"Peki, tamam. Anlat. Seni dinliyorum."

"Şeytan en çok neden nefret eder? Sevginin gücü? Belki. Yeniden doğan biri. Evet, muhtemelen. Ama bence şeytan en çok birinin ölüp ruhunun Cennete doğru kanatlanmasından nefret eder."

"Anlayamadım."

Nick, Brian'ın boş boş bakan gözlerinin içine baktı. "Burada olan şey işte bu Brian. Şeytan insanların ruhlarını, burada dünyada kapana kıstırmanın bir yolunu buldu."

Brian bunu anlamak için biraz durdu. Nick, Brian'ın bunlara inanmasını beklemiyordu. Ama belki, sadece belki, Brian'ın anlamasını sağlayabilirdi.

Kısa süren bu sessizlikte rüzgâr uğuldayarak pencereden içeri girdi. Hava değişiyordu. Villa gıcırdayarak inliyordu. Nick, naftalin kokan kazağının yakasını kaldırdı. Birkaç gün önce villanın tavan arasında kışlık kıyafetler bulmuşlardı. Şimdiyse ikinci kattaki buz gibi havada titriyordu. "Kardeşinin

yaptığı şey, çok yanlış. Tanrıya karşı gelmek bu," dedi Nick. Bu cümle odanın kasavetinde asılı kaldı.

* * *

Bu sırada, dışarıdaki meyve bahçesinin karanlığında, yerde küçük bir kamp ateşi, çıtırdayarak yanıyor ve alevleri kıpraşıyordu. Philip, ateşin dibindeki soğuk toprağa oturdu. Tüfeği de yanındaydı. Villadaki çocuk odasında bulduğu küflü, küçük bir kitabı da açmış kucağında tutuyordu. " 'İçeri al beni, beni içeri al Küçük Domuz.' " Philip, gergin ve tabii olmayan tekdüze bir ses tonuyla okuyordu kitabı. " 'Yoksa çok kızacağım ve gelip evine dalacağım!' "

Yaklaşık bir metre ötede ağaca bağlı olan Penny Blake, her kelimeye hırıldıyor ve salyaları akıyordu. O küçük çenesi, hafifçe açılıp kapanıyordu.

" 'Hayır, olmaz. Vır vır konuşan çenemdeki sakalları yolsan da giremezsin,' " diye devam etti Philip. Pelür kâğıdından bu incecik sayfayı çevirdi. Durup başını kaldırdı ve eskiden kızı olan yaratığa baktı.

Alevlerin titrek ışığında Penny'nin küçük yüzü inatçı bir açlıkla büzüşüyordu. Cadılar Bayramı'ndaki oyulmuş ve ışıklı bal kabakları gibi şişkin ve kırışıktı yüzü. Bir balya teliyle bağlanmış karnı, gerinerek ağaçtan kurtulmaya çalışıyordu. Bükülmüş pençe gibi elleriyle öne doğru uzanıyor ve -serbest kalarak babasından yemek yapma arzusuyla uzattığı elleriyle havayı avuçluyordu.

" 'Ama tabii ki,' " diye devam etti Philip. Sesi biraz alçalmıştı. " 'kurt kapıyı kırarak eve girdi.' " Acı dolu bir mola verdi Philip. Ardından üzüntü ve delilikle karışık mahvolmuş bir ses tonuyla " 'Ve domuzu yedi,' " dedi.

* * *

O hafta boyunca, Philip Blake'in gözüne uyku girmedi. Her gece birkaç saat uyumaya çalıştıysa da içindeki sıkıntı yüzünden yatakta dönüp duruyordu. Sonunda da kalkıp bir şeyler yapmak zorunda kaldı. Pek çok gece ahıra gidip öfkesinin birazını Sonny ve Cher'den çıkardı. Penny'nin dönüşmesinin görünürdeki sebebi onlardı. Onları şimdiye kadar hiçbir kadının veya adamın sürünmediği kadar süründürüp süründürmemek Philip'e kalmıştı. Onları yaşamla ölüm arasındaki o ince çizginin bu

tarafında tutmak pek kolay değildi. Ölüp de kendi üstüne kalmasınlar diye Philip arada bir onlara su vermek zorunda kalıyordu. Ayrıca bu işkenceden kurtulmak için kendilerini öldürmemelerine de dikkat etmesi gerekiyordu. Philip, iyi bir gardiyan gibi etraftaki tüm kesici nesneleri ulaşamayacakları yerlere kaldırarak eşeğini sağlam kazığa bağlamıştı.

Cuma olduğunu düşündüğü *bugünün* gecesinde Philip, Nick'le Brian'ın uyumasını bekleyip odadan çıktı. Kot ceketiyle botlarını giyerek arka kapıdan dışarı çıkıp mehtabın altında villa arazisinin kuzeydoğu köşesindeki yıkık dökük ahıra doğru ilerledi. Girer girmez geldiğini duyurmaya bayılıyordu. Keyifli bir sesle "Babacık geldi," dedi. Asma kilidi çıkarıp çift kanatlı kapıyı iterek açarken nefesi, buhar bulutu olup çıkmıştı.

Pilli bir feneri yaktı.

Sonny ve Cher onları bıraktığı yerde, gölgelerin arasına devrilmiş duruyorlardı. Bu parçalanmış iki yaratık, yeni doğmuş domuzlar gibi yan yana bağlanmışlardı. Kendi kanlarından, çişlerinden ve boklarından oluşan ve giderek yayılan bir havuzun ortasında oturuyorlardı. Sonny'nin başı bir yana devrilmişti ve uyanık değilmiş gibi duruyordu. Gözkapakları düşmüş o keş gözlerinin kenarları kıpkırmızıydı. Cher de bilincini kaybetmiş gibiydi. Sonny'nin yanında uzanıyordu. Deri pantolonu hâlâ ayak bileklerine inmiş vaziyetteydi.

İkisi de Philip'in ceza aletlerinin kargaburun penseler, dikenli teller, dörde iki küflü çiviler ve olayın heyecanıyla Philip'in aklına gelen çeşitli kör nesnelerin onulmaz izlerini taşıyordu.

"Uyan bakalım ablacım!" Philip eğilip kadını sırt üstü çevirdi. Bağlar bileklerini kesmişti. Boynunun etrafındaki ip onun çok fazla kıpırdamasını engelliyordu. Philip, kadına tokat attı. Kadının gözleri kırpıştı. Philip tekrar tokat attı. Cher sonunda uyandı. Ağzının üstündeki bant çığlıklarını bastırıyordu.

Geceleyin bir vakit kanlı pantolonunu tekrar yukarı çekip mahrem bölgesini kapatmayı başarmıştı.

Philip kadının pantolonunu çekerek tekrar dizlerine indirirken "Şunu tekrar hatırlatayım size," dedi. Kendisine yol açıyormuş gibi kadının bacaklarını botlarıyla ayırdı ve onun üstüne çıktı. Kadın, kendi derisini

yırtabilecekmiş gibi Philip'in altında debelenip duruyordu. "Siz kızımı aldınız benden bu yüzden cehennemi hep birlikte boylayacağız."

Philip, kemerini çözerek pantolonunu indirdi. Birden erekte olması için çok fazla hayal kurması gerekmiyordu. İçindeki öfke ve nefret kasıklarını öyle kasıp kavuruyordu ki koçbaşı gibi hissediyordu. Kadının titreyen bacakları arasında dizleri üstüne çöktü.

İlk hamle her zaman tetikleyicidir -beyninin içindeki ses, aniden konuşmaya başlamış Philip'le dalga geçerek, , babasının eskiden içerken mırıldandığı İncil'deki eski safsataları aklına getirmişti: İntikam benimdir. İntikamınızı ben alırım dedi Tanrı!

Ama bu gece Philip, pörsümüş kadının içine üç veya dört kez girdikten sonra durdu.

Bir sürü şey konsantrasyonunu bozmuş, dikkatini dağıtmıştı. Evin arkasında çıtırtılar çıkararak yürüyen ayak seslerini duydu. Hatta tahta duvarların arasından ahırın önünden birinin gölgesinin geçtiğini gördü. Ama Philip'in geri çekilip, doğrularak pantolonunu üstüne çekmesinin asıl sebebi, bu birinin meyve bahçesine doğru gitmesiydi.

Penny'nin olduğu yere doğru…

* * *

Philip, ahırdan çıktı. Birden birinin bahçenin gölgelerine doğru girdiğini gördü. Bu, tıknaz ve üstü başı derli toplu otuzlarında bir adamdı. Üstünde bir kazak ve kot pantolon vardı. Omzunda kocaman paslı bir kürek taşıyordu.

"Nick!"

Philip'in uyarı çığlığı boşunaydı. Nick çoktan ağaçların arasında kaybolmuştu.

Philip kemerinin arkasından dokuz milimetrelik tabancayı çektiği gibi meyve bahçesine doğru koştu. Ağaçların arasında ilerlerken silahın haznesine bir mermi koydu. Karanlık, el fenerinin ışığına yol veriyordu. On beş metre ötede Penny yaratığının mosmor olmuş yüzüne ışık tutuyordu Nick Parsons.

"NİCK!"

Nick, küreği kaldırarak birden döndü. Fener, elinden kayıp yere düştü. “Bu kadarı çok fazla artık Philly, bu çok fazla.”

Philip, silahını kaldırarak yaklaşırken “Bırak küreği,” dedi. El fenerinin ışığı, karıncalı siyah-beyaz bir film gibi yaprakların arasını aydınlatarak her şeyi korkunç ve solgun bir pırıltıyla kapladı.

“Kızına bunu yapamazsın, ne yaptığının farkında değilsin sen.”

“İndir şunu.”

“Onun ruhunun cennete gitmesine engel oluyorsun, Philly.”

“Kapa çeneni!”

Altı metre ilerideki Penny yaratığı, üstündeki ipleri çekiştiriyordu. El fenerinin yerden gelen yamuk ışıkları, kızın korkunç yüzünü aydınlatıyordu. Bu gümüş ışık, gözlerine çarpıp geri yansıyordu.

“Philly, beni dinle.” Nick küreği indirdi. Sesi duygu yüklüydü. “Onun ölmesine müsaade etmelisin… O da tanrının çocuğu. N’olur… Sana bir Hıristiyan olarak yalvarıyorum… Lütfen onun ölmesine izin ver.”

Philip, tabancayı Nick’in alnına doğrulttu. “O ölürse… Sen de ölürsün.”

Nick Parsons, bir anda çok üzgün ve bitkin göründü. Sonra küreği bıraktı. Başını eğerek geri eve doğru yürüdü.

Tüm bunlar olurken Penny yaratığı, köpek balığına benzeyen suratını bir zamanlar baba dediği adamdan ayırmamıştı.

* * *

Brian iyileşmeye devam ediyordu. Dayaktan altı gün sonra yataktan çıkıp topallayarak evi dolaşacak gücü kendinde bulabilmişti. Attığı her adımda kalçası ağrıyor, ne zaman merdivenlerden çıksa ya da inse dalga dalga bir baş dönmesi yaşıyordu ama genel olarak durumu gayet iyiydi. Vücudundaki çürüklerin rengi solmuş, şişlikleri inmişti artık. İştahının da yerine geldiğini hissediyordu. Philip’le de arası iyiydi. Güzelce konuşuyorlardı.

Kardeşine “O sert çocuğu özlüyorum,” dedi Brian geçen gece. İkisi de uyuyamamıştı o zaman. “Onu geri getirebilecek olsam bir çırpıda yer değiştirdim onunla.”

Philip başını eğdi. Baskı altındayken burnunu çekme, dudaklarını bükme, boğazını temizleme gibi birkaç küçük tik edinmişti. “Biliyorum, paşam.

Orada olanlar senin suçun değildi. Sana bunu hiç yapmamalıydım.”

Brian’ın gözleri doldu. “Ben de aynısını yapardım herhalde.”

“Bunu geçmişte bırakalım.”

“Bence de.” Brian gözlerini sildi. Philip’e baktı. “Peki, ahırdakilerden ne haber?”

Philip başını kaldırıp baktı. “Ne olmuş onlara?”

“Bütün bunlar Nick’i çok geriyor… Oradan sesler geliyor… Geceleri yani. Nick senin… Senin onların tırnakları çektiğini falan düşünüyor.”

Philip’in dudaklarının kenarında soğuk bir gülümseme belirdi. “Saçma.”

Brian gülümsemiyordu. “Philip, onlara ne yaparsan yap bu Penny’yi geri getirmeyecek.”

Philip tekrar başını eğdi. “Biliyorum… Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“O zaman sana yalvarırım bırak bunu artık. Orada ne yapıyorsan, bırak artık.” Brian kardeşine baktı. “Hiçbir işe yaramıyor bu.”

Philip, duygu yüklü gözleriyle başını kaldırdı. “Orada, ahırdaki pislikler, değer verdiğim her şeyi benden çaldılar… O sıçtığımının keli ve onun tayfası… Oradaki iki keş… Onlar, güzel, masum, küçücük bir kızın hayatını mahvettiler. Bunu da alçaklıklarından ve aç gözlülüklerinden yaptılar. Onlara ne yapsam az.”

Brian iç geçirdi. Daha fazla itiraz etmek anlamsızdı. Bu yüzden öylece kahvesine baktı.

Philip, biraz düşündükten sonra “Ayrıca bunun bir işe yaramadığını söylerken de yanılıyordun,” dedi. “Kendimi iyi hissetmeme yarıyor.”

* * *

Ertesi gece fenerler sönüp üç ayrı şöminedeki odunlar kömüre döndükten ve kuzeydoğudan esen rüzgâr pencereleri ve çatıyı sallamaya başladıktan sonra Brian, dikiş odasındaki yatağında uzanmış kendisini sıkıntılı bir uykunun koynuna bırakmaya çalışıyordu. Bu sırada kapı sürgüsünün açıldığını duydu ve odasına Nick Parsons’ın girdiğini gördü. Brian yatağında oturdu. “N’oluyor?”

“Şşşşş,” diye fısıldadı Nick. Odada ilerleyip yatağının ucunda eğildi. Nick montunu ve eldivenlerini giymişti. Kalçasında da tabanca kabzasına benzeyen bir çıkıntı vardı. “Sessiz ol.”

“Neden?”

“Kardeşin uyudu sonunda.”

“Yani?”

“Yani biz gidip ne denir buna olaya müdahale edeceğiz.”

“Neyden bahsediyorsun? Penny mi? Yine Penny’yi öldürmeye çalışmaktan mı bahsediyorsun?”

“Hayır! Ahır, dostum! Ahır!”

Brian yatağın ucuna gidip gözlerini ovdu. Ağrıyan dudaklarını aralayıp arada kalan tükürüklerini temizledi. “Buna hazır mıyım bilmiyorum.”

Arkadan dışarı çıktılar. İkisinde de birer tabanca vardı. Nick, kel adamın 357 model çelik kaplama revolverini almıştı. Brian’da da bu silahlı eşkıyalardan birinin küçük burunlu revolveri vardı. Ahıra doğru giden yoldan gizlice ve sessizce ilerlediler. Brian, el fenerini asma kilide tuttu. Odun yığınları arasında bir parça kütük buldular ve çürük kapıyı açmak için bunu kullandılar. Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalıştılar.

Karanlık ahırın içinde ilerlerken Brian’ın kalbi, göğsünden çıkacak gibiydi.

Küf ve çişle karışık iğrenç bir kokuyla doldu burunları. Bu pis kokular arasından ahırın arkasına doğru gittiler. Burada iki tane koyu yığın, petrol gibi siyah bir kan göletinin içinde uzanıyordu. Başta bu şekiller insan gibi bile gözükmüyordu. Ama Brian’ın fenerinin ışığı solgun yüzlerden birinin üzerine düştüğünde Brian derin bir nefes verdi.

“Yuh, anasını satayım.”

Kadınla adam hâlâ yaşıyordu. Yüzleri şişmiş ve biçimleri bozulmuştu. Karınları çiğ et gibi ortadaydı. Bu iltihaplı ve açık yaralardan ince bir buhar çıkıyordu. İki tutsağın da bilinçleri yarı açıktı. Harap olmuş gözlerini çatıya dikmişlerdi. Kadına resmen acımasızca davranılmıştı. Elleri belinde kırılmış bir oyuncak bebek gibiydi. O solgun ve dövmeli eti kan desenleriyle kaplıydı.

Brian, titremeye başladı. “Aman yarabbim… Biz ne? Allah’ım, yarabbim…”

Nick kadının yanında dizleri üzerine çöktü. “Brian, biraz su getir.”

“Ama nasıl—”

“Git, kuyudan getir! Çabuk!”

Brian, fenerini bırakarak döndü ve geldiği yoldan gerisin geri koşmaya başladı.

Nick ışığı kıvrılmış vücutlarının neredeyse yüzde yüzünü kaplayan yara-bere yığının üstüne tuttu. Bazı yaraların üstünden biraz zaman geçmiş ve iltihaplanmışlardı. Bazılarıysa daha tazeydi. Adamın göğsü kısa nefeslerle hızlı hızlı inip kalkıyordu. Kadınsa çapaklı gözleriyle Nick’e bakmaya çalışıyordu. Gözlerini vahşice kırpıyordu.

Bantın altındaki dudakları kıpırdadı. Nick, dikkatle bandı kadının ağzından çekip aldı.

“N-n-noo… ööh…” Çabucak bir şeyler söylemeye çalışıyordu kadın. Ama Nick ne dediğini anlamadı.

“Tamam, bitti. Sizi buradan çıkaracağız. Her şey yolunda. Atlatacaksınız bunu.”

“Ööö…”

“Özgür kalacaksınız?” Nick, kadının pantolonunu yukarı çekmeye çalıştı. “Nefes almaya çalış, nefes—”

“Ö-ööőhhlll”

“Ne diyorsun? Anlamı—”

Kadının yutkunmaya çalıştı. Ve tekrar konuştu: “Ö-öldür bi-bizi… no-nolur…”

Nick bakakaldı. Tüyleri ürpermişti. Bir şeyin hafifçe kalçasını dürttüğünü hissetti. Başını eğip baktığında kadının artık kabuk bağlamış yaralı eliyle kemerinden çıkan tabancanın kabzasını tutmaya çalıştığını gördü. Nick tüm gücünün tükendiğini, kanının çekildiğini hissetti. İçi ezildi.

.357 marka tabancasını kemerinden çekip ayağa kalktı. Ahırda yerde uzanan bu korkunç yaratıklara uzun uzun baktı. Bir dua okudu: Yirmi üçüncü ilahi.

* * *

Brian, elindeki plastik kovayla kuyu suyunu taşıyarak ahıra dönerken oradan gelen iki el silah sesini duydu. Teneke kutuların içinde patlatılan maytaplar gibi kısa ve keskindi bu sesler. Silahın boğuk sesleri yüzünden Brian olduğu yerde donup kaldı. Kovanın kenarlarından sular sıçradı etrafa. Korkuyla nefes aldı.

Sonra da gözünün kenarından villanın ikinci katındaki pencerelerin birinden loş bir ışığın geldiğini gördü: Philip'in odasıydı. Bir fenerin ışığı pencereye doğru gelmiş sonra kaybolmuştu. Ardından bir dizi sert ve hızlı ayak sesi merdivenleri gürültüyle inip evi dolaşmıştı. Bunu duyan Brian hemen kıpırdadı.

Kovayı bırakarak hızla ahıra doğru koştu. Karanlığa dalarken kapıya çarptı. Sonra da gölgelerin arasına doğru fırladı. Arkada yeri aydınlatan ışık huzmesine doğru koştu. Nick'in tutsakların tepesinde dikildiğini gördü.

Nick orada durup yerde yatan bedenlere bakarken sağ yanında sallanan elindeki 357'lik tabancanın namlusunda hâlâ barut dumanları tütüyordu.

Brian, Nick'in yanına geldi. Tam bir şeyler diyecekti ki birden yere bakıp tutsakların kafasındaki deliği gördü, ahır kapısına doğru açılan kan çiçekleri onlara vuran yatay ışıkla parlıyordu.

Adam ve kadın artık taş kesilmiş ölülerdi. İkisi de kendi kuruyan sıvılarının içinde sırt üstü uzanmıştı. Izdıraplarından kurtulmanın huzuru yüzlerine yayılmıştı. Brian tekrar bir şeyler söylemeye çalıştı.

Ama ağzından tek bir kelime bile çıkaramadı.

* * *

Az sonra ahırın önündeki karanlıkta çift kanatlı kapı çarpılarak açıldı ve Philip yel gibi içeri daldı. Yanlardan sarkan ellerini yumruk yapmıştı. Yüzü öfkeyle doluydu. Sinirden kırmızı alevler saçan gözleriyle ışığa doğru ilerledi. Birini parçalayacakmış gibi bakıyordu. Kemerinin kenarına bir tabanca sıkıştırmıştı, bir yanında da yürürken sallanarak kalçasına vuran büyük bir bıçak vardı.

Ahırın ortasına gelince yavaşlamaya başladı.

Nick, davasından vazgeçmemişti. Yerde uzanan cesetleri arkasına alarak döndü ve yaklaşan Philip'e dikti gözlerini. Brian, içine dalga dalga yayılan bir utançla geri çekildi. Ruhu ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Kardeşi temkinli ve yavaş yavaş yaklaşıyor, bakışlarını ölü gövdelerden ayırıp Nick'e, sonra Brian'a, sonra yine ölü bedenlere çeviriyordu. Brian da bu sırada yere bakıyordu.

Uzun bir müddet kimse bir şey söyleyemedi. Philip, hâlâ Brian'a bakıyordu. Brian da hâlâ içine yayılan bu korkunç utancı gizlemeye çalışıyordu. Ama bu utanç bataklığından kurtulmaya çalıştıkça dibe batıyordu.

Brian'ın biraz cesareti olsa tam şu anda revolverin namlusunu ağzına dayar ve *kendini* bu ızdıraptan kurtarırdı. Tuhaf ama bundan, tüm bu olanlardan kendini sorumlu tutuyordu ama erkek gibi kendini öldürecek cesareti de yoktu. Ödleğin tekiydi.

Orada öylece durup bu berbat utanç ve eziklik duygusuyla bakışlarını kaçırıyordu. Tam bir zincirleme tepkime gibi kutsallığı kaybolmuş ölülerin o acıklı ve korkunç tablosu, kardeşi ve arkadaşının inatçı sessizliğiyle birlikte Philip'in içine işlemeye başlamıştı.

Gözlerine dolan yaşlarla savaşıyordu. Titreyen çenesi hem bir baş kaldırmanın hem de kendinden iğrenmenin belirtisiydi sanki. Önemli bir şeyi açıklayacakmış gibi oynattı ağzını. Konuşmak için büyük çaba harcadı. Ama sonunda kısık bir mırıltıyla konuşmayı becerdi: "Neyse."

Nick, kırılmış görünüyordu. Duyduklarına inanamayarak şaşkınlıkla baktı Philip'e. "'*Neyse*' mi?"

Philip arkasına dönüp uzaklaşmaya başladı. Giderken de kemerindeki silahı çekip çarparak sürgüsünü çekti. Ahırın duvarına ateş etti – BUUUUUUMMM!- silah ateşlenmenin etkisiyle elinin içinde geri tepti. Silahın sesi Brian'ı zıplattı. BUUUUUUMMM! Karanlıkta bir el daha ateşlendi ve kapının bir kısmını parçaladı. BUUUUUUMMM! Üçüncü ateş, çatıyı şangırdattı ve yere molozlar yağdı.

Philip, sinirle kapıyı tekmeleyerek açtı ve hızla ahırdan çıktı.

Geride kalan sessizlik, Philip'in ateşli öfkesinin ardındaki görüntülerle dalga dalga yayıldı. Brian tüm bu şeyler olurken gözünü yerden ayırmamıştı. Hâlâ başı öne eğikti ve gözlerini yerdeki karman çorman

olmuş küflü samanlara dikmişti. Nick, son kez orada uzanan gövdelere baktı ve acı dolu, titrek ve uzun bir nefes verdi. Brian'a bakıp başını salladı. "İşte böyle," dedi.

Ama bu sözlerin altındaki bir şey sesindeki küçük bir korku belirtisi Brian'a bu küçük ve bozuk ailelerinde artık bir şeylerin geri döndürülemez şekilde değiştiğini anlatıyordu.

20. Kısım

Villanın öne bakan penceresinin önünde duran Nick, kapalı sabah havasına bakarak “Ne bok yiyor o?” diye sordu.

Evin önündeki arazide araba yolunun yukarısında Philip alet odasında bulduğu yedek parçalarla yapılmış köpek tasmasına benzer bir şeyi Penny’nin boynuna geçirmişti. Çivili bir yakayla bir ucu vidalanmış uzun bakır bir boruydu bu. Çimlerin üstüne park edilmiş Ford S–10 marka kamyonete doğru sürüklüyordu kızı. Bu pikap, kel adamın tayfasının arabalarından biriydi. Philip, pikapın arkasını konserve yiyecekler, silahlar, alet edevatlar ve yataklarla doldurmuştu.

Penny, ileri doğru sürüklenirken ağzından salyalar akıtarak hırlıyor, boynuna geçirilmiş boruya asılarak havayı ısırıyordu. Bu genişleyen zayıf ışıkta yüzü, canlı bir Cadılar Bayramı maskesine benziyordu. Yontulmuş, kurtlu, gri bir oyun hamuru gibiydi.

“İşte, sana söylemeye çalıştığım şey buydu,” dedi Brian. Nick’in yanında durmuş ön bahçede gözlerinin önüne serilen o tuhaf manzaraya bakıyordu. “Bu sabah uyandığında artık burada kalamayacağımıza karar vermişti.”

“Neden ama?”

Brian omzunu silkti. “Bilmiyorum… Tüm bu olanlardan sonra… Sanırım burası onu zehirliyor. Hayaletlerle dolu… Bilmiyorum işte.”

Brian ve Nick tüm gece uyumamışlardı. Kahvelerini hüpleterek içinde bulundukları durumu tartışmışlardı. Nick, Philip’in Penny’yi kaybetmenin stresiyle onları korumanın baskısına dayanamayıp aklını kaçırdığını söyleyip durmuştu. Açıkça söylemese de Şeytanın, Philip’e de kancalarını taktığını ima etmişti. Brian, Nick’le metafizik şeyleri tartışmaktan bıkmıştı. Ama işlerin ne kadar vahim olduğunu da inkâr edemezdi.

Nick pencereden çekilerek “Bırak, gitsin,” dedi sonunda.

Brian ona baktı. “Ne demek şimdi bu? Sen kalıyor musun yani?”

“Evet, kalıyorum. Hatta sen de kalmalısın.”

“Yapma, Nick.”

“O kadar şeyden sonra… Her şey mahvolduktan sonra… Hâlâ nasıl ona uyabiliriz ki?”

Brian ağzını sildi ve biraz düşündü. “Bak, bunu tekrar söylüyorum. O insanlara yaptığı *korkuncun da ötesinde.* İyice yoldan çıktı. Ona tekrar aynı şekilde bakabileceğimden emin değilim… Ama şimdi bu hayat memat meselesi. Birbirimizden ayrılamayız. Yapacağımız en iyi şey, ne olursa olsun birbirimizden ayrılmamak.”

Nick tekrar pencereden dışarı baktı. “Gulf Kıyısı’na mı gidelim diyorsun gerçekten? Altı yüz kilometreden daha uzak orası.”

“Birbirimizden ayrılmamamız en iyisi.”

Nick, Brian’a dikti gözlerini. “Ölü kızına boktan bir takma taktı. Seni ölesiye dövdü. Serseri mayın gibi, Brian. Elimizde patlayacak.”

“Ama bizi, Waynesboro’dan Georgia’dan tek parça halinde getiren de o serseri mayındı,”dedi Brian. Midesinde bir öfke alevi yanmıştı. “Balataları yakmış olsun, içini şeytanlar sarmış olsun, koduğumun karanlıklar prensi olsun… Yine de o benim kardeşim ve hayatta kalmak için elimizdeki en iyi fırsat.”

Nick ona baktı. “Şimdi de böyle mi diyoruz buna? Hayatta kalmak?”

“Burada kalmak istiyorsan buyur kal.”

“Sağ ol, öyle yapacağım zaten.”

Nick, çekip gitti. Brian tekrar pencereye dönüp sinirli sinirli kardeşini izledi.

* * *

Radyatör borusunu kullanarak etraftaki tüm benzini –traktörlerden, arabalardan, hatta Harley motorlardan bile çekip Ford S-10 marka kamyonete koydular. Hepsi birlikte altmış beş litrelik depoyu doldurmuş, hatta biraz da artmıştı. Philip, erzak kutularını yarım daire şeklinde dizip yere battaniyeler sererek kamyonetin arkasında Penny’ye bir yer ayarladı.

Arabadan düşmesin ya da bir kaza çıkarmasın diye de onu bir u cıvatasına zincirledi.

Nick, kafese konulmuş bir hayvan gibi odada volta atarak tüm bunları ikinci kattaki penceresinden izliyordu. Durumun gerçekliğini anlamaya başlamıştı. Bu eski ve soğuk villada bir başına kalacaktı. Geceleri de yalnız geçirecekti. Tüm kışı tek başına geçirecekti. Oluklara çarpan kuzey rüzgârlarını ve meyve bahçelerinde dolaşan Isırganların uzaktan gelen iniltilerini duyarak kendi sırasını bekleyecekti… Yalnız uyanacak, yalnız yemek yiyecek, yiyecek şeyleri tek başına arayacak, güzel günlerin gelmesini tek başına hayal edecek, kurtulmak için tanrıya bir başına yakaracaktı… Her şeyi tek başına yapacaktı. Philip'le Brian'ın yola koyulmak için son hazırlıkları yapmalarını izlerken Nick'in midesi pişmanlıkla sıkışmaya ve ağrımaya başlamıştı *evini, arabasını satmış gibi bir pişmanlık.* Odada dolabına doğru ilerledi.

Birkaç saniye içinde önemli eşyalarını sırt çantasına doldurdu.

Hızla odadan çıkıp merdivenleri çifter çifter indi.

* * *

Brian yolcu koltuğuna oturuyordu. Philip de kamyonu vitese takmış, yeni yeni villadan uzaklaşmaya başlamıştı. Bu sırada hızla açılan ön kapının sesi, onların kulaklarına kadar gitti. Brian omzunun üstünden geri dönerek arkaya baktı. Nick'in omzunda hoplayıp duran bir çantayla el sallayarak yoldan onlara doğru koştuğunu gördü.

* * *

Philip arabanın kaputunun altını kontrol etmemişti. Buna inanmak çok zordu. Her şeyin iyi işlediğini kontrol etmek için üç dakika daha bekleseydi hortumun delik olduğunu görecekti. Ama bugünlerde Philip Blake'in aklı pek de yerinde sayılmazdı. Zihni şimdi, farklı istasyonlara ayarlanmış kısa dalga bir radyo gibiydi.

Bu deliği, istilacılar silahlı çatışma başladıktan sonra kimse kaçmasın diye kasıtlı olarak mı yapmışlardı, yoksa kamyonun ızgarasını gelişigüzel bir ateş mi delmişti, yoksa bu sadece tesadüfî bir kaza mıydı bilmiyorlardı.

Ama villadan daha sekiz kilometre uzaklaşmadan pikabın motoru boğulmaya, dumanlar çıkarmaya başladı.

Atlanta'nın yaklaşık seksen kilometre güneybatısında, buradaki insanların Hiçliğin Ortası dediği bir yerde kamyonet otobanda tekleyip kumlu bir yamaca doğru sürüklendi ve orada durdu. Göstergedeki tüm ikaz lambaları da titrek bir ışıkla yanıyordu. Kaputun altından beyaz buharlar çıkıyor, kontak çalışmıyordu. Philip işçi botuyla yeri tekmeleyerek bir sürü küfür sıraladı. Diğer iki adam sessizce yere bakarak bu küfür sağanağının dinmesini beklediler. Brian, dayak yiyen bir kadının hissettiğinin de bu olup olmadığını merak etti, ne kaçmayı, ne de kalmayı becerebilecek kadar cesareti vardı.

Nihayet Philip'in öfkesi geçti. Dışarı çıkıp kaputu açtı.

Brian da onun yanına gitti. "N'olmuş?"

"Anası ağlamış. Boku yemiş."

"Tamir edilemez mi?"

"Yanında bir radyatör hortumu var mı?"

Brian, başını çevirip arkasına baktı. Yolun kenarı, eski tekerlekler, otlar ve çöplerle dolu derin bir vadiye uzanıyordu. Gördüğü bir kıpırtı bakışlarını vadinin en uzak ucuna doğru çekti. Yaklaşık dört yüz metre ileride bir sürü Isırgan bu çöplüğün içinde boş boş dolaşıyordu. Yalpalayarak etrafta dolaşıyor ve mantar eşeleyen domuzlar gibi kayaların arasında et arıyorlardı. Üç metre ileride, yolun kenarında dumanlar çıkaran bu bozuk arabayı fark etmemişlerdi henüz.

Kamyonetin arkasında Penny, zincirlerini asılıyordu. Zincir, tasmasına vidalanarak pikabın kapaklarına cıvatalanmıştı. Yakınlarda başka cesetlerin dolaşması, onun canını sıkmış, heyecanlandırmış ve rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sonunda Brian kardeşine. Philip, yavaşça kaputu indirip az bir gürültüyle kapattı.

Nick de arabadan çıkıp onların yanına gitti. "Planımız nedir?"

Brian ona baktı. "Planımız şu… Sıçtık!"

Nick, başını çevirdi ve vadiden yavaşça çıkarak her dakika daha da yaklaşan zombi meclisini gördü. Tırnaklarını yemeye başladı. "Philip, burada böyle oturamayız. Başka bir araba bulabiliriz belki."

Philip acı acı iç geçirdi. “Peki, siz işi biliyorsunuz zaten adamım… Pılınızı pırtınızı toplayın. Ben de Penny’yi alayım.”

Penny’nin tasmasından tutup sırtlarına da erzaklarını alıp sıvıştılar. Otobanın izleyerek yamaçtan ilerlediler. Brian, kalçasına bıçak gibi saplanan ağrıya rağmen şikâyet etmeden topallayarak ilerliyordu. Greenville civarında birbirine girmiş araçlarla dolu tuhaf bir zincirleme kaza yüzünden biraz dolanmak zorunda kaldılar. Hem kuzeye, hem de güneye giden yollar kavrulmuş metal yığınlarıyla doluydu. Bölgede zombi kaynıyordu. Uzaktan sanki yer yarılmış da bir sürü yürüyen ölüyü kusarak çıkarmış gibi görünüyordu.

Bu yığının etrafından dolaşıp Greenville üzerinden güneye giden iki şeritli 100. Kır Yolu’na girmeye karar verdiler. Yaklaşık iki, üç kilometre gitmişlerdi ki Philip’in elini kaldırdı ve durdular.

Kaşlarını çatarak “Durun bir dakika,” dedi. Başını yukarı kaldırdı. “Bu da ne?”

“Ne ne?”

“Bu ses.”

“Ne sesi?”

Philip kulak kabarttı. Hepsi kulak kabarttı. Philip yavaşça dönüp tam olarak sesin geldiği yönü göstermeye çalışarak “Motor sesi mi bu?” diye sordu.

Artık Brian da duyuyordu onu. “Oha! Tank sesine benziyor.”

“Buldozer de olabilir,” diye atıldı Nick.

“Her ne boksa işte.” Philip gözlerini kısarak dinledi. “Çok uzakta olamaz.”

Yollarına devam ettiler. Yaklaşık bir buçuk kilometre gitmişlerdi ki delinmiş bir tabelaya rastladılar:

Woodbur – 1.5 km.

* * *

Yollarına devam ettiler. Tüm gözler batıdaki sisli ufuktaydı.

“Oradakiler kimse benzinleri var,” dedi Nick.

Brian havada bir toz bulutu gördü. “Sizce iyi niyetli midirler?”

“Bunu şansa bırakıp riske girmeyeceğim,” dedi Philip. “Yürüyün… Arkalarından dolaşıp ağır ağır yaklaşacağız.”

Philip önlerinden gidip yamacı geçerek otlarla dolu bir bayırdan indi.

Yakındaki bir tarlayı geçip nadasa bırakılmış, yumuşak topraklı geniş bir vadiye vardılar. İlerledikçe botları çamura battı. Soğuk rüzgâr, yüzlerine acı acıvuruyordu. Şehrin dışındaki mahallerde epeyce dolaştıktan sonra terk edilmiş bir kentin kalıntıları önlerinde belirmeye başladı.

Kocaman, canlı ve yaşlı meşe ağaçlarından ayaklıkların üstünde bir alışveriş merkezi tabelasını gördüler. Alışveriş merkezinden biraz ötede McDonald’s’ın sarı çizgileri altın gibi parlıyordu. Boş caddeler, savaş sonrası tuğladan yapılmış binalar ve kalıba dökülmüş gibi inşa edilmiş apartmanlar çerçöp yığınlarıyla doluydu. İçinden kasırga geçmiş gibi duran kentin kuzey kısmı, bu dağınıklığın ortasındaki çitler, çekiç, motor sesleri ve arada bir duyulan başka sesler de burada insanların olduğunu gösteriyordu.

Ağaçların arkasında dururlarken Nick “Duvar falan yapıyorlar herhalde,” dedi. Yaklaşık iki yüz metre ileride bir avuç insan, kentin kuzey ucunu kapatan ahşaptan yüksek bir sur yapmaya uğraşıyordu. Bu barikat şimdiden iki blok uzunluğuna ulaşmıştı.

“Geri kalan yerler ölü gibi görünüyor,” diye yorum yaptı Philip. “Hayatta kalan çok fazla kişi olamaz.”

“Şu ne?” Brian, barikatın birkaç blok batısındaki uzun direklerle oluşturulmuş yarım daireyi gösteriyordu. Binaların ve çitlerin arkasındaki kalan geniş, açık bölge, ark lambalarıyla aydınlanıyordu.

“Lisenin futbol sahasıdır belki?” Philip, tabancasına uzandı. Onu kemerinden çıkarıp şarjörde kalan mermilere baktı. Altı tane oyuk uçlu mermi çekirdeği kalmıştı.

“Ne düşünüyorsun Philip?” Nick endişeli ve gergin görünüyordu.

Brian, Nick’in bir tuzağa daha düşmekten korktuğunu düşündü. Ya da sadece Philip’in yanında huzursuzdu. Aslına bakılırsa bu küçük serseri grubunun arasına habersizce girme taraftarı değildi Brian. Hele bir de yanlarındaki zincire bağlanmış çürüyen zombiyle… Hem bu zombi dediğimiz şeyin babası o kadar yaralıydı ki her an her şeyi yapabilirdi.

Başka seçenekleri var mıydı ki? Batı ufkunda kara bulutlar toplanıyordu yine. Sıcaklık da düşüyordu.

“Seninki ne paşam?” Philip, başıyla Brian’ın kemerinden sarkan silahı işaret etti. “38’lik mi?”

“Evet.”

“Sende de 357’lik var değil mi?” diye sordu Philip Nick’e. Nick gergin gergin başını salladı.

“Tamam, işte şunu yapıyoruz…”

* * *

Kentin kuzeydoğu köşesinden, tren raylarının kenarındaki ağaçların arasından girdiler. Ellerini kaldırarak hiç tehditkâr olmayan hareketlerle ağır ağır ilerlediler. Başta kimse kente giren bu yabancıları fark etmedi. Onlar da en az on küsur kişinin doğrudan görüş alanındayken nasıl bu kadar ilerlediklerine şaşırdılar.

“Hey!” Siyah boğazlı kazak giymiş orta yaşlı, iri yarı bir adam, buldozerden inip yeni gelenleri işaret etti. “Bruca! Bak! Misafirlerimiz var!”

Tıraşlı, parlak kafalı, trençkot giymiş, uzun, siyahi bir başka işçi çekiçle vurmayı bıraktı. Başını kaldırıp baktı ve gözleri büyüdü. Yandaki soğutucuya dayalı tüfeğe uzandı.

“Ağır olun, beyler!” Philip, elleri havadayken yavaş yavaş tozlu kamyon parkına doğru ilerledi. Yüzünde sakin bir ifade vardı. Olabildiğince sakin ve sıcakkanlıydı. “Sadece buradan geçiyorduk… Bela aramıyoruz.”

Brian ve Nick de ellerini kaldırmış Philip’in hemen arkasından geliyorlardı.

İki adam tüfekleriyle yaklaştılar. “Silahınız var mı?” diye sordu zenci adam.

“Güvenliği açık,” dedi Philip. Tabancasına dikkatle uzanmak için durdu. “Göstereyim size. Yavaş ve kolayca, işte böyle.”

Dokuz milimetrelik tabancasını onlara gösterdi.

Boğazlı kazaklı adam “Peki sizde ne var?” diye sordu Brian’la Nick’e.

Onlar da kendi silahlarını gösterdiler.

“Sadece üç kişi misiniz?” Boğazlı kazak giyen adamın Kuzeyli aksanı vardı. Kısacık kesilmiş sarı saçlarının arasına aklar düşmüştü. Pehlivan gibi bir boynu ve hamal gibi bir göğsü vardı. Domuz gibi kocaman göbeği, kemerinin üstünden sarkıyordu.

“Sadece üçümüzüz,” diye yanıtladı Philip. Gerçek de buydu. Barikatın yaklaşık yüz metre ötesindeki cevizliğin derinliklerindeki bir ağaca bağlamıştı Penny’yi. Philip, fazladan bir iple onu sıkıca bağlamış ve ses çıkarmasın diye de ağzını büyük bir mendille sarmıştı. Onun ağzını böyle tıkamak Philip’in canını çok yakmıştı. Ama burada neyle uğraştığını öğrenene kadar onu gözden uzakta tutmak en iyisiydi.

Boğazlı kazak giyen adam, başıyla yaralarını göstererek “N’oldu sana?” diye sordu Brian’a.

“Birkaç Isırganla boğuşması gerekti,” diye açıkladı Philip.

Boğazlı kazak giyen adam tüfeğini indirdi. “Atlantalı mısınız siz?”

“Hayır, bayım. Waynesboro denen küçük bir delikten geliyoruz.”

“Hiç asker gördünüz mü orada?”

“Hayır, bayım.”

“Kendi başınıza mı seyahat ediyorsunuz?”

“Genelde.” Philip silahını yerine koydu. “Sadece biraz dinlenmemiz gerek. Sonra yine kendi yolumuza gideceğiz.”

“Yiyeceğiniz var mı?”

“Yok.”

“Sigaranız falan?”

“Yok, bayım.” Philip, birlikte geldiği kişileri göstererek “Kısa bir süreliğine başımızı sokacak bir çatı bulabilirsek kimseyi rahatsız etmeyeceğiz. Bu, size uyar mı?”

Bir an için iki işçi, sanki aralarında özel bir şakayı paylaşıyormuşçasına birbirlerine baktılar. Sonra siyahî adam bir kahkaha attı. “Beyler, burası vahşi batı… Sizin ne yaptığınızı burada kimse iplemez.”

Sonradan ortaya çıktı ki siyahî adam bu cümleyle Woodbury’deki durumu az bile anlatmıştı.

O günün geri kalan saatlerinde Philip, Brian ve Nick bu bölgeyi öğrendiler. Burası Mayberry RFD gibi bir komedi dizisine benzemiyordu.

Kentin kuzeyinde güvenlik sektörüne kafayı takmış yaklaşık altmış kişi vardı. Bunlar, genelde tek başlarına dolaşıp artıklarla besleniyorlardı. Çoğu o kadar paranoyaktı ve birbirlerinden o kadar çok şüpheleniyordu ki kendi özel barakalarından nadiren dışarı çıkıyordu. Terk edilmiş dairelerde ve boş dükkânlarda yaşıyorlardı. Düzenli bir liderleri falan da yoktu. İçlerinden birinin duvar örme girişimine ön ayak olması şaşırtıcıydı. Woodbury'de her adam, her kadın ve her çocuk kendi başınaydı.

Burada olup bitenler Philip, Brian ve Nick için gayet uygundu. Kentin etrafını dolaştıktan sonra, boş ticaret bölgesinin yakınındaki terk edilmiş iki katlı apartman dairesine girmeye karar verdiler. Birisi, Isırganlar buraya girmesin diye derme çatma bir kale yapmak için okul servislerini ve boş yarı römorkları, kentin etrafında sıralamıştı.

Şimdilik burası yeterince güvenli görünüyordu.

* * *

O gece Brian'ı uyku tutmadı. O da çıkıp kenti dolaşmaya karar verdi. Kolay yürüyemiyordu, kaburgaları hâlâ ağrıyor ve hırıldayarak zorla nefes alıp veriyordu. Ama dışarı çıkıp kafasını dinlemek ona iyi gelmişti.

Pırlanta gibi parlayan mehtabın altındaki kaldırımlar, bir zamanlar mavi yakalı işçilerin sıradan ve küçük yolları olan yerlerden geçerek ıssız bir boşluğa uzanıyordu. Yerdeki çöpler, ıssız oyun parklarına ve meydanlara doğru gönülsüzce uçuyordu. Eskiden küçük şehir esnaflarına yerel dişçiye, DeForest's Gıda ve Tohum'a, bir fast food restoranına, bir süpermarkete ev sahipliği yapan dükkânların önleri şimdi hep karanlık ve tahtalarla kaplıydı. "Dönüşüm"ün izleri her yerdeydi. Vücutların depolandığı ve yakıldığı Kirney'in Hurdalığındaki kireç kuyularında ve bazı korkunç savaşlardan kalma kan lekelerinin ay ışığında hâlâ siyah bir zift gibi parladığı Robert E. Lee Meydanı'ndaki çardaklarda, her yerdeydi.

Brian, kent merkezindeki ilk kez yandaki tarladan gördüğü açık arazinin eski ve kirli bir yarış pisti olduğunu görünce şaşırmadı. Görünen o ki buranın sakinlerinin jeneratörleri yirmi dört saat çalıştıracak yakıtları vardı. Brian, geceleyin arada bir yarış pistindeki büyük ark lambalarının yanıp söndüğünü fark etti. Rotasının uzak bir noktasında bir yarı römorkun yanından geçerken içten yanmalı motorların boğuk titreşimleriyle çalışan

büyük, çelikten bir kalbi varmış gibi Brian'ın nabzı hızlandı. Arkasındaki kablolarla yandaki binalara bağlanmıştı bu römork.

Doğu ufkunda şafak sökmeye başlamıştı. Brian, o iki katlı apartmana dönme vaktinin geldiğine karar verdi. Boş bir otoparkı geçip çöplerle dolu ara yollardan birine saparak kestirmeden ilerledi. Yan sokağa vardığında yanan bir çöp bidonunun etrafına toplanıp, Thunderbird marka şarap şişesini elden ele dolaştırarak ellerini ısıtan bir grup yaşlı adamın yanından geçti.

Adamlardan biri, Brian geçerken ona "Arkanı kolla, evlat," dedi. Diğer iki adam da keyifsizce kıkırdadı. Saçları kırlaşmış bu üç adam, güve yemiş Kurtuluş Ordusu montları içindeki, bir gözü toprağa bakan moruklardı. Gören de sonsuza dek bu varilin etrafında oturacaklarını sanırdı.

Brian durdu. Küçük burunlu 38'lik revolver hâlâ ceketinin altında kemerinin arkasına sokuluydu ama Brian onu çıkarmak zorunda hissetmedi.

"Isırganlar mı var burada?"

"Isırganlar mı?" dedi diğer adamlardan biri. Adamın uzun, beyaz bir sakalı vardı ve anladığı için buruşuk suratını iyice buruşturmuştu.

"Şu ölü şeyleri diyor," dedi üçüncü evsiz yaşlı. Aralarındaki en şişmanı buydu.

"Hım, Charlie," dedi birinci yaşlı. "Sarı Mike'i yiyen bu yürüyen pire torbalarını… bu boktan kentte sıkışıp kalmamızın asıl sebebi hani… Hatırladın mı?

Sakallı moruk "Neyden bahsettiğini tabii ki biliyorum!" diye atıldı. "Sadece daha önce kimsenin onlara böyle dediğini duymamıştım."

Şişman adam Brian'ı tepeden tırnağa süzerek "Sen buraya yeni mi geldin, evlat?" diye sordu.

"Aslına bakılırsa, evet… Yeni geldim."

Şişman adama çürük siyah dişlerini göstererek pis pis sırıttı. "Cehennemin bekleme salonuna hoş geldin o zaman."

Birinci ihtiyar, bir deri bir kemik kalmış kolunu Brian'ın omzuna atarak "Sen ona bakma, evlat," dedi. Sonra da balgamlı kısık bir sesle "Burada dikkat etmen gereken o ölüler değil… Asıl dirilere dikkat et," dedi.

* * *

Ertesi gün Philip, Brian’la Nick’e Woodbury’de ağızlarını sıkı tutmalarını, kimsenin dikkatini çekmemelerini, buradaki diğer insanlarla iletişime geçmemelerini, hatta onlara isimlerini bile söylememelerini öğütledi. Allahtan bu apartman onlar için geçici de olsa güzel bir sığınaktı. 1950’lerde inşa edilmiş ve yine en az o kadar eski mobilyalarla döşenmişti duvarlardan birinde duran kenarı oyma süslemeli ayna, oturma odasındaki güvelerin yediği bir çekyat, televizyonun yanındaki bakımı ihmal edilmiş küçük japon balıklarının yüzen cesetleri ve pisliklerle dolu kocaman, dikdörtgen bir akvaryum vardı. Evin üç odası vardı. Su da akıyordu. Etrafı kedi boku ve çürüyen balıklardan gelen keskin bir koku sarmıştı ama Brian’ın babasının hep dediği gibi, misafir umduğunu değil, bulduğunu yerdi. İki katın kilerinde de konserve yiyecekler buldular ve bir süre daha burada kalmaya karar verdiler.

Brian’ı en çok şaşırtan şey kentteki insanların sanki hayaletlermiş gibi onları bir başlarına bırakmalarıydı. Brian, aralarına yeni gelen bu adamlarla ilgili bir laf çıkmış olduğunu düşünüyordu. Yine de Blake’ler ve Nick bu yıkık dökük apartmana dadanan hayaletler gibiydiler. Gerçekte olandan çok da farklı değildi bu durum. Nick kendi halinde takılıyor, İncil’ini okuyor, pek konuşmuyordu. Philip’le Brian ise aynı ortamda bulunduklarında hâlâ geriliyorlardı. Bu yüzden de gerekmedikçe konuşmuyorlar, kendi işleriyle uğraşıyorlardı. Bir araba bulup güneye doğru çıktıkları rotalarına devam etmek akıllarına bile gelmemişti. Brian, sanki vazgeçmişler gibi hissediyordu… Kıyıya gitmekten, gelecekten ve hatta belki birbirlerinden bile vazgeçmişler gibiydi.

Brian hızla iyileşiyordu, Philip’in Penny takıntısı ise sona ermemişti. Philip bulduğu her fırsatta o cevizliğe gidiyordu.

* * *

Bir gece geç saatte Brian apartman kapısının açılıp kapandığını duydu.

Yaklaşık bir saat boyunca etrafı dinleyerek yatakta uzandı. Sonunda da Philip’in ayak sürüme sesleri ve hırıltılarla çıkıp geldiğini duydu. Bu geceyle birlikte Philip art arda üç gece sessizce evden çıkmıştı. Muhtemelen kentteki insanlar uyurken gidip Penny’e bakmak istiyordu. Ama bu geceye kadar Philip hep evden çıktığı gibi sessiz ve gizlice dönerdi. Fakat şimdi Brian, Philip’in oturma odasında derin derin nefes alıp verdiğini ve bir

şeyler mırıldandığını duyuyordu. Tuhaf bir inleme ve bir zincir şangırtısı Philip'in sesini bastırıyordu.

Brian yataktan kalkıp oturma odasına gitti. Philip'in Penny'yi tasmasından tutup, dövülmüş bir köpek gibi yerde sürüklediğini görünce donup kaldı.

Kısa bir süre hiçbir şey söylemedi Brian. Tek yapabildiği, saçları iki yandan örgülü ve çamurlu bir askılı elbise giyen bu küçük yürüyen cesede bakmak olmuştu. Kızın ayakları, yeri çamura ve toza buluyordu. Brian bunun geçici bir misafir olmasını; yeni bir ev arkadaşı olmamasını ummuştu.

21. Kısım

Brian kardeşine “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu. Ölü kız, aptal bir açlıkla havaya pençe atıyordu. Gri gözlerini Brian’a dikti.

“Sorun yok,” dedi Philip. Ölü kızını arka koridora doğru çekiyordu.

“Sen…”

“Siktir git, kendi işinle uğraş.”

“Hadi biri…”

“Kimse görmedi beni,” dedi Philip. Kapıyı tekmeleyerek açıp çamaşır odasına girdi.

Burası küçük penceresiz bir odaydı. Yerler kare fayanslarla kaplıydı. Bozuk birer çamaşır ve kurutma makinesinden başka bir şey yoktu. Yerdeki karoların arası kedi kumlarıyla doluydu. Philip, salyalar akıtarak hırıldayan bu yaratığı köşeye doğru sürükleyip tasmasını ortadaki su borularına bağladı. Bunu bir hayvan terbiyecisi gibi hızlı ama nazikçe yapmıştı.

Brian koridorda durmuş tüm bunları şaşkınlıkla izliyordu. Philip, yere battaniyeler serdi. Çamaşır makinesinin sivri uçlarını Penny’nin ses çıkarmasını ve kendine zarar vermesini önlemek için bantlarla kapladı. Philip’in buna epeydir hazırlandığı belliydi. Uzun uzadıya düşünmüştü bunu. Bir kemer ve tasma parçalarından yapılmış uyduruk deri bir yuları, kızın başının etrafına dolayıp onu borulara bağladı.

Philip tüm bunları, engelli bir çocuğun tekerlekli sandalyesini hazırlayan bir bakıcının özeni ve dikkatiyle yaptı. Çelik ayırıcıyla sıska yaratığın arasına biraz mesafe koyarak dizginlerini duvara bağladı. Tüm bunlar olurken eskiden çocuk olan bu yaratık hırlıyor, salyalar akıtıyor ve zincirlerini çekiştiriyordu.

Brian öylece bakıyordu. Dönüp gitsin mi, ağlasın mı, bağırsın mı bilemiyordu. Etrafta, rahatsız edici derecede yakın, geçmişinden bir şeye rastlamış gibi hissediyordu. Aklından geçen düşünceleri, bir an için onu alıp on sekiz yaşındayken, ölmek üzere olan büyükannesine veda etmek için Waynesboro'daki huzurevine gittiği güne götürdü. Büyükannesinin bakıcısının yüzündeki o ifadeyi hiç unutamayacaktı. Bu erkek hemşire neredeyse her saat başı yaşlı kadının altını temizlemek zorunda kalmıştı. Ama odadaki akrabaların arasında bunu yaparken yüzündeki ifade çok korkunçtu: tiksinme, sabırlı bir profesyonellik, şefkat ve aşağılama karışımı bir şey.

Şimdi bu canavarın açılıp kapanan çenesinin olduğu tehlike bölgesinden uzak durmaya çalışarak onun ufak başının etrafına dikkatle ipleri dolarken Philip Blake'in yüzü de aynı tuhaf ifadeyle buruşuyordu. Kızın zincirleriyle uğraşırken ona bir de şarkı söylüyordu, bu, Brian'ın hangisi olduğunu tam olarak çıkaramadığı bir ninniydi.

Sonunda Philip, kızı yeterince bağladığına kanaat getirdi. Şefkatle Penny yaratığının başını okşayıp alnından öptü. Kız çenesini ona doğru açtı ama birkaç santimetreyle Philip'in boynunu kaçırdı.

"Işığı açık bırakacağım, tatlım," dedi Philip ona. Sanki bir yabancıya söylermiş gibi sesli sesli demişti bunu. Sonra sakince dönüp çamaşır odasından çıktı ve kapıyı arkasından güzelce kapattı.

Brian orada koridorda dikiliyordu. İçi ürpermişti. "Konuşmak ister misin," diye sordu.

"Sorun yok," diye yineledi Philip. Brian'la göz göze gelmemeye çalışarak odasına yürüdü.

* * *

İşin en kötü yanı ise çamaşır odası, Brian'ın odasının dibindeydi. O andan itibaren Brian, her gece bu Penny yaratığının etrafı tırmalamasını, inlemesini, zincirlerini çekiştirmesini dinledi. Penny bir şeyi hatırlatıyordu. Ama neyi? Kıyamet gününü mü? Deliliği mi? Onun simgelediği şeyi anlatmaya kelimeler yetmiyordu. Ayrıca kokusu, kedi çişinden bile bin beterdi. Philip de çoğu zaman ölü kızın yanına gidip bu çamaşır odasına kapanıyordu; Allah bilir orada ne yapıyordu. Bu da üç adamı birbirinden

daha da fazla uzaklaştırıyordu. Hâlâ üzüntüden ve şoktan kurtulamayan Brian, acımakla nefret etmek arasında kalmıştı. Kardeşini seviyordu, ama bu kadarı da çok fazlaydı. Nick hiç yorum yapmamıştı bu konuyla ilgili. Ama Brian onun cesaretinin kırıldığını düşünüyordu. Adamların arasındaki sessizlik giderek büyüyordu. Nick'le Brian, apartmanın dışında daha çok vakit geçirmeye başlamışlardı. Güvenli bölgelerde dolaşıp orada oturanları daha yakından gözlüyorlardı.

Göze batmamaya çalışarak bu kapalı yerin küçük ön kısmında dolaşan Brian, kentin temelde iki sosyal sınıfa ayrıldığını gördü. İlk sınıf, en güçlü olanlar, işe yarar bir mesleği olanlar ya da tüccar olanlardan oluşuyordu. Brian bu ilk grupta iki tane duvar ustası, bir makinist, bir doktor, bir silah mağazası sahibi, bir veteriner, bir tesisatçı, bir berber, bir araba tamircisi, bir çiftçi, bir aşçı ve bir elektrikçi olduğunu saptadı. İkinci sınıf, Brian'ın Muhtaçlar dediği grup ise hastalar, gençler ve geçmişlerindeki yöneticiliklerinin şu an hiçbir faydası olmayan tüm beyaz yakalı çalışanlardan oluşuyordu. Bunlar, eskiden orta kademe yönetici olanlar, ofiste çalışanlar, kâğıt işleriyle uğraşanlar ve bir zamanlar büyük uluslararası şirketlerin şubelerini yöneterek milyonlar kazanan, şimdiyse eski kasetler gibi boşa yer kaplayan, kurum yöneticileriydi. Brian'ın aklına eski sosyoloji dersleri gelmişti. Çaresiz ruhlarla dolu bu zayıf ve çürük grubun gelişerek kendi kabilesinioluşturup oluşturamayacağını merak etti.

Baştakilerin yakındaki bir karakoldan Woodbury'e gelip insanları buraya toplayan Milli Muhafız teşkilatından üç kişi olduğu belliydi. Brian'ın Kabadayılar adını taktığı bu küçük gruba asker tıraşlı eski bir denizci liderlik ediyordu. Bu hevesli adamın buz mavisi gözleri vardı ve adının Gavin olduğu biliniyordu ya da astlarının ona seslendiği şekliyle 'Binbaşı' diyenler de vardı. Birkaç gün içinde Brian, güç ve yağmacılık gibi hedefleri olan Gavin'e sosyopat damgasını vurmuştu. Belki de bu hastalık Gavin'in şalterlerini attırmıştı. Ama Woodbury'deki ilk haftalarında Brian, Gavin'le yedek askerlerinin zavallı ailelerin ellerinden yiyeceklerini zorla aldıklarını ve geceleri yarış pistinin arkasında silah zoruyla birkaç kadından faydalandıklarını görmüştü.

Brian, Woodbury'deki hiyerarşik düzenle ilgili tüm bu gözlemleri yaparken kimsenin yanına yanaşmamış, her yerden başını eğerek sessiz sedasız geçmişti. Stevens ismini duyuyordu her yerde.

Brian'ın kentteki insanlarla yaptığı değişik sohbetlerden anladığı kadarıyla bu Stevens denen adam, bir zamanlar Atlanta'nın kenar mahallerinden birinde çalışan kulak-boğaz-buruncuymuş. Bu 'dönüşüm'den sonra daha güvenli yerlere gitmiş, boşandığı için de tek başına olduğunu söyleyenler vardı. Bu hayırsever doktor, Atlanta'dan ayrıldıktan hemen sonra Woodbury'de yaşamaya çalışan birbirinden çok farklı kişilerden oluşan bu gruba rastlamış. Bu zavallıların, kötü beslenmeden ve hastalıktan kırıldığını, çoğunun da kendi yaralarını kendilerinin iyileştirmeye çalıştığını görünce burada kalıp onlara yardım etmeye karar vermiş. O günden beri de yarış pistinden üç blok ötedeki eski Meriwether County Tıbbi Merkezi'nde çalışıyormuş, başını kaşıyacak vakti olmuyormuş.

Hâlâ hırıltıyla soluyan ve aldığı her nefesle içine bir bıçak saplanan Brian, Woodbury'deki yedinci gününde güvenli bölgenin güney ucundaki gri tuğlalı, alçak binaya gidecek cesareti akşama doğru kendinde ancak bulabildi.

* * *

Stevens, röntgen filmini ışıklı bir panelin üstüne tuttururken "Şansın varmış," dedi. Brian'ın kaburgaları gözüküyordu. "Ciddi bir kırık yok… Sadece ikinci, dördüncü ve beşinci kemiklerinde küçük çatlaklar var."

"Şans mı?" diye mırıldandı Brian. Gömleğini çıkarmış bir vaziyette pamuklu sedyede oturuyordu. Karo kaplı oda, tıp merkezinin bodrumundaki iç bunaltıcı bir mahzene benziyordu. Eskiden patoloji laboratuvarı olan bu oda, şimdi Stevens'in muayenehanesiydi. Havada dezenfektan ve küf kokusu vardı.

"Son zamanlarda pek söylememiştim bu lafı, kabul etmeliyim," dedi Stevens. Işıklı panelin yanındaki paslanmaz çelikten dolaba döndü. Uzun, derli toplu, şık giyimli bir adamdı bu. Kırklı yaşlarının sonlarındaydı. Burnunun üstüne düşen çelik çerçeveli gözlükleri vardı. "Oxford" yazılı kırışık tişörtünün üstüne bir laboratuvar önlüğü çekmişti. Gözlerinde bir profesörünkine benzer yorgun bir zekâ parıltısı vardı.

"Peki ya hırıltı?" diye sordu Brian.

Doktor dolabın raflarındaki plastik ilaç şişelerini karıştırıyordu. Vereceği ilacı ararken "Kaburgalarındaki hasar yüzünden akciğer zarında meydana

gelen bir iltihap başlangıcı," diye mırıldandı. "Elinden geldiğince çok öksürmeni tavsiye ederim… Biraz ağrıtır, ama salgıların ciğerlerde birikmesini de önler."

"Gözümde bir şey var mı?" Brian'ın çürük çenesinden sol gözüne doğru yayılan ağrı, son birkaç gündür iyice azmıştı. Ne zaman aynaya baksa gözü daha da kanlanmış gibi görünüyordu.

"Bence bir şey yok," dedi doktor. Raftan bir hap şişesini çekip çıkardı. "Alt çene kemiğin fazlasıyla ezilmiş. Ama bu onu zamanla iyileştirir. Sana ağrını kesmesi için bir de naproxen veriyorum."

Steven, ilaç şişesini uzattıktan sonra kollarını göğsünün üstünde bağlayıp orada dikildi.

Brian, yarı gönülsüz bir şekilde cüzdanına uzandı. "Hiç param var mı bilmi…"

Doktor, Brian'ın bu doğal tavrına şaşırarak kaşını kaldırdı ve "Burada ödeme falan yok," dedi. "Personel de yok. Altyapı da yok. Araştırma zaten yok. Hatta adam gibi bir fincan kahve ve okuyacak yarım yamalak bir gazete bile yok."

"Ah… Doğru ya." Brian, hapları cebine koydu. "Kalçamda bir sorun var mı?"

"İncinmiş ama sağlam," diyerek panelin ışıklarını söndürüp ilaç dolabını kapattı. "Endişelenecek bir şey yok. Gömleğini giyebilirsin."

"Güzel… Teşekkür ederim."

"Pek konuşkan değilsin galiba ha?" Doktor ellerini duvardaki bir lavaboda yıkayıp kirli bir havluyla kuruladı.

"Değilim herhalde."

"Belki de böylesi daha iyidir," dedi doktor. Havluyu avucunun içinde toparlayıp lavaboya attı. "Bana adını bahşedebilirsin en azından."

"Hmm…"

"Önemli değil. Boş ver. Kaburgası Çatlak Bohem olarak kayıtlara geçeceksin. Bunun nasıl olduğunu anlatmak ister misin?"

Brian gömleğinin düğmelerini iliklerken omzunu silkti. "Düştüm," dedi.

"Numunelerle kapışırken mi?"

Brian ona baktı. "Numune mi?"

“Pardon… Klinik laf işte! Isırganlar, zombiler, pire torbaları, ne deniliyorsa artık. Onlar yüzünden mi yaralandın?”

“Evet… Onun gibi bir şey.”

“Profesyonel bir fikir almak ister misin? Bir teşhis?”

“Tabii.”

“Hâlâ şansın varken kaç, git bu cehennemden.”

“Neden?”

“Kaos teorisi.”

“Pardon?”

“Entropi… İmparatorluklak çöker, yıldızlar parlar… İçeceğindeki buzlar erir.

“Özür dilerim. Anlayamadım.”

Doktor, burnunun üstündeki gözlüğünü yukarı doğru itti. “Bu binanın altında bir krematoryum var… Bugün iki kişiyi daha yaktık. İçlerinden biri, iki çocuk babasıydı. Dün sabah kuzeyde saldırmışlar onlara. Geçen gece de yeniden canlandılar. Gittikçe daha çok ısırgan geliyor… Barikat bir elek gibi. Kaos teorisi, kapalı bir sistemin sağlam kalmasının imkânsızlığını anlatır. Bu kasabanın sonu belli. Asayişi sağlayacak kimse yok… Gavin’le saz arkadaşları da giderek işin suyunu çıkarıyor… Ve sen, dostum, sen de yalnızca bir yemsin.”

Uzun bir süre Brian hiçbir şey söylemeden doktorun geçişini izledi.

Sonunda sedyeden zıplayarak inip elini uzattı. “Bunu aklımın bir köşesine yazacağım.”

* * *

O gece ağrı kesiciler yüzünden sersemlemişti Brian Blake. Birinin odasının kapısını tıklattığını duydu. Üstünü başını toparlayıp lambasını yakmaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve Nick başını içeri uzattı. “Brian, uyanık mısın?”

Brian battaniyelerin altından çıkıp yatağının ucuna otururken “Her zaman,” diye homurdandı. Apartman duvarlarındaki prizlerden yalnızca birkaçı çalışıyordu. Brian’ın odası ölü bir hücre gibiydi. Bu yüzden pille

çalışan el fenerini yaktı. Nick’in odaya tamamen giyinik bir hâlde girdiğini gördü. Yüzü telaştan gerilmişti.

“Bunu görmen lazım,” dedi Nick. Pencereye doğru gidip panjurların arasından dışarı baktı. “Geçen gece gördüm onu. Yine aynı mesele. Bu kadarını düşünmemiştim ama.”

Brian’ın şaşkınlığı geçmemişti. Pencereye doğru gidip Nick’in yanında durdu. “Neye bakıyoruz?”

Ahşap panjurların arasından ilerideki karanlık ve boş arazide Philip’in ağaçların arasından çıkan sureti görülebiliyordu. Karanlığın ortasında direk gibi görünüyordu. Penny’nin ölümünden bu yana her geçen gün kilo veriyordu. Hiç uyumuyor, ağzına bir şey koymuyordu. Umudunu yitirmiş bir hasta gibiydi. O uzun, leylek gibi bacaklarını yalnızca solmuş kot pantolonu bir arada tutuyor gibiydi. Elinde bir kova vardı. Uyurgezer ya da bir robotmuş gibi ruhsuz ve tuhaf bir şekilde yürüyordu.

Brian kısık bir sesle “O kovayla n’apıyor?” diye farazi bir soru sordu.

“Ben de onu diyorum.” Nick gergin gergin kaşındı. “Geçen gece de vardı bu kova.”

“Bir sakin ol, Nick. Dur bakalım orada.” Brian el fenerini söndürdü. “Bekleyelim de ne olduğunu görelim.”

* * *

Birkaç dakika sonra ön kapının açılma sesi, karanlık apartmanda yankılandı. Philip’in ayaklarını sürüyerek oturma odasını geçip koridorda ilerlediği duyulabiliyordu.

Çamaşır odasının kapısı açıldı. Ardından Penny’nin telaşlı sesleri, zincir şangırtısı ve karmakarışık iniltiler geldi. Bunlar Brian’la Nick’in alıştığı seslerdi. Ama sonrasında daha önce hiç duymadıkları bir ses kulaklarına ilişti, karolara çarpan bir şeyin sulu sıçrama sesi, ardından da evcil bir zombinin tuhaf, hayvansı ve vıcık vıcık sesleri…

“Ne bok yiyor o?” Loş odada, Nick’in yüzü, dehşet saçan mat bir ayın yüzeyi gibiydi.

“Yuh artık,” diye fısıldadı Brian. “Bunu yapıyor ola—”

Brian lafını bitiremedi. Çünkü Nick, son süratle kapıya giderek koridora yönelmişti.

Brian hemen onun peşinden koştu. “Nick, dur, yap—”

“Bu olamaz artık.” Nick koşarak koridoru geçti ve çamaşır odasına doğru ilerledi. Kapıya sert sert vurdu. “Philip, neler oluyor orada?”

“Defol!”

Philip sesi, hisli ve boğuk boğuk gelmişti.

“Nick—” Brian, Nick’le kapı arasına girmeye çalışıyordu ama artık çok geçti.

Nick, kapının kolunu çevirdi. Kapı kilitlenmemişti. Nick çamaşır odasına girdi.

“Aman Allah’ım.”

Nick’in bu incinmiş tepkisini duyduktan az sonra Brian, çamaşır odasına girip olup bitene iyice bakabilmişti.

Brian, hızla bu daracık odaya girdi ve ölü kızın bir insan elini yediğini gördü.

Brian’ın ilk tepkisi, nefret etme, iğrenme ya da öfkelenme olmamıştı Bu beslenme sürecine bakarken Nick’in suratını buruşturan şey, tüm bu duyguların karışımıydı. Bunun yerini bir üzüntü dalgası sarmıştı Brian’ın içini. Başta hiçbir şey söylemedi. Sadece bu sıska cesedin önünde çömelen kardeşine baktı.

Sanki orada başkaları yokmuş gibi Philip, sakince kovadan parçalanmış bir insan kulağı çıkardı. Penny yaratığının eli yiyip bitirmesini sabırla bekledi. Penny, orta yaşlı bir erkek elini büyük bir iştahla yalayıp yuttu. Pembe ve köpüklü tükürükler dudaklarının kenarından akarken kanı çekilmiş, tüylü parmak eklemlerini sanki çok lezzetli birer yiyecekmiş gibi çiğnedi.

Philip, cemaatine ekmek sunan bir rahip gibi ilgi ve alakayla kızın o kararmış dişlerinin arasına insan kulağını koyarken çocuğa lokmasını uzatmadan önce yediklerini yutması için çok az bekledi. Penny yaratığı, kulak kıkırdağını ve insan derisinin kıkırdaksı yuvarlaklarını hiç aldırmadan yedi.

“Ben çıkıyorum buradan,” demeyi becerebilmişti sonunda Nick. Döndü ve hızla odadan çıktı.

Brian odaya girip kardeşinin yanına çömeldi. Sesini yükseltmedi. Philip'i hiçbir şeyle suçlamadı. Brian artık acı içinde boğuluyordu. Tek aklına gelen "Ne yapıyorsun, dostum?" demek oldu.

Philip başını eğdi. "O zaten ölmüştü… Yakacaklardı… Kliniğin arkasındaki bir poşette buldum vücudunu… Başka bir şeyden ölmüştü… Birkaç parça aldım hem… Kimse fark etmez…"

Penny yaratığı kulağı da yiyip bitirdi, daha fazla yiyecek için inlemeye başlamıştı.

Philip onu üzerinden kan damlayan kopmuş bir ayakla besledi. Bu sivri kemik bilekten kesilmişti; sümükle kaplı, yapış yapış bir fildişine benziyordu.

"Sence bu?.." Brian doğru kelimeyi aradı. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

Bu ıslak ve yapış yapış yeme sesleri çamaşır odasını doldururken Philip başını eğip yere baktı. Kız kemiği kemirmeye başlamıştı. Philip'in sesi duygulandığı için azalıp çatlamaya başladı. "Organ bağışçısı gibi düşün onu…"

"Philip—"

"Onun gitmesine izin veremem, Brian… Veremem… O benim her şeyim."

Brian derin bir nefes alıp gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Bu şey… O artık Penny değil."

"Biliyorum."

"Öyleyse niye—"

"Onu görüp hatırlamaya çalışıyorum… Ama yapamıyorum… Hatırlayamıyorum… Yaşadığımız bu boktan kargaşadan başka hiçbir şeyi hatırlayamıyorum… Bir de onu vuran o piç kuruları… O benim her şeyim…" Acı ve üzüntü sesini boğarak kalınlaşmasına yol açmıştı. Giderek koyu ve acımasız bir hâl aldı sesi. "Onu benden aldılar… Tüm dünyamı… Artık yeni kurallar var… Yeni kurallar…"

Brian nefes alamıyordu. Bu parçalanmış ayağa pasta gibi yumulmuş Penny yaratığını izledi. Sonra da başını çevirdi. Daha fazla katlanamayacaktı buna. Midesi sıkışıp bulanmaya, ağzı tükürükle dolmaya başlamıştı. Yemek borusundan bastırarak yukarı çıkan sıcaklığı

hissedebiliyordu. Ayağa kalktı. “Ben… Burada kalamayacağım, Philip… Çıkmam lazım.”

Brian, hızla arkasına dönüp sendeleyerek çamaşır odasından çıktı. Tam koridorun ortasına gelmişti ki dizleri üstüne düşüp öğürerek kusmaya başladı.

Brian’ın midesi boştu. İçinden çıkanların çoğu safraydı. Ama bu tam da ızdırap ağrılarının üstüne gelmişti. Kustukça kustu. Midesinden çıkan asitler, koridorla oturma odası arasındaki yaklaşık iki metrelik halının her tarafına yayıldı. Bağırsaklarına kadar içindeki her şeyi kustu. Birden tüm vücudundan soğuk terler boşandı ve bir öksürük nöbetine tutuldu. Bu nöbet dakikalarca bitip tükenmeden sürdü. Her öksürük, Brian’ın kaburgasını acıyla zonklatıyordu. Sonunda bir külçe gibi yere yığılana dek öksürdü durdu.

Yaklaşık beş metre ötede, pilli fenerin ışığında Nick Parsons çantasını topluyordu. Yedek kıyafetlerini, birkaç kutu fasulye konservesini, battaniyeleri, bir el fenerini ve birkaç şişe suyu çantasına doldurdu. Dağınık sehpanın üzerinde bir şeyler arıyordu.

Brian, elinin tersiyle ağzını silerek doğrulabildi. “Gidemezsin, dostum… Şimdi olmaz.”

“Nah gidemem,” dedi Nick. Bir yığın şeker kabuğunun altından İncil’ini çıkarıp sırt çantasına koydu. Boğuk boğuk gelen yemek şapırtıları, tüm koridora yayılıyor, Nick’in sinirlerini iyice bozuyordu.

“Sana yalvarıyorum, Nick.”

Nick, sırt çantasının fermuarını çekerek kapattı. Brian’a bakmadan “Bana ihtiyacın yok…” dedi.

“Bu doğru değil.” Brian, ağzına gelen acı mide salgısını geri yuttu. “Şimdi sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var… Yardımına ihtiyacım var… Birlikte işleri yoluna koymalıyız.”

“*Yoluna* mı koymalıyız?” Çantasını omzuna attı ve Brian’ın düştüğü yere doğru yürüdü. “Burada işler epeydir *yolunda* değil.”

“Nick, dur, beni dinle—”

“Çok abarttı, Brian.”

“Dur. Ne demek istediğini anlıyorum. Ona bir şans daha ver. Belki bu tek seferlik bir şeydir. Belki… Bilmiyorum işte… Acı çekiyor. Bir şans daha

ver, Nick. Birbirimizden ayrılmazsak hayatta kalma şansımız daha çok olur."

İşkence gibi uzayan bir sürede Nick tüm bunları düşündü. Sonra bezgin ve bıkkın bir iç geçirmeyle cesaretini kaybetmiş gibi görünerek çantasını bıraktı.

* * *

Ertesi gün Philip ortadan kayboldu. Brian'la Nick onu aramaya bile gerek görmediler. Günün büyük bir kısmında birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadan, kendilerini zombi gibi hissederek evde oturdular. Banyo, mutfak ve oturma odası arasında sessizce gidip geliyorlardı. Oturma odasının demirli pencerelerinden rüzgârlı havaya bakarak bir çözüm, kendilerini gittikçe dibe çeken bu bataklıktan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorlardı.

O gün akşamüzeri saat beş civarında dışarıdan gelen zincirli bir testereyle tekne motoru arası bir şeyin sesine benzeyen tuhaf bir uğultu duydular. Bunun Philip'le ilgili bir şey olabileceğinden endişelenen Brian arka kapıya doğru gitti. Orada sesi dinledikten sonra hızla dışarı çıktı. Arka sundurmanın altındaki çatlak betonlar üzerinde birkaç adım ilerledi.

Sesler artık daha da gürültülüydü. Kentin kuzey kısmında, uzakta bir toz fırtınası kopuyor, kurşuni renkteki gökyüzüne yükseliyordu. Motorların iniltisi, etrafa yayılarak genişliyor ve rüzgârda hafifliyordu. Brian, bunun yalnızca, pis kamyon parkının etrafında yarış arabalarıyla manevralar yapan birileri olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Arada bir duyulan tezahüratların sesi rüzgârda yankılanıyordu.

Brian bir an panikledi. Bu ahmaklar, tüm bu gürültünün seksen kilometre içindeki her Isırganı tek tek buraya çekeceğinin farkında değiller miydi? Brian, bu testere uğultusuna benzeyen ve rüzgârda sürüklenen sesten büyülenmişti. Boş boş dolaşan bir radyo dalgası gibi içindeki bir yaraya dokunmuştu bu ses. Şu hastalıktan önceki zamanlara duyulan hasret… Tembel tembel geçirdiği pazar akşamlarının, deliksiz bir uykunun, koduğumun bakkalına gidip litre litre süt aldığı günlerin hüzünlü anıları…

İçeri girip üstüne bir ceket alarak Nick'e yürüyüşe çıktığını söyledi.

* * *

Yarış pistinin girişi, şehrin en büyük caddesinin kenarındaydı. İki tuğla yığını arasına yüksek bir tel örgü gerilmişti. Brian yaklaşırken, üzerine grafiti yazılmış tahtalarla kaplı küçük bilet gişesinin etrafının eski tekerlekler ve uçuşan çöplerle dolu olduğunu gördü.

Dolanıp duran motorların çığlıkları ve etraftaki kalabalığın haykırışları artık kulağı patlatacak seviyeye ulaşmıştı. Benzin ve yanmış lastik kokusu buram buram yayılıyordu. Toz ve duman bulutu tüm gökyüzünü kaplamıştı.

Brian, çitte bir delik buldu ve oradan içeri girdi. Tam bu sırada bir ses duydu.

“Hey!”

Brian durdu ve arkasına döndü. Pasaklı, asker kıyafetleri içindeki üç adamın ona doğru geldiğini gördü. Bunlardan ikisi yirmili yaşlarındaydı. Yağlı ve uzun saçlı adamların devriye gezermiş gibi bir halleri vardı. Omuzlarındaki suikast tüfeklerinin namlusunu kaldırmışlardı. Aralarında en yaşlı olan, asker tıraşlı sert adamın haki renkli ceketinin önü, göğsüne kadar uzanan kurşun dolu bir palaskayla iliklenmişti önden yürüyerek komutanın kendisinde olduğunu gösteriyordu.

“Giriş kırk papel ya da buna denk gelen bir mal vereceksin,” dedi kumandan.

Brian şaşırarak “Giriş mi?” dedi. Yaşlı adamın göğsünün üstündeki cepte bir ismin yazdığını gördü: Binbaşı Gavin. Brian şimdiye kadar bu korkunç milli muhafıza göz ucuyla uzaktan bakmıştı. Ama şimdi bu derece yakından, Brian adamın donuk mavi gözlerindeki delilik parıltılarını görebiliyordu. Nefesinde Jim Beam viskisinin kokusu vardı.

“Yetişkinler için kırk papel evlat, sen bir yetişkinsin değil mi?” Yanındaki diğer iki adam kıkırdadı. “Çocuklar, bedava giriyor, tabii. Ama sen on sekizini doldurmuşsun gibi geldi bana. Ucu ucuna geçmişsin yani yaş sınırını.”

“İnsanlardan para mı alıyorsunuz?” Brian’ın kafası karışmıştı. “Böyle bir zamanda?”

“Takas da yapabiliriz, dostum. Tavuğun var mı? İçlerindeki kadınlara bakarak otuz bir çektiğin *Pent House* dergileri de olur.”

Daha çok kıkırdadılar.

Brian’ın sinirden kanı daha hızlı akmaya başladı. “Kırk papelim yok.”

Bir şalter indirilmiş gibi Binbaşının yüzündeki gülümseme birden kayboldu. “O zaman güle güle.”

“Bu para kime gidiyor?”

Bu soru, diğer iki muhafızın dikkatini çekmişti. Brian’a yaklaştılar. Gavin, Brian’la burun buruna gelerek yumuşak ve tehditkâr bir sesle “Kamu yararı için bu,” diye cevapladı.

“Kimin yararı için?”

“Kamu… halk… toplumun refahı için falan filan…”

Brian, içindeki öfkenin dalga dalga büyüdüğünü hissetti. “Bunun üçünüzün yararına olmadığından emin misin?”

“Kusura bakma,” dedi Binbaşı soğuk ve sabit bir ses tonuyla. “Senin kentin yeni rahibi olduğunu bildiren yazıyı okumayı unutmuş olmalıyım. Çocuklar, siz bu ahmağın Woodbury’nin yeni rahibi olduğunu bildiren yazıyı aldınız mı?”

Binbaşının saçları yağlı yardakçılarından biri “Hayır, efendim,” dedi. “O bildiriyi almadık.”

Gavin, kemerindeki kılıftan 45 kalibre, yarı otomatik bir tabancayı çıkararak güvenliğini kapattı ve namlusunu Brian’ın şakağına dayadı. “Grup dinamiklerini öğrenmelisin, evlat. Lisedeki vatandaşlık bilgisi dersinden çaktın mı yoksa?”

Brian hiçbir şey söylemedi. Binbaşının gözlerine bakıyordu. Brian’ın gözlerinin önüne kırmızı bir lens indi. Her şey kırmızıya dönüştü. Brian’ın elleri karıncalanmaya, başı dönmeye başladı.

“ ‘A’ de,” dedi Binbaşı.

“Ne?”

“AÇ ŞU KODUĞUMUN AĞZINI DEDİM!” diye bağırdı Gavin. Diğer iki Muhafız da ellerindeki suikast tüfeklerini ateşlenmeye hazır konuma getirdiler. Namluların hedefinde Brian’ın kafatası vardı. Ağzını açtı Brian. Gavin de çürükleri kontrol eden bir diş hekimi gibi 45 kalibrelik tabancanın soğuk namlusunu Brian’ın dişleri arasına koydu.

Brian’ın içinde bir şeyler koptu. Çelik namlunun tadı eskimiş metal paralar ve acı yağlar gibiydi. Tüm dünya kırmızının en koyu hâline büründü.

“Geldiğin deliğe geri dön,” dedi Binbaşı. “Yoksa kendini geberttireceksin.”

Brian başını sallayabildi.

Namlu, ağzından çıktı.

Rüyadaymış gibiydi Brian. Ağır ağır muhafızlardan uzaklaştı. Döndü ve geldiği yoldan doğruca geri yürüdü. Şimdi de görünmez kıpkırmızı bir sisin içinde gidiyordu.

* * *

O akşam saat yedi civarı Brian eve geri dönmüştü. Yalnızdı. Üzerindeki ceketi çıkarmamıştı. Oturma odasının arkasındaki demirli pencerenin önünde durmuş batan güneşe bakıyordu. Hızla aklından geçen düşünceler dalgakırana çarpan dalgalar gibiydi. Kulaklarını tıkadı. Yan odadaki minyatür zombinin boğuk gürültüleri onu iyice sersemleştiriyor, plağı okuyan bir gramofon iğnesi Brian’ı ruhunun derinliklerine doğru götürüyordu.

Nick kim bilir nereye gitmişti. Onun geldiğini güçlükle fark etti. Sürüklenen ayakların sesleri ve gardırobun açılma sesi. Ama koridorda yayılan sessiz mırıltıları duyunca bu transtan çıkıp neler olduğuna bakmaya gitti.

Nick, dolapta bir şeyler arıyordu. Üstündeki eski püskü, naylon yağmurluğu ıslanmıştı. Ayakkabıları çamur içinde kalmıştı. Kısık bir sesle mırıldanıyordu: “ ‘Gözlerimi dağlara kaldırıyorum… Yardım nereden gelecek? Yeri, göğü yaratan… Rab›den gelecek yardım.’ ”

Brian, Nick’in gardıroptan pompalı tüfeği aldığını gördü.

“N’apıyorsun Nick?”

Nick cevap vermedi. Tüfeğin pompa mekanizmasını açıp fişek yatağını kontrol etti. Boştu. Dolabının dibini deli gibi karıştırdı. Sonunda da villadan Woodbury’ye kadar getirmeyi başardığı tek bir fişek kutusunu buldu. Mırıldanmaya devam etti: “ ‘Rab, her kötülükten seni korur… Esirger canını...’ ”

Brian bir adım atarak Nick’e yaklaştı. “Nick, neler dönüyor?”

Yine cevap yok. Nick, titreyen elleriyle tüfeğe bir fişek takmaya çalışıyordu. Ama birini düşürdü. Bu fişek yerde yuvarlanarak uzaklaşınca

Nick başka birini aldı ve metalik bir çat sesiyle onu tüfeğe taktı. “ ‘İsrail’in koruyucusu ne uyur, ne uyuklar…’ ”

“Nick!” Brian adamın omzundan tutup çevirdi. “Senin derdin ne?”

Bir an için Nick sanki tüfeği kaldırıp Brian’ın suratını patlatacakmış gibi göründü. Nick’in yüzü, katıksız, safî bir öfkeyle dolmuştu. Sonra kendisini kontrol ederek yutkundu. Brian’a baktı ve “Bu böyle devam edemez,” dedi.

Sonra, başka hiçbir şey demeden Nick döndü ve odadan kalkıp ön kapıdan çıktı.

Brian da 38 kalibre tabancasını kaptığı gibi kemerinin arkasına sıkıştırdı ve Nick’in arkasından koştu.

22. Kısım

Akşamın kızıl ışıkları yavaş yavaş sarıyordu etrafı. Soğuk rüzgârlar, Woddbury’nin çeviren ormanlardan geçerek ağaçları şiddetle sallıyordu. Yarışçıların şehir merkezinden gelen ve dinmek binmeyen uğultusu, havadaki odun dumanı ve karbon monoksit kokusuyla karışıyordu. Kentin arka sokakları oldukça ıssızdı. Burada yaşayanların çoğu yarışı izlemeye gitmişti… Ama yine de güvenli bölgeyi kuşatan boş araziden geçerlerken Nick’le Brian’ı kimsenin görmemesi bir mucizeydi.

Nick ormana doğru yürürken hızlı hızlı dua ediyordu. Omzundaki pompalı tüfeği, kutsal bir sopaymış gibi taşıyordu. Brian, Nick’e asılıp onu yavaşlatmaya çalışıyordu. Şu Allah’ın cezası duasını kessin de normal bir insan gibi konuşsun istiyordu. Ama Nick’in içindeki hararetli niyet, onu hızlandırıyordu.

Sonunda ağaçlıklara yaklaştıklarında Brian, Nick’in montunu o kadar sert asıldı ki neredeyse onu düşürüyordu. “Ne bok yiyorsun sen?”

Nick döndü ve Brian’a sert sert bakarak konuştu: “Bir kızı buraya doğru sürüklediğini gördüm.” Nick’in sesi kırılacak gibiydi. Ağlamak üzereydi sanki.

“Philip mi yaptı bunu?”

“Bu böyle devam edemez, Brian—”

“Hangi kız bu?”

“Şehirden bir kız işte. Zorla götürdü onu. Ne yapıyorsa artık, buna bir son verilmeli.”

Brian, Nick’in titreyen çenesine baktı. Nick’in gözleri yaşlarla dolmuştu. Brian, derin bir nefes aldı. “Tamam. Dur, sakinleş biraz.”

“Onun içinde şeytan var, Brian. Bırak beni, gideyim. Bu iş bitmeli artık.”

“Bir kızı götürdüğünü gördün ama başka bir şey—”

“Bırak beni, Brian.”

Brian, Nick’in kolunu tutarak bir an orada öylece kalakaldı. Tüyleri diken diken oldu. Vücuduna bir ürperti yayıldı. Bunu kabul etmek istemiyordu. İşleri yoluna koymanın, her şeyi kontrol altına almanın bir yolu olmalıydı.

İşkence gibi geçen bu duraksamanın ardından Brian, Nick’e baktı ve “Göster bakalım bana,” dedi.

* * *

Nick, Brian’ı ceviz ağacı cesetleri arasından kıvrılarak giden işlenmemiş ve dar bir patikadan geçirdi. Gölgelerin altındaki bu patika sarmaşıklar ve yabani otlarla kaplıydı. Batan güneşin ışınlarıyla birlikte hava sıcaklığı da düşüyordu.

Yaprakların arasından hızla geçmeye çalışırlarken dikenler ve böğürtlen çalıları takılıp montlarını yırtıyordu.

Sağlarındaki yapraklarla örülü kafeslerin arasından inşa sahasının güney ucunu görebiliyorlardı. Tahta barikata yeni bir bölme yapılıyordu orada. Bu bölgenin hemen yanındaki yerde kalas yığınları uzanıyordu. Buldozer gölgelerin altında oturuyordu. Nick, ağaçlar arasındaki bir boşluğu işaret etti.

Bu aralıktan devrilmiş bir ağaca doğru yaklaşırlarken “İşte orada,” diye fısıldadı Nick. Kütüklerin arkasında eğildi. Bu haliyle askercilik oynayan küçük, çılgın bir çocuğa benziyordu. Brian da onun yanına çömeldi. Çürük ağaç gövdesinin arkasından başını kaldırarak etrafa bakındı.

Yaklaşık yirmi metre ilerideki uzun yapraklı çamların ve yaşlı meşe ağaçların gölgesinde kalan yosun tutmuş bir çukurun içindeydi Philip Blake. Mantarlar, yabani otlar ve çam ağaçların etrafa saçılmış iğne yaprakları halı gibi kaplamıştı yeri. Küçük bir metan parıltısı ormanın önüne doğru yansıyordu. Hafif kızıl bir sis de ormanın arasındaki bu açıklığa tuhaf bir gizem katıyordu. Nick tüfeğini kaldırdı. Kısık bir sesle “ ‘Yüce Tanrım,’ ” diye mırıldandı. “ ‘Bizi tüm günahlarımızdan arındır…’ ”

“Kes şunu, Nick,” diye fısıldadı Brian

Ormanın açıklığındaki dehşeti hayretle izlerken " 'Tüm günahlarımdan kurtulmak istiyorum,' " diye homurdandı. " 'Seni gücendirdiler, ah Tanrım…' "

"Kapa çeneni, *sus* artık!" Brian, tüm bunları anlamlandırmaya çalışıyordu. Bu gölgelerin arasından gördüklerini tam olarak kestirmek çok zordu. İlk bakışta Philip orada eğilmiş de bir domuzun elini kolunu bağlıyormuş gibi görünüyordu. Kot ceketi ter içinde kalmıştı. Her tarafına otlar yapışmıştı. Yerde, onun altında kıvranan birinin el ve ayak bileklerini iple sarıyordu.

Yerdekinin *gerçekten* bluzu yırtılmış, ağzı naylon halatla tıkanmış genç bir kadın olduğunu görünce soğuk bir korku dalgası Brian'ın vücuduna yayıldı. "Aman tanrım, ne yapı—"

Nick, kısık sesle mırıldanmaya devam ediyordu: " 'Yapmak üzere olduğum şey için affet beni Tanrım, yüce merhametinin de yardımıyla senin için çalışacağım—' "

"Kapa şu çeneni!" Brian'ın beyni yanıyordu. Telaştan düşünemiyordu sanki. Çılgınca tahminler geçiyordu aklından: Philip, ya bu kadına tecavüz edecekti, ya da onu öldürüp cesediyle de Penny'yi besleyecekti. Bir şeyler yapılmalıydı. Hem de hemen. Nick haklıydı. En başından beri haklıydı. Bunu durdurmanın bir yolu olmalıydı. Bir şeyler olmadan önce—

Brian'ın yanında bir kıpırtı oldu.

Nick, kütüğün üstünden atlayıp dikenlerin arasından geçerek bu açıklığa doğru ilerliyordu.

* * *

"Nick, dur!" Brian çalılıkların arasından geçerek yolun yarısına gelmişti ki gölgelerin altındaki bu açıklıkta şekillenen korkunç tabloyu gördü. Her şey sürreal bir satranç tahtası üstünde hayali ve ağır hareketlerle bir araya toplanmış taşların dizilişi gibi görünüyordu.

Nick, tüfeğini Philip'e doğru kaldırarak bu açıklığa daldı. Philip de Brian'ın çığlığının ani sesinden ürkerek birden ayağa fırladı. Silahı yoktu. Bakışlarını yerde kıvranan kadından çekip onun yanında, şapkalı mantarların arasında duran sırt çantasına doğru gergin gergin baktı. Ellerini kaldırdı. "Şu Allah'ın cezası şeyi indir, Nicky."

Nick, silahın namlusu tam Philip'i hedef alana kadar kaldırdı tüfeği "Şeytan sana kancayı taktı, Philip. Tanrıya karşı günah işledin… Onun adını kirlettin. Artık her şey Tanrının elinde."

Brian, 38 kalibre silahını arayarak bocalıyor, korkudan hızlı hızlı soluyordu. "Nick, dur! YAPMA!" Brian'ın zihninden binbir çeşit düşünce geçiyordu. Sonunda gelip Nick'in yaklaşık üç metre arkasında durdu.

Bu sırada yerdeki kız da hâlâ bağlı ve ağzı tıkalı vaziyette yuvarlanıyor, çamurlu toprağa kapanarak ağlıyordu. Sanki yerin yarılarak kendini içine almasını, orada ölmeyi istiyordu. Brian'la Nick'in arasındaki mesafe iki metreye düşmüştü. Bakışları sabitti.

Philip eski dostuna "İntikam meleği falan mısın, nesin sen?" diye sordu.

"Öyleyimdir belki."

"Bu seni ilgilendirmez, Nicky."

İçindeki duygular Nick'i sarsıyor, titremesine yol açıyordu. Gözlerine dolan yaşlar, gözlerini kırpmasıyla birlikte yanaklarından süzüldü. "Kızınla birlikte daha iyi bir yere gideceksin, Philly."

Philip, taş bir heykel gibi sabit duruyordu. Mahvolmuş küçük yüzü, bu loş ışıkta çok tuhaf görünüyordu. "Penny ile beni Cennet'e gönderecek kişi de sensin sanırım?"

"Birinin buna bir son vermesi gerek, Philly. Ben de olabilirim bu." Nick, hedefi gözüne doğru kaldırarak fısıldadı: " 'Tanrım, bağışla—' "

"Nick, dur! Lütfen, n'olursun! *Beni dinle*!" Brian, sanki hakemmiş gibi elindeki 38 kalibreyi havaya kaldırarak etrafından döndü. Hâlâ Philip'i nişan alan Nick'e doğru gitti. Aralarında yalnızca birkaç santimetre vardı. Konuşmaya başladı: "Wayneboro'da takıldığınız onca yıl, paylaştığınız onca sevinç, kat ettiğimiz onca yol, bunların hiçbiri senin için bir şey ifade etmiyor mu? Philip, bizim hayatımızı kurtardı! İşler çığırından çıktı, evet. Ama her şey tekrar yoluna konabilir. Yalvarırım, silahını indir, Nick."

Nick titriyordu. Gözü hâlâ tüfeğin nişangâhındaydı. Alnı, boncuk boncuk terlerle dolmuştu.

Philip öne doğru bir adım attı. "Telaşlanma, Brian. Nick şimdiye kadar hep konuşmayı seçti. Yaşayan birini öldürmek için eline bir taş bile almadı."

Nick sinirden titriyordu.

Brian kararsızlık içinde donup kalmış, öylece bakıyordu.

Philip sakin sakin yerdeki kıza doğru uzandı. Bavulmuş gibi kızın elbisesinin ensesinden tutup çekerek kaldırdı onu. Döndü ve kıvranıp duran kızı, bu aralıktan ileri doğru sürüklemeye başladı.

Nick'in sesi iyice kısılmıştı. "Hepimize merhamet et."

Tüfeğin çarkı birden döndü.

Ve namlu gürledi.

* * *

12 kalibre, kör bir silahtı. 33 kalibre ölümcül saçmalar, yakın mesafeden otuz santimetreden bile daha geniş bir alana yayılabilirler. Betonu bile delebilecek bir kuvvetle hedefi kevgire çevirirler.

Philip'i sırtından vuran saçma, kürek kemiklerinin etini ve boynundaki damarları delip geçerek beyin sapının yarısını boğazının önüne getirdi. Bu saçma taneleri kızın da kafa derisinin bir kenarını yüzerek onu oracıkta öldürdü. İki gövde de kırmızı bir sis bulutuyla olduğu yerden fırladı.

İkisi de karmakarışık bir şekilde birbirlerine tutunarak öne doğru yıkıldıktan sonra ormanın içinde yan yana uzandılar. Kolları ve bacakları bükülmüştü. Kız çoktan ölüp taş kesilmişti. Ama Philip, işkence gibi süren saniyelerde ölüm sancısıyla kıvranıyordu. Başını yukarı kaldırmış, ağzını açmıştı. Yüzünde bir çığlık maskesi var gibiydi. Nefes almaya çalıştı ama beynindeki hasar her şeyi engelliyordu.

Az önce olanların şokuyla Nick Parsons dizleri üstüne çöktü. Parmağı tetikte donup kalmıştı. Tüfek hâlâ çok sıcaktı.

Saçmaların gittiği yolu takip ederek kendine bir tünel açıp bu iki insan bedenine neler yaptığına baktı. Tüfeği elinden otların arasına düştü. Ağzını kıpırdattı ama hiçbir ses çıkaramadı. Ne yapmıştı böyle? Baklanın kabukları gibi içine doğru büzüştüğünü, küçüldüğünü hissetti. Soğuk ve ıssızdı her yer. Üflediği surun sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Utancın kızgın gözyaşları, şimdi oluk oluk süzülüyordu yüzünde: Ne yapmıştı? Ne yapmıştı böyle? Ne yapmıştı?

* * *

Brian Blake taş kesilmiş, göz bebekleri büyümüştü. Kanlı bir külçe gibi ölü kızın yanında uzanan kardeşinin görüntüsü beynine bomba gibi inmişti. Diğer tüm düşünceler aklından çıkıp gitmişti.

Yalnızca Nick'in feryat eden ağıtları Brian'ın bu sersemliğine nüfuz edebiliyordu.

Nick, hâlâ Brian'ın yanında dizleri üstünde oturuyor ve hıçkırarak ağlıyordu.

Nick Parsons'ın yüzünde akıl ve mantıktan hiçbir iz kalmamış gibiydi. Bu katliam görüntüsüne bakarak haykırıyordu. Yarısı dua, yarısı da aptalca savunma olan birbiri ardına ağzından dökülen anlaşılmaz sözler, sümüklerine karışıp gidiyordu. Akşam karanlığının serinliğinde soluk alıp verişleri görülebiliyordu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Brian, psikotik bir öfkeyle hareket ederek hiç düşünmeden 38 kalibre silahını kaldırdı ve Nick Parsons'ın kafasına yandan tek bir el ateş etti.

Bu ani darbe, etrafa kırmızı sıvılar saçarak Nick'in işini bitirdi. Kurşun beyninin bir yanından girip öbür yanından çıktı ve bir ağaca doğru fırladı. Nick, gözleri yukarı doğru kayarak büküldü. Beyni çoktan ölmüştü.

Derin uykuya dalan bir çocuk gibi birden yere yığıldı.

* * *

Geçen zaman tüm manasını yitirmişti. Brian, silah seslerini duyarak ilerideki ağaçların arasından gelen koyu yaratıkları görmüyordu. Ormanın arasından parçalanmış bu iki cesede doğru yaklaşan kıpırtılardan da habersizdi. Ama bir şekilde, ne yaptığının farkında bile olmadan Brian Blake kendini Philip'in yanında buldu. Kardeşinin kanlı gövdesine kucağına yatırdı.

Philip'in beyazlamış yüzüne bakıyordu. Bir mermer kadar solgundu yüzü. Her tarafına kanlar sıçramıştı.

İki kardeş birbirlerinin gözlerine bakarlarken, Philip'in gözlerinde hâlâ küçük bir yaşam ışığı parlıyordu. Brian'ın içi kederle dolduğu için bir an geri çekildi. İki kardeşin arasındaki bağ, kan kadar koyu, toprak kadar derindi. Bu bağ, şimdi de tektonik plakaları kaydıran bir kuvvetle Brian'ın ruhunu eziyordu. Ortak geçmişlerinin ağırlığı, ilkokulun bitmek bilmez sıkıcılığı, o mübarek yaz tatilleri, gece geç saatlerde ranzalarında yatarken

ettikleri fısıltılı sohbetler, o uğursuz Appalaş kamp gezilerinde içtikleri ilk biralar, sırları, kavgaları, hayatın acımasız problemleriyle yıkılan küçük kasaba hayalleri, bunların hepsi şimdi tek tek ruhunu acıtıyordu.

Ağladı Brian.

Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi tiz ve acı seslerle ağladı. Uzaktaki yarış arabalarının uğultusuna karışarak kararan göğe yükseldi sesi. Öyle hüngür hüngür ağlıyordu ki Philip'in öldüğünü bile fark etmedi.

Brian, tekrar başını eğip kardeşine baktığında, Philip'in yüzünün mermer bir heykel gibi bembeyaz kesilerek katılaştığını gördü.

* * *

Altı metre ötedeki yapraklar hışırdamaya başlamıştı. Her şekil ve her boydan en az bir düzine Isırgan çalılıkların arasından geçerek yollarını açıyorlardı.

Bunlardan ilki, işçi kıyafetleri içindeki yetişkin bir erkekti. Kollarını hiçliğe doğru uzatarak dalların arasından hopladı. Ormanın arasındaki bu açıklığı, düğme gibi gözleriyle taradı. Yaratık, başını en yakındaki yemeğe Philip'in soğuyan cesedine doğru çevirdi.

Brian Blake olduğu yerde doğrularak arkasını döndü. Bunu izleyemeyecekti. En iyi seçeneğin bu olduğunu biliyordu. Hatta tek seçenek buydu. Zombiler temizleyecekti bu pisliği.

38 kalibre silahını kemerinin arkasına sokup inşa sahasına doğru yöneldi.

Brian, zombilerin avlanmasının bitmesini beklemek için bir kamyona çıkıp koltuğa oturdu.

Beyni, pek çok istasyona birden ayarlanmış bir televizyon gibiydi. Tabancasını çekip can simidi gibi sarıldı ona.

Ahenksiz sesler, yarısı olmayan insan parçaları, hepsi Brian'ın beyninin içinde çatırdayıp titreşti. Alacakaranlık artık zifiri karanlığa dönmüştü. En yakındaki ışık yüzlerce metre ötedeydi. Ama Brian artık etrafındaki dünyayı negatif bir fotoğraf gibi parlak bir şekilde görüyordu. Korkusu, bir bıçağın ucu kadar keskindi. Yalnızdı artık… Hiç olmadığı kadar yalnız… Ve bu durum içini tüm zombilerden daha çok kemiriyordu.

Toprak pist yarışlarının dinmeyen uğultusu yüzünden ormandaki açıklıktan gelen yapış yapış yeme ve içme sesleri zar zor duyuluyordu.

Brian’ın yoğun düşünceleri arasında bir yerlerde bu da vardı. Yarış pistindeki uğultunun, ormandaki gürültüyü bastırdığını biliyordu Philip’in planının bir parçasıydı belki de bu. Görülmeden ve duyulmadan kızı kaçırmasının bir parçasıydı belki.

Çalıların ve yaprakların arasından Brian, ormandaki insan artıklarına üşüşerek onları parçalayan canavarları görebiliyordu. Bir sürü zombi, maymun gibi avlarının üstüne eğilmiş, iri et parçalarını götürüyorlardı. Koparılan kemiklerden kanlar damlıyordu. Deri parçaları, koparılan kafa derileri, tanınmaz durumdaki ıslak organlar hâlâ sıcaktı. Soğuk havada buharları çıkıyordu. Giderek daha da çoğaldılar. Hantal hantal birbirlerini kenara itiyor ve bir lokma koparabilmek için hırlıyorlardı.

Brian gözlerini kapadı.

Bir an dua etmesi mi yoksa etmemesi mi gerektiğini düşündü. Sessizce birkaç güzel söz söylemeli miydi kardeşi için, Nick için, o kadın için, Penny için, Bobby Marsh için, David Chalmers için, ölüler için, canlılar için, tüm bu çivisi çıkmış, kahrolası, boktan dünya için. Ama yapmadı. Zombiler karınlarını doyururken orada öylece oturdu.

Biraz sonra Allah bilir ne zaman Isırganlar, şimdi ormanın her tarafına dağılmış olan derileri yüzülerek yağları boşaltılmış artıklardan uzaklaştılar.

Brian, kamyonun tepesinden inerek karanlıkta tekrar eve yöneldi.

* * *

O gece Brian, boş apartmanda, oturma odasında, boş ve kirli akvaryumun önünde oturdu. Brian’ın kafasında günün programı bitmişti. Milli marş okunmuş, yayın kesilmişti. Şimdi yalnızca beyaz ses dalgaları, sarıyordu düşüncelerini.

Üstündeki kirli ceketi çıkarmamıştı. Dikdörtgen akvaryumun yeşil yosunla kaplı ve oda arkadaşının parçalarıyla lekeli yandaki camına bakarak oturuyordu. Sanki cehennemden yayınlanan monoton ama canlı bir şeyi izliyormuş gibiydi. Geçmek bilmeyen dakikalar boyunca bu şekilde transa geçmiş gibi boş akvaryumun içine bakarak oturdu. Dakikalar, saatlere döndü. Zihnindeki ekran, karla kaynayan katot ışınlı bir tüp gibiydi. Gün ışıklarını fark etmesi uzun sürdü. Apartmanın dışındaki koşuşturmayı, telaşlı insanların ve arabaların seslerini de duymadı.

Ertesi gece karanlık perdesini apartmanın üstüne çekene kadar uzayıp gitti gün. Zamanın hiçbir anlamı kalmamıştı artık. Brian, geçen zamandan habersiz, karanlıkta oturuyor, boş akvaryumdan yapılan görünmez yayını donuk bir ilgiyle izlemeye devam ediyordu. Ertesi gün de gelip geçti.

Ertesi gün bir ara Brian gözünü kırptı. Zihninin karanlık ekranında bir mesaj ışığı titrek titrek yanıyordu. İlk başta bu gönderilen zayıf bir sinyal gibi karışık ve belirsizdi. Ama her geçen saniyeyle birlikte güçlendi, açığa çıktı ve sesi arttı: HOŞÇA KAL.

Bu kelime ruhunun ortasındaki bir su bombası gibi büyük bir enerjiyle sarsılarak patladı. Eskimiş koltukta oturan Brian'ı öne doğru iterek dimdik oturmasını sağladı ve gözlerini zorla açtı.

HOŞÇA KAL

* * *

Susamış ve üşümüştü. Midesi de boştu. Pantolonu kendi çişiyle sırılsıklam olmuştu. Yaklaşık otuz altı saattir maden arama çubuğu gibi sabit ve yarı baygın bir vaziyette bu koltukta oturuyordu. Hareket etmesi başta pek kolay olmadı. Ama arınmış, cezalandırılmış ve hiç olmadığı kadar kafası rahatlamış hissediyordu kendini. Topallayarak girdi mutfağa. Dolapta birkaç kutu şeftali kompostosundan başka pek bir şey bulamadı. Birini açtı ve hepsini aç bir kurt gibi yalayıp yuttu. Kompostonun suyu çenesinden akıyordu. Bir şeftali hiç bu kadar tatlı olmamıştı. Aslına bakarsanız sanki daha önce hiç şeftali yememiş gibi hissetti Brian. Yatak odasına gidip üstündeki iğrenç kıyafetleri değiştirdi… Zaten tek bir yedek kıyafeti vardı. Bu yedek kot ve üzerinde AC/DC'nin ipek baskısı olan tişörtü üstüne geçirdi. Dr. Martens marka yedek botunu bularak giydi.

Kapının arkasında çatlak bir boy aynası asılıydı.

Üstü başı dağınık ufak ve sıska bir adam bakıyordu ona. Aynadaki çatlak, küçük yüzünü ve dağınık, uzun, siyah saçlarını ortadan ikiye bölüyordu. Favorileri uzamış, yüzüne dağılmıştı. Çökmüş gözlerinin etrafı koyu dairelerle kaplıydı. Kendisini zor tanıdı Brian.

"Neyse," dedi aynaya. Sonra da odadan çıktı.

İçinde altı kurşunun olduğu son şarjörünü ve 38 kalibre tabancasını oturma odasında buldu. Silahı belinin arkasına sokup şarjörü de

cebinekoydu.

Sonra da Penny’nin yanına gitti.

Çamaşır odasına girerken büyük bir şefkatle “Hey sen, ufaklık,” dedi. Kare fayanslarla kaplı bu küçük oda leş gibi ölü kokuyordu. Brian güçlükle fark etti kokuyu. Zincirlerini çekiştirip kendisine doğru hırlayarak gelen küçük yaratığa yanaştı. Çimento rengindeydi kız. Gözleri pürüzsüz taşlar gibiydi. Brian onun önünde çömeldi. Kovasına baktı. Kova boştu.

Başını kaldırarak kıza baktı. “Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

Penny yaratığı hırladı.

Brian, kızın küçük ve ince bileğine vurdu. “Gidip biraz erzak getireceğim canım. Sen yokluğumun farkına bile varmayacaksın. Hemen döneceğim. Merak etme.”

Küçük, ölü yaratık başını kaldırarak öyle bir hırladı ki küflü borulardan geçen havanın sesi gibiydi iniltisi. Brian, Penny’nin çürüyen ön dişlerinin uzanamayacağı bir mesafeden hafifçe kızın bacağına vurdu. Sonra da doğruldu.

“Yakında görüşürüz, tatlım.”

* * *

Brian, apartmanın yan kapısından fark edilmeden çıkarak kuzeye yöneldi. Başını eğmişti. Elleri ceketinin cebinde, sert ikindi rüzgârlarını yararak ilerliyordu. Bu sırada etrafta bir şeylerin döndüğünü söyleyebilirdi Brian. Yarış pistinde ses seda yoktu. Kent halkından birkaç kişi yanından geçmişti. Gözleri telaşla parlıyordu. Havada ölü kokusu vardı. Solda, otobüsler ve römorklarla yapılan barikatın arkasında bir sürü yürüyen ceset, içeri girecek bir yol bulmaya çalışarak etrafı kokluyor ve dolaşıyordu. Kliniğin fırınından siyah dumanlar yükseliyordu. Brian adımlarını hızlandırdı.

Kent meydanına yaklaşırken, ilerideki yolda çit yapımının devam ettiği güvenli bölgenin kuzey ucunda, adamların ellerinde tüfekler ve dürbünlerle bu tahta barikatların üzerinde durduğunu görebiliyordu. Neşeli görünmüyorlardı. Brian iyice hızlandı. Bu yüksek voltajlı adrenalin akımının ortasında tüm ağrıları eklemlerindeki sertlik, kaburgalarındaki zonklama, hepsi birden yitip gitmişti.

Woodbury'de yiyecekler, eski adliye binasının ilerisindeki tuğladan yapılmış bir depoda tutuluyordu. Brian, evsiz yaşlıların, oyma süslemeli Roma tarzı sütunları olan taştan yapılmış eski hükümet binasının önündeki sokakta dolaştıklarını görünce deponun önünde durdu. Diğer insanlar taş merdivenlerde gergin gergin sigara içerek dikiliyorlardı. Bazıları da girişte kalabalık ediyordu. Brian kavşağı geçerek bu kalabalığa yanaştı.

Kurtuluş Ordusu montu giyen yaşlı adama "N'oluyor?" diye sordu.

"Çarşı karıştı, evlat," diyerek adliye binasını gösterdi yaşlı moruk. "Kasabanın yarısı orada toplantı yapıyor."

"Ne oldu ki?"

"Dün ormanda üç kişi daha bulundu. Tavuk butları gibi kemiklerinden tertemiz ayrılmış vaziyette… Etraf bu ölü serserilerle kaynıyor. Muhtemelen de dünkü yarışın sesine geldiler. O kadar ses yaptı tabii bu gerizekalı ahmaklar."

Brian bir süre seçeneklerini gözden geçirdi. Bu kargaşadan kolayca sıyrılabilirdi. Eşyalarını toplar, çeker giderdi. Dört tekerleklilerden birini çalıştırıp Penny'yi de arkasına alarak kaşla göz arasında kaybolabilirdi.

Bu insanlara hiçbir şey borçlu değildi. En güvenli hareket, hiç bulaşmadan buradan siktirip gitmekti. En akıllıca çözüm buydu. Ama derinlerde bir şey Brian'ı tekrar düşündürdü. O zaman Philip ne yapardı?

Brian, adliye binasının önünde bekleyen insan kalabalığına dikti gözlerini.

23. Kısım

“Onların isimleri bilen biri var mı?” Altmışlı yaşların sonlarındaki bir kadın, adliye binasının ilk katındaki toplantı odasının arkalarında ayakta duruyordu. Kadının beyaz saçlarının üstünde bir korku halesi belirmişti. Boynundaki damarlardan gergin gergin atıyordu nabzı.

Woodbury sakinlerinden otuz, kırk kişilik bir grup onun etrafında toplanmıştı kentin yaşlıları, küçük ailelerin reisleri, eski tüccarlar ve buradan geçerken yanlışlıkla buraya yerleşmiş kişiler. Hepsi eski püskü montları ve çamurlu botlarıyla katlanır iskemlelerde kıpır kıpır edip durarak dar konferans odasının önüne bakıyorlardı. Burası insana ‘dünyanın sonu gelmiş’ hissini veriyordu. Dökülmüş sıvalar, devrilmiş kahve makineleri, duvarlardan çıkmış elektrik kabloları ve yer parkelerinin üzerine saçılmış çer çöp…

Odanın girişinde duran Binbaşı Gene Gavin “Ne fark eder?” diye bağırdı. Adamları da sahte birer çete üyesiymiş gibi bellerindeki suikast tüfekleriyle hemen onun arkasında duruyorlardı. Şimdi bu küçük belediye binasındaki toplantının başında, Amerika’nın ve Georgia Eyaleti’nin bayrak direklerinin hemen yanında durmayı kendine uygun ve doğru buluyordu Binbaşı. Tıpkı Japonya’yı fetheden MacArthur ya da Bull Run savaşını yöneten Stonewall Jackson gibi sonunda geçici de olsa lider olmanın tadını çıkarıyordu. Ödlekler ve eziklerle dolu bu sefil kasabanın lideriydi şimdilik. Asker tıraşı ve yeşil üniformasıyla dimdik duran Binbaşı, haftalardır sabırla bu anın gelmesini bekliyordu.

Köpekleri yola getirmeyi biliyordu Gavin. Onları yönetmek için kendisine saygı duymaları; kendisine saygı duymaları içinse kendinden korkmaları gerektiğini biliyordu. Ellenwood’taki ordugâhta komutasındaki yedek askerleri de aynı böyle idare etmişti. Gavin 221. Askeri Zeka

Müfrezesinde hayatta kalma eğitmeniydi. Tek gecelik askeri kamplarda da küçücük bir kural ihlali olduğunda bu korkak ve zayıfların üstüne işeyerek ve hortumla döverek onlara işkence ederdi. Ama tüm bunlar olalı neredeyse bir milyon yıl olmuştu. Bu *durumun* şifresi *Sıçtık*tı ve Gavin, işlerin başında durabilmek için her fırsatı kullanacaktı.

Tekrar düşündükten sonra "Sadece birkaç yeni adam onlar," diye ekledi Gavin. "Ve Atlanta'dan gelen birkaç aşüfte."

Öndeki yaşlı adam ayağa kalktı. Bir deri bir kemik kalmış dizleri titriyordu: "Saygısızlık etmek istemem ama… Jim Bridges'in kızı o. Aşüfte de değil. Korunmaya ihtiyacımız var derken herkes adına konuştuğumu düşünüyorum. Sokağa çıkma yasağı falan olur belki… Hava karardıktan sonra evlerinden çıkmaz insanlar. Oylama yapabiliriz isterseniz."

"Yerine otur, moruk… Bir tarafını yaralayacaksın şimdi." Gavin, yaşlı bunağa en tehditkâr bakışını savurmuştu. "Şimdi uğraşmamız gereken daha büyük sorunlar var bize doğru yaklaşan başbelası bir Isırgan sürüsü var."

Yaşlı adam kendi kendine homurdanarak yerine oturdu. "O kahrolası yarışçıların gürültüsü… Bu Isırganların etrafımızı sarmasının sebebi de o."

Gavin belindeki kılıfın çıtçıtını açarak 45 kalibre tabancanın kabzasını gösterdi. Yaşlı adama doğru tehditkâr bir adım attı. "Pardon, huzur evinden yorum almak için kürsüyü sana bıraktığımı hatırlamıyorum." Gavin bir parmağıyla yaşlı adamı dürttü. "Başını belaya sokmadan çeneni kapa, bence."

Yaşlı adamdan iki sandalye uzaktaki daha genç bir adam ayağa fırlayarak "Ağır ol, Gavin," dedi. Koyu tenli, uzun bir adamdı bu. Saçlarını bir bandananın altına tıkıştırmıştı. Kaslı kollarını ortaya çıkaran kolsuz bir gömlek giymişti. Koyu renkli gözleri, sokak sanatı yapacakmış gibi parlıyordu. "Bu bir John Wayne filmi değil, haddini bil."

Gavin, bandanalı adama dönüp 45'lik silahını gözdağı vermeye çalışarak salladı. "Kapa çeneni Martinez. O kara kıçını da kaldırdığın sandalyeye geri koy."

Gavin'in arkasındaki iki muhafız da gerilmişti. Ellerindeki M4'leri kaldırıp ateşlemeye hazır pozisyona getirdiler. Gözleriyle odayı tarıyorlardı.

Martinez isimli adam yalnızca kafasını salladı ve yerine oturdu.

Gavin bıkkın bıkkın iç geçirdi.

“Durumun ciddiyetinin farkında değilsiniz galiba,” diyerek 45’lik tabancasını kılıfına koydu ve geri odanın başına doğru gitti. Resmi olmayan bir kumandan gibi ahenkle konuşuyordu. “Ördek gibi burada oturup duruyoruz. O barikatlarla ilgili bir şey yapmıyoruz. Aramızda boşu boşuna yer kaplayan bir sürü otlakçı var. Herkes bir başkasının bu yükü sırtlanmasını bekliyor. Disiplin de yok! Size yeni haberlerim var. Bu kısa tatiliniz artık sona erdi. Şimdi yeni kurallar olacak. Hepiniz bu işin bir ucundan tutacaksınız. Size söyleneni yapacak, o boş boş konuşan çenenizi de açmayacaksınız! Yeterince açık olabildim mi?”

Gavin, durdu. Kendisine karşı gelecek olanlara resmen meydan okuyordu.

Kent halkı müdür odasına çıkarılmış çocuklar gibi sessizce oturuyordu. Bir köşede, yirmili yaşlarındaki genç bir kadının yanında oturuyordu doktor Stevens. Lekeli bir önlük giyen bu adamın boynunda bir steteskop vardı. Stevens, epeydir çürüyen bir şeyi kokluyor gibi görünüyordu. Elini kaldırdı.

Binbaşı gözleri devirerek bezgin bir iç geçirdi. “Ne var Stevens?”

“Yanlışım varsa düzelt ama,” dedi doktor. “Zaten hepimiz çok gerginiz. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.”

“Sadede gel!”

Doktor omuzlarını silkerek “Ne istiyorsun bizden?” dedi.

“İTAAT ETMENİZİ İSTİYORUM!”

Bu gür yanıtın Stevens’ın ince ve kurnaz yüzündeki etkisi öyle büyük olmadı. Gavin kendini kontrol etmeye çalışarak uzun ve aralıksız bir nefes aldı. Stevens, gözlüklerini burnunun direğine doğru itip bakışlarını çevirerek başını salladı. Gavin adamlarına bir bakış attı.

Muhafızların ikisi birilikte Binbaşı’na başlarını sallayıp parmaklarını tetiğe koydular.

Gavin’in düşündüğü kadar kolay olmayacaktı bu.

* * *

Brian Blake, odanın arkasındaki boşalmış, tozlu bir otomatın dibinde oturuyordu. Elleri ceplerinde konuşulanları dinliyor ve anlamaya çalışıyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Bunun için de kendinden nefret ediyordu. Labirentteki bir laboratuvar faresi gibi hissediyordu kendini. Her

tarafını felç eden bu korku eskiden beridir ezeli rakibiydi. Şimdi de intikamını almak için geri dönmüştü. Şarjör cebindeki bir tümör gibi geliyordu ona. Belinden başlayan bir ürperti kalçasına kadar yayıldı. Boğazı kurumuş ve gerilmişti. Dili, ağzına iki beden büyük geliyordu. Derdi neydi?

Odanın başında duran Gavin, ön cephedeki duvarlarda eskimiş çerçeveler içindeki kentin kurucularının resimleri önünde volta atıp duruyordu. “İçine düştüğümüz bu boktan karışıklığa ne dediğiniz umurumda değil. Ben buna savaş diyorum… Ve şu andan itibaren bu boktan küçük kentte resmen sıkıyönetim uygulanacak.”

İnsanlar arasında telaşlı fısıldaşmalar yayıldı. Konuşmaya cesaret edebilecek kadar pişkin tek kişi yaşlı adamdı. “Bu tam olarak ne demek oluyor?”

Gavin yaşlı adama doğru yürüdü. “Bu şu demek oluyor: hepiniz emirlere uyacak, uslu küçük çocuklar olacaksınız.” Bir tavşanı okşuyormuş gibi vurdu yaşlı adamın kel kafasına. “Hepiniz terbiyeli olacak, size söyleneni yapacaksınız. Ve bu fırtınadan hepimiz sağ çıkacağız.”

Yaşlı adam güçlükle yutkundu. Kent halkının çoğu gözlerini yere dikmişti. Odanın arkasından gözlemlediği kadarıyla bir sonuca varmıştı Brian: Woodbury sakinlerinin artık birden daha çok sorunları vardı. Odadaki nefret, duvarları kaplayacak kadar kalındı. Ama korku daha da kalındı. Brian, bununla baş etmeye çalışıyordu ama o da dâhil, odadaki herkesin her gözeneğinden korku fışkırıyordu. Korkusunu yutmaya çalışıyordu Brian.

Odanın ucuna yakın bir yerde, pencerenin kenarındaki biri bir şeyler mırıldandı. Brian, ne dediğini anlayamayacak kadar uzaktaydı. Konuşanın kim olduğunu görmek için önündeki kafaların üstünden boynunu uzatıyordu.

“Bir şey mi söylemek istiyorsun, Detroit?”

Pencerenin kenarındaki orta yaşlı bu siyahî adam, yağlı bir işçi tulumu giyiyordu. Sakallarının bir kısmı da ağarmıştı. Suratını asmış, hüzünle pencereden dışarı bakıyordu. Uzun, kara parmakları, dingil gresiyle yağlanmıştı. Kuzeyden gelen bu adam kentin araba tamircisiydi. Binbaşına bakmadan kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

“Konuşsana dostum.” Binbaşı, siyahî adama yaklaştı. Adamın üstüne eğilerek “Ne derdin var? Programı pek beğenmedin herhalde?” dedi.

Siyahî adam, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle “Ben yokum,” dedi.

Adam tam çıkmak için ayaklanmıştı ki Binbaşı silahına uzandı.

Siyahî adam, istemsiz bir içgüdüyle o büyük nasırlı elini uzatarak belinin arkasındaki revolvere uzandı. Ama silahını çekemeden, hatta bunu düşünmeye bile fırsat bulamadan Gavin silahını ona doğrulttu. “Hadi çek bakalım silahını, Detroit,” diye söylendi Gavin. 45 kalibresiyle adamı nişan almıştı. “Çek de ben de senin o bonus kafanı uçurabileyim.”

Diğer askerler, suikast tüfeklerini kaldırarak Binbaşının arkasında duruyorlardı. Gözlerini siyahî adama dikmişlerdi.

Detroit isimli siyahî adamın eli hâlâ silahının kabzasındaydı. Gözlerini Gavin’e diken adam mırıldandı: “O ölü yaratıklarla savaşacak olmamız zaten yeterince kötü… Şimdi bir de sizin bizi itip kakmanızla mı uğraşacağız?”

“Koy o kıçını yere. Hemen.” Gavin namluyu Detroit’in alnına dayadı. “Yoksa ben seni oturtacağım. Bundan emin olabilirsin.”

Bezgin bezgin iç geçirerek küt diye oturdu Detroit.

“Aynısı sizin için de geçerli!” diyerek diğerlerine döndü Binbaşı. “Bunu kendi iyiliğim için mi yapıyorum sanıyorsunuz? Köpek yakalamaya çalıştığımı mı düşünüyorsunuz? Demokrasi falan yok. Hayat memat meselesi bu!” Odanın başında volta atmaya başladı. “Köpek maması olmak istemiyorsanız, size söylenileni yapacaksınız. Bırakın bu işle profesyoneller ilgilensin. Ayrıca o çeneleriniz de kapalı tutun!”

Sessizlik zehirli bir gaz gibi hâkim oldu odaya. Arkada oturan Brian, boynunun arkasına ağrıların girdiğini hissetti. Kalbi göğüs kafesini yırtacakmış gibi göğsüne baskı yapıyordu. Nefes alamıyordu. Bu şerefsiz askerin kafasını koparmak istiyordu. Ama vücudu ‘savaş ya da sıvış’ felcine tutulmuş gibiydi. Korkudan sinerek geçirdiği bir ömrün seslerinin, görüntülerinin ve anılarının cam parçaları şimdi beynine batıyordu. Burke Count İlkokulu’nda bahçede efelik yapanlardan uzak durması, deri ceketli bir grup hayduta bulaşmamak için “Dur ve Kalk” otoparkının arkasından dolanması, Kid Rock konserinde bir kabadayı çetesinden kaçması… Tüm

bunlar olurken hep Philip’in nerede olduğunu düşünmesi… Tam da ona ihtiyacı olduğunda Philip’in nerede olduğu…

Odanın önünden gelen bir ses Brian’ın düşüncelerini böldü. Detroit isimli adam kalkıyordu. Canına yetmişti artık. O doğrulup tamamen ayağa kalkana kadar, ki boyu da 1.80’i aşıyordu, gıcırdadı sandalyesi. Sonra da dönüp gitti.

“Nereye gidiyorsun?” Gavin, bu siyahî adamın koridoru geçerek çıkışa doğru ilerleyişi izledi. “ALO! SANA BİR ŞEY SORDUM. DETROIT! HANGİ CEHENNEME GİTTİĞİNİ SANIYORSUN?!”

Detroit arkasına bile akmadan el sallayarak konuştu: “Gidiyorum ben… Size bol şans… Bu orospu çocuklarıyla uğraşırken şansa ihtiyacınız olacak zaten.”

“YA BURAYA GELİP O KARA KIÇINI OLMASI GEREKEN YERİNE KOYARSIN, YA DA SENİ GEBERTİRİM!”

Detroit yürümeye devam etti.

Gavin silahını çekti.

Gavin, Detroit’in kafasının arkasına nişan alırken kent halkının derin derin soluması duyulabiliyordu.

Tek bir kurşun siyahî adamın kafatasına doğru uçarken silahın patlama sesi, odanın dışındaki havayı yırttı bu o kadar gürültülüydü ki duvarlar bile sallanmıştı. Tüm bunlara yaşlı bir kadın çığlığı da eşlik etmişti. Detroit, otomatın önüne Brian’ın yanına sıçradı. Brian titredi. Siyahî adam çelik panele çarparak yere kapaklandı. Kanları, fışkırarak otomatın kola düğmesini, makinenin üstündeki duvarı ve hatta tavanın bir kısmını boyadı.

* * *

Bu patlamanın ardından, çığlıkların çınlayan yankıları bile dinmeden pek çok şey oldu. Kent halkından üç ayrı kişi orta yaşlı iki adam ve otuzlarında bir kadın aniden çıkışa doğru fırladı. Brian, sanki rüyada gibi izliyordu her şeyi. Kulakları çınlıyordu. Gözleri ışıktan kamaşmış gibiydi. Binbaşı Gavin’in sesi tuhaf ama gayet sakindi. Ne bir pişmanlık belirtisi, ne de herhangi bir duygu belirtisi vardı. Brian onun bu sesini güçlükle duyuyordu. Binbaşı, iki muhafızı Barker ve Manning’e gidip kaçan insanları getirmelerini emretmişti. Onlar, “böcek gibi kaçarak saklanan” herkesi

toplayıp getirmekle görevliydi. Gavin, söylemek zorunda kaldığı şeyi içinde hâlâ bir can barındıran tüm ruhların duymasını istemişti. Bu iki muhafız telaşla odadan çıktılar. Şaşırarak taş kesilmiş yirmi beş kişilik bir grubu, Binbaşını ve bir de Brian'ı arkalarında bıraktılar.

Gavin silahını kılıfına sokup, siyahî adamın yerde uzanan gövdesine sanki bir av ganimetiymiş gibi bakarken odanın yüzünü Brian'a dönmüş gibiydi. Brian arkasını dönüp odanın başına doğru gitti. Artık hiç olmadığı kadar çekmişti herkesin dikkatini. Bu durumun her dakikasından zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Brian, Binbaşının sesini çok zor işitiyordu. Binbaşı, yalnız bir kurt olurlarsa sistemle mücadele ederlerse, bu durumdan tek başlarına kurtulabileceklerini ya da işlerini tek başlarına halledebileceklerini düşünen uyanıklar olursa Woodbury sakinlerinin hayatlarını tehlikeye atabileceklerini söylüyor, bunlara örnekler veriyordu. Gavin'e göre, bu zamanlar, özel zamanlardı. Önceden İncil'de haber verilmişti. Kehanette bulunulmuştu. Aslına bakılırsa bu zamanlar belki, bir ihtimal, kıyamet zamanlarıydı. Bundan sonra bu kasabadaki her bir orospu çocuğu, bunun şeytanla insan arasındaki son savaş olabileceği fikrine kendisini alıştırmalıydı. Georgia, Woodbury halkının da bildiği gibi Gavin buraya o Allah'ın cezası Mesih'in gıyabında atanmıştı.

Bu saçma ders belki bir en fazla iki dakika sürmüştü. Ama bu kısa zaman diliminde Brian Blake başkalaşım geçirmişti.

Yere yığılan adamın otomatın yanında donup kalan cesedinden sızan kanlar Brian'ın ayaklarının altındaydı. Doğal eğilimlerinin onu yıkmasına müsaade ederse bu dünyada hiçbir şansının kalmayacağını anladı Brian. Brian'ın içgüdüleri şiddetten kaçınma, tehlikelerden uzak durma, meydan okumaktan kaçınma tüm hücrelerini utançla dolduruyordu. Beyninden hızla geçen düşünceler onu ilk kez yürüyen bir ölüyle karşılaştığı ana götürdü. Deerinng'de, ailesinin evinde olmuştu bu. Şimdiyse bir milyon ışık yılı uzaktaydı. Arka taraftaki alet odasından çıkıp gelmişti zombiler. Brian, onlarla konuşup ikna etmeye çalışmıştı. Yaklaşmamaları için uyarmış, onlara taş fırlatmıştı. Geri eve kaçıp pencerelerin üstüne tahtalar çakmıştı. Hep zayıf karakterli biri olmuştu, her zaman da öyle olacaktı. Tam da kendisine yaraşır bir şekilde davranmış, altına işemişti. Bu korkunç anda Gavin, kent halkına atıp tutarken batı Georgia'ya kadarki yolda yaptığı korkaklıkları ve kararsızlıkları Brian'ın zihninden parlak çerçeveli titrek

görüntüler gibi geçmeye başladı. Yol boyunca hiçbir şey öğrenmemişti sanki, Wiltshire Estates'te o dolapta tıkılıp durmak, ilk zombisini, Chalmers'ların evinde kazara gebertmek, kardeşine her şeyden sızlanıp durmak, her zaman zayıf, korkak ve işe yaramaz olmak. Brian birden kalbindeki damarlardan biri tıkanmış gibi sarsıcı bir ağrıyla birlikte tek başına yaşabilmesinin hiçbir yolu olmadığını fark etti. Hem de hiç yoktu. Şimdi Binbaşı Gavin, odanın başından şaşkın kent halkına emirler yağdırıyor, meşakkatli görevler, kurallar ve prosedürlerden bahsediyordu. Bu sırada Brian da, kozasını terk eden bir kelebek gibi bilincinin vücudundan ayrılıp kaybolduğunu hissediyordu. İçinden keşke Philip beni korumak için burada olsaydı diye geçirmeye başladı. En başından beri de böyle yapmıştı zaten. Philip, Gavin'le nasıl başa çıkardı? Philip ne yapardı? Bu basit hasret az sonra Philip'in ölümüne duyulan kahredici bir acıya dönüştü; işkence, kapanmamış bir yara gibiydi. Acının keskin ucu, Brian'ı doğruyor, ikiye bölüyordu. Kan sıçramış otomat makinesine yaslandı. Brian, içindeki ağırlık merkezinin yükseldiğini hissetti. Ay'ı oluşturmak için yer küreden kopan ilk parçalar gibi ruhunun da bedeninden ayrıldığını hissetti. Başı dönüyordu. Yere düşecek gibi oldu. Ama buna direndi. Daha ne olduğunu bile anlayamadan vücudundan çıkarak yükseldi. Bilinci şimdi hayalet bir seyirci gibi bedeninin üstünde yüzüyordu. Woodbury'nin bu eski adliye binasındaki havasız, kalabalık ve pis kokulu odada aşağıya bakarak kendini izliyordu.

Brian ayağa kalktığını gördü.

Odanın önünde, altı metre ilerideki hedefi gördü.

Brian, otomat makinesinden bir adım uzaklaşıp belinin arkasına uzandığını ve 38 kalibre silahının geniş kabzasını kavradığını fark etti. Gavin, Woodbury'nin atalarının sabırlı portreleri önünde volta atarak odanın ucunda herkese emirler verirken her şeyden habersizdi.

Brian, odanın ucuna doğru tedbirli üç adım daha attığını gördü. Aynı zamanda da içgüdüsel tek bir hamleyle tabancasını, belinden çekip çıkarmıştı. Dördüncü adımı atarken silahı aşağıda, belinin yanında tutuyordu. Artık Gavin'le arasındaki mesafe dört, beş metreye düşmüştü. Sonunda Gavin'in de dikkatini çekmiş, durarak kendisine bakmasını sağlamıştı. İşte tam bu anda Brian namluyu kaldırıp Galser Safety Slug

marka, öldürücü ve ucu oyuk çekirdekli mermilerle dolu bir şarjörü Gavin’in yüzüne boşalttı.

Bu kez silahın patlama sesinden herkes koltuklarında zıpladı ama tuhaftır ki kimse çığlık atmadı.

* * *

Brian’ın bu hareketine Brian’dan daha çok şaşıran kimse olmamıştı. Eziyet gibi geçen bir anda odanın ortasında donup kaldı Brian. 38 kalibre silahı hâlâ havadaydı ve boştu.Kolları, ateş ettiği hizada kilitlenmişti. Binbaşı Gavin’in manzarası, yerde, ön duvara karşı yatar vaziyetteydi. Gavin’in vücudunun üst kısmı kalbura dönmüştü. Arteriyel koyu kanlar, yüzünden ve boynundan köpürerek fışkırıyordu.

Gıcırdayan sandalyeler ve ayağa kalkan insanların ayak sesleri bu büyüyü bozdu. Brian, tabancayı indirdi. Etrafına baktı. Kent halkının bir kısmı odanın ucuna doğru geliyordu. Diğerleri de Brian’a bakıyordu. Adamlardan biri, Gavin’in gövdesinin başına çöktü, ama nabzını kontrol etmeye ya da ona yakından bakmaya çalışmadı. Martinez isimli bu adam, Brian’ın yanına geldi.

“Bunu kişisel algılama, kardeşim,” dedi Martinez. Sesi ciddi ve kısık bir mırıltı gibiydi. “Ama buradan çıkıp kıçını kurtarsan iyi olur.”

“Hayır.” Brian, ağırlık merkezinin geri döndüğünü hissetti. Ruhu, sanki yeni prize takılmış bir bilgisayar gibi bedenine yeniden yükleniyordu.

Martinez ona baktı. “Bu şerefsizler geri dönünce ödetirler sana bunu.”

“Sorun değil,” dedi Brian. Şarjör doldurucuyu almak için elini cebine soktu. Boş kovanları çıkarıp yeni kurşunları taktı silaha. Manevra yapmakta beceriksizdi. Ama elleri kaya gibi sabitti. Titremiyordu artık. “Biz onlardan on kat daha fazlayız.”

Kent halkından bazıları, otomatın etrafında Detroit denen adamın başına toplandı. Doktor Stevens adamın nabzını hissetti. Bu sırada Brian birinin sessizce ağladığını duydu. Orada toplanan gruba döndü.

“Burada kimin silahı var?” diye sordu.

Birkaç el kalktı.

“Benden ayrılmayın,” dedi Brian. Sonra da şaşkın kalabalığın arasından zikzaklar çizerek çıkışa doğru ilerledi. Kapının içinde durup güvenlik

camlarından dışarıdaki rüzgârlı ve kapalı sonbahar gününe baktı.

Kapı penceresinin camından bile uzaktaki zombilerin o belirgin sesleri, rüzgârla boğularak duyulabiliyordu. Brian'a bu sesler şimdi daha değişik geliyordu. Derme çatma barikatın arkasında birikmişler ve hayatta kalmayı başarabilmiş bu azimli ve küçük gruptan tahta ve metal bir zarla ayrılmışlardı. Her yerden gelen bu kısık iniltiler insan kemiklerinden yapılmış rüzgâr çanları gibi çirkin ve ahenksizlerdi artık onların akıbetini fısıldamıyordu. Şimdi şanslarından bahsediyorlardı. Bu sesler Brian'a yeni bir hayata çağrı gibi geliyordu. Yeni bir dinin doğuşu gibi Brian'ın içinde oluşan yeni bir örneğe…

Brian'ın yanındaki bir ses onu daldığı bu düşüncelerden çekip çıkardı. Brian döndü ve kendisine merakla bakan Martinez'i gördü. “Kusura bakma,” dedi Brian. “Ne demiştin?”

“Adın… Önce duyamamıştım da.”

“Adım mı?”

Martinez başını salladı. “Martinez ben… Peki sen?”

Brian, cevap vermeden önce kısa bir süre bekledi. “Philip… Philip Blake.”

Martinez, Brian'ın elini sıkmak için elini uzattı. “Seninle tanıştığıma memnun oldum, Philip.”

İki adam, sıkıca tutuşarak el sıkıştılar. Tek bir hareketle yeni bir düzen kurulmaya başladı.